

Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset

Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset

Pappeudenhaltijoiden perusoppikirja Osa B

© 1981, 2000 Intellectual Reserve, Inc.

Kaikki oikeudet pidätetään

Printed in the United States of America

Hyväksytty englanniksi: 9/96

Hyväksytty käännettäväksi: 9/96

Alkuperäisteoksen nimi:

*Duties and Blessings of the Priesthood:
Basic Manual for Priesthood Holders, Part B*

ISBN 951-850-061-4

31112 130

Finnish

Sisällysluettelo

Johdanto	V
Erityisohjeita vammaisten jäsenten saamiseksi mukaan toimintaan	VII
Pappeus ja kirkon hallinto	
1. Pappeluden vala ja liitto	1
2. Pappeluden avaimet	7
3. Pappeluden pitäminen kunniasa	18
4. Pappeluden toimitusten tarkoitus.....	26
5. Pappeluden toimitusten suorittaminen	40
6. Kotiopetus	48
7. Henkilökohtainen ja perheen valmius	60
8. Sukututkimus ja perheen aikakirjat	69
9. Evankeliumin julistaminen	79
10. Perekhyttäminen – pappeusvelvollisuus	89
Koti ja perhesuhteet	
11. Isä patriarkkana	95
12. Tehokas perheen johtaminen	104
13. Perheen vahvistaminen perheillan avulla	111
14. Hauskaa yhdessä perheen kanssa	122
15. Perheen töiden jakaminen	130
16. Kotipuutarha	138
Henkilökohtainen kehitys	
17. Henkilökohtaiset ja perheen tavoitteet	151
18. Itsehällinnan kehittäminen ja opettaminen	161
19. Kykyjen kehittäminen	170
20. Johtamistaidon kehittäminen	178
21. Johtaminen – innoitettua päätöksentekoa	186
22. Huoneenhällitus ja tehtävien jakaminen	195
23. Kokousten johtaminen ja puhuttelujen pitäminen	201
24. Hyvän ruumiillisen terveyden ylläpito	210
25. Viisauden sanan noudattaminen	216
26. Tiedon etsiminen	224

Evankeliumin periaatteet ja opit

27. Jeesus Kristus, luja perusta	233
28. Vapaa tahto – lahja Jumalalta	239
29. Lepopäivän pyhittäminen	247
30. Kymmenykset ja uhrit	253
31. Rehellisyys	260
32. Puhtaat ajatukset	269
33. Anteeksi antaminen ja saaminen	276
34. Hengen lahjat	285
35. Jumalan valtakunnan rakentaminen	293
Kirjallisuusluettelo	300
Hakemisto	303
Kuvat 1–16	310

Johdanto

Oppikirjan tarkoitus

Tämä kirja on tarkoitettu Aaronin pappeuden ja Melkisedekin pappeuden haltijoiden käyttöön siellä, missä kirkon organisaatio on vielä kehitysvaiheessa. Oppiaiheissa käsitellään evankeliumin tärkeimpiä periaatteita ja perusoppeja sekä pappeuden tärkeimpiä tehtäviä ja velvollisuuksia.

Henkilökohtainen opiskelu ja ryhmäopiskelu

Nämä oppiaiheet on laadittu siten, että ne soveltuvat sekä henkilökohtaiseen opiskeluun että ryhmäopiskeluun. Pienissä lähetyss seurakunnissa tätä kirjaa käytetään sunnuntain pappeuskokouksen oppikirjana. Lähetyss seurakunnissa, joissa on useita pappeudenhaltijoita, Melkisedekin ja Aaronin pappeuden haltijat opiskelevat omissa ryhmissään ja oppiaiheet tulee soveltaa kumpaisenkin ryhmän tarpeisiin.

Pappeudenhaltijoiden odotetaan opiskelevan tätä kirjaa viikon aikana ja ottavan sen sekä pyhät kirjoitukset mukaansa pappeuskokoukseen. Näin he voivat osallistua keskusteluun oppitunnilla. Oppiaiheiden lopussa olevien kehotusten tarkoituksena on auttaa pappeudenhaltijoita soveltamaan oppimiaan periaatteita jokapäiväiseen elämäänsä.

Ohjeita opettajalle

Ohjeita opettajalle on kunkin oppiaiheen lopussa kappaleessa ”Opettajan valmistautuminen”. Lisää ohjeita on painettu pienellä. Näihin ohjeisiin sisältyy kysymyksiä, joita opettaja voi esittää, ehdotuksia siitä, kuinka saada luokka osallistumaan, sekä ohjeita kuvien, tarinoiden, liitutaulun ja taulukoiden käyttämisestä. Opettajat voivat halutessaan käyttää muitakin hyväksi osoittautuneita menetelmiä ja oppiaiheen käsittelytapoja. Lähes jokainen oppiaihe edellyttää liitutaulun käyttöä, joten opettajan on hyvä järjestää luokkaan taulu ja liitua jokaiselle oppitunnille. (Monet ehdotetuista havaintovälineistä voidaan asettaa taululle.)

Julkaisua *Evankeliumin periaatteet* (31110 130) pitäisi käyttää tämän oppikirjan yhteydessä. Suositeltavat luvut mainitaan kappaleessa ”Opettajan valmistautuminen”.

Opettajan on hyvä antaa oppilaille etukäteen ne kertomukset ja pyhien kirjoitusten kohdat, joita hän haluaa heidän esittävän oppitunnilla, niin että he voivat valmistautua asianmukaisesti.

Useimpien oppiaiheiden lopussa luetellaan havaintovälineitä, joita voidaan käyttää oppiaiheiden suositusten mukaisesti. Kirjan lopussa on värikuvia pappeuden tärkeimmistä tehtävistä. Niitä voidaan käyttää tarpeen mukaan sekä tämän kirjan että A-osan oppiaiheiden yhteydessä.

Kaikki oppiaiheet on tarkoitettu pidettäviksi. Jonkin oppiaiheen voi jättää pitämättä vain, ellei se sovellu paikallisiin olosuhteisiin. Oppiaiheet on aiheellista pitää samassa järjestyksessä kuin ne ovat kirjassa.

Nuorten osallistumiseen oppitunneilla on syytä kiinnittää erityistä huomiota. Se auttaa heitä valmistautumaan edistymään ja palvelemaan pappeudessa sekä heidän tuleviin velvollisuuksiinsa aviomiehenä ja isänä.

Oppiaiheiden lukumäärä

Oppiaiheita on 35. Näin pappeusjohtajille jää muutama oppitunti käytettäviksi keskusteluun ajatuksista ja tarpeista, jotka ovat tärkeitä heidän pappeusryhmilleen. Näillä oppitunneilla voidaan

- keskustella paikallisista toiminnoista ja hankkeista ja suunnitella niitä tai tuoda esiin erityisaiheita paikallisten pappeusjohtajien toivomusten mukaan
- keskustella johtavien auktoriteettien yleiskonferenssipuheista, jotka julkaistaan *Liahonassa*
- käyttää lisäopiskelua vaativien aiheiden opiskeluun enemmän kuin yksi opetuskerta
- käyttää aikaa pappeudenhaltijoiden hyväksi Herran Hengen ohjausten mukaan.

Siunatkoon Herra jokaista pappeudenhaltijaa, joka tutkii tätä oppikirjaa tai opettaa siitä, tiedolla, ymmärryksellä ja todistuksella pyhästä pappeudesta ja Jeesuksen Kristuksen evankeliumista.

Erityisohjeita vammaisten jäsenten saamiseksi mukaan toimintaan

Kuolevaisuudessa ollessaan Jeesus nousi vuorelle lähellä Genesaretinjärveä.

”Ja hänen luokseen tuli paljon kansaa mukanaan rampoja, sokeita, raajarikkoja, mykkiä ja monia muita. Heidät asetettiin hänen eteensä, ja hän paransi heidät.

Ihmiset hämmästyivät nähdessään, kuinka mykät puhuivat, raajarikot tervehtyivät, rammot kävelivät ja sokeat näkivät, ja he ylistivät Israelin Jumalaa.” (Matt. 15:30–31.)

Vapahtaja asetti meille esimerkin myötätunnosta vammaisia kohtaan. Käydessään nefiläisten luona ylösnousemuksensa jälkeen Hän sanoi:

”Katso, minun sydämeni on täynnänsä sääliä teitä kohtaan.

Onko teidän joukossanne sairaita? Tuokaa heidät tänne. Onko teissä rampoja, sokeita, ontuvia, raajarikkoja, pitalisia tai kuivettuneita, kuuroja tai minkäänlaisen sairauden vaivaamia? Tuokaa heidät tänne, niin minä parannan heidät, sillä minun käy sääli; sydämeni on täynnä armahdusta.” (3. Ne. 17:6–7)

Opettajilla on kirkossa hyvä tilaisuus osoittaa myötätuntoa vammaisia henkilöitä kohtaan. Opettajat eivät yleensä ole saaneet koulutusta vammaisten auttamiseen, mutta heidän pitäisi ymmärtää heitä ja huolehtia heistä ja ottaa heidät mukaan luokan oppimistoimintoihin. Erityistä huomiota tarvitsevat oppilaat, joilla on mielenterveydellisiä ongelmia, kuulo-, näkö- ja puhe- tai ruumiinvammoja tai kulttuuritaustaan (ja vähemmistökieleen), tunne-elämään, sosiaaliseen kanssakäymiseen tai ikään liittyviä poikkeavuuksia tai oppimisvaikeuksia. Opettajien on hyödyllistä noudattaa seuraavia ohjeita tavoittaakseen jäseniä, joilla on erityisiä tarpeita:

- Tutustu luokan jäsenten tarpeisiin ja kykyihin.
- Ennen kuin pyydät vammaisia jäseniä lukemaan, rukoilemaan tai muuten osallistumaan luokan toimintaan, ota asia puheeksi heidän kanssaan. Kysy esim. ”Miltä sinusta tuntuisi lukea kirjasta oppitunnilla?” tai ”Pitäisitkö rukouksen oppitunnilla?”

-
- Keskustele pappesusjohtajien, vanhempien ja perheenjäsenten kanssa ja – mikäli soveliaista – vammaisen itsensä kanssa hänen erityistarpeistaan.
 - Yritä saada vammaiset jäsenet mukaan toimintaan ja oppimaan mahdollisimman paljon.
 - Huolehdi siitä, että jokainen luokan jäsen osoittaa asiaankuuluvaa kunnioitusta ja ymmärtämystä kaikkia muita luokan jäseniä kohtaan.
 - Ole luonnollinen, ystävällinen ja lämminhenkinen. Jokaisella Jumalan lapsella on normaali rakkauden ja ymmärtämyksen saamisen tarve, mahdollisesta vammaisuudestaan huolimatta.

Kirkon opettajien tulee muistaa, että jokaisella jäsenellä on fyysisistä, henkisistä, emotionaalisista tai sosiaalisista vajavaisuuksista huolimatta mahdollisuus kehittyä kohti korotusta. Opettajan on huolehdittava siitä, että jokainen oppilas oppii kaiken, mitä hän pystyy oppimaan. Muista Vapahtajan sanat:

”Kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä minun vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.” (Matt. 25:40.)

Pappeuden vala ja liitto

Oppiaihe 1

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on auttaa meitä ymmärtämään, mikä on pappeuden vala ja liitto ja kuinka me voimme pitää kunniaassa kutsumustamme.

Johdanto

Vanhin Reed Smoot oli kahdentoista koorumin jäsen vuodesta 1900 kuolemaansa asti vuonna 1941. Suuren osan tästä ajasta hän oli Yhdysvaltain senaatin merkittävä jäsen. Monet kehottivat häntä ryhtymään Yhdysvaltain presidenttiehdokkaaksi. Mutta he sanoivat sen edellyttävän, että hän luopuisi uskostaan, koska kansa ei tuohon aikaan olisi äänestänyt mormonia Yhdysvaltain presidentiksi. Hän sanoi: ”Jos minun olisi valittava, olisinko diakoni Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa vai Yhdysvaltain presidentti, olisin diakoni” (Bryant S. Hinckleyn lainaamana julkaisussa *The Faith of Our Pioneer Fathers*, s. 202).

Jos sinun olisi valittava, oletko diakoni vai vaikutusvaltainen yritysjohtaja tai poliittinen johtaja, kumman valitsisit? Perustele valintaasi.

Minkähän vuoksi vanhin Smoot piti pappeutta niin suuressa arvossa?

Vanhin Smootin oli täytettävä tietyt vaatimukset, ennen kuin hänestä voi tulla Yhdysvaltain senaattori. Sama koskee meitäkin pappeuden saamisen suhteen. Pappeusjohtajiemme täytyy puhutella meitä ja esittää meille kysymyksiä selvittääkseen, olemmeko kelvollisia saamaan pappeuden ja tietääkseen, haluammeko me ottaa vastaan pyhiä pappeuden velvollisuuksia.

Millaisia kysymyksiä pappeusjohtajat esittävät puhutellessaan meitä?

Sen jälkeen kun vanhin Smoot oli valittu senaattiin, hän vannoi virkavalan ja lupasi täyttää velvollisuutensa hallituksessa. Samoin kun me saamme pappeuden, me lupaamme täyttää velvollisuutemme Herralle.

Pappeuden vala ja liitto

Pappeuden saamiseen liittyy ”vala ja liitto”. Se tarkoittaa, että taivaallinen Isä antaa meille valansa (takuunsa), että me voimme saada pappeuden voiman ja siunauksia, jos me teemme Hänen kanssaan liiton (lupaamme Hänellemme) tehdä määrättyjä tekoja. ”Sen

tähden kaikki ne, jotka ottavat vastaan pappeuden, ottavat vastaan tämän minun Isäni valan ja liiton, jota hän ei voi rikkoa, eikä sitä voi kumota” (LK 84:40).

Presidentti Marion G. Romney on selittänyt liiton merkitystä näin:

”Liitto on sopimus, ja sopimus tehdään kahden tai useamman henkilön välillä. Jos minä tekisin liiton teidän kanssanne, lupaisin teille jotakin ja te lupaisitte minulle jotakin. Jos tekisin kanssanne sopimuksen, että maksaisin teille määräsunnan autosta, ja te lupaisitte antaa minulle auton siitä summasta, se olisi liitto. Pappeuden liitossa me lupaamme jotakin Herralle, ja Hän puolestaan lupaa jotakin meille siitä, mitä me teemme Hänelle.” (Julkaisussa Conference Report, Korean aluekonferenssi 1975, s. 36.)

Pappeuden valaa ja liittoa selitetään Opin ja Liittojen Kirjan luvussa 84. Tässä luvussa kuvataan selkeästi, mitä me lupaamme ja mitä Herra lupaa, kun me saamme Melkisedekin pappeuden.

Kirjoita taululle: *Meidän lupauksiamme ja Herran lupauksia*. Kirjoita näiden otsakkeiden alle, mitä me lupaamme ja mitä Herra lupaa.

Lue LK 84:33.

LUPAUKSIAMME HERRALLE

Jakeen 33 alussa Herra määrittää meidän osuutemme liitosta: ”Sillä ne, jotka ovat uskollisia, niin että he saavat nämä molemmat pappeudet, joista minä olen puhunut, ja niin että he *pitävät kutsu-muksensa kunniassa*” (kursivointi lisätty).

Mikä on meidän osuutemme liitossa?

Me lupaamme *pitää kutsumuksemme kunniassa*. Tämä tarkoittaa, että me teemme parhaamme ottamalla vastaan kaikki pappeuskutsumuksemme ja hoitamalla ne. Pappeuden kunniassa pitäminen tarkoittaa että me laajennamme, edistämme Herran valtakuntaa maan päällä palveluksellamme. Me lupaamme myös olla uskollisia ja pitää kaikki käskyt, kun saamme pappeuden.

HERRAN LUPAUKSIA MEILLE

Lue LK 84:33–38. Keskeytä lukeminen aina Herran jokaisen lupauksen jälkeen, kirjoita ne taululle ja keskustelkaa niistä.

Herra lupaa, että jos me pidämme osamme liitosta, meidät *”pyhite-tään Hengessä [meidän] ruumiij[mme] uudistumiseksi*” (LK 84:33, kursivointi lisätty). Me voimme odottaa vahvistuvamme ruumiissa ja hengessä, kun me täytämme kutsumuksemme.

Meistä voi myös tulla *”Mooseksen ja Aaronin poikia*” (LK 84:34, kursivointi lisätty). Mooseksen ja Aaronin pojat suorittivat pelastavia

toimituksia Israelin lapsille. Meillä on sama oikeus suorittaa näitä pyhiä toimituksia pappeuden kautta tänä päivänä.

Herra lupaa, että meistä tulee *"Aabrahamin jälkeläisiä"* (LK 84:34, kursivointi lisätty). Toisin sanoen, me voimme saada siunauksia, jotka luvattiin Abrahamille ja hänen jälkeläisilleen.

Pyydä jotakuta oppilasta lukemaan KH Aabr. 2:8–11.

Jumala teki Abrahamin ja hänen jälkeläistensä kanssa liiton, että heidän kauttansa kaikki maan kansat tulisivat siunatuiksi evankeliu-
mille. Nämä siunaukset annetaan maailmalle uskollisten pappeu-
denhaltijoiden käyttämän voiman ja valtuuden kautta.

Herra lupaa myös, että meistä tulee *"Jumalan valitut"* (LK 84:34, kur-
sivointi lisätty). Tämä tarkoittaa, että uskollisille pappeudenhaltijoille,
jotka pitävät kutsumuksensa kunniaa ja ottavat vastaan kaikki
pappeuden pyhät, pelastavat toimitukset, annetaan Isän valtakunnan
täyteys.

Sitten Herra sanoo: *"kaikki, mitä minun Isälläni on, tullaan antamaan
hänelle"* (LK 84:38, kursivointi lisätty).

Presidentti Spencer W. Kimball on selittänyt: "Oletteko koskaan
pysähtyneet [laskemaan] siunauksia, voimia, joita Herralla on?
Kaikki valta, kaikki vaikutusvalta, kaikki voima on teidän, ja tämä
tapahtuu sen pyhän pappeuden valan ja liiton mukaisesti, joka
teillä on." (Julkaisussa Conference Report, Buenos Airesin alue-
konferenssi 1975, s. 51.)

Epäilemättä Herra täyttää lupauksensa uskollisille ja kuuliaisille.
Vastuu on siksi meidän. Jos me emme pidä lupauksiamme Herralle,
Hän ei anna meille kaikkea, mitä Hän on valmistautunut antamaan
meille.

Pappeuskutsumuksemme pitäminen kunniaa

Me olemme luvanneet liitossa taivaallisen Isän kanssa pitää kun-
niassa kutsumustamme.

Mitä ovat meidän pappeuskutsumuksemme?

Kun meille annetaan Aaronin pappeus, meidät asetetaan johonkin
virkaan tuossa pappeudessa: diakoniksi, opettajaksi tai papiksi.
Kukin virka on kutsumus, johon kuuluu tiettyjä tehtäviä ja velvolli-
suuksia. Melkisedekin pappeuden virat ovat vanhin, ylipappi, pat-
riarkka, seitsenkymmen ja apostoli. (Ks. *Evankeliumin periaatteet*,
luku 14, jossa esitetään näiden kutsumusten velvollisuuksia.)

"Pappeus on Jumalan voima ja valtuus, joka on annettu maan päällä
olevalle ihmiselle hänen toimiakseen kaikessa ihmisen pelastuk-

seksi. Pappisuuden valtuuden käyttäminen edellyttää johtamaan asetetuilta avainten haltijoilta saatua valtuutusta, niin että Jumalan huoneessa voidaan säilyttää järjestys.” (*Melkisedekin pappisuuden käsikirja*, 1985, s. 1.)

Presidentti Spencer W. Kimball on sanonut:

”Tämä pappisuus ei ole leikin asia. Se ei ole mitään sellaista, jonka voi unohtaa saatuaan sen. Se on maailman tärkeimpiä asioita, ja sen saamiseen liittyy vala ja liitto – –

Herra tiesi, että me olemme heikkoja ihmisiä ja että me voimme joutua kiusauksiin, ja Hän sanoi, että juuri siitä syystä Hän pyysi meitä rukoilemaan illoin, aamuin ja kaiken aikaa. Juuri siksi Hän antoi meille perheillan, jotta me voimme muistuttaa itseämme usein. Juuri siksi Hän antoi meille pappiskokouksen, jonne voimme mennä ja seurustella veljemme kanssa ja muistuttaa itseämme jatkuvasti.” (Julkaisussa Conference Report, Korean aluekonferenssi 1975, s. 40–41.)

Ennen kuin kukaan voi pitää kunnia pappislausumustaan, hänen täytyy tietää, mitä häneltä odotetaan. Hänen täytyy ensiksi oppia ”tuntemaan velvollisuutensa” ja hoitaa sitten ”kaikella utte-ruudella sitä virkaa, mihin hänet on määrätty” (LK 107:99).

Seuraava kertomus osoittaa, että presidentti Kimball ymmärsi velvollisuutensa ja piti lausumustaan kunnia jo diakonina.

”Muistan ajan, jolloin itse olin diakoni – –. Minusta oli suuri kunnia olla diakoni. Isäni kunnioitti aina minun tehtäviäni ja salli minun ottaa hevosen ja rattaat mennessäni keräämään paastouhreja. Tehtävänäni oli koota paastouhrit oman kotini lähellä sijainneista taloista, mutta välimatkat olivat pitkiä, ja jauhosäkki tai hedelmäpurkki tai vihannekset tai leipä olivat raskaita kantaa määrin lisääntyessä. Niinpä rattaista oli paljon apua – –. Oli suuri kunnia palvella taivaan Isää tällä tavoin, ja – – tämän työn suorittaminen on yhä suuri kunnia.

Olen diakoni. Olen aina ylpeä siitä, että olen diakoni. Kun näen apostolien tulevan korokkeen ääreen juhlapöydässä siunaamaan sakramentin ja muiden johtavien auktoriteettien astuvan sakramenttipöydän ääreen hakemaan leivän ja veden jakaakseen sen nöyrästi kaikille läsnä oleville ja sitten palauttavan tyhjät astiat, olen hyvin ylpeä siitä, että olen diakoni, opettaja ja pappi.” (“Olkaamme kelpo- lisiä pappisuudenhaltijoita”, *Valkeus*, lokakuu 1975, s. 22.)

Kuinka presidentti Kimball suhtautui pappislausumukseensa?

Kuinka se, kuinka me pidämme kunnia lausumuksemme, voi vaikuttaa muihin ihmisiin?

Avun saaminen kutsumuksemme kunniaissa pitämiseen

Presidentti Marion G. Romney on sanonut: ”Voidaksemme pitää kunniaissa kutsumustamme pappeudessa on tarpeen ottaa huomioon ainakin kolme seikkaa: Ensimmäinen on se, että meillä on vaikuttimenamme *halu* tehdä niin. Toinen on, että me *tutkimme ja pohdiskelemme iankaikkisen elämän sanoja*. Ja kolmas on se, että me *rukoilemme*.” (”Pappeuskutsumuksen kunniaissa pitäminen”, *Valkeus*, joulukuu 1973, s. 520, kursivointi lisätty)

Mitkä kolme seikkaa ovat presidentti Romneyn mukaan välttämättömiä kutsumuksemme kunniaissa pitämiseksi? Kirjoita taululle:

Meidän täytyy

1. haluta
2. tutkia pyhiä kirjoituksia
3. rukoilla

Jos me teemme nämä ja pidämme käskyt, me saamme taivaalliselta Isältä apua kutsumuksemme kunniaissa pitämiseen.

Vanhin Orson Pratt, yksi kirkon suuria lähetyssaarnaajia, uskoi tähän koko sydämeästään. Kun hänet kutsuttiin lähetystyöhön Skotlantiin, siellä oli vain 80 kirkon jäsentä. Edelliset lähetyssaarnaajat olivat joutuneet pakenemaan sieltä kivi-, roska- ja herjausryöpyn saattelmana. Kun Orson Pratt saapui Skotlantiin vuoden 1840 alussa, ”hän matkusti – – Edinburghiin, pääkaupunkiin. Saapumisensa jälkeisenä päivänä hän kiipesi louhikkoiselle kukkulalle, joka on keskellä erästä luonnonpuistoa, ja sieltä hänellä oli erinomainen näköala tuohon ikivanhaan kaupunkiin. Paikkakunnalla sitä kutsuttiin nimellä Arthur’s Seat, mutta pyhät kutsuvat sitä rakkautensa osoituksena nimellä Pratt’s Hill. Siellä Orson Pratt rukoili Herralta kahtasataa sielua käännytettäväkseen. Herra kuuli hänen rukouksensa ja vastasi siihen.” (Muriel Cuthbert, ”Strong Saints in Scotland”, *Ensign*, lokakuu 1978, s. 36.)

Vanhin Pratt piti kunniaissa kutsumustaan, ja myös muut ihmiset saivat siunauksia seuraamalla hänen esimerkkiään: Vuoteen 1853 mennessä, vain 13 vuotta sen jälkeen, kun vanhin Pratt oli noussut kukkulalle rukoilemaan apua Herralta, Skotlannissa oli 3 291 kirkon jäsentä.

Päätös

”Herran siunauksia tarjotaan pyhille ja maailmalle tämän pyhän pappeuden haltijoiden toiminnan kautta. – – Pappeuden hallussapitäminen ei ole vähäpätöinen tai pieni asia. Olemme tekemisissä Herran voiman ja valtuuden kanssa, ja Hän on antanut ne meille avaamaan taivaat tänä aikana, niin että jokainen siunaus olisi

meidän saatavissamme.” (Joseph Fielding Smith, ”Pappeuden siunaukset”, *Valkeus*, syyskuu 1972, s. 355–356.)

Vapahtaja on luvannut valan ja liiton kautta, että kun me pidämme kunniaa pappeuskutsumuksemme, me saamme kaiken, mitä Isällämme on. Hänen suurin lahjansa meille on iankaikkinen elämä (ks. LK 14:7), ja meille on annettu lupaus, että me voimme saada sen ja että me voimme auttaa muita ihmisiä saamaan sen. Meidän tulee ajatella usein suuria siunauksia, jotka Herra on luvannut meille. Kun teemme niin, halumme pitää liitot kasvaa ja johtaa meidät iankaikkiseen elämään.

Kehotus

Päätä tänä päivänä, että pidät kunniaa kutsumustasi. Tutki pyhiä kirjoituksia saadaksesi innoitusta ja rukoile sitten vakaasti apua. Muista, että pappeuden valan ja liiton kautta taivaallinen Isä haluaa antaa sinulle kaiken, mitä Hänellä on. Palvele auliisti lähimmäisiäsi ja käytä pappeusvirkaasi ja -kutsumustasi heidän siunauksekseen.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

MK Jaak. 1:17–19 (kutsumusten kunniaa pitäminen)

Moosia 2:20–24 (velkamme Jumalalle)

LK 58:26–29 (tee innokkaasti työtä hyvän asian puolesta)

LK 121:34–36 (pappeutta voi käyttää ainoastaan vanhurskaasti)

Opettajan valmistautuminen

Ennen tämän oppiaiheen esittämistä

1. lue LK 84:1–48, tutustu erityisesti jakeisiin 33–44
2. pyydä kaikkia oppilaita tuomaan pyhät kirjoituksensa oppitunnille ja käyttämään niitä
3. varaa käyttöösi liitutaulu ja liitua
4. pyydä oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on auttaa meitä paremmin ymmärtämään pappeuden avaimia — niiden merkitystä ja käyttöä.

Johdanto

Avaimella voi avata lukitun oven. Me emme voi mennä kenenkään kotiin ilman omistajan avainta tai lupaa. Samoin pappeudenhaltija voi käyttää pappeuttaan vain asianomaisella luvalla paitsi aviomiehenä ja isänä on lupa siunata omaa perhettään. Papilla esimerkiksi on valtuus asettaa veli johonkin Aaronin pappeuden virkaan, mutta hän ei voi tehdä sitä saamatta siihen lupaa piispalta tai seurakunnanjohtajalta. Tätä oikeutta antaa lupa pappeuden käyttämiseen sanotaan pappeuden avaimiksi.

”-- on välttämätöntä, että jokainen tällä valtuudella suoritettu teko tapahtuu oikeaan aikaan ja oikeassa paikassa, oikealla tavalla ja oikeassa järjestyksessä. Valta ohjata näitä toimia on sama kuin pappeuden *avaimet*.” (Joseph F. Smith, *Evankeliumin oppi*, 1980, s. 129.)

Presidentti Joseph Fielding Smith on selittänyt: ”Nämä avaimet ovat oikeus johtaa; ne ovat voima ja valtuus hallita ja ohjata kaikkia Jumalan asioita maan päällä. Niillä, joilla on nämä avaimet, on voima hallita ja valvoa tapaa, jolla kaikki muut voivat palvella pappeudessa. Meillä kaikilla voi olla pappeus, mutta voimme käyttää sitä vain saamamme valtuuden mukaisesti, ja siten kuin sitä johtavat ne, joilla on avaimet.” (”lankaikkiset avaimet ja oikeus johtaa”, *Valkeus*, maaliskuu 1973, s. 108.)

Mitä eroa on pappeudella ja pappeuden avaimilla?

Pappeus on Jumalan voima eli valtuus. Avaimet ovat oikeus käyttää tätä voimaa eli valtuutta määrättyllä tavalla.

Kenellä on pappeuden avaimet?

Kaikki pappeuden avaimet ovat aina olleet Jeesusksella Kristuksella. Kun Hän kutsui alkuperäiset kaksitoista apostoliaan, Hän antoi heille kaikille pappeuden (ks. Joh. 15:16).

Näytä havaintovälinettä 2-a, ”Kristus asetti apostolinsa ja antoi heille pappeuden avaimet”.

Ennen ristiinnaulitsemistaan Kristus antoi pappeuden avaimet Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle. Se tapahtui Kirkastusvuorella. (Ks. *Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, 1985, s. 156; Matt. 17:1–9.) Mutta apostolien kuolemaa seuranneina vuosisatoina nämä avaimet menetettiin, ja ennen kuin miehet voivat jälleen käyttää pappeutta, avaimet oli palautettava. Tästä syystä Herra lähetti Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen profeetta Joseph Smithin luokse palauttamaan Melkisedekin pappeuden ja tuon pappeuden avaimet (ks. LK 27:12–13).

Nämä pyhät avaimet on annettu kaikille kirkon apostoleille ja profeetoille, ja ne ovat kirkon profeetalla ja apostoleilla tänäkin päivänä.

Näytä havaintovälinettä 2-b, "Presidentti Gordon B. Hinckley".

Vaikka kaikilla apostoleilla on kaikki pappeuden avaimet, Herran suunnitelma on, että vain yksi mies kerrallaan käyttää näitä avaimia kirkon hyväksi. Tästä syystä virkaiältään vanhin apostoli asetetaan kirkon presidentiksi, ja kahdentoista neuvosto antaa hänelle oikeuden käyttää kaikkia pappeuden avaimia. Kun hän kuolee, muut apostolit asettavat virkaiältään seuraavaksi vanhimman apostolin (joka on kahdentoista koorumin presidentti) kirkon presidentiksi, joka voi käyttää tässä virassa kaikkia pappeuden avaimia.

Kirkon presidentti on siten maan päällä ainoa mies, jolla on oikeus käyttää kaikkia pappeuden avaimia (ks. LK 132:7). Mutta hän antaa tiettyjä avaimia muille kirkon johtohenkilöille. (Näitä ovat lähetysohjat, seurakunnanohjat, temppelien esimiehet, piispat, vaarnajohtajat ja Melkisedekin pappeuden koorumien ohjat.) He antavat puolestaan osan valtuudestaan (mutta eivät avaimiaan) omien yksikköjensä henkilöille asettamalla heitä eri virkoihin ja kutsumuksiin.

Presidentti Joseph F. Smith on selittänyt: "Täydellisinä näitä avaimia pitää hallussaan vain yksi henkilö kerrallaan, kirkon profeetta ja presidentti. Hän voi siirtää minkä tahansa osan tästä toiselle, missä tapauksessa tuo henkilö pitää hallussaan juuri sen tehtävän avaimia. Täten temppelin esimiehellä, vaarnajohtajalla, seurakunnan piispalla, lähetysohjatalla, koorumin ohjatalla on kullakin hallussaan niiden tehtävien avaimet, joita juuri tietyssä organisaatiossa tai tietyllä alueella suoritetaan. Hänen pappeutensa ei lisääny tästä erikoisnimityksestä." (*Evankeliumin oppi*, s. 129.)

Kun miehelle annetaan joko Aaronin tai Melkisedekin pappeus, hänelle annetaan automaattisesti avaimet toimia virassa, johon hänet on asetettu tuossa pappeudessa. Ja niin kauan kuin hän pitää pappeutta kunniaassa, hänellä on avaimet tai voimat toimia siinä. Esimerkiksi kun mies on asetettu Melkisedekin pappeuteen hänelle on annettu avaimet antaa isän siunauksia, siunauksia lohduksi ja voidella sairaita. Nämä avaimet voidaan ottaa häneltä vain, jos hän tekee niin vakavan synnin, että hänet erotetaan kirkosta. Muutoin ei edes kuolema vie niitä häneltä.

Toisaalta on olemassa tiettyjä voimia ja oikeuksia, joita voidaan antaa ihmisille väliaikaisesti. Esimerkiksi seurakunnanjohtajalla on seurakuntansa avaimet vain niin kauan kuin hän on seurakunnanjohtaja. Kun hänet vapautetaan, hänellä ei enää ole avaimia.

Pappeuden avainten merkitys

Kun henkilö kutsutaan määräaikaiseen kirkon tehtävään, kuten opettajaksi, hänet erotetaan tuohon kutsumukseen. Kirkon virkamies, jolla on tuon kutsumuksen avaimet, antaa hänelle tehtävään erottamissiunauksessa oikeuden toimia tuossa kutsumuksessa. Sen jälkeen kukaan muu ei voi toimia hänen kutsumuksessaan – eikä hänkään voi ottaa itselleen jonkun muun tehtävään kuuluvia velvollisuuksia. Yksilöllä on tämä oikeus, kunnes hänet vapautetaan asemastaan. Vapauttamisen suorittaa johtava virkamies. Sen jälkeen henkilöllä ei enää ole oikeutta toimia tuossa asemassa. Kirkon jäseniä voidaan erottaa palvelemaan kirkon palveluksessa viikoiksi, kuukausiksi tai vuosiksi. Palveluksen pituus riippuu tarpeesta, henkilökohtaisesta suorituksesta ja Herran johtavalle virkamiehelle antamasta ohjauksesta.

Vaikka sekä miehiä että naisia voidaan *kutsua tehtäviin*, vain pappeudenhaltijoita *asetetaan pappeuden virkoihin*. Näitä virkoja ovat diakoni, opettaja, pappi, vanhin, ylipappi, piispa, patriarkka, seitsenkymmen ja apostoli. Tällaiseen virkaan asettaminen antaa henkilölle oikeuden palvella kirkkoa määrätyn tavoin – mutta vain, kuten aikaisemmin mainittiin, kun hän on saanut luvan siihen pappeuden avainten haltijalta.

Seuraava kertomus osoittaa, kuinka pappeuden avaimien oikea käyttö ylläpitää järjestystä kirkossa.

Kirkon varhaisina aikoina Hiram Page kuvitteli, että hänellä oli valtuus ilmoittaa Herran sana kirkolle, ja monet kirkon jäsenet uskoivat

kaiken, mitä hän opetti. Profeetta Joseph Smith rukoili Herraa ja kysyi, mitä hänen oli tehtävä. Herra vastasi hänelle ja sanoi: ”Ketään ei määrätä ottamaan vastaan käskyjä ja ilmoituksia tässä kirkossa, paitsi palvelijani Joseph Smith nuorempi” (LK 28:2). Josephin piti edelleen myös sanoa Hiram Pagelle, että asiat, joista hän oli kirjoittanut ja joita hän oli opettanut, olivat perkeleestä. Herra selitti, että Hirammin asiana ei ollut saada ilmoituksia kirkkoa varten. Hän sanoi: ”tätä ei ole hänelle määrätty –. Sillä kaiken on tapahduttava järjestyksessä.” (LK 28:11–13.)

Profeetta Joseph teki, kuten Herra häntä pyysi. Hän meni Hiram Pagen luo ja sanoi hänelle, mitä Herra oli käskenyt. Veli Page nöyryty ja ilmaisi murheensa ja lupasi lopettaa tekemästä, mitä oli tehnyt. Nähtyään hänen parannuksensa Joseph pyysi häntä lähetystyöhön. Myöhemmin profeetta kertoi konferenssissa kirkon jäsenille, mitä Herra oli ilmoittanut ja pyysi heitä unohtamaan, mitä Hiram Page oli opettanut heille. He kaikki olivat samaa mieltä ja hyväksyivät Josephin äänestyksellä ainoaksi profeetakseen, näkijäkseen ja ilmoituksensaajakseen. (Ks. Joseph Smith, *History of the Church*, osa 1, s. 109–115.)

Miksi on tärkeätä, että vain yksi mies kerrallaan käyttää kaikkia pappeuden avaimia?

Herran kirkko on ”järjestyksen huone”

Koska pappeus on pyhä, meitä on käsketty käyttämään sitä huolellisesti. Siksi pappeutta valvotaan järjestyksen mukaan sekaannuksen ja väärinkäytön estämiseksi. ”Katso, minun huoneeni on järjestyksen huone, sanoo Herra Jumala, ei epäjärjestyksen huone” (LK 132:8).

Tällainen järjestys on aina ollut Herran valtakunnassa maan päällä. Esimerkiksi Mooses oppi järjestyksen tarpeellisuuden pian sen jälkeen, kun hänet oli kutsuttu johtamaan israelilaisia. Israelilaiset tarvitsivat johtoa pysyäkseen yksimielisinä, mutta Mooses huomasi, että hänen oli mahdotonta johtaa yksin kaikkia ihmisiä. Siksi hän valitsi ”kelvollisia, Jumalaa pelkääviä, rehellisiä” miehiä ja kutsui heidät kansan päälliköiksi. Hän asetti heidät tuhannen, sadan, viidenkymmenen ja kymmenen henkilön päälliköiksi. (Ks. 2. Moos. 18:17–22.)

Tänä päivänä pappeusjohtajillemme – piispoille, vaarnanjohtajille, piirinjohtajille, seurakunnanjohtajille, kooruminjohtajille – on annettu pappeuden avaimet, niin että meitä voidaan johtaa järjestyksen mukaan ja me voimme saada evankeliumin välttämättömät toimitukset. Kirkon johtajien velvollisuuksiin, koska heillä on pappeuden avaimet, kuuluu seuraavaa:

- toimitusten saajien puhuttelu
- toimitusten merkityksen selittäminen
- sen ratkaiseminen, onko henkilö valmis ottamaan vastaan toimituksen
- tarvittavien aikakirjojen pitäminen
- toimituksen suorittajien kelvollisuuden selvittäminen
- kirkon kokousten johtajan pyytäminen
- kirkon jäsenten tuen pyytäminen äänestämällä

Isällä on perheessä siunaamisen avaimet

Herran määräyksestä isä on perheensä päämies. Kyetäkseen toimimaan hyvin perheensä hengellisenä päämiehenä hänen täytyy pitää kunniaa pappettaan. Jos hän tekee niin, hänellä on voima opastaa ja siunata perhettään rakkaudessa ja sopusoinnussa.

Mitä avaimia meillä on perheidemme päämiehinä?

Mitä me voimme näitä avaimia käyttämällä tehdä perheenjästemme hyväksi?

Pappeus voi tuoda monia ihmeellisiä siunauksia meidän elämäämme. Piispa H. Burke Peterson on maininnut muutamia: ”Jos me elämme siten [että voimme saada sen], voimme saada taivaalliselta Isältämme voimia, jotka synnyttävät rauhaa levottomaan kotiin. Voimme saada voimaa, joka siunaa ja lohduttaa pieniä lapsia; voimaa, joka tuo unen itkuisiin silmiin aamun varhaisina tunteina. Voimme saada voimaa -- tyynnyttää väsyneen vaimon hermot. Voimme saada voimaa, joka osoittaa suunnan hämmentyneelle ja vaarassa olevalle nuorelle. Voimme saada voimaa siunata tyttäremme ennen kuin hän menee ensimmäisen kerran ulos jonkun pojan kanssa tai ennen kuin hän solmii temppeleivioliiton; voimme saada voimaa siunata poikamme, ennen kuin hän lähtee lähetystyöhön tai opiskelemaan. -- Voimme saada voimaa parantaa sairaita ja lohduttaa yksinäisiä. Nämä ovat eräitä pappeuden tärkeitä päämääriä.” (”Pappeus – valtuus ja voima”, *Valkeus*, lokakuu 1976, s. 26.)

Mitä ajattelet siitä, että kelvollisella isällä on valtuus ja voima siunata vaimoan ja lapsiaan? Miltä sinusta tuntuisi, jos joku perheesi jäsen pyytäisi sinulta sellaista siunausta?

Korealainen sisar Kyuln Lee sai lohdutusta pappeuden siunauksesta kodissaan. Hän on kertonut seuraavaa:

”Se tapahtui noin seitsemän vuotta sitten, kun -- Korean piirin johtokunnan jäsenenä toimivan mieheni oli melkein joka viikonloppu matkustettava pitkiä matkoja hoitaakseen tehtäviään kirkossa ja jätettävä minut tyttäremme Po Heen kanssa kahden. Sinä viikonlop-

puna hän oli matkustanut 435 kilometrin matkan Pusaniin lauantaina (seitsemän tunnin ajomatka yhteen suuntaan) ja palannut sitten – – Söulin itäiseen seurakuntaan sunnuntaina. Se oli uuvuttavaa, ja minun kävi häntä sääliksi.

Po Hee oli normaalikunnossa lauantaina ja sunnuntaina, ja vaikka hän oli hieman äänekkäs sakramenttikokouksessa, joi hän kotiin tultuamme maitopullollisensa ja nukahti. Noin puoli kymmenen aikaan illalla hän alkoi itkeä. Hän itki äänekkäämmin kuin tavallisesti, ja kun nostin hänet vuoteesta, huomasin, että hänellä oli korkea kuume. En tiennyt mitä tehdä. Sain selville, että kotimme läheisyydessä sijaitseva sairaala oli lopettanut vastaanoton siksi yöksi. Tyttö jatkoi itkuaan jonkin aikaa, ja kun mieheni lopulta tuli kotiin, aloin minäkin itkeä.

Mieheni syleili vauvaa ja minua ja kysyi, mikä oli hätänä. Po Hee näytti kurjalta. Kun kerroin mitä oli tapahtunut, mieheni riisui takkinsa ja pani pois salkkunsä ja otti esille pyhitetyn öljynsä. Sitten hän voiteli ja siunasi tyttäreemme. En muista kaikkia sanoja, mutta lausuttuaan muodolliset siunaussanat, hän jatkoi: 'Taivaallinen Isä, olen kiitollinen elämästä, vaimostani ja vauvasta. Olen kiitollinen palautetusta evankeliumista ja tilaisuudesta saada palvella. Sinä lähetit minut Pusaniin ja Söulin itäiseen seurakuntaan hoitaman kirkon asioita. Olen täyttänyt minulle annetut velvollisuudet eilen ja tänään ja nyt löydän lapseni hyvin sairaana. Olet koko ajan auttanut minua. Ole hyvä ja auta minua tänä iltana.'

Ennen kuin hän päätti rukouksensa, oli vauva nukahtanut, ja kun katsahdin ylös seisoj mieheni siinä silmät kyynelissä.

Pieni tyttäreemme on nyt toisella luokalla koulussa ja hän on terve ja onnellinen, mutta minä voin vieläkin hyvin selvästi muistaa sen osan mieheni rukouksesta, jossa hän sanoi Herralle: 'Olen täyttänyt minulle annetut velvollisuudet eilen ja tänään.' Toivon voivani jatkaa hänen tukemistaan niin, että hän voi aina sanoa Herralle olleensa kuuliainen. Miten suuri siunaus onkaan aviomies, joka kunnioittaa pappeuttaan!" ("Our Baby, My Husband, and the Priesthood", *Ensign*, elokuu 1975; s. 65, ks. *Nainen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen kirkossa*, osa A, s. 82.)

Näytä havaintovälinettä 2-c, "Pappeuden siunaukset ovat kaikkien perheenjäsenten saatavilla".

Erityisiä pappeuden siunauksia on kaikkien perheenjäsenten saatavilla. Lapsi, jolla on ongelma tai vaimo, joka tarvitsee lohtua ja opas-

2-c, Pappeuden siunaukset ovat kaikkien perheenjäsenten saatavilla

tusta, voi pyytää erityistä siunausta ja saada siten tarvitsemaansa apua Herralta. Kun saamme sellaisia siunauksia, meidän on hyvä muistaa, että monet koettelemukset ovat meille kokemukseksi. Meidän tulee ratkaista niitä parhaamme mukaan. Mutta kun me tunnemme tarvitsevämme erityistä apua, voimme kääntyä perheesämme olevan pappeudenhaltijan puoleen tai kotiopettajan tai jonkun pappeusjohtajan puoleen ja pyytää erityistä pappeuden siunausta.

Pyydä veljiä kertomaan lyhyesti, mitä siunauksia heidän perheensä ovat saaneet pappeuden kautta.

”Isän täytyy isota ja janota perheensä siunaamista, mennä Herran luokse, ajatella Jumalan sanoja ja elää Hengen mukaan tunteakseen Herran mielen ja tahdon ja sen mitä hänen pitää tehdä johtaakseen perhettään” (Ezra Taft Benson, *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties*, s. 185).

Sen lisäksi, että kelvollinen isä johtaa näin perhettään Melkisedekin pappeuden haltijana, häntä pitää vanhin Joseph Fielding Smithin mukaan kehottaa antamaan nimi lapsilleen ja siunaamaan heitä. Hänen tulee siunata sairaita kodissaan -- Hän voi antaa lapsilleen Isän siunauksen --

Vanhin Theodore A. Tuttle on sanonut: ”Patriarkkana omassa kodissaan, isä on myös perheensä ilmoituksensaaaja -- ja -- tässä mielessä hänellä on asema saada ilmoitusta Herralta perheen hyväksi ja siunaukseksi (ks. *Pelastuksen oppeja*, osa 3, s. 155–156)” (”The Role of Fathers”, *Ensign*, tammikuu 1974, s. 66–67). Kelvollisten isien tulisi myös kastaa lapsensa, antaa heille Pyhän Hengen lahja ja asettaa heidät pappeuteen. Toisin kuitenkin kuin isyyteen liittyvät oikeudet, isä saa suorittaa nämä toimitukset saatuaan luvan niiltä paikallisen yksikön pappeusjohtajilta, joilla on hallussaan tarvittavat avaimet.

Päätös

Tiettyjen toimitusten suorittamiseen meidän on saatava lupa kirkon johtajilta. Tämä lupa voidaan saada sellaisten miesten kautta, joilla on pappeuden avaimet. Profeetta on ainoa ihminen maan päällä, jolla on pappeuden avaimet, mutta hän on antanut niitä johtajille, jotka johtavat kirkon yksiköitä. Nämä johtajat puolestaan antavat pappeudenhaltijoille luvan käyttää pappeutta, joka meillä on.

Isinä ja Melkisedekin pappeuden haltijoina me voimme esimerkiksi siunata perhettämme ilman erityistä lupaa.

Kehotus

Ajattele ja rukoile, kuinka voit käyttää pappeuttasi perheesi jäsenten siunaukseksi.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

LK 65:1–6 (ihmiselle annetut Jumalan valtakunnan avaimet)

LK 110:11–16 (tämän ja muiden armotalouksien ihmisille annetut avaimet)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. lue 1. Kor. 12:12–28

2. pyydä oppilaita esittämään tämän oppiaiheen kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla

Pappeuden pitäminen kunniaassa

Oppiaihe 3

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on auttaa meitä ymmärtämään pappeuden pyhää voimaa ja lisätä kunnioitustamme sitä kohtaan.

Johdanto

"Kaksi lähetyssaarnaajaa keskusteli hiljaa keskenään ponnistellessaan ylös portaita Kwuntongissa Hongkongissa sijaitsevassa pakolaistalossa. Heidät oli kutsuttu päivälliselle veli ja sisar Wongin asuntoon. He löysivät oikean huoneen ja veli Wong tervehti heitä ystävällisesti – Pöytä oli katettu monenkirjavilla peltivadeilla ja -lautasilla. Tarjolla oli katkarapuja ja muita itämaisia herkkuja, jotka olivat ilmeisessä ristiriidassa tämän köyhän pakolaisperheen taloudellisen aseman kanssa. Veli Wong siunasi ruoan ja ateria alkoi, mutta veli ja sisar Wong ottivat itselleen ruokaa vain näön vuoksi ja kehottivat kahta vanhinta ottamaan paljon. Vanhimmat tunsivat, että näin menetellessään Wongit olivat vilpittömiä, ja vaikka he käsittivät, että he söivät hienompaa ruokaa kuin isäntäperhe voisi koskaan itselleen hankkia – ateriaan oli mennyt ehkä kokonaisen kuukauden ansiot – vanhimmat eivät halunneet kieltäytyä syömästä ja loukata siten perhettä, joka oli uhrannut niin paljon.

Vanhinten oli vaikea syödä. He halusivat ottaa vastaan lahjan, joka oli annettu vilpittömästä sydämestä, mutta samalla he käsittivät, että lahja oli mahdollinen ainoastaan nälkäisten päivien uhrauksen kustannuksella. Veli ja sisar Wong ja heidän poikansa eivät syöneet juuri mitään, mutta kun ateria oli lopussa, he ilmaisivat olevansa kylläisiä ja halusivat tietää, olivatko vanhimmat saaneet kyllikseen. Kaikki nousivat pöydästä, jotta sisar Wong voisi pestä astiat, ja toinen vanhimmistä otti veli Wongia kädestä ja sanoi syvästi liikuttuneena: 'Miksi olette osoittaneet meille tällaista kunnioitusta uhraamalla niin paljon meidän tähtemme?' Tyyneydellä, johon kyetäkseen ihmisen täytyy paeta kotoaan ja isänmaastaan ja ottaa vastaan totuus vieraalla maalla, veli Wong sanoi: 'Teemme tämän teille, koska teillä on pappeus, ja koska Jumala on lähettänyt teidät tänne opettamaan meitä.'" (*Jeesuksen elämä ja opetukset*, s. 82–83.)

Kuinka veli ja sisar Wong osoittivat kunnioitusta miehiä kohtaan, joilla oli Jumalan pappeus?

Miksi on tärkeätä, että me osoitamme kunnioitusta pappeutta kohtaan, joka meillä on?

Pappeus – suurin voima maan päällä

Pappeus on suurin voima maan päällä. Se ei ole ainoastaan ihmisille annettu Jumalan voima maan päällä tehdä Hänen työtään, vaan Jumala ja Jeesus Kristus loivat maan voimallaan.

Näytä havaintovälinettä 3-a, "Maa luotiin pappeuden voimalla".

Meille on suuri siunaus, että meille on annettu pappeus ja sen voima.

Pyydä oppilaita lukemaan LK 107:1–4 ja sanomaan, mikä on pappeuden virallinen nimi.

Pappeuden todellinen nimi on: "Pyhä pappeus Jumalan Pojan järjestyksen mukaan". Sanomme sitä Melkisedekin pappeudeksi, jotemme lausuisi nimeä "Jumalan Poika" liian usein.

Monetkaan eivät ymmärrä, kuinka suuri voima pappeudella on. Eenokin aikana Jumala lupasi, että "jokaisella, joka on asetettu tämän järjestyksen ja kutsumuksen mukaan, tulisi olla uskon kautta voima järkyttää vuoria, jakaa meriä, kuivata vesiä, kääntää se juoksultaan, panna kansakuntien armeijat puolustuskannalle, jakaa maa, rikkoa kaikki joukkiot, seistä Jumalan kasvojen edessä, *tehdä kaikki Hänen tahtonsa mukaan*, Hänen käskynsä mukaan" (John Taylor, *The Mediation and Atonement*, s. 85, kursivointi lisätty).

Koska meillä on pappeus, me edustamme Kristusta. Siksi meidän pitää tehdä, mitä Hän haluaisi meidän tekevän, mikäli haluamme Hänen voimansa. Meidän täytyy olla kuuliaisia Hänen käskyilleen ja yrittää, aina kun käytämme pappeutta, toimia niin kuin Kristus haluaa meidän menettelevän.

"Ymmärrän, että pappeuden valtuuden ja voiman välillä vallitsee ero. -- Kaikilla meillä, joilla on pappeus, on valtuus toimia Herran nimessä, mutta valtuutemme tehokkuus – jos sallitte minun sen sanoa – se voima, joka syntyy tästä valtuudesta, riippuu siitä, miten elämme; se riippuu vanhurskaudestamme." (H. Burke Peterson, "Pappeus – valtuus ja voima", *Valkeus*, lokakuu 1976, s. 26)

Jos olemme kelpollisia, meillä on voima siunata perhettämme, saada ilmoitusta pappeuskutsumuksiamme varten, suorittaa ihmeitä ja voittaa Saatana. Pappeus on voima, jonka kautta toimituksia suoritetaan, temppelityötä tehdään ja evankeliumia saarnataan. Me emme voi saada mitään näitä siunauksia emmekä toimituksia ilman pappeuden voimaa.

Kuinka olet nähnyt pappeuden voiman elämässäsi?

Henkilökohtaiset kokemukset auttoivat erästä nuorta lähetyssaarnaajaa ymmärtämään pappeuden voiman:

Hän ja hänen toverinsa menivät kaupungin köyhien asuntoalueelle. Eräs nuori tutkijapariskunta oli äärimmäisen köyhä. Heidän kallein aarteensa oli heidän vastasyntynyt tyttärensä, joka oli silloin hyvin sairas. Hänen kasvonsa olivat sinertävänmustat. Hänen silmänsä painuivat jatkuvasti kiinni ikään kuin hän olisi nukahtanut. Isä ja äiti vaikeroivat ja itkivät. He käsittivät, että heidän pikku tyttärensä oli kuolemaisillaan. Tälle nuorelle lähetyssaarnaajalle tuli voimakas ajatus: ”Käytä pappeuttasi!” Ja niin hän pyysi isää ottamaan pienen tyttärensä käsivarsilleen. Lähetyssaarnaaja ja hänen toverinsa panivat sitten kätensä pienen lapsen pienen pään päälle ja antoivat hänelle siunauksen uskoaan harjoittaen. Hengen ääni kehotti häntä siunaamaan tyttöä niin, että hän saisi takaisin terveytensä ja kasvaisi hienoksi nuoreksi naiseksi. Tuo siunaus toteutui. Lapsi parantui.

Nuori lähetyssaarnaaja iloitsi Herrassa mahdollisuudesta palvella Häntä. Hänen kokemuksensa oli mielenkiintoinen ja opettavainen. Se opetti hänelle jotakin Jumalan suuresta voimasta.

Miksi meidän uskomme on tärkeä pappeuden voiman harjoittamisessa?

Pappeuden kunniaissa pitäminen

Kun me pidämme Jumalan käskyt ja teemme työn, jota meiltä pappeudessa vaaditaan, me osoitamme kunnioitusta Herralle ja pappeudelle, joka meillä on. Pappeuden haltijoina meidän pitäisi toimia aina vanhurskaasti.

Vanhin James E. Talmage on kirjoittanut pappeuteen asettamisestaan ja mitä hän tunsikin, kun hän yritti pitää sitä kunniaissa:

”Heti asettamiseni jälkeen koin sellaisen tunteen, jota en koskaan ole täysin kyennyt kuvaamaan. Tuntui miltei uskomattomalta, että minä, pieni poika, voisin saada sellaisen kunnianosoituksen Jumalalta, että minut kutsuttaisiin pappeuteen – unohdin, että olin vain yksitoistavuotias poika; tunsin mielessäni voimakkaana sen, että kuuluin Herralle, ja että Hän auttaisi minua kaikessa, mitä minulta pyydetäisiin. –

Diakoniksi asettamiseni vaikutti kaikkiin poikavuosieni aikoihin liittyviin asioihin. Pelkään, että joskus unohdin, mikä olin, mutta olen aina ollut kiitollinen, että useimmiten muistin ja muistaminen aina oli

omiaan tekemään minusta paremman. Pelatessani koulun pihalla ja tuntiessani ehkä kiusausta toimia epäreilusti pelissä, riidellessäni leikkitoiverini kanssa, muistin, ja pelkkä ajatus oli yhtä tehokas kuin jos olisi sanottu ääneen: 'Olen diakoni; ei ole oikein, että diakoni toimiin näin.' Koepäivinä, jolloin näytti olevan helppoa luntata jonkin toisen pojan paperista -- sanoin mielessäni: 'Jos minä tekisin niin, olisi se paljon parempaa, koska olen diakoni.'

-- ajatus pappeuteen asettamiseni suuresta kunniaista sai kaikki tehtävät tuntumaan tervetulleilta --.

Se voimakas vaikutus, jonka koin ollessani diakonina, ei ole koskaan haihtunut. Tunne, että minut oli kutsuttu Herran erikoispalvelukseen pappeudenhaltijana, on ollut minulle voiman lähteenä kautta vuosien. Kun minut myöhemmin asetettiin korkeampiin virkoihin kirkossa, olen joka kerta vakuuttunut samoin, että taivaasta tuleva voima todella pyhitti minut, ja että Herra vaati minulta sen, että kunnioidan Hänen valtuuttaan. Minut on vuorollani asetettu opettajaksi, vanhimmaksi, ylipapiksi ja viimeksi Herran Jeesuksen Kristuksen apostoliksi, ja jokaisen pappeuteen asettamisen yhteydessä olen kokenut uuden ja sisintäni värisyttävän tunteen, jonka koin ensi kertaa, kun minut kutsuttiin diakonina palvelemaan Herraa." (*Incidents from the Lives of Our Church Leaders*, diakonien oppikirja, 1914, s. 135–136; ks. myös "Aaronin pappeuden palauttamisen muistojuhla 1977", s. 6.)

Kuinka me voimme pitää kunniaissa pappeutta? (Ks. *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset*, osa A, oppiaihe 1.)

Presidentti Young sanoi kerran, että "miesten, joilla on -- pyhä pappeus, jotka ovat saaneet iankaikkisen elämän sanat maailmalle, pitää pyrkiä jatkuvasti sanoillaan ja teoillaan -- osoittamaan kunnioitusta suurelle kutsumukselleen ja viralleen Korkeimman palvelijoina ja edustajina" (*Discourses of Brigham Young*, s. 130).

Pappeuden käyttäminen arvokkaasti

Presidentti Harold B. Lee on sanonut seuraavaa:

"Muistan kertomuksen, jonka kertoi kerran eräs asepalveluksessa oleva miehemme. Hänet kutsuttiin upseerikerholle, jossa oli menossa juomingit ja miehet käyttäytyivät hyvin riehakkaasti. Hän huomasi erään syrjässä istuvan miehen, jota ei nähtävästi lainkaan kiinnostanut, mitä muut tekivät, ja niin hän meni tämän miehen luokse, joka ei hänen laillaan osallistunut juomiseen ja sanoi: 'Nämä juhlat eivät taida erityisemmin kiinnostaa sinua.' Nuori mies nousi täyteen pituutensa ja sanoi: 'Eipä niin, en osallistu tällaisiin juhliin, koska olen

Englannin kuningashuoneen jäsen.’ Ja myöhempien aikojen pyhä sanoi aivan yhtä ylpeästi: ’En minäkään, sillä minä olen Jumalan kuningashuoneen jäsen.’” (*Ye Are the Light of the World*, s. 22; ks. 1. Piet. 2:9.)

Ollaksemme kelvollisia pappeudenhaltijoita meidän täytyy pitää pappeutemme kunniaissa elämällä vanhurskaasti. Presidentti Harold B. Lee on sanonut samoin: ”Meidän pitää sanoa: ’Koska minulla on elävän Jumalan pappuus, olen taivaallisen Isän edustaja, ja minulla on pappuus, jonka avulla Hän voi toimia minun kauttani. En voi alentua tekemään sellaista, jota olisin voinut muutoin tehdä, koska minulla on Jumalan pappuus --.’ Ja tätä pappeudenhaltijoiden pitää sanoa itselleen: ’Me emme voi olla pappeuden haltijoita ja olla muiden ihmisten kaltaisia. Meidän täytyy olla erilaisia.’” (*Ensign*, tammikuu 1974, s. 97.)

Lue seuraava lausunto luokalle. Pyydä oppilaita huomaamaan, kuinka me voimme käyttää pappeuttamme arvokkaasti.

Vanhin Robert L. Simpson on sanonut:

”Pappeuden käyttäminen arvokkaasti merkitsee -- että me toimimme tyynen arvokkaasti, emme ainoastaan sakramenttipöydässä vaan myös työssä, koulussa ja kun isä kulkee tietä pitkin työhön. Me olemme pappeudenhaltijoita. Me olemme erilaisia, emme niinkään parempia kuin muut, mutta me olemme erilaisia. Jumalan edustaja *pukeutuu soveliaasti*. Hän on aina säädyllinen. -- Ja aivan erityisesti meidän ruumiimme samoin kuin vaatteidemmekin tulee olla hyvin, hyvin *puhtaita*. --

Joskus pappeudenhaltijan on syytä kohentaa kielenkäyttöään. Slangin ylettömässä käytössä ei ole arvokkuutta. Alhainen kieli on loukkaus Jumalaa kohtaan. --

Me ryöstämme Jumalalta, ellemmme me noudata kymmenysten lakia. (Ks. Mal. 3:8.) Kukaan pappeudenhaltija ei esiinny arvokkaammin kuin se, jonka maksutase Herran kanssa on ajan tasalla ja täysin maksettu.

Kukaan pappeudenhaltija ei halvenna pappeuttaan enemmän kuin se, jonka ruumista ei pidetä ja ylläpidetä Jumalan temppelinä. -- Veljet, meillä ei todellakaan ole arvokkuutta, kun me rikomme taivaallisen Isän *terveyslakia* (käyttämällä alkoholia, huumeita tai tupakkaa).” (Conference Report, Melbournen aluekonferenssi 1976, s. 38, kursivointi lisätty.)

Mikä vanhin Simpsonin mukaan auttaa meitä toimimaan pappuudessa arvokkaasti? Kirjoita oppilaiden mainitsemia ajatuksia taululle. (Luetteloon voi sisältyä esimerkiksi

seuraavaa: nöyryys, sovelias pukeutuminen, säädyllyisyys, puhtaus, sovelias kielenkäyttö, kymmenykset ja viisauden sanan noudattaminen.)

Mitkä muut asiat voivat auttaa meitä toimimaan pappeudessa arvokkaasti?

Vanhin Vaughn J. Featherstone on kertonut seuraavasta omakohtaisesta kokemuksesta?

"Muistan, kuinka tulin kotiin toimistosta eräänä iltana noin kello 19.00. [Vaimoni] Merlene oli juuri lähdössä opettamaan lehvänsitojien luokkaa. Hän sanoi: 'Jill voi pahoin – pysy hänen lähellään.' Ja niin Jill ja minä jäimme kahdestaan kotiin. Luin hänelle. Sitten katsoin hänen kanssaan televisiota puoli tuntia. Sen jälkeen pelasimme pari peliä ja viimein, noin kello 21.30 sanoin: 'Kultaseni, miltä sinusta tuntuu?'

'Ei kovin hyvältä, isä, ja äiti sanoi, että ellei vointini paranisi, voisin pyytää sinulta siunausta. Antaisitko minulle siunauksen?'

Sanoin: 'Tottahan toki, kultaseni.' Menin huoneeseeni, pukeuduin valkoiseen paitaan, pukuun ja solmioon ja menin hänen vuoteensa ääreen. Hän istui sen reunalla, ja minä annoin hänelle siunauksen. Sitten menin riisumaan päältäni valkoisen paidan, solmion ja puvun ja valmistauduin yöpuulle.

Luuletteko, että hän unohtaa sen joskus? Epäilen sitä. Hän saattaa unohtaa siunauksen, mutta hän ei unohda koskaan, että minä kunnioitin kylliksi pappeuttani ja häntä pukeutuakseni asianmukaisesti tilaisuutta varten." (*A Generation of Excellence*, s. 145.)

Kuinka vanhin Featherstone toimitti arvokkaasti pappeuden tehtävän?

On suuri kunnia, että meillä on Jumalan pappeus ja että kuulumme Jumalan kuningashuoneeseen. Meidän tulee käyttää pappeutta arvokkaasti ja pitää itsemme Herran siunausten arvoisina.

Päätös

Pappeus on Jumalan voima. Sellaisena se on suurin voima maan päällä. Me voimme pitää pappeutta kunnialla muistamalla, että meillä on Jumalan valtuus, ja että Herra vaatii meiltä tuon valtuuden kunnioittamista. Me käytämme pappeutta arvokkaasti kun me noudatamme käskyjä ja teemme kaiken voitavamme ollaksemme vanhurskaita.

Kehotuksia

1. Ajattele vakavasti omaa pappeuttasi. Kysy itseltäsi: "Teenkö jotakin sellaista, jota pappeudenhaltijan ei sovi tehdä? Suhtaudunko pappeuteeni kyllin vakavasti, niin että se vaikuttaa kaikkiin tekoihini?"

2. Rukoile alati saadaksesi sisäisen tunteen, jota vanhin Talmage kuvaa. Päätä sitten parista asiasta, joiden suhteen voit kehittyä.
3. Koeta paremmin käyttää pappeuttasi arvokkaasti parantamalla elämääsi.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

1. Piet. 2:9 (valittu sukupolvi)
- LK 121:39–43 (ohjeita pappeudenhaltijoille)
-

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. lue luku 2 kirjasta *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset*, osa A
2. jos haluat, valmistaudu opettamaan tarvittaessa luokalle laulu "Laella kukkulan" (Ks. *MAP-lauluja*, 4.)
3. varaa käyttöösi taulu ja liitua
4. pyydä luokan jäseniä lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Pappeuden toimitusten tarkoitus

Oppiaihe 4

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on auttaa meitä paremmin ymmärtämään pappeuden toimituksia ja niiden merkitystä meille.

Johdanto

”Me uskomme, että kaikki ihmiset voivat pelastua Kristuksen sovituksen kautta olemalla kuuliaisesti evankeliumin laeille ja toimituksille” (3. uskonkappale).

Käytämme sanaa toimitus sellaisista riiteistä ja seremonioista, jotka Herra on antanut meidän pelastukseemme ja lohduksemme (ks. Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, s. 548). Toimitukset ovat fyysisiä tekoja, jotka ovat hengellisten kokemusten vertauskuvia. Osallistumalla toimituksiin me saamme hengellistä voimaa, jota tarvitsemme elämämme muuttamiseen paremmaksi. Esimerkiksi kaste on muun ohella vertauskuva syntien pois pesemisestä totisen parannuksen jälkeen.

Sekaannuksen ja näiden riittien väärinkäytösten välttämiseksi taivaallinen Isämme vaatii, että evankeliumin toimitukset suoritetaan pappeuden valtuudella. Vain kun toimitus suoritetaan oikealla valtuudella, taivaallinen Isä hyväksyy sen.

Pappeuden toimituksia on kahdenlaisia: toiset ovat välttämättömiä korotuksen saavuttamiseksi ja toisia suoritetaan meidän mukavuudeksemme ja opastukseemme.

Korotukselle välttämättömät toimitukset

Pyhien kirjoitusten mukaan me voimme palata taivaallisen Isän tykö ainoastaan pappeuden toimitusten kautta ja nähdä jälleen Hänen kasvonsa (ks. LK 84:20–22).

Kirjoita taululle tai näytä etukäteen valmistamaasi taulua, jossa on luettelo toimituksista, jotka ovat välttämättömiä korotuksen saavuttamiseksi. (Ks. ehdotuksia kappaleesta ”Opettajan valmistautuminen”.)

Presidentti Wilford Woodruff on sanonut: ”Kukaan ei voi astua Jumalan valtakuntaan syntymättä vedestä ja Hengestä. – – Kukaan ei saa selestistä kirkkautta muutoin kuin Jumalan huoneen toimitusten kautta.” (Julkaisussa *Journal of Discourses*, osa 192, s. 361.)

Lue Joh. 3:3–5. Mitä toimituksia tässä kohdassa mainitaan? (Kaste ja kätten päällepano Pyhän Hengen lahjan saamiseksi.)

KASTE

Näytä havaintovälinettä 4-a, ”Kaste on ensimmäinen evankeliumin toimitus”.

Kasteen toimitus on ensimmäinen, joka meidän täytyy saada voidaksemme elää taivaallisen Isän tykönä. Palataksemme Hänen luokseen meidän täytyy olla puhtaita ja kelvollisia. Kaste antaa meille mahdollisuuden saada anteeksi synnit, joista me olemme tehneet parannuksen. Se antaa meille mahdollisuuden tulla niin puhtaksi, että voimme elää Herran kasvojen edessä. (Ks. *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset*, osa A, luku 29.)

Miksi kaste merkitsee ikään kuin uuden elämän alkua? Kuinka kaste auttaa meitä palaamaan taivaallisen Isän tykö?

Kun meidät kastetaan, meidät upotetaan veden alle. Pyhissä kirjoituksissa sitä verrataan meidän vanhan minämme hautaamiseen. Kun me nousemme vedestä, me olemme ikään kuin tulleet pestyiksi puhtaksi synnistä ja nousemme uuteen elämään. Kun vanhat syntimme on pesty pois, me saamme lisää hengellistä voimaa muuttaaksemme elämämme ja tullaksemme enemmän taivaallisen Isän kaltaisiksi.

Pyydä oppilaita kertomaan, kuinka kaste on vaikuttanut heidän elämäänsä.

SAKRAMENTTI

Sakramentin toimitus muistuttaa meitä lupauksista, joita annoimme, kun meidät kastettiin. Kun nautimme leipää ja vettä, muistamme jälleen Vapahtajan elämää ja uhria. Muistamme lupauksemme seurata Häntä. Kun me nautimme sakramentin kelvollisina, me saamme siitä hengellistä voimaa. Se auttaa meitä saamaan voimaa käskyjen pitämiseen, koska vilpittömän parannuksen ja sakramentin kelvollisen nauttimisen kautta me voimme puhdistua kasteen jälkeen tekemistämme synneistä. Näin me voimme uudistaa kasteen liiton.

PYHÄN HENGEN LAHJA

Näytä havaintovälinettä 4-b, ”Pyhän Hengen lahjan antaminen on Melkisedekin pappeuden toimitus”.

Joseph Smith sanoi kerran: ”Ilman tulikastetta ja Pyhän Hengen läsnäoloa ei vesikasteesta ole mitään hyötyä; ne liittyvät toisiinsa välttämättömästi ja erottamattomasti. Päästäkseen Jumalan valta-

4-a, Kaste on ensimmäinen evankeliumin toimitus

4-b, Pyhän Hengen lahjan antaminen on Melkisedekin pappeuden toimitus

kuntaan ihmisen täytyy syntyä vedestä ja Hengestä.” (”King Follett -saarna, *Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, 1985, s. 356.)

Miksi Pyhän Hengen lahja on välttämätön korotuksen saamiseksi?

Pyhän Hengen lahja kätten päällepanon kautta on luvattu niille, jotka ovat tehneet parannuksen synneistään ja ottaneet kasteen ja jotka konfirmoidaan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseniksi. Tämä toimitus, jonka suorittajalla täytyy olla Melkisedekin pappeus, antaa meille oikeuden Pyhän Hengen opastukseen maanpäällisen olemassaolon aikana ja auttaa meitä olemaan kuuliaisina evankeliumin laeille, periaatteille ja toimituksille. Pyhä Henki voi todistaa Isästä ja Pojasta (3. Ne. 28:11), näyttää tulevaisia (Joh. 16:13), muistuttaa kaikesta (Joh. 14:26) ja opettaa meille totuuden kaikesta (Moro. 10:5). (Ks. *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset*, osa A, luku 30, ”Pyhän Hengen lahja”.)

Kuinka Pyhä Henki on vaikuttanut sinun elämääsi? Pyydä oppilaita kertomaan omista kokemuksistaan.

MELKISEDEKIN PAPPEUTEEN ASETTAMINEN

Näytä havaintovälinettä 4-c, ”Melkisedekin pappeuteen asettaminen on välttämätöntä korotuksen saamiseksi”.

Kirkon kelpoiset miespuoliset jäsenet pitää asettaa Melkisedekin pappeuteen, jotta he voivat saada korotuksen. Tämä asettaminen antaa miehelle mahdollisuuden saada Jumalan voimaa ja valtuutta, joiden avulla hän voi suorittaa toimituksia rakkaitensa hyväksi, niin elävien kuin kuolleidenkin. Pappeudesta tulee hänelle tiedon lähde, ja se auttaa häntä ymmärtämään hengellisiä asioita. Se auttaa häntä palvelemaan lähimmäisiään ja tekemään Jumalan työtä täällä maan päällä.

Naiset voivat saada Melkisedekin pappeuden siunauksia toimistusten kautta, joita suorittavat pappeudenhaltijat, sekä solmimalla avioliiton vanhurskaan pappeudenhaltijan kanssa. Siunaukset, joita tulee kotiin, jonka isä pitää kunniaansa pappeuttaan, vaikuttavat yhtä hyvin hänen vaimoonsa kuin häneen itseensäkin. Kenties tärkein tapa, millä nainen pääsee osalliseksi pappeuden siunauksista, on temppelepyhityksen saaminen ja temppeleavioliiton solmiminen.

TEMPELIPYHITYS

Näytä havaintovälinettä 4-d, ”Pelastus tulee temppeletoimitusten kautta”.

4-c, Melkisedekin pappeuteen asettaminen on välttämätöntä korotuksen saamiseksi

4-d

Temppelipyhitys on pyhä toimitus, joka suoritetaan temppelissä. Presidentti Brigham Young on sanonut: ”Temppelipyhityksenne tarkoituksena on, että saatte kaikki ne toimitukset Herran huoneessa, jotka ovat teille välttämättömiä tästä elämästä lähdettyänne voidakseen palata takaisin Isän kasvojen eteen, kulkien ohi enkeleiden, jotka ovat ovenvartijoina, kyeten ilmaisemaan heille avainsanat, merkit ja tunnukset, jotka kuuluvat pyhään pappeuteen, ja saadaksenne iankaikkisen korotuksenne huolimatta maailmasta ja helvetistä” (Julkaisussa *Journal of Discourses*, osa 2, s. 31; ks. myös *Selestisen avioliiton saavuttaminen*, s. 110).

Temppelipyhityksessä opetetaan paljon sellaista, mitä meidän täytyy tietää ja tehdä voidaksemme palata taivaallisen Isän tykö. Me annamme Herralle myös eräitä lupauksia. Me lupaamme esimerkiksi noudattaa ehdottomasti siveyden lakia. Me lupaamme olla kuuliaisimpia ja halukkaita antamaan kaiken, mitä meillä on, avuksi Herran työhön. Koska nämä lupaukset ovat niin pyhiä, temppelipyhitys annetaan vain niille, jotka ovat osoittaneet olevansa valmiita ja halukkaita pitämään taivaallisen Isän käskyt. Muistutukseksi näistä lupauksista heille annetaan pyhä alusvaate, jota sanotaan ihokkaaksi.

Kuinka lupauksen pitäminen auttaa meitä palaamaan taivaallisen Isän tykö?

TEMPELIIAVIOLIITTO

Myös temppeliavioliiton toimitus on välttämätön, jotta meistä voisi tulla taivaallisen Isän kaltaisia. Perheen korotuksen edellytyksenä on, että perheet sinetöidään yhteen kaikeksi iankaikkisuudeksi. Tästä syystä meidän täytyy opettaa lapsillemme kunnioitusta temppeliä kohtaan ja valmistaa heitä temppeliavioliittoon.

Lue seuraava kertomus, jonka eräs Suolajärven temppelin vartija on kertonut presidentti Harold B. Leelle.

”Eräänä aamuna jokin aika sitten istuin pöydän ääressä temppelin portilla olevassa talossa lukemassa, kun kuulin oveen kolkutettavan. Ovella seisoi kaksi pientä, noin seitsemän- tai kahdeksanvuotiaista poikaa. Kun avasin oven, huomasin, että heidän vaatteensa olivat huonot, eikä heitä ollut sen enempää pesty kuin kammattukaan. He näyttivät siltä kuin olisivat lähteneet kotoaan, ennen kuin äiti tai isä olivat heränneet tuona aamuna. Kun katsoin poikien yli, näin kaksi kärryissä istuvaa pikkulasta. Vastaukseksi kysymykseeni, mitä he halusivat, toinen pojista osoitti kärryissä istuvaa pikkuveljeään ja

vastasi: 'Hänen nimensä on Joe. Voisitko puristaa pikku-Joen kättä? On pikku-Joen syntymäpäivä – hän täyttää tänään kaksi vuotta – ja haluan hänen koskettavan temppeleitä niin, että kun hänestä tulee vanha mies, hän muistaa koskettaneensa temppeleitä täyttäessään kaksi vuotta.'

Toista poikaa osoittaen hän sanoi: 'Tuo on Mark, hän on myös kaksi-vuotias.' Ja sitten hän kysyi lapseksi harvinaisen juhlallisen kunnioittavasti: 'Voimmeko nyt mennä koskettamaan temppeleitä?' Minä vastasin: 'Varmasti voitte.' He työnsivät pienet rattaansa temppeleiden luokse, nostivat pikkulapset maahan ja asettivat heidän kätensä pyhän rakennuksen seinää vasten. Kun seisoin siinä pala kurkussani kuulin pikkupojan sanovan pienelle veljelleen: 'Nyt sinä, Joe, muistat aina, että kun olit kaksivuotias, kosketit temppeleitä.' He kiittivät minua ja lähtivät kotiin." ("Marriage for Eternity", *Improvement Era*, kesäkuu 1957, s. 406; ks. myös *Temppeleiseminaarin keskustelut*, s. 101.)

Pyydä jotakuta lukemaan LK 131:1–4.

Miksi temppeleivioliiton solmiminen on välttämätöntä?

Iankaikkinen avioliitto, jonka voi solmia vain temppeleissä, antaa perheille mahdollisuuden elää yhdessä koko iankaikkisuuden. Yksi suurimpia temppeleivioliiton siunauksia on, että se antaa meille mahdollisuuden saada samanlaisen iankaikkisen perheen, kuin taivaallisella Isällä on.

Millä tavalla tieto avioliittosi ikuisuudesta voi muuttaa suhtautumistasi avioliittoja ja muita perheen jäseniä kohtaan?

Miksi meidän tulee pitää temppeleivioliiton solmimista tärkeänä toimituksena?

Toimitukset lohduksi ja opastukseksi

Kirjoita taululle tai pane näkyviin valmistamasi taulu, jossa luetellaan toimitukset lohduksi ja opastukseksi. (Ks. ehdotuksia kappaleesta "Opettajan valmistautuminen".)

NIMEN JA SIUNAUKSEN ANTAMINEN LAPSELLE

Näytä havaintovälinettä 4-e, "Lapsille annetaan nimi ja siunaus tavallisesti todistuskouksessa".

Lapset siunataan tavallisesti paasto- ja todistuskouksessa. Nimen antajalla ja siunauksen antajalla tulee olla Melkisedekin pappeus. Ensisijaisesti tämän toimituksen suorittaa lapsen isä. (Ks. LK 20:70.)

Jos joku on siunannut lapsensa, pyydä häntä kertomaan siitä. Esitä sitten seuraava kertomus, joka osoittaa, kuinka taivaallinen Isä auttaa meitä suorittamaan toimituksia.

4-e, Lapsille annetaan nimi ja siunaus tavallisesti todistuskouksessa

"Eräs vasta isäksi tullut mies kertoi -- innoituksesta, jonka me seurakunnan jäsenetkin havaitsimme: 'Olen hyvin liikuttunut tänä iltapäivänä. Kun nousin siunaamaan Markia, en ollut varma, mitä sanoisin, vaikka mielessäni olikin muutamia asioita. Mutta kun hän sitten oli käsivarsillani ja aloin rukoilla, mieleeni alkoi tulla vaikutelmia. Minua ei jätetty omien ajatusteni varaan antaessani siunauksen pojalleni: Herra innoitti minua Pyhän Hengen voiman kautta tietämään, mitä sanoa.'" (Jay A. Parry, "Miracles Today", *Ensign*, tammikuu 1978, s. 53.)

SAIRAAAN SIUNAAMINEN

Näytä havaintovälinettä 4-f, "Uskollisilla vanhemmilla on voima antaa sairaille siunaus tulla terveiksi".

Sairaan siunaaminen on yksi toimitus, jonka Melkisedekin pappeuden haltijat voivat suorittaa. Aivan samoin kuin Jeesus siunasi sairaita, samoin uskollisilla kirkon vanhimmilla on voima siunata ja parantaa sairaita. Vanhimpien on tarpeen kuitenkin muistaa, että kun he siunaavat sairaita, heidän täytyy antaa siunaus Herran tahdon mukaan. (Ks. LK 42:43–48.)

Pyydä oppilaita kertomaan kokemuksistaan sairaan siunaamisesta.

ÖLJYN PYHITTÄMINEN

Öljyä voivat pyhittää Melkisedekin pappeuden haltijat käytettäväksi sairaiden siunaamiseen. Vain puhdasta oliiviöljyä pyhitetään ja vihitään käytettäväksi sairaan siunaamiseen.

PATRIARKALLINEN SIUNAUS

Patriarkallinen siunaus on innoitettu siunaus, jonka asetettu patriarkka antaa kelvolliselle kirkon jäsenelle. Näiden ilmoitusten tarkoituksena on antaa ihmiselle ohjausta ja neuvoja. Siunauksessa ilmoitetaan myös, mihin kuninkaallisen Israelin huoneen sukukuntaan henkilö kuuluu. Asetetun patriarkan antamat siunaukset äänitetään ja toimitetaan jälkikäteen saajalle kirjallisena sekä taltioidaan kirkon arkistoon. Nämä siunaukset ovat henkilökohtaisia ja pyhiä, eikä niitä siten tule julkistaa.

ISÄN SIUNAUS

Isän siunaus voidaan antaa perheenjäsenille, kun siihen on erityistä tarvetta. Tällaisia tilanteita ovat lähetystyöhön lähtö, avioliiton solmiminen tai lähtö opiskelemaan vieraalle paikkakunnalle. Isän siunaus

4-f, Uskollisilla vanhimmilla on voima siunata sairaita terveydellä

voidaan antaa myös, kun perheenjäsen kohtaa koettelemuksia tai ratkaisee tärkeitä kysymyksiä tai ongelmia.

SIUNAUKSIA OPASTUKSEKSI JA LOHDUKSI

Kun henkilö ei voi saada isän siunausta, piispat, seurakunnanjohtajat, kotiopettajat ja muut Melkisedekin pappeuden haltijat voivat antaa siunauksen opastukseksi ja lohduksi. Nämä siunaukset ovat samanlaisia kuin isän siunaus. Ne auttavat ihmistä valmistautumaan elämänsä tärkeisiin tapahtumiin tai selviytymään ongelmista, joihin tarvitaan taivaallisen Isän erityistä apua.

Pyydä oppilaita kertomaan tällaisiin siunauksiin liittyvistä kokemuksistaan.

HAUDAN PYHITTÄMINEN

Haudan pyhittäminen on Melkisedekin pappeuden toimitus. Pyhitysrukoukseen sisältyy tavallisesti lohdutuksen sanoja edesmenneen omaisille, siinä pyydetään suojelua haudalle ja lausutaan muita siunauksia Hengen kehotuksen mukaan.

Päätös

Meille on annettu pappeuden toimituksia auttamaan meitä palamaan taivaallisen Isän tykö. Mutta jotta Jumala hyväksyisi nämä toimitukset, ne täytyy suorittaa pappeuden valtuudella. Presidentti Lorenzo Snow on sanonut:

”Korotus ja kirkkaus voidaan saada vain yhdellä tavalla. Meidän täytyy ottaa kaste syntien anteeksisaamiseksi, ja meidän täytyy saada Pyhä Henki kätten päällepanon kautta. Nämä ja muut toimitukset ovat ehdottoman välttämättömiä korotuksen ja kirkkauden saamiseksi.” (*Millennial Star*, 27. kesäkuuta 1895, s. 405.)

Muut toimitukset antavat meille opastusta ja lohtua. Oikein suoritettuina pappeuden toimituksiin liittyy suurta hengellistä voimaa, joka auttaa meitä muuttamaan elämäämme paremmaksi.

On muistettava, että kaikkiin toimituksiin liittyvät siunaukset ja lupaukset toteutuvat vain vanhurskaan elämän kautta.

Kehotuksia

1. Laadi seikkaperäinen suunnitelma korotukseen pääsemiselle välttämättömien toimitusten saamiseksi.
2. Elä kelvollisesti, voidaksesi antaa pappeuden toimituksia muille.
3. Tee jokaisesta perheesi jäsenille annettavasta toimituksen antamistilaisuudesta arvokas ja pyhä.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

Jaak. 5:14–15 (vanhimmilla on voima siunata sairaita)

Moosia 13:30 (toimitukset ovat tärkeitä)

3 Ne. 11:32–40 (kasteen välttämättömyys ja Pyhän Hengen lahja)

Morm. 9:24 (kätten päällepano sairaan siunaamiseksi)

LK 20:41 (Pyhän Hengen lahjan saaminen)

LK 105:33 (temppelelipyhitys annettava)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. valmistaudu laatimaan taululle tai suurelle paperille luettelo korotukseen välttämättömistä toimituksista: kaste, sakramentti, kätten päällepano Pyhän Hengen lahjan saamiseksi, asettaminen Melkisedekin pappeuteen, temppelelipyhitys ja temppelelioliitto
2. valmistaudu kirjoittamaan taululle tai suurelle paperille luettelo lohduksi ja opastukseksi annettavista toimituksista: lapsen siunaaminen, sairaan siunaus, öljyn pyhittäminen, patriarkallinen siunaus, isän siunaus, siunaus opastukseksi ja lohduksi, haudan pyhittäminen
3. pyydä oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Huom.: Älä käsittele toimitusten suorittamista yksityiskohtaisesti. Niistä puhutaan oppiaiheessa 5.

Pappeuden toimitusten suorittaminen

Oppiaihe 5

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on opettaa meille pappeuden toimitusten suorittamista.

Johdanto

Herra on sanonut: ”Jokainen oppikoon siis nyt tuntemaan velvollisuutensa ja hoitakoon kaikella uutteruudella sitä virkaa, mihin hänet on määrätty” (LK 107:99). Pappeudenhaltijoiden tulee tietää, kuinka pappeuden toimitukset suoritetaan ja olla kelpollisia saamaan Pyhän Hengen opastusta niiden suorittamiseen.

Meidän kykymme siunata toisia ihmisiä pappeuden siunausten kautta riippuu meidän uskollisuudestamme ja kuuliaisuudestamme. Joseph Fielding Smith on sanonut: ”Olen yhtä varma kuin siitä, että olen tässä, että me näkisimme enemmän Jumalan Hengen ilmentymistä, esimerkiksi sairaiden parantamisessa, jos me eläisimme vain hieman lähempänä näitä perustotuuksia [harjoittaen uskoa Jumalaan suorittamalla velvollisuutemme kirkon jäseninä]” (*Pelastuksen oppeja*, osa 2, s. 289).

Myös rukoilemalla voimme lisätä tehokkuuttamme pappeudenhaltijoina. Ennen kuin suoritamme pappeuden toimituksia meidän tulee etsiä Herraa rukouksessa. Paastoaminenkin voi olla joskus tarpeen erityisissä olosuhteissa. (Ks. *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset*, osa A, oppiaihe 31, ”Rukous ja paasto”.) Jos me rukoilemme Herraa ja paastoamme ja elämme taivaallisen Isän opetusten mukaan niin hyvin kuin voimme, Henki ohjaa meitä pappeuden työssä.

Mitä toimituksia me voimme suorittaa?

Mitä toimituksia voimme suorittaa pappeuden eri viroissa? Käytä keskustelussa seuraavia tietoja.

DIAKONIT

Diakonit jakavat sakramentin kirkon jäsenille.

OPETTAJAT

Opettajat valmistavat sakramentin. He jakavat sakramentin jäsenille, ellei diakoneja ole paikalla.

PAPIT

Papit siunaavat leivän ja veden. He voivat tarvittaessa auttaa sakramentin valmistamisessa ja jakamisessa jäsenille. Piispan tai seurakunnanjohtajan valtuuttamina papit voivat suorittaa kastetoimituksen, antaa Aaronin pappeuden ja asettaa virkaan Aaronin pappeudessa.

MELKISEDEKIN PAPPEUDEN HALTIJAT

Melkisedekin pappeuden haltijat voivat suorittaa kaikkia Aaronin pappeuden toimituksia. Sen lisäksi he voivat siunata ja antaa nimen lapselle, konfirmoida kirkon jäseniä ja antaa Pyhän Hengen lahjan, pyhittää öljyn, siunata sairaita, pyhittää haudan, antaa isän siunauksia perheensä jäsenille, antaa siunauksia lohduksi ja neuvoksi ja antaa Melkisedekin pappeuden vaarnanjohtajan tai lähetysjohtajan valtuuttamina. Vanhimmat voivat asettaa muita vanhimman virkaan ja ylipapit voivat asettaa muita ylipapin virkaan.

Saadaksesi enemmän tietoja pappeuden suorittamista toimituksista katso kirjasta *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset*, osa A, oppiaiheet 5–7 ja 9.

Kuinka toimitukset suoritetaan

Tempppelin ulkopuolella suoritettavista toimituksista ainoastaan kasteeseen ja sakramentin siunaamiseen kuuluu määrätty sanat. Mutta kaikki toimitukset, kuten kaste, sakramentti, konfirmointi, pappeuden antaminen, lapsen siunaaminen ja nimen antaminen, täytyy suorittaa arvokkaasti ja sellaisen pappeudenhaltijan johdolla, jolla on avaimet. Kaikki toimitukset suoritetaan Jeesuksen Kristuksen nimessä ja pappeuden valtuudella. (Ks. tämän kirjan oppiaihetta 3.) Kun suoritamme pappeuden toimituksia, meidän pitäisi käsittää, että me toimimme Vapahtajan nimissä.

Valitse joitakin seuraavista toimituksista. Käsittele niitä yksityiskohtaisesti ja näytä kuinka ne suoritetaan. Anna luokan jäsenten harjoitella niiden suorittamista. Jos luokan jonkun jäsenen on määrä suorittaa lähitulevaisuudessa jokin toimitus, kertaa se. Huolehdi, että Aaronin pappeuden haltijat eivät harjoittele Melkisedekin pappeuden toimituksia.

Seuraavat ohjeet koskevat pappeuden suorittamia evankeliumin perustoimituksia.

NIMEN JA SIUNAUKSEN ANTAMINEN LAPSELLE

Vain veljet, joilla on Melkisedekin pappeus, voivat johtavan virkamiehen johdolla osallistua toimitukseen, jossa lapselle annetaan nimi ja siunaus (ks. LK 20:70). Kelvollisia isiä, joilla on Melkisedekin pappeus, tulee kannustaa siunaamaan omat lapsensa.

Annettaessa siunausta vauvalle veljet asettuvat piiriin ja asettavat kätensä vauvan alle. Kun siunaus annetaan isommalle lapselle, veljet asettavat kätensä lapsen pään päälle. Siunausta antava henkilö

1. puhuttelee taivaallista Isäämme
2. mainitsee, että toimitus suoritetaan Melkisedekin pappeuden valtuudella
3. antaa lapselle nimen
4. lausuu lisäksi siunauksen sanoja Hengen ohjauksen mukaan
5. päättää toimituksen Jeesuksen Kristuksen nimessä.

KASTE

Kasteen voi suorittaa ainoastaan kelvollinen pappi tai Melkisedekin pappeuden haltija. Pappeudenhaltija

1. seisoo kastettavan kanssa vedessä
2. (jotta kaste tapahtuisi miellyttävästi ja turvallisesti,) pitää vasemmalla kädellään kiinni kastettavan oikeasta ranteesta; kastettava pitää vasemmalla kädellään kiinni pappeudenhaltijan vasemmasta ranteesta
3. kohottaa oikean kätensä suoraan kulmaan
4. lausuu henkilön koko nimen ja kasterukouksen (ks. LK 20:73)
5. (jotta kaste tapahtuisi miellyttävästi,) auttaa henkilöä sulkemaan sieraimensa oikealla kädellään; sitten pappeudenhaltija asettaa oikean kätensä henkilön selän yläosaan ja upottaa henkilön kokonaan veden alle
6. auttaa henkilöä nousemaan ylös vedestä. Jokaista kastetta tulee olla todistamassa kaksi pappia tai Melkisedekin pappeuden haltijaa. He huolehtivat siitä, että kaste suoritetaan oikein. Jos rukouksen sanoja ei esitetä oikein, ne täytyy toistaa ja kastettava täytyy upottaa veden alle uudestaan. Jos osakin kastettavan ruumiista tai vaatetuksesta jää vedenpinnan yläpuolelle, kasterukous täytyy toistaa ja kastettava upottaa kokonaan.

KONFIRMOINTI JA PYHÄN HENGEN ANTAMINEN

Ainoastaan Melkisedekin pappeuden haltija voi konfirmoida uuden jäsenen ja antaa hänelle Pyhän Hengen. Pappeudenhaltija

1. asettaa kätensä konfirmoitavan henkilön pään päälle
2. lausuu henkilön koko nimen

3. mainitsee valtuuden (Melkisedekin pappeus), jolla toimitus suoritetaan
4. konfirmoi henkilön Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseneksi
5. antaa Pyhän Hengen sanomalla esimerkiksi ”Ota vastaan Pyhä Henki”
6. lausuu lisäksi siunauksen sanoja Hengen ohjauksen mukaan
7. päättää toimituksen Jeesuksen Kristuksen nimessä.

SAKRAMENTTI

Sakramentti on erittäin pyhä toimitus, ja palvelus suoritetaan sen pappeuden virkailijan johdolla, joka on kokouksen johtava virkamies.

Leipäviipale tulee asettaa puhtaalle lautaselle pienelle pöydälle. Pöydälle tulee myös asettaa pieniä laseja tai kuppeja, joissa on pieni määrä vettä. Olisi suotavaa, että jokaiselle läsnäolevalle olisi oma lasi. Leipä ja vesi tulee peittää puhtaalla valkoisella liinalla. Liina tulee nostaa pois leivän päältä, ennen kuin leipä siunataan, ja lautanen tulee peittää jälleen heti, kun leipä on jaettu. Samoin menetellään veden kanssa.

Sakramenttilaulun aikana pappeudenhaltijan tulee murtaa leipä pieniin paloihin. Laulun jälkeen pappeudenhaltijan tulee polvistua ja lausua leivän siunaus (ks. LK 20:77). Siunattu leipä jaetaan tämän jälkeen kirkon jäsenille.

Kun leipä on jaettu, pappeudenhaltijan tulee polvistua ja lausua veden siunaus (ks. LK 20:79, sana *viini* korvataan sanalla *vesi*). Siunattu vesi jaetaan sitten kirkon jäsenille.

Herra on ilmoittanut sakramenttirukoukset ja pappeusjohtajan tulee huolehtia siitä, että ne lausutaan sanatarkasti. Jos pappeusjohtajan täytyy korjata virhe, hänen tulee varoa, ettei hän aiheuta hämmennystä tai häiritse toimituksen pyhää luonnetta.

Sakramentti tulee viedä pois pöydältä mahdollisimman pian kokouksen jälkeen. Jos leipää jää jäljelle, se voidaan hyvin käyttää ruoaksi.

Sakramenttia voivat siunata papit ja Melkisedekin pappeuden haltijat. Opettajilla ja diakoneilla ei ole valtuutta tehdä sitä (ks. LK 20:58). Diakoneille, opettajille, papeille ja Melkisedekin pappeuden haltijoille voidaan kaikille antaa tehtäväksi jakaa sakramenttia. Kaikkien toimitukseen osallistuvien tulee pukeutua toimituksen pyhyden edellyttämällä tavalla.

PAPPEUDEN ANTAMINEN JA ASETTAMINEN PAPPEUDEN VIRKAAN

Asettamiset Aaronin pappeuden virkoihin suorittaa asianmukainen pappeusjohtaja, tai ne suoritetaan hänen johdolla. Pappi voi lausua asettamissanat Aaronin pappeuden virkoihin asettamisissa, kun pappeusjohtaja niin määrää. Asettamisen Melkisedekin pappeuden virkoihin suorittaa vaarnanjohtaja tai lähetysjohtaja tai joku muu hänen johdolla. Asettamisia seitsenkymmenen tai ylipapin virkaan täytyy johtaa vaarnanjohtajan.

Toimitusta suorittavan pappeudenhaltijan tulee

1. asettaa kätensä henkilön päälle
2. lausua henkilön koko nimi
3. mainita valtuus (Melkisedekin pappeus tai Aaronin pappeus), jolla toimitus suoritetaan
4. tapauksen mukaan antaa Melkisedekin pappeus tai Aaronin pappeus, mikäli henkilöllä ei ole sitä jo aikaisemmin
5. asettaa henkilö kyseessä olevaan Melkisedekin pappeuden tai Aaronin pappeuden virkaan ja antaa hänelle kaikki virkaan liittyvät oikeudet, voimat ja valtuudet
6. lausua lisäksi siunauksen sanoja sen mukaan kuin Henki kehottaa
7. päättää toimitus Jeesuksen Kristuksen nimessä.

ÖLJYN PYHITTÄMINEN

Oliiviöljy täytyy pyhittää, ennen kuin sitä käytetään sairaiden voiteluun. On hankittava ensiluokkaista puhdasta oliiviöljyä, ja niiden, joilla on Melkisedekin pappeus, tulee pyhittää se pyhään tarkoitukseensa. Mitään muuta öljyä ei saa käyttää.

Pappeudenhaltijan tulee

1. pitää kädessään avointa oliiviöljyastiaa
2. puhutella taivaallista Isäämme kuten rukouksessa
3. mainita valtuus (Melkisedekin pappeus), jolla öljy pyhitetään
4. pyhittää öljy (ei öljyastiaa) ja erottaa se sairaiden ja kärsivien siunaamista ja voitelemista varten
5. päättää toimitus Jeesuksen Kristuksen nimessä.

SAIRAIDEN VOITELEMINEN JA SIUNAAMINEN

Sairaana siunaaminen käsittää kaksi osaa: voitelemisen ja sinetöimisen.

Voitelemisen suorittaa yksi Melkisedekin pappeuden haltija. Hänen tulee

1. tiputtaa vähän öljyä sairaan henkilön päähän
2. asettaa kätensä sairaan pään päälle ja lausua hänen nimensä
3. mainita valtuus (Melkisedekin pappeus), jolla toimitus suoritetaan
4. mainita, että voitelu tapahtuu pyhitetyllä öljyllä
5. mainita, että hän toimii Jeesuksen Kristuksen nimessä.

Yleensä kaksi tai useampia Melkisedekin pappeuden haltijoita asettaa kätensä sairaan henkilön pään päälle. Yksi heistä lausuu ääneen sinetöimissanat. Hän

1. lausuu sairaan henkilön nimen
2. mainitsee valtuuden (Melkisedekin pappeus), jolla toimitus suoritetaan
3. sinetöi ja vahvistaa toimitetun voitelun
4. lausuu siunauksen sen mukaan kuin Henki kehottaa
5. päättää toimituksen Jeesuksen Kristuksen nimessä.

Henkilöä ei ole tarpeen voidella öljyllä useasti saman sairauden vuoksi. Jos pappeudenhaltijaa pyydetään siunaamaan sairas useaan kertaan saman sairauden vuoksi, hänen ei yleensä ole tarpeen käyttää öljyä ensimmäisen siunauksen jälkeen. Hän voi antaa siunauksen kätten päällepanon kautta ja pappeuden valtuudella.

HAUDAN PYHITTÄMINEN

Toimituksen suorittajan tulee olla Melkisedekin pappeuden haltija, jonka piispa tai seurakunnanjohtaja on tehtävään määrännyt neuvoteltuaan perheen kanssa. Tämän tulee

1. puhutella taivaallista Isäämme kuten rukouksessa
2. mainita valtuus (Melkisedekin pappeus), jolla toimitus suoritetaan
3. vihkiä ja pyhittää hautapaikka vainajan ruumiin leposijaksi
4. (mikäli tuntuu sopivalta) rukoilla, että paikka on oleva pyhitetty ja suojattu ylösnousemukseen asti
5. pyytää Herraa lohduttamaan perhettä ja ilmaista ajatuksia Hengen ohjauksen mukaisesti
6. päättää toimitus Jeesuksen Kristuksen nimessä.

ISÄN SIUNAUUS JA SIUNAUKSET LOHDUKSI JA NEUVOKSI

Isät (perheelleen) ja muut, joilla on Melkisedekin pappeus, voivat antaa siunauksia lohduksi ja neuvoksi. Isä voi antaa perheensä

jäsenille siunauksia erityisissä tilanteissa kuten heidän astuessaan asepalvelukseen tai lähtiessään kouluun tai lähetystyöhön. Perhe voi tallentaa isän siunauksen perheen aikakirjoihin mutta sitä ei säilytetä kirkon aikakirjoissa. Isän siunaus annetaan samaan tapaan kuin muutkin siunaukset lohduksi ja neuvoksi.

Tämän kaltaisen siunauksen antavan henkilön tulee

1. panna kätensä siunauksen saavan henkilön pään päälle
2. lausua henkilön koko nimi
3. mainita valtuus (Melkisedekin pappeus), jolla siunaus suoritetaan
4. lausua kiitoksen, neuvon, varoituksen ja lupauksen sanoja Hengen kehotuksen mukaan
5. päättää siunaus Jeesuksen Kristuksen nimessä.

Anna jokaisen Melkisedekin pappeuden haltijan pyhittää vähän oliiviöljyä itselleen ja luokan muille jäsenille, jotka mahdollisesti tarvitsevat sitä kotonaan.

Päätös

Pappeudenhaltijoina meidän tulee valmistautua pappeuden toimistusten suorittamista varten. Valmius suorittaa pappeuden toimituksia merkitsee, että me elämme parhaan kykymme mukaan käskyjä noudattaen ja että me tiedämme, kuinka toimitukset suoritetaan. Tällainen valmistautuminen tuottaa siunauksia sekä meille että muille.

Kehotuksia

1. Tutki, kuinka toimitukset pitää suorittaa. Ota tavoitteeksesi oppia yksi toimitus viikossa.
2. Ajattele jotakin aluetta elämässäsi, jolla voit parantaa kelvollisuuttasi suorittaa pappeuden toimituksia. Päättä muuttaa elämäsi paremmaksi.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

Matt. 3:13–16 (Jeesuksen kaste)

Mark. 6:13 (sairaita voidellaan öljyllä)

Mark. 16:17–18 (sairaiden siunaaminen käten päällepanolla)

Jaak. 5:14–16 (seurakunnan vanhinten siunattava sairaita)

3. Ne. 11:22–26 (kastamistapa)

Moro. 2:2 (Pyhä Henki suodaan käten päällepanemisen kautta)

LK 42:11 (asettajilla oltava valtuus)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. kertaa kirjasta *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset*, osa A, luku 4 "Pappeus-koorumi" ja luku 31 "Rukous ja paasto"
2. hanki muutamia pieniä pullollisia puhdasta oliiviöljyä – yksi kutakin luokassa edustettuna olevaa perhettä kohti. Näin kullakin kodilla on pyhitettyä öljyä sairaiden siunaamiseen
3. ota luokan jäseniltä selvää, onko lähiaikoina odotettavissa joitakin toimituksia. Tutustu niihin perusteellisesti
4. valmistaudu käymään nopeasti läpi oppiaiheen alkuosa, niin että suurin osa ajasta jää toimitusten suorittamisen käsittelyyn
5. pyydä luokan jäseniä lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on auttaa meitä ymmärtämään ja täyttämään kutsumuksemme kotiopettajina.

Johdanto

Jos olemme opettajia, pappeja tai Melkisedekin pappeuden haltijoita, meidät voidaan kutsua kotiopettajiksi. Pappeskutsumuksemme kunniaa pitämiseen kuuluu opettaminen, valvominen, kirkon jäsenten opettaminen ja auttaminen. Kotiopetus antaa meille tällaisen tilaisuuden.

Pappeusjohtajat kutsuvat meidät kotiopettajiksi. Järjestetyissä seurakunnissa sen tekee Melkisedekin pappeuden koorumin johtaja neuvoteltuaan piispan tai seurakunnanjohtajan kanssa. Kotiopettajat toimivat pareittain. Heidän odotetaan käyvän säännöllisesti perheidensä heille määrättyjen jäsenten luona.

Näytä havaintovälinettä 6-a, "Koorumin johtaja kutsuu kotiopettajat".

Vanhin Boyd K. Packer on sanonut: "Olen kuullut miesten vastaavan, kun heiltä on kysytty heidän tehtävästään kirkossa: 'Olen vain kotiopettaja.'" Sitten hän selitti, että kotiopetus on kirkon tärkeimpiä pappeustehtäviä. Kotiopettajat ovat laumansa vartijoita. Heidät on nimitetty palvelemaan tehtävässä, jossa palvelustyö merkitsee eniten. He ovat Herran palvelijoita. ("Suojassa Jumalan", *Valkeus*, heinäkuu 1973, s. 274.)

Kotiopettajat ovat Herran palvelijoita

Kotiopeuksen tärkeyttä kuvaa seuraava veli Earl Stowellin kertomus. Hänet oli lähetetty toverinsa kanssa opettamaan eräitä vähemmän aktiivisia perheitä. Veli Stowell kertoo:

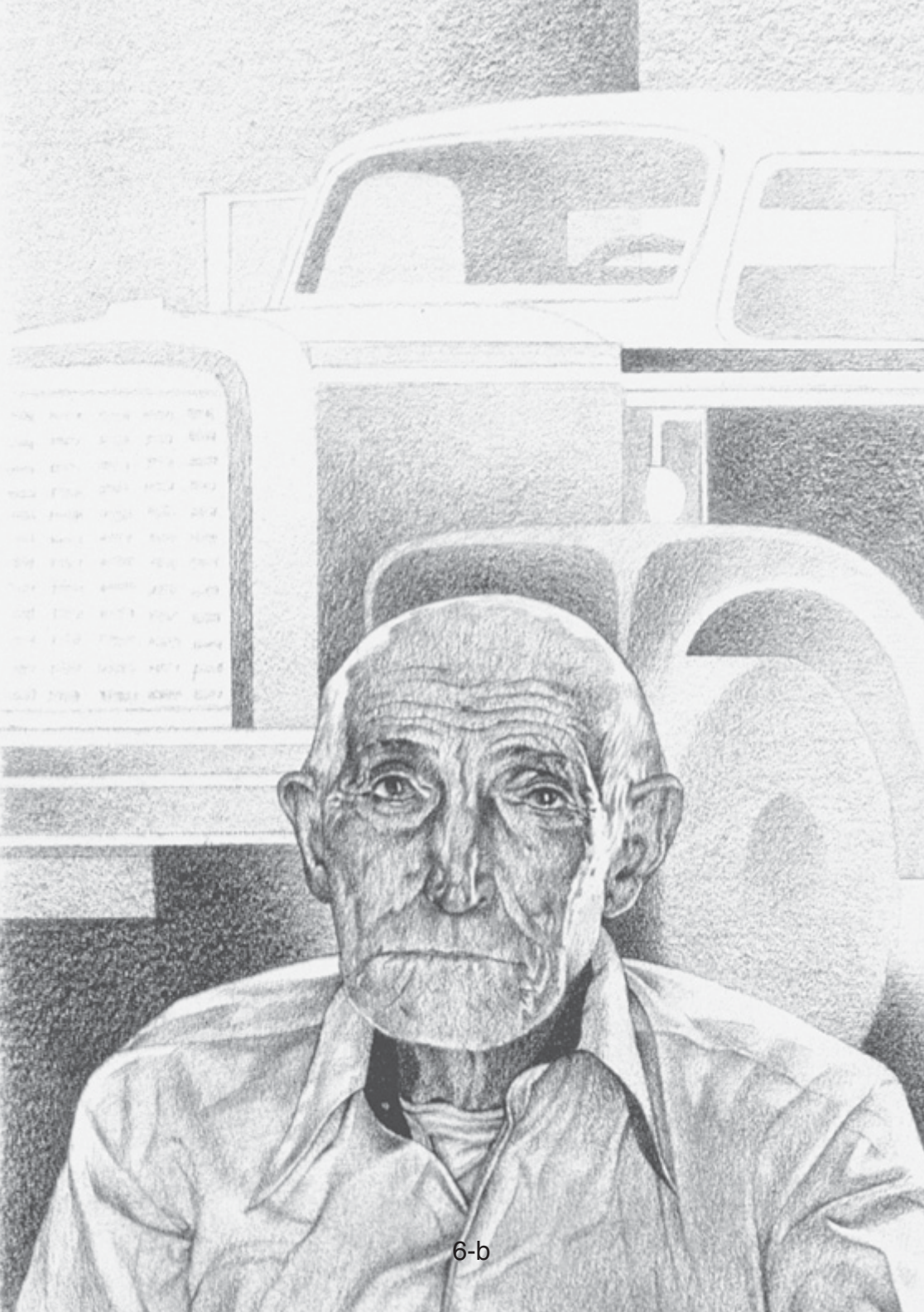
"Koska olen lyhyt, taivutan tavallisesti pääni taaksepäin, kun katson jotakuta silmiin. Mutta tällä kertaa minun täytyi taivuttaa päätäni eteenpäin, kun ovi avautui ja oviaukossa seisoi pieni mies, joka ei ollut metriä viittäkymmentä senttiä pitempi.

Näytä havaintovälinettä 6-b, "Pikku Ben".

6-a, Koorumin johtaja kutsuu kotiopettajat

6-a

Hän oli laiha -- [ja] -- iäkäs, mutta hänen hyvä ryhtinsä ja tarmokkaat liikkeensä antoivat meidän ymmärtää, että ikävuodet eivät helpolla saisi alistetuksi tätä miestä. Hänen pienet läpituņkevat silmänsä sijaitsivat kaukana toisistaan. Hänen suunsa oli suora ja sijaitsi hyvin alhaalla ulottuen toisesta korvasta toiseen, tai näytti siltä. Hänen ihonsa oli ikään kuin rosoista nahkaa.

Me sanoimme olevamme naapureita ja kirkon jäseniä ja että me olimme tulleet tutustumaan häneen. Hän näytti vaivautuneelta pyytäässään meidät sisään pieneen olohuoneeseen, jossa oli useita tuhkakuppeja. -- Hän sanoi ajavansa kuorma-autoa. Minä kuvittelin sen olevan jonkinlainen pieni pakettiauto, mutta kävi ilmi, että hän ajoi kippiautoa. Olin ällistynyt.

'Autonkuljettajat ovat yleensä melko vankkarakenteisia. Miten sinä --'

Hän keskeytti minut. 'Minulla on kolmenkymmenen sentin ruuviavain vieressäni auton istuimella. Toiset kaverit tietävät sen. Se tekee meidät tasaveroisiksi!' --

Kun kuukaudet kuluivat, me aloimme odottaa innokkaasti käyntejämme Benin luona. Eräänä iltana käydessämme hänen luonaan hän oli väsynyt autonsa korjaamisesta, joten viivymme hänen luonaan vain vähän aikaa. Kun olimme lähdössä, pikku Ben katsahti meihin ja kysyi: 'Milloinkas te alatte sanella minulle, mitä minun pitäisi tehdä -- lopettaa tupakointi, alkaa tulla pappeuskokouksiin ja kirkkoon ja kaikkea muuta?'

'Ben', minä sanoin, 'me olisimme molemmat onnellisempia, jos tekisit niin, mutta se sinun pitää itse päättää. Me vain loukkaisimme sinua, jos me yrittäisimme sanella sinulle, mitä tehdä, kun sinä jo tiedät sen. Me tulemme katsomaan sinua, koska -- niin, koska perheemme ei ole täydellinen ilman sinua.' Hän puristi kättäni --

Myöhemmin samalla viikolla saimme puhelun ja hän kysyi. 'Mihin aikaan pappeuskokous on?' Minä kerroin sen hänelle ja tarjouduin tulemaan hakemaan häntä saadakseni hänestä seuraa.

'Ei, minä osaan sinne kyllä, eikä kenenkään tarvitse kuskata minua sinne, missä minun kerran pitäisi olla.'

Tapasin hänet seisomassa kirkon ulkopuolella. 'Ehkäpä minun ei sentään pitäisi mennä sisään ennen kuin lopetan tupakoinnin', hän sanoi. Sanoin hänelle, että olisi helpompaa tehdä se Herran avulla.

Hän sanoi: 'Olen tupakoinut kahdeksanvuotiaasta lähtien, enkä ole varma, voinko lopettaa.' Sanoin uskovani, että hän voisi.

Häntä nimitettiin pian hänen selkensä takana pikku Beniksi, ja vaikka hänellä ei ollut juuri lainkaan muodollista koulutusta, vaikka hän oli pieni kooltaan ja iäkäs, hän sai pian hyviä ystäviä, ja hän oli mukana kaikessa toiminnassa, johon vanhinten koorumi ryhtyi.

Sitten sain puhelun eräänä iltana. 'Minun täytyy saada puhua kanssasi.' Hänen äänensä kuulosti siltä, kuin hän olisi ollut hysterian partaalla. 'Ne haluavat minun ryhtyvän kotiopettajaksi. Minä en pysty siihen. Minä tupakoin enkä tiedä mistään mitään. Miten minä voin opettaa ihmisille sellaista, mitä en tiedä? -- Mitä minun pitäisi tehdä?'

Minäkin olin poissa tolaltani. Pikku Ben oli meille rakas, emmekä halunneet hänen joutuvan jälleen eksesisiin. Sisimmässäni aloin rukoilla niin palavasti kuin kykenin. Sitten henkäisin syvään ja aloitin: 'Ben, pyrimmekö me koskaan sanomaan sinulle, mitä sinun pitäisi tehdä?'

'Ette. Te vain osoititte, että minä olin teille tärkeä. Te saitte minut tuntemaan olevani tärkeä. Ehkäpä se oli syy siihen, aloin käydä kirkossa.'

'Kun tapasimme sinut, me löysimme jonkun, joka oli kaikkien niiden ponnistelujen arvoinen, mitä me voimme tarjota. Voitko sinä käydä näiden ihmisten luona ja muistaa, kuinka tärkeitä he ovat? Voitko yksinkertaisesti kertoa heille, että he ovat niin tärkeitä, että sinä haluat istua heidän kanssaan silloin tällöin ja kertoa heille jotakin sellaista, minkä sinä olet havainnut niin arvokkaaksi sinulle, että haluaisit kertoa siitä heillekin?'

Oli pitkä hiljaisuus, ja sitten hän sanoi: 'Totta vieköön, minä teen sen!'

Iltaisin ajoin usein pitkin katua, jolla asui monia Benin perheitä. Kaikki olivat epäaktiivisia, useimmissa tapauksissa joko mies tai vaimo ei kuulunut kirkkoon, ja he olivat olleet poissa kirkosta vuosikausia. Eräänä iltana näin pikku Benin raahaavan suurinta vesimelonia, mitä olin nähnyt sinä kesänä. Hänen sormensa olivat ristissä sen alla, ja jokainen askel oli suuri ponnistus. Hän oli kolmen korttelin päässä ostoskeskuksesta. Hän kääntyi juuri erääseen taloon ajaessani hänen ohitse.

Kun näin hänet seuraavan kerran, mainitsin asiasta. Hän painoi päänsä alas. 'No jaa, kuljin kotiin mennessäni ostoskeskuksen ohi ja tulin ajatelleeksi noita lapsia. Heidän isänsä on työttömänä. Vesime-

lonia on vähän ja se on kallista tänä vuonna. Minä tiesin, että nuo lapset eivät olleet saaneet yhtään. Ja ollakseni varma siitä, että jokainen lapsi saisi niin paljon kuin halusi, ostin suurimman mitä kaupassa oli.'

Myöhemmin näin hänen kävelevän reippaasti illan kuumuudessa iso syntymäpäiväkortti kädessään. Hän selitti myöhemmin: 'Tällä pikku tytöllä on vain veljiä ja he saavat osakseen kaiken huomion. Niinpä ajattelin, että jos veisin kortin sen sijaan, että postittaisin sen, hän saisi tuntea olevansa tärkeä. Aivan kuten muutamia viikkoja sitten eräässä toisessa paikassa, kun lapset olivat kiskaisseet nukelta käsivarren irti. Pikku tyttöä lukuun ottamatta kukaan ei näyttänyt välittävän siitä. Vein hänen nukkensa kotiin, löysin piironginlaatikosta vanhan nappikoukun ja ongin esiin jousen joka piti kättä paikallaan. Sain nukan kuntoon, ja vaikka se vei koko illan, se maksoi vaivan, kun vein sen takaisin. Nyt kun käyn siellä, tyttönen hakee nukkensa, istuu lattialle eteeni ja nojaa päätään minuun.' Olin huomaavinani hänen äänensä värähtävän.

Pian tämän jälkeen sain innostuneen puhelinsoiton. 'Eräs pieni tyttö, jonka kotiopettaja olen, kastetaan!' Se oli kouriintuntuva tulos. Minäkin olin innoissani --

Kuluneiden viiden vuoden aikana noilla perheillä ei ollut mitään yhteyksiä kirkkoon paitsi kotiopettajien käynnit ja silloin tällöin kotikäyntiopettajien käynti. Mutta seuraavan kolmen vuoden aikana pikku Ben soitti kahdeksan kertaa, aina innoissaan, kertoakseen jonkun lapsen siunauksesta, -- tulossa olevasta kasteesta tai sitten jonkun pojan edistymisestä pappeudessa. Minä kysyin, miten hän pystyi sillä tavoin vaikuttamaan noiden ihmisten elämään. 'Minä tein vain sen, mitä sinä käskit. Annoin heidän ymmärtää, että minä en ollut sen parempi kuin hekään enkä ollut tullut sanelemaan heille, mitä heidän pitäisi tehdä. Minä olin siellä sen vuoksi, että laupias Herramme oli kattanut perheelleen hengellisen pöydän, ja kun he eivät olleet siinä pöydässä meidän kanssamme, pöydässä oli tyhjä paikka. Perhe ei ollut kokonainen.'

Kun seurakunnan kotiopetus järjestettiin nykyiseen mittakaavaansa, meidän ei tarvinnut tehdä muuta kuin käyttää pikku Benin suoritusta esimerkkinä. ("Pikku Ben", *Valkeus*, toukokuu 1978, s. 13–16.)

Mikä oli pikku Benin kotiopettajien menestyksen avain? Kuinka pikku Ben käytti samaa avainta palvellessaan itse kotiopettajana?

Kotiopettajan velvollisuudet

Näytä havaintovälinettä 6-c, "Kotiopettajat kutsutaan käymään perheissä".

Herra on antanut kotiopettajille velvollisuuden käydä jäsenten kodeissa ja kannustaa heitä rukoilemaan ja huolehtimaan perheensä velvollisuuksista. Hän sanoo heitä ”vartioiksi”, jotka pitävät huolta ja vartioivat Hänen lapsiaan. (Ks. Jer. 31:6 ja Hes. 33:1–9.)

Presidentti Harold B. Lee on sanonut, että kotiopettajien tulee ymmärtää, että heidän tehtävänsä on valvoa, vahvistaa ja auttaa jäseniä tekemään velvollisuutensa. Hän pyysi pappeusjohtajia siirtämään painon opettamisesta valvomiseen: kotiopettajien ei pidä *opettaa* oppiaiheita vaan *valvoa* seurakuntaa. Kun ymmärrämme tämän ajatuksen, kotiopetustyömme johtaa tuloksiin. (Ks. puhe alueedustajien seminaarissa huhtikuussa 1972, s. 8.)

Mitä tarkoittaa valvoa seurakuntaa? Miksi on tärkeätä, että perheet, joissa käymme, tuntevat, että me välitämme heistä, ennen kuin yritämme opettaa heitä? (Viittaa pikku Benin kertomukseen.)

Kotiopettajat edustavat piispaa tai seurakunnanjohtajaa perheissä, joissa he käyvät. He antavat raporttinsa säännöllisesti kahdenkeskisessä pappeuspuhuttelussa, jossa tarkastellaan kotikäntejä ja jäsenten tarpeita. Aina kun kotiopettajat huomaavat sairautta tai muita ongelmia perheissään, heidän pitää ilmoittaa siitä heti pappeusjohtajalleen odottamatta puhuttelua.

Perheet tarvitsevat kotiopettajia

Kotiopettajien tulee ajatella heille määrättyjen perheiden tarpeita. Heidän tulee huomata yksilöllisiä ja koko perheen tarpeita ja pyrkiä rakentamaan sieluja – ei pelkästään käymään perheissä. Kotiopettajien tulee rakastaa jokaista jäsentä ja haluta auttaa. Heidän tulee auttaa avun tarpeessa olevia saamaan rohkeutta ja voimaa.

Pyydä oppilaita mainitsemaan perheiden tavallisimpia tarpeita. Kirjoita vastaukset taululle. Lisää luetteloon tarpeita, kun niitä mainitaan oppiaiheessa.

Jokainen perhe kirkossa tarvitsee taivaallisen Isän Henkeä. Presidentti David O. McKay on sanonut: ”Kotiopettajien velvollisuutena on viedä Jumalan henkeä jokaiseen kotiin ja sydämeen.” (Marion G. Romneyn lainaamana artikkelissa ”Kotiopettajan velvollisuudet”, *Valkeus*, lokakuu 1973, s. 410.) Jotta kotiopetusperheet voisivat saada tämän Hengen, heitä pitää kehottaa pitämään perheiltä, pitämään perherukoukset ja henkilökohtaiset rukoukset ja osallistumaan aktiivisesti kirkon toimintaan. (Ks. LK 20:53–55.)

Jokainen perhe tarvitsee apua sairauden aikana. Herra on neuvonut, että sairaiden tulee kutsua ”luokseen seurakunnan vanhimmat”. Kotiopettajina meidän tulisi tietää sairastumisista kotiopetusperheis-

sämme ja olla kelvollisia ja valmiita siunaamaan heitä pyydettyessä. (Ks. Jaak. 5:14–15.)

Jokainen yksityinen jäsen ja perhe kohtaa elämässään haasteita ja lannistuu joskus. Kotiopettajien tulee rukoilla yksityisten jäsenten ja perheiden tarpeiden puolesta ja etsiä keinoja tukea, kannustaa ja auttaa perheidensä vanhempia, lapsia ja yksinäisiä aikuisia kaikin tavoin. Pelkkä avun tarjoaminen ei riitä.

Sekä perheet että yksilöt tarvitsevat kotiopettajia. Aina he eivät sitä huomaa, mutta he tarvitsevat. Jos kotiopettajat rukoillen ja ahkeroiden pyrkivät auttamaan perheitään ja niiden yksityisiä jäseniä, he saavat innoitusta antaakseen heille tarvittavia siunauksia.

Kuinka pikku Ben täytti kotiopetusperheidensä tarpeita?

Seuraava kertomus osoittaa, kuinka hyvä kotiopettaja auttoi perhettä.

”Veli ja sisar Robertson olivat –– nuori ja aktiivinen pariskunta kirkossa, mutta he eivät pitäneet perheiltaa eivätkä perherukouksia, ’koska heitä oli vain kaksi’. Olimme pitäneet näitä aiheita koskevia oppiaiheita ja kannustaneet heitä, mutta turhaan ––

Seuraavien kahden viikon aikana toverini ja minä tapasimme useita kertoja keskustellen perheidemme mahdollisista tarpeista. Keski-tyimme asioihin, jotka kaipasivat mielestämme erityistä huomiota. Sitten yritimme seuraavalla kerralla toista keinoa. Emme kysyneet veli ja sisar Robertsonilta: ’Kuinka voimme auttaa?’ vaan: ’Tulisitteko ensi torstaina meille erikoisperheiltaan?’ –– ’Tulemme mielellämme,’ [he vastasivat], ’kiitos!’ ––

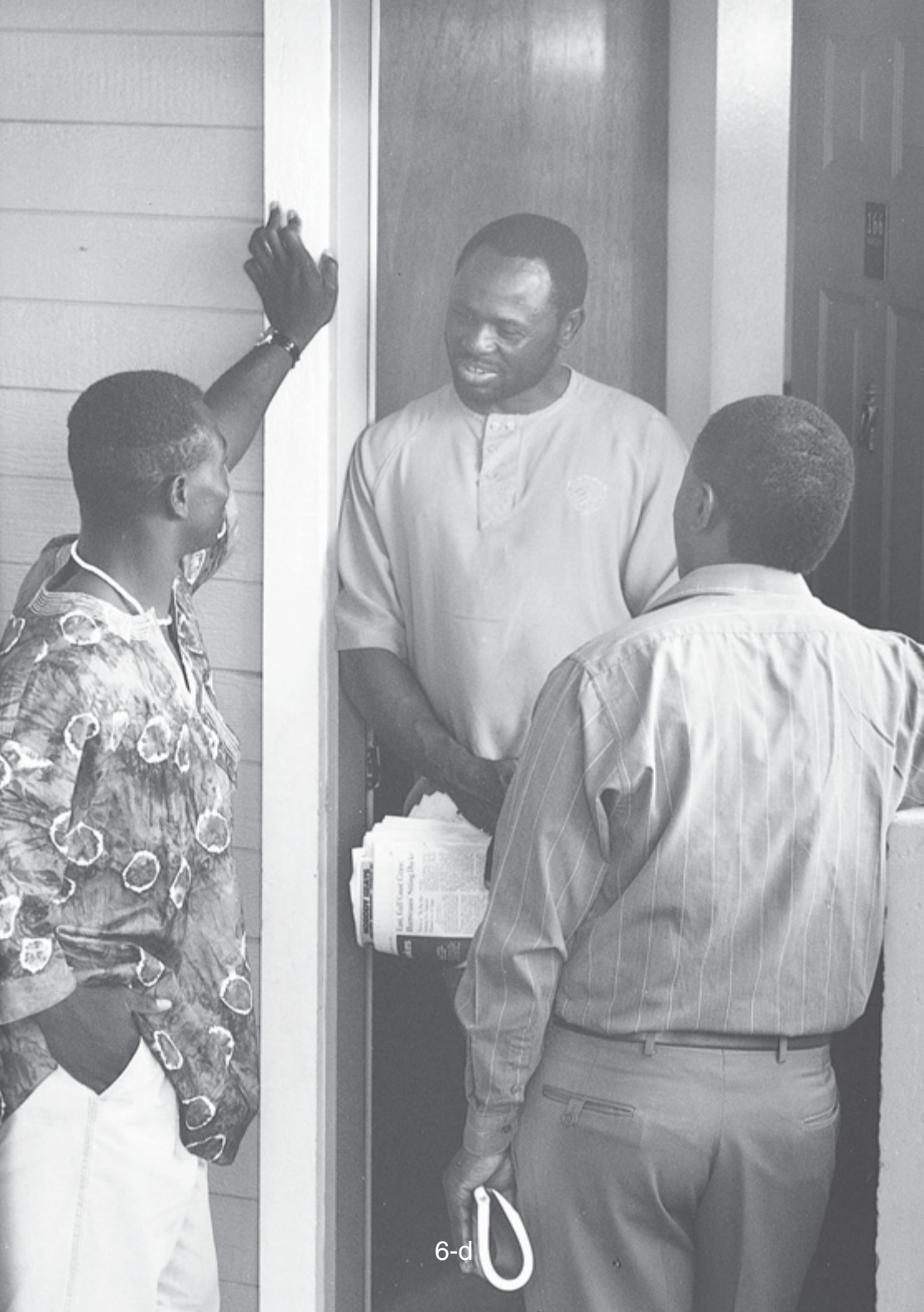
Veli ja sisar Robertson tulivat hiljattain sakramenttikokouksen jälkeen luokseni ja todistivat vilpittömästi, kuinka paljon onnea heidän kotiinsa oli tullut, kun he olivat alkaneet pitää perherukouksia ja perheiltoja.” (Don B. Center, ”The Day We Really Started Home Teaching”, *Ensign*, kesäkuu 1977, s. 18–19.)

Isien auttaminen

Näytä havaintovälinettä 6-d, ”Kotiopettajien tulee auttaa isää perheen johtamisessa”.

Jeesuksen Kristuksen kirkko on perustettu perheiden pelastukseksi, ei pelkästään yksittäisten ihmisten. Perheen isällä on ensisijainen vastuu johtaa perhettään kohti korotusta. Kotiopettajien pitää ymmärtää tämä periaate ollakseen tehokkaita. Kotiopettajien täytyy käsittää, että heidät on kutsuttu auttamaan isää tai muuta perheen päätä (ellei isää ole) perheen viemisessä täydellisyyteen.

6-d, Kotiopettajien tulee auttaa isää perheen johtamisessa

Yksi parhaita keinoja selvittää, kuinka voimme auttaa, on tavata ensiksi yksin perheen isää tai muuta perheen päätä. Silloin voimme pyytää häntä kertomaan perheen tarpeista ja mitä hän haluaa meidän tekevän noiden tarpeiden täyttämiseksi.

Seuraava kertomus osoittaa, kuinka kaksi kotiopettajaa toimi isän kautta.

”Sakari Paajanen ei kuulunut kirkkoon. Hänen vaimonsa ja lapsensa olivat kirkon jäseniä, ja siitä syystä monien apujärjestöjen opettajat ja kotiopettajat kävivät heidän kodissaan. Käyntien kohteina olivat erityisesti ne perheenjäsenet, jotka kuuluivat kirkkoon. Siitä johtui, että veli Paajanen tavallisesti poistui paikalta tai ei tullut esiin vierailun aikana. Sisar Paajanen oli toiminut aktiivisesti Apuyhdistyksessä ja kaikki hänen lapsensa (poika ja kolme tytärtä) ottavat osaa kirkon toimintaan, ja veli Paajanenkin on joskus käynyt kirkon tilaisuuksissa. – –

Kaksi vuotta sitten perheelle määrättiin uusi kotiopettaja, veli Vehviläinen. Sen jälkeen kun veli Vehviläinen oli tavannut perheen ja keskustellut tilanteesta pappesusjohtajan kanssa, hän tunsu suurta halua keskittää huomionsa perheen päähän – veli Paajaseen. Seuraavien kuukausien aikana hän teki sen harkitusti ja hyvin suunnitelmallisesti. Hän ei esimerkiksi koskaan sopinut käynnistä sisar Paajasen kanssa. Hän otti yhteyden perheen lapsiin vain saatuaan siihen luvan perheen päältä. Sitten hän tuli useita kertoja tapaamaan vain veli Paajasta. Näissä tilaisuuksissa hän puhui siitä, miten voisi auttaa jokaista tämän perheen jäsentä. Aluksi veli Paajanen vetäytyi puolustusasemiin, koska tämä ei ollut sitä, mihin hän oli tottunut, mutta pian hän alkoi arvostaa veli Vehviläistä. Kotiin tehtiin monta muodollista käyntiä, mutta harvoin perheelle esitettiin suoranainen evankeliumin sanoma.

Eräänä iltana veli Vehviläinen keskusteli kahdenkesken veli Paajasen kanssa hänen olohuoneessaan. Hän kysyi: ’Sakari, miten on mahdollista, että sinä, jolla on niin mukava perhe kaikkine toimineen kirkossa, et koskaan ole ajatellut liittyä kirkkoon?’ Veli Vehviläinen hämmästytti vastausta: ’Luulen, että kukaan ei ole koskaan kysynyt, kiinnostaako se minua. Itse asiassa olen lukenut paljon kirkon kirjallisuutta ja uskon samalla tavalla kuin sinäkin.’

Kuukauden kuluttua Sakari Paajanen kastettiin kirkon jäseneksi ja tänään hänen perheensä on sinetöity temppelissä häneen.” (*”Ja kun sinä kerran palajat, niin vahvista veljiäsi”*, Melkisedekin pappouden oppikirja, 1974–1975, s. 237–238.)

Pyydä jotakuta kotiopettajaa todistamaan kotiopetuksesta. Pyydä sitten jotakuta isää todistamaan kotiopetuksen merkityksestä perheelleen.

Päätös

Kotiopettajille on annettu velvollisuuksia kirkon perheiden suhteen. Meidän tulee käydä niiden luona säännöllisesti, opettaa niille evankeliumia ja rohkaista niitä elämään vanhurskaasti. Täyttääksemme kutsumuksemme meidän täytyy oppia rakastamaan jokaista perheenjäsentä. Meidän täytyy myös tehdä rukoillen työtä perhepäiden kanssa saadaksemme tietää heidän perheidensä tarpeita ja auttaaksemme heitä tyydyttämään ne.

Kehotuksia

1. Harkitse rukoillen velvollisuuttasi kotiopettajana.
2. Ajattele, kuinka voit
 - a. kehittyä kotiopettajana
 - b. auttaa toveriasi kehittymään kotiopettajana
 - c. auttaa jokaisen kotiopetusperheen isää
 - d. täyttää yksityisten perheenjäsenten tarpeet.
3. Keskustele oman perheesi kanssa, kuinka voitte auttaa omia kotiopettajianne. Voit lukea kertomuksen profeetta Joseph Smithin kotiopetuksesta kirjasta *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset*, osa A, oppiaihe 6, ”Opettajan velvollisuudet”.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

Joh. 21:15–17 (käsky opettaa toisia)

Ef. 5:23 (mies on kodin pää)

2. Tim. 2:2 (uskollisten opetettava toisia)

1. Piet. 5:1–4 (vanhinten velvollisuus)

LK 46:27 (kotiopettajien lahja arvostella lahjoja)

LK 84:106 (vahvat rakentavat heikkoja)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. lue LK 20:46–47, 51–55.
2. pyydä oppitunnin lopussa
 - a. jotakuta kotiopettajaa todistamaan kotiopetuksesta oppitunnin lopulla
 - b. jotakuta isää todistamaan kotiopetuksen merkityksestä perheelleen.
3. pyydä luokan jäseniä lukemaan tai esittämään kertomuksia tai pyhien kirjoitusten kohtia.

Henkilökohtainen ja perheen valmius

Oppiaihe 7

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on auttaa meitä ymmärtämään henkilökohtaista ja perheen valmiutta ja suunnittelemaan sen edistämistä.

Johdanto

San Fernandon laaksossa Kaliforniassa tapahtui aamulla 9. helmikuuta 1971 maanjäristys, jonka uhreiksi joutui myös myöhempien aikojen pyhiä. Sisar Ina Easton kuvailee, mitä hänen perheelleen tapahtui:

”Varhaisesta tiistaiamusta, 9. helmikuuta – pian maanjäristyksen tapahduttua – myöhäiseen iltapäivään 12. helmikuuta kodissamme oli 17–22 vierasta huolehdittavanamme. Yhteen vuorokauteen meillä ei ollut sähköä eikä kaasua lämmitykseen eikä ruoanlaittoon, eikä riittävästi vettä koko sinä aikana, jonka he olivat luonamme.

-- Oli todellinen haaste pitää huolta niin monesta ihmisestä niin pienissä tiloissa ja niin vähin edellytyksin. Pystyimme näissäkin olosuhteissa tulemaan toimeen, kiitos ihanien vieraittemme ja kirkon elintarvike- ja vesivarastointiohjelman --. Kaikki lähistön kaupat olivat vaurioituneet pahasti. Tiet olivat poikki. Me emme voineet käydä ruokakaupassa. Olimme kiitollisia siitä ruoasta ja vedestä, jonka olimme varastoineet. --

Opimme monia asioita. Keksimme muun muassa monia varastoimiseen sopivia tarvikkeita: saippuaa ja pesuaineita, jotka liukenivat kylmään veteen; vanhoja pyyhkeitä, joiden likaantumisen ei ollut väliä; WC-paperia ja paperipyyhkeitä; hammasharjoja ja -tahnaa -- entä ylimääräiset vaatteet, vaihtovaatekerta perheen jokaiselle jäsenelle? Ensiapuvälineet olivat välttämättömiä. Haavoja ja muita vammoja oli lähes jokaisella. Kaikki eivät olleet vakavia, mutta koska meillä ei ollut ensiapuvälineitä eikä siteitä, ne pahenivat, kun emme voineet hoitaa niitä. Monet lapset itkivät nälkäänsä ja epämukavuuttaan. Erityisesti vauvat olivat onnettomia. Meillä olisi pitänyt olla vauvanruokaa, tuttipulloja, huopia, vauvan maitojauhetta ja kertakäyttövaippoja. -- Kiireissään ihmiset olivat unohtaneet sydäntablettinsa ja sokeritautilääkkeensä. Joissakin tapauksissa se oli todella kohtalokasta.

Huomasimme, että kaasukeitin on arvokas esine. Sen polttoaine on turvallista ja helppoa varastoida. Kaasulamppu antaa ihanaa valoa, kun sähkö on poikki –.

Asiasta voitaisiin puhua paljonkin, mutta tärkeintä on, että me kaikki muistamme Herran käskeneen meidän varastoida elintarvikkeita, vaatteita ja rahaa, sillä jonakin päivänä tarvitsemme niitä. Todistan teille, että me tarvitsemme niitä. Kun noudatamme johtajiemme antamia käskyjä, meillä oli paljon ja kylliksi jakaaksemme sen kotinsa jättämään joutuneiden rakkaiden ystäviemme ja seurakuntamme jäsenten kanssa.” (Ks. *Apuyhdistyksen oppikirja 1977–1978*, s. 119–120.)

Herran suunnitelma

Herran suunnitelma Hänen kirkkonsa jäsenistä huolehtimiseksi, niin että he ovat riippumattomia ja turvassa, on yksinkertainen. Suunnitelman mukaan meidän tulee tehdä parhaamme huolehtiaksemme henkilökohtaisista tarpeistamme ja perheemme tarpeista. Tämä edellyttää hyviä työskentelytottumuksia, säästäväisyyttä, kotivaran kokoamista välttämättömyystarvikkeista ainakin vuodeksi, tulevien tarpeiden ennakoimista ja suunnittelemista niiden täyttämiseksi ja henkilökohtaisen itsekunnioituksen ylläpitämistä.

Tärkeätä Herran suunnitelmassa on työn periaate. Hän odottaa meidän kaikkien olevan mahdollisimman itsenäisiä omista tarpeistamme huolehtimisessa. Itse asiassa koko kirkon päätarkoitus on auttaa meitä huolehtimaan itsestämme. Siksi valmius alkaa yksilöstä ja perheestä.

Pyydä jotakuta oppilasta kertomaan kirjan *Evankeliumin periaatteet* luvusta 37 ”Perheen velvollisuudet”.

Kenellä on ensisijainen velvollisuus huolehtia rakkaittemme tarpeista?

”Kun puhumme perheen valmiudesta, meidän tulee puhua ennalta nähdystä, vahvistetuista, melkein odotetuista tarpeista, jotka voidaan tyydyttää viisaalla valmistautumisella. Jopa todelliset hätätilanteet voidaan lieventää hyvän suunnittelun avulla.” (H. Burke Peterson, ”The Family in Welfare Services”, Welfare Services Meeting, huhtikuu 1975, s. 5.)

Ellemme pysty huolehtimaan omista tarpeistamme, meidän tulee etsiä ensiksi apua sukulaisiltamme. Esimerkiksi vammaiset tai muutoin vaikeuksissa olevat kirkon jäsenet voivat tarvita enemmän apua kuin heidän perheensä voi antaa. Tällöin heidän pitäisi pyytää apua sukulaisiltaan. Ellei tämä apu riitä, he voivat pyytää apua kirkolta.

Kun olemme hyvin valmistautuneita, me voimme itsestämme huolehtimisien lisäksi antaa apua muille puutetta kärsiville. Tämä on

Herran suunnitelma – hengellinen kasvu tulee epäitsekästä aikamme ja kykyjemme käyttämisestä toisten hyväksi.

Miksi taivaallinen Isä haluaa meidän huolehtivan itsestämme ja perheestämme, kun me siihen pystymme? Pitäisikö meidän antaa muiden ihmisten huolehtia tarpeistamme?

Kuinka me kasvamme hengellisesti auttamalla puutteenalaisia?

Perheen valmistautuminen

Pane taululle havaintoväline 7-a. Voit myös piirtää sen taululle.

Profeettojensa kautta Herra on sanonut, että meidän tulee valmistautua huolehtimaan nykyisistä ja tulevista tarpeistamme kuudella tavalla:

1. Kasvattamalla ja varastoimalla ruokaa ja hankkimalla muita välttämättömiä tarvikkeita.
2. Syömällä oikeanlaista ravintoa ja harjoittamalla liikuntaa.
3. Olemalla onnellisia ja rauhassa toisten ihmisten ja Jumalan kanssa.
4. Lukemalla ja opiskelemalla.
5. Kehittämällä parempien työpaikkojen edellyttämiä taitoja.
6. Käyttämällä rahaa viisaasti.

RUOAN KASVATTAMINEN JA VARASTOIMINEN SEKÄ VÄLTÄMÄTTÖMYYSTARVIKKEIDEN HANKKIMINEN

Jokaisella perheellä pitäisi olla varastossa kylliksi ruokaa vähintään vuoden tarpeisiin. Tämä merkitsee, että meidän tulee kasvattaa ja säilöä ruokaa (ks. oppiaihe 16, ”Kotipuutarha”) ja käyttää sekä hankkia uutta pilaantumisen estämiseksi. (Tästä käytetään nimitystä ruokavaraston *kierrättäminen*.) Meidän pitäisi myös osata valmistaa vaatteita ja varastoida mahdollisuuksien mukaan myös polttoainetta ja lääketarpeita. Ruoan kasvattaminen ja välttämättömyystarvikkeiden varastoiminen auttaa meitä huolehtimaan itsestämme, perheestämme ja muistakin tarpeen ilmetessä. (Katso *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset*, osa A, oppiaihe 22, ”Kotituotanto ja varastointi”.)

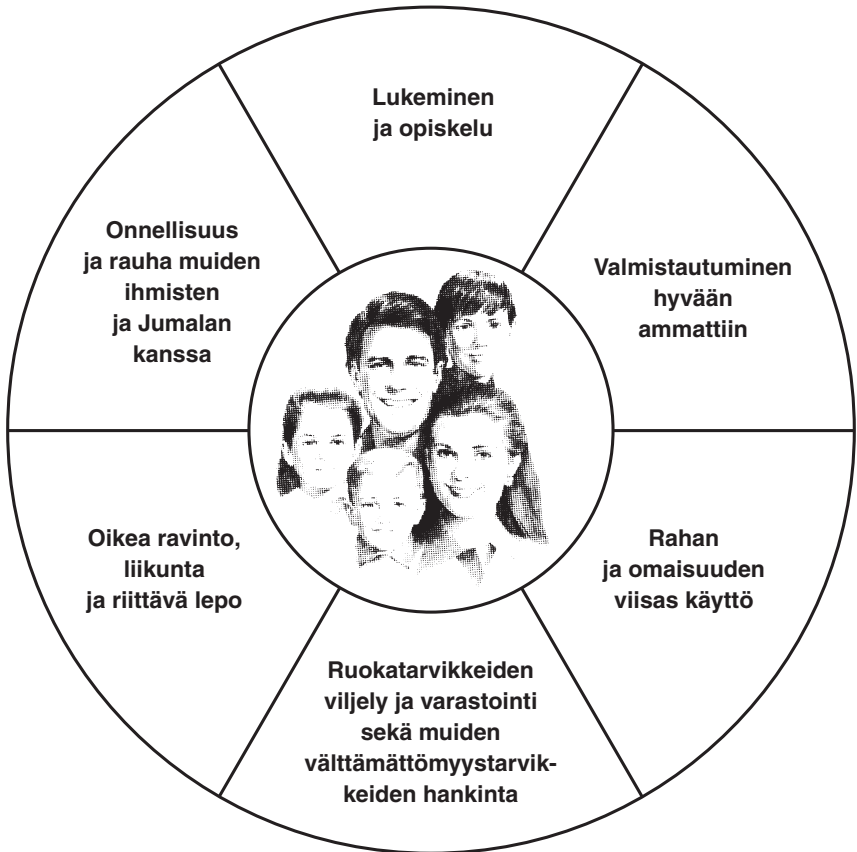
Kuinka me voimme lisätä valmiuttamme selviytyä vaikeista ajoista kasvattamalla ruokaa ja varastoimalla välttämättömyystarvikkeita?

OIKEA RAVINTO JA LIIKUNTA

Pysyäksemme terveinä ja kyllin voimakkaina selviytyäksemme hätätilanteista meidän täytyy syödä ravitsevaa ruokaa. Herra on antanut

7-a, Henkilökohtaisen ja perheen valmiuden kuusi aluetta

Henkilökohtainen ja perheen valmius

sitä koskevia ohjeita viisauden sanassa (ks. LK 89). Siinä luvataan siunauksia, kun me elämme sen mukaan. Välttääksemme sairauksia, meidän täytyy pitää kotimme ja ympäristömme puhtaina ja ottaa alueelle suositellut rokotukset. Meidän tulee harjoittaa liikuntaa säännöllisesti, huolehtia henkilökohtaisesta puhtaudestamme ja noudattaa muita hyvän terveyden edellytyksiä.

Kuinka me voimme lisätä perheemme terveyttä?

ONNELLISUUS JA RAUHA MUIDEN IHMISTEN JA JUMALAN KANSSA

Perheemme on paremmin valmistautunut sosiaalisesti ja emotionaalisesti, kun me otamme vastaan elämän murheet ja ongelmat antamatta niiden voittaa meitä. Vanhin Boyd K. Packer on sanonut:

”Elämän [on] tarkoitus olla haaste. On normaalia kärsiä jonkin verran levottomuutta, jonkin verran masennusta, jonkin verran pettymystä, jopa jonkin verran epäonnistumista.

Opettakaa jäsenillemme, että jos heillä on oikein kurja päivä aina silloin tällöin tai useita peräkkäin, heidän tulee olla rauhassa ja kohdata ne. Kaikki järjestyy.

Meidän taisteluillamme elämässä on suuri tarkoitus.” (”Tunneperäisten ongelmien ratkaiseminen Herran avulla”, *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 172.)

Kun perheillä on ongelmia sen jäsenten pitäisi rakastaa, tukea, arvostaa ja rohkaista toisiaan, sillä vain auttamalla toisiamme me saamme henkistä voimaa voittaa ongelmamme. Seuraava kertomus kertoo perheestä, joka sai tällaista voimaa:

Perheeseen kuului vanhemmat, kolme poikaa ja kaksi tyttäretä. Nuorimmaisella tyttärellä oli ollut vaikea aivovaurio syntymästään saakka, eikä hän sen vuoksi kehittänyt normaalisti. Hän kuoli 17-vuotiaana.

”Alituinen äidinrakkaus, hyvän isän kärsivällisyys ja lämpö ja kolmen hyvän veljen ja huomaavaisen sisaren ymmärrys teki hänen läsnäolonsa perheessä erikoiseksi. -- Hänen isänsä sanoi: 'Mikään, mitä rahalla saa, ei olisi koskaan yhdistänyt meitä paremmin rakkaudessa, kärsivällisyydessä ja nöyryydessä kuin huolehtiminen hänestä.' Tässä oli onnettomuus, joka -- kääntyi siunaukseksi.” (Marvin J. Ashton, ”Family Home Storage”, julkaisussa 1977 *Devotional Speeches of the Year*, s. 69.)

Kuten tämä kertomus osoittaa, ystävällinen, rakastava perhe voi olla suureksi siunaukseksi jokaiselle perheenjäsenelle. Jokaisen perheen

pitäisi pyrkiä siihen. Vanhin Marvin J. Ashton on sanonut: ”Usein paras mahdollinen apu tulee omasta perheestä. Joskus eniten tarvittavat kädet ovat lähimpänne kädet. -- Jumala on säättänyt, että perheenjäsenet auttavat toisia perheenjäseniä. -- Meidän pitää ottaa perheenjäseniä kädestä ja osoittaa, että rakkautemme on todellista ja pysyvää.” (”He Took Him by the Hand”, *Ensign*, tammi-kuu 1974, s. 104.)

Miksi meidän pitäisi tukea perheemme jäseniä emotionaalisesti ja oppia antamaan sellaista tukea?

Miksi auttaminen, ymmärtäminen ja rakastaminen on tärkeätä meidän rauhamme ja onnemme kannalta?

LUKEMINEN JA OPISKELU

Opin ja Liittojen Kirjassa Herra sanoo, että ”Jumalan kirkkaus on äly, eli toisin sanoen valkeus ja totuus”, ja Hän käskää meitä kasvattamaan lapsemme ”valkeudessa ja totuudessa” (LK 93:36, 40). Jos aiomme kasvattaa lapsemme tällä tavalla, meidän pitää osata lukea, kirjoittaa ja laskea. Meidän tulee tutkia pyhiä kirjoituksia säännöllisesti ja myös muita hyviä kirjoja ja tehdä parhaamme näiden hyvien taitojen opettamiseksi lapsillemme. Tämä tarkoittaa, että meidän, vaimomme ja lastemme tulee käyttää hyödyksi yhteiskunnan tarjoamia eri opiskelumahdollisuuksia.

Miksi meidän ja perheemme jäsenten pitäisi oppia lukemaan ja kirjoittamaan? Miksi opiskelu on tärkeää?

VALMISTAUTUMINEN AMMATTIIN

Milloin mahdollista meidän pitäisi hankkia työtä, joka antaa meille mahdollisuuden huolehtia perheestämme ja tuottaa meille omakoh- taista tyydytystä. Työn tulee olla myös sopusoinnussa kirkon opetus- ten kanssa ja sallia meidän huolehtia velvollisuksistamme kirkossa. Siksi jokaisen nuoren pitäisi saada ohjeita ammatinvalinnan suhteen. Ja niiden, joilla on työtä, tulee oppia kaikki mahdollinen työhönsä liittyvä voidakseen huolehtia perheestään.

Eräs filosofi on kerran sanonut: ”Jos annat miehelle kalan, hän saa siitä aterian. Jos opetat häntä kalastamaan, hän syö kalaa koko elämänsä ajan.” Seuraava esimerkkitapaus kuvaa tätä henkilökohtaisen ja perheen valmiuden peruseriaatetta:

Jussi, kahden pienen lapsen isä, oli työtön. Hän sai työtä ja teki siitä vähän aikaa, mutta koska hän ei välittänyt siitä, hän lähti siitä vaikka hänellä ei ollut uutta työpaikkaa. Hänen vuokransa on maksamatta ja hänen vaimollaan on terveysongelmia, joiden vuoksi hän ei voi mennä työhön.

Kuinka tämä perhe voisi ratkaista ongelmansa? Kuinka vaimo voisi auttaa? Kuinka lapset voisivat auttaa? Jos isä saa vain sellaista työtä, josta hän ei pidä, kuinka hän voi valmistautua toisenlaiseen työhön?

Vanhin Marvin J. Ashton on sanonut: ”Opiskelkaa jatkuvasti. Käykää mahdollisimman paljon koulua, myös ammattikoulua. Siihen käytetty raha on hyvin sijoitettu. Opiskelkaa lisää iltakouluissa tai kirjeopistoissa. Hankkikaa jokin taito tai kyky, jota tarvitaan työssä, niin ettette joudu pitkäksi aikaa työttömäksi. –– Kun meillä ei ole työtä, me emme saa istua aloillamme odottamassa ’meille sopivaa työtä’, jos kunnollista tilapäistyötä on saatavissa.” (”One for the Money”, *Ensign*, heinäkuu 1975, s. 73.)

Miksi nuorten miesten pitää valmistautua ammattiin?

VIISAS RAHAN KÄYTTÖ

Valmistautuaksemme taloudellisesti meidän täytyy oppia elämään tulojemme mukaan. Se edellyttää tulojen ja menojen suunnittelua ja suunnitelman noudattamista. Toteutuskelpoiseen rahankäyttösuunnitelmaan kuuluu käytännöllisiä taloudellisia tavoitteita, määräosuudet kymmenysten ja uhrien maksamiseen ja säästäminen velan välttämiseksi. Suunnitelman lisäksi tulojen viisas käyttö käsittää ruoan ja muiden välttämättömyystarvikkeiden ostamisen silloin, kun ne ovat halvimmillaan, hukkaan heittämisen välttämistä ja mikäli mahdollista säästämistä taloudellisia hätätilanteita varten.

Kay Christensenin perheellä Kansas Citystä Missouriista Yhdysvalloista on eräs ehdotus perheen raha-asioiden hoitamiseksi. He sanovat: ”Yksi seikka, mistä ei milloinkaan seuraa hyvää, on se, että jompikumpi pitää rahoja itselleen kuuluvina ja että hänellä on oikeus käyttää ne haluamallaan tavalla. Kumpi tahansa rahat ansaitseekin, niiden tulee kaikkien kuulua yhtäläisesti molemmille.” (Orson Scott Cardin lainaamana artikkelissa ”Perheen raha-asiat”, *Valkeus*, toukokuu 1979, s. 10.)

Kuinka viisas rahankäyttö tuo rauhaa kotiin? Kuinka valmistautuneita me olemme henkilökohtaisen tai perheen valmiuden kullakin kuudella perusalueella?

Kirkon valmius

Sen lisäksi, että meidän tulee huolehtia yksilöllisistä ja perheemme tarpeista, Herra on pyytänyt meitä auttamaan toisiamme.

Lue LK 52:40.

Jotta me voisimme auttaa toisiamme, kirkon jäsenten työ ja voimavarat yhdistetään yhteen ohjelmaan, jota sanotaan kirkon valmiudeksi. Kun koko kirkon toimenpiteitä ja tarvikkeita tarvitaan, pappeusjohta-

jat päättävät niiden käytöstä. Kirkon apua on annettu esimerkiksi seuraavissa suuronnettomuuksissa:

”Rapid Cityn tuhoisissa tulvissa Etelä-Dakotassa alueen pyhät ryhtyivät heti auttamaan tulvan uhreja. Vaatteita, huopia ja lämmintä ruokaa jaettiin *kirkon paikallisen organisaation* toimesta. Salt Lake Citystä [tarvitsi] lähettää vain yksi autokuormallinen sellaisia tarvikkeita kuin vauvanruokaa, vauvanvaippoja ja huopia.” (Junior Wright Child, ”Welfare Is the Church”, *Ensign*, syyskuu 1973, s. 71, kursivointi lisätty.)

Managuassa Nicaraguassa joulukuussa 1972 tapahtuneen maanjäristyksen jälkeen Salt Lake Citystä ei tarvinnut lähettää pyhille muuta kuin lavantautiseurumia. -- Kaikki muu saatiin alueelta. Costa Rican pyhät järjestivät avustustarvikkeet ja toimivat valtion viranomaisten kautta, jotka johtivat avustustoimintaa.” (”Welfare Is the Church”, s. 71.)

Presidentti Spencer W. Kimball on sanonut:

”Olemme viime aikoina saaneet kokea monia onnettomuuksia. Näyttää siltä, että miltei päivittäin on jossakin maanjäristys tai tulva tai pyörremyrsky tai ahdinko, joka tuottaa vaikeuksia monille ihmisille. Olen kiitollinen siitä, että saan nähdä monien kirkon jäsenten ja johtajien alkavan saada näkemystä oman avun merkityksestä. --

Uskon, että on tulossa aika, jolloin on oleva entistä enemmän ahdistusta, enemmän pyörremyrskyjä ja enemmän tulvia -- enemmän maanjäristyksiä. -- Uskon, että ne lisääntyvät luultavasti sitä mukaa kuin lähestymme loppua, joten meidän on valmistauduttava tähän.” (Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1974, s. 183–184.)

Meidän on tarpeen valmistautua kirkkona ja yksilönä ja perheinä selviytyäksemme näistä onnettomuuksista. Kun kirkko on täysin järjestetty alueellamme, voimme valmistaa yhdessä ruokaa, vaatteita ja taloustarvikkeita hätätilanteita varten. Näin ne, jotka eivät voi itse auttaa itseään ja joiden perheet ovat tehneet kaiken voitavansa, voivat saada näitä tuotteita. Jos me autamme toisiamme kaikin mahdollisin tavoin, me olemme kelvollisia saamaan tarvitsemaamme apua.

Päätös

Kun me osallistumme aktiivisesti Herran valmiussuunnitelman toteuttamiseen, rakkautemme perheitämme ja muita kohtaan kasvaa ja todistuksemme henkilökohtaisen ja perheen valmiuden tarpeellisuudesta kasvaa. Kun meillä on sellainen todistus, haluamme auttaa toisia valmistautumaan.

Opin ja Liittojen Kirjassa sanotaan: ”Kaikki on minulle hengellistä ja koskaan en ole antanut teille lakia, joka olisi ajallinen” (LK 29:34). Kirkon huoltotyön perusta on veljellinen rakkaus, palvelus ja Kristuksen puhdas rakkaus. Vapahtaja sanoi: ”minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle” (Matt. 25:40).

Kehotuksia

1. Arvioi seuraavassa perheillassanne perheesi valmiutta. Kiinnitä huomiota heikkoihin alueisiin ja laadi suunnitelmia parannukseksi.
2. Kiinnitä kotiopettajana huomiota kotiopetusperheidesi tarpeisiin. Rohkaise heitä valmistautumaan.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

1. Tim. 5:8 (meidän täytyy huolehtia perheistämme)
 1. Joh. 3:17 (muiden auttamisenmerkitys)
- Al. 34:28 (velvollisuus auttaa muita)
- LK 56:16–18 (kehotuksia rikkaille ja köyhille)
- LK 68:30–32 (nuhteita laiskoille)
- LK 78:7, 13–14 (valmistautumisen merkitys)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. lue julkaisusta *Evankeliumin periaatteet* luku 27 ”Työ ja henkilökohtainen vastuu” ja luku 37 ”Perheen velvollisuudet”
2. varaa käyttöösi taulu ja liitua
3. anna jollekulle luokan oppilaalle tehtäväksi kertoa perheen velvollisuudesta julkaisusta *Evankeliumin periaatteet*
4. valmista tauluesitys (havaintoväline 7-a) kuudesta henkilökohtaisen ja perheen valmiuden alueesta
5. pyydä luokan jäseniä lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Sukututkimus ja perheen aikakirjat

Oppiaihe 8

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on opettaa meille perheen aikakirjan kokoamisen merkitystä ja temppeletoimitusten ulottamisen tarpeellisuutta kuolleille sukulaisillemme.

Johdanto

Jokaisen, joka on vastuussa omista teoistaan, tulee saada kaste ja muut toimitukset, ennen kuin he voivat päästä selestiseen valtakuntaan. Mutta monet ovat eläneet ja kuolleet kuulematta mitään evankeliumista ja saamatta näitä välttämättömiä toimituksia.

Profeetta Joseph Smithin ja muiden myöhempien aikojen profeettojen kautta Herra on ilmoittanut keinon, kuinka nämä ihmiset voivat ottaa vastaan evankeliumin henkimaailmassa (ks. LK 138, ”Näky kuolleitten lunastuksesta”). Mutta heidänkin pitää saada pelastuksen toimitukset, jotka voidaan suorittaa vain eläville. Siksi meidän velvollisuutemme on ottaa selvää esivanhemmistamme ja huolehtia siitä, että nämä toimitukset suoritetaan heidän puolestaan temppeleissä. Sanomme tätä sukututkimukseksi.

Herra ilmoitti Joseph Smithille, että tämä työ on hyvin tärkeätä.

Lue LK 128:15.

Kun me löydämme tarpeelliset tiedot esivanhemmistamme, voimme lähettää ne temppeleihin, missä heidät sinetöidään iankaikkisiksi perheiksi. Kun sukupolvi sinetöidään toiseensa, perheet muodostavat ikään kuin suuren ketjun. Presidentti Joseph Fielding Smith on kuvannut sitä näin:

”Jokaisen avioliiton solminut mies on – – perheensä päämies. Niinpä esimerkiksi minä olen oman perheryhmäni päämies, koska meidät on sinetöity ajaksi ja iankaikkisuudeksi, ja lapseni kuuluvat minulle. Minä kuulun vanhemmilleni heidän perheryhmässään. Isäni ja hänen veljensä ja sisarensa kuuluvat samoin isänsä perheyksikköön ja hänen isänsä oman isänsä perheyksikköön – niin että sukupolvi liittyy toiseensa kuin ketjun lenkit.” (*Seek Ye Earnestly*, s. 225.)

Muistokirja

Herran kansa on aina pitänyt muistokirjoja. Aadamien lapset pitivät sellaista (ks. KH Moos. 6:4–8), ja myös nefililäisiä käskettiin pitämään

pyhiä aikakirjoja (ks. 3. Ne. 23:6–13). Sama velvollisuus on annettu käskyksi meillekin tänä päivänä (ks. LK 128:24).

Muistokirja on perheen aikakirja. Siihen pitäisi panna sukuluettelo, tärkeät perhettä koskevat asiakirjat sekä esivanhempiemme että meidän elämäämme koskevat kertomukset. Hyvä tapa aloittaa muistokirjan laatiminen on ottaa laatikko tms. ja panna se sopivaan paikkaan ja koota sitten laatikkoon kaikki meitä koskevat paperit, ja kaikki itseämme ja esivanhempiamme koskevat paperit, mitä löydämme.

Mitä papereita laatikkoon pitäisi koota? (Esimerkiksi syntymätodistukset, virkatodistukset, kastetodistukset, asettamistodistukset, patriarkalliset siunaukset, avioliittotodistukset, valokuvat, päiväkirjat, lehtileikkeet ja koulutodistukset.)

Tärkein osa muistokirjaa on historia, jota pidämme itsestämme. Tämä henkilöhistoria voidaan kirjoittaa keräämällä, kuten juuri selitettiin tai kokoamalla tietoja esivanhemmista. Kokoamalla asiapapereita elämästämme laatikkoon ja puhumalla vanhempiemme ja muiden sukulaisten ja ystävien kanssa, jotka voivat antaa meille tietoja meistä itsestämme, voimme alkaa hahmotella kaikkea kokemaamme. Usein kokoamamme paperit ja muut esineet auttavat meitä muistamaan muita tapahtumia ja kokemuksia.

Kun olemme koonneet laatikkoon kaiken mahdollisen itsestämme, asiapaperit on hyvä panna aikajärjestykseen aloittaen lapsuudesta. Sitten voimme aloittaa elämäntarinamme joko kirjoittamalla sen itse tai pyytämällä jotakuta toista kirjoittamaan sen meille tai sanelemalla sen ääninauhalle.

Elämäntarinamme pannaan muiden tärkeiden sukututkimuspapereiden kanssa laatikkoon tai jonkinlaiseen kansioon. Se on alkuna muistokirjalle, johon pitäisi lopulta kuulua kaikki pyhät perheen aikakirjat.

Päiväkirjat

Näytä havaintovälinettä 8-a, ”Jokaisen jäsenen tulee pitää henkilökohtaista päiväkirjaa”.

Aikakirjoihimme pitäisi kuulua henkilökohtainen päiväkirja, jossa kerrotaan tärkeistä kokemuksistamme, ajatuksistamme ja tunteistamme. Tämä edellyttää, että me varaamme joka päivä tai viikko aikaa kirjoittaa siitä, mitä meille on tapahtunut. Presidentti Kimball on kirjoittanut:

8-a, Jokaisen jäsenen tulee pitää henkilökohtaista päiväkirjaa

8-a

"Kehotamme -- [jäseniämme alkamaan tänään kirjoittaa ja pitää aikakirjaa kaikista tärkeistä] tapahtumista [omassa] elämässään -- Mitä parempaa voisitte tehdä lastenne ja lastenlastenne puolesta kuin merkitä muistiin elämänne tarinan, voittonne vastustajasta, toipumisenne epäonnistumisen ja lankeemuksen jälkeen, edistymisenne kaiken näyttäessä synkältä, ilonne jotakin saavutettuanne? --

Hankkikaa muistikirja, -- päiväkirja, joka kestää koko ajan, ja ehkäpä enkelit lainaavat sitä iankaikkisuudessa. Aloittakaa tänään ja kirjoittakaa siihen teoistanne, syvimät ajatuksenne, onnistumisenne ja pettymyksenne, kanssakäymisenne ja voittonne, vaikutelmanne ja todistuksenne."

Samassa kirjoituksessa presidentti Kimball sanoi myös: "Kuinka kiitollisia olemmekaan Aabrahamille, joka kirjoitti kertomuksen omasta elämästään ja omasta tärkeästä ajastaan maailmanhistoriassa sekä omista ilmoituksistaan, ajatuksistaan, tunteistaan ja runsaista kokemuksistaan?" ("Ehkäpä enkelit lainaavat sitä", *Valkeus*, kesäkuu 1977, s. 24–25.)

Aikakirjat esivanhemmistamme

Meillä kaikilla on arvokas perintö. Esivanhempamme ovat uhranneet paljon antaakseen meille siunaukset, jotka meillä nyt on, ja meidän pitäisi osoittaa heitä kohtaan sen verran rakkautta, että haluamme antaa heille evankeliumin siunaukset. Jotta me voisimme antaa nämä siunaukset heille, Herra palautti kuolleitten pelastuksen avaimet Joseph Smithille. Herra lähetti Elia-nimisen taivaallisen sanansaattajan hänen luokseen. Elialla oli nämä pappeuden avaimet hänen ollessaan profeetta entisinä aikoina, ja Elia antoi nämä avaimet profeetalle.

Pyydä jotakuta luokan jäsentä lukemaan LK 2 tai Mal. 4:5–6.

Mitä tarkoittaa, että lasten sydämet kääntyvät heidän isiensä puoleen?

Kun me otamme selville kaiken mahdollisen esivanhemmistamme, huomaamme, että rakkautemme heitä kohtaan kasvaa. Sydämemme kääntyy heidän puoleensa. Toivoisimme tuntevamme heidät paremmin, ja ajattellemme heidän elämäänsä. Haluamme heidän iloitsevan evankeliumin siunauksista ja olevan kanssamme osana iankaikkista perhettä.

Palauttamalla kuolleitten pelastuksen pappeuden avaimet Elia antoi Joseph Smithille voiman sinetöidä perheet yhteen iankaikkisuudeksi. Kun me haluamme perheemme tulevan sinetöidyksi katkeamattomana ketjuna Aadamiin asti, meitä innoittaa "Elian henki". "Elian

henki” on meissä oleva halu etsiä aikakirjoja esivanhemmistamme ja tehdä heidän puolestaan, mitä he eivät itse voi tehdä.

Näytä havaintovälinettä 8-b, ”Sukututkimus on perheen velvollisuus”.

Tämän työn aloittamiseksi profeetat ovat pyytäneet kaikkia kirkon jäseniä osallistumaan ”neljän sukupolven ohjelmaan”. Neljän sukupolven ohjelmaan kuuluu tiedon kokoaminen omasta perheestämme ja esivanhempiemme perheistä kolmen sukupolven ajalta. Tiedot merkitään *esivanhempien tauluihin* ja *perheryhmälomakkeisiin*. Jokaisen jäsenen pitäisi tehdä seuraavaa:

1. *sukupolvi*: Yhteen perheryhmälomakkeeseen merkitään tiedot meistä itsestämme, vaimostamme ja lapsistamme.

2. *sukupolvi*: Kahteen perheryhmälomakkeeseen merkitään tiedot vanhempiemme perheistä, niin että toisessa on meidän omat vanhempamme ja toisessa vaimomme vanhemmat isänä ja äitinä.

3. *sukupolvi*: Neljä perheryhmälomaketta, yksi kumpaistakin omaa isovanhempaamme ja vaimomme isovanhempaa kohti.

4. *sukupolvi*: Kahdeksan perheryhmälomaketta, yksi jokaista isoiso-vanhemman perhettä kohti.

Näytä luokalle oman perheesi perheryhmälomaketta. Kerro, kuinka laadit sen, ja todista sukututkimustyöstä ja perheen aikakirjoista.

Perheryhmälomakkeisiin voidaan merkitä tietoja myös kaukaisemmista sukupolvista, kuin meitä on pyydetty merkitsemään. Nämä ja kaikki muut neljän sukupolven lomakkeet pannaan muistokirjaan.

Temppeletoimitukset suvun puolesta

Kun me kokoamme perheryhmälomakkeita, meidän on tarpeen selvittää, ketkä sukulaisemme tarvitsevat temppeletoimituksia eli keiden puolesta niitä ei ole vielä suoritettu. Näiden henkilöiden nimet lähetetään kirkon sukututkimusosastolle [Family History Department], joka varmistaa, että oikeat toimitukset suoritetaan heille.

Näytä havaintovälinettä 8-c, ”Temppeletoimitus kuolleitten puolesta suoritetaan sijaistoimituksina”.

Kaikki eläviltä vaadittavat toimitukset täytyy suorittaa myös kuolleitten puolesta, niin että kaikki pääsevät osallisiksi korotuksen siunauksista. Nämä toimitukset suoritetaan temppeleissä pappuden valtuudella. Kelvollisia kirkon jäseniä voidaan kastaa, konfirmoida ja asettaa papputeen ja he voivat saada temppeletoimituksen kuolleit-

8-b, Sukututkimus on perheen velvollisuus

8-c, Temppeletoimitus kuolleitten puolesta suoritetaan sijaistoimituksena

ten puolesta. Heidät voidaan myös sinetöidä iankaikkisiksi perheyksiköiksi kuolleitten puolesta.

Presidentti Wilford Woodruff on sanonut: ”Minä pidän tätä osaa työstämme lähetystehtävänä, joka on yhtä tärkeä kuin eläville saarnaaminen; kuolleet -- [eivät] -- voi tulla esiin ylösnousemuksen aamuna, jollei tiettyjä toimituksia suoriteta heidän puolestaan tempeleissä, jotka on rakennettu ja vihitty Jumalan nimessä. Kuolleen ihmisen pelastaminen vaatii aivan yhtä paljon kuin elävänkin pelastaminen.” (*Discourses of Wilford Woodruff*, s. 160.)

Apua taivaalliselta Isältä

Jos me teemme parhaamme täyttääksemme pappeusvelvollisuu-
temme sukututkimuksen suhteen, me saamme taivaalliselta Isältä
apua, kun tarvitsemme sitä. Tavallisesti apu on hiljaista luonnollista
innoitusta. Mutta toisinaan kirkon jäsenille, jotka tekevät tätä työtä,
tapahtuu ihme. Vanhin Melvin J. Ballard, on esimerkiksi kertonut
seuraavaa:

”Muistan erään tapauksen, joka sattui isälleni. Kuinka odotimme-
kaan Loganin temppelin valmistumista! Se oli melkein vihkimistä
vaille valmis. Isäni oli tehnyt työtä tuolla rakennuksella alusta asti, ja
varhaisin muistikuvani on, että vein hänelle joka päivä ruokaa, kun
hän toi kiviä louhimosta. Kuinka odotimmekaan tuota suurta tapah-
tumaa! Muistan, kuinka isä väliaikana teki kaikkensa saadakseen
hankituksi kaikki mahdolliset tiedot sukulaisistaan. Hän rukoili
aamuin illoin, että Herra avaisi tien tietojen saamiseksi [hänen]
kuolleista sukulaisis[taan].

Päivää ennen vihkimistä -- kaksi vanhahkoa herraa käveli pitkin
Loganin katuja ja lähestyi kahta nuorempaa sisartani, ja kun he
saapuivat heistä vanhemman luokse, panivat tämän käteen sano-
malehden ja sanoivat:

’Vie tämä isällesi. Älä anna sitä kenellekään muulle. Mene heti. Älä
kadota sitä.’

Kun lapsi teki, kuten häntä oli pyydetty, ja kun hän tapasi äitinsä,
hänen äitinsä halusi lehden. Lapsi sanoi: ’Minun pitää antaa se
isälle, eikä kenellekään muulle.’

Hänet päästettiin huoneeseen, ja hän kertoi, mitä oli tapahtunut.
Etsimme turhaan näitä matkamiehiä. Heitä ei nähty missään. Kukaan
muu ei nähnyt heitä. Sitten rupesimme katsomaan lehteä. Lehti, *The
Newbury Weekly News* oli painettu isäni vanhalla englantilaisella
asuinpaikkakunnalla torstaina, 15. toukokuuta 1884, ja se oli meidän
käsissämme 18. toukokuuta 1884, kolme päivää ilmestymisensä

jälkeen. Olimme ymmällä, sillä se ei olisi voinut mitenkään saapua meille maanpäällisin keinoin, ja niin uteliaisuutemme kasvoi lukiesamme sitä. Sitten huomasimme yhden sivun, joka oli omistettu lehden toimittajan kirjoituksille, joka oli käynyt – vanhalla hautausmaalla. Kummalliset hautakirjoitukset olivat saaneet hänet kirjoittamaan, mitä hän oli lukenut hautakivistä mukaan lukien säkeet ja runot. Hän mainitsi jopa nimet, syntymäpäivät, kuolinpäivät jne., ja näitä tietoja oli melkein koko sivullinen.

Juuri tälle vanhalle hautausmaalle Ballardin suvun edustajia oli haudattu monien sukupolvien ajan, ja kirjoituksessa mainittiin monia isän sukulaisia ja läheisiä ystäviä.

Kun asiasta kerrottiin Loganin temppelin esimiehelle Merrillille, hän sanoi: 'Voit tehdä työtä näiden puolesta, koska sait tiedot Herran sanansaattajien kautta.'

Ei ole epäilystäkään siitä, että kuolleet, jotka olivat saaneet evankeliumin henkimaailmassa, olivat panneet toimittajan sydämeen halun kirjoittaa näistä asioista, ja niin isäni oli mahdollista saada tietoja, joita hän etsi." (*Three Degrees of Glory*, s. 23–24.)

Monet kirkon jäsenet ovat kertoneet tunteneensa saaneensa innoitusta etsiessään tietoja esivanhemmistaan. Kun me tutkimme esivanhempiemme aikakirjoja, me voimme saada apua taivaalliselta Isältä uskon, rukouksen ja paastoamisen kautta.

Päätös

Pappeudenhaltijoina meillä on suuri vastuu auttaa perheidemme yhdistämisessä iankaikkisuutta varten. Tähän velvollisuuteen kuuluu muistokirjan kokoaminen. Muistokirjassa pitäisi olla meidän oma elämäntarinamme, tietoja esivanhemmistamme ja muita pyhiä perheen aikakirjoja. Kokoamalla näitä tietoja me annamme kuolleille sukulaisillemme mahdollisuuden saada välttämättömät evankeliumin toimitukset. Kun teemme niin, meistä tulee "pelastajia Siionin vuorelle". Profeetta Joseph Smith on sanonut:

"Avaimet annetaan, Elian henki on tuleva, evankeliumi vakiinnutetaan, Jumalan pyhät kootaan, Siion rakennetaan ja pyhät tulevat pelastajina Siionin vuorelle. Mutta miten heistä tulee pelastajia Siionin vuorella? Rakentamalla temppeleitään – ja saamalla kaikki toimitukset – kaikkien kuolleiden esivanhempiensa hyväksi ja heidän lunastamiseksi, jotta he voisivat tulla esiin ensimmäisessä ylönousemuksessa ja tulla heidän kanssaan korotetuiksi kirkkauden valtaistuimille; ja tässä on ketju, joka sitoo isien sydämet

lapsiin ja lapset isiin, mikä täyttää Elian palvelustehtävän.” (*Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, 1985, s. 328–329.)

Kehotuksia

Presidentti Kimball on sanonut sukututkimuksesta: ”Tämä on Herran työtä, ja Hän on antanut sen meille. Meillä on velvollisuus, ilo ja etuoikeus viedä tätä työtä eteenpäin. Meidän pitäisi järjestää itsemme ja työ niin, että se etenee nopeasti.” (”Iankaikkisuuden asiat – antaudummeko me vaaraan?”, *Valkeus*, toukokuu 1977, s. 4.)

Ala tänään toteuttaa seuraavista kohdista yhtä tai useampaa:

1. Hanki laatikko tms. ja ala koota tietoja elämäntarinasi kirjoittamista varten.
2. Hanki päiväkirja ja tee siihen ensimmäinen merkintä tänään. Pidä kirja paikassa, jossa näet sen usein. Aseta tavoitteeksesi kirjoittaa joka päivä tai viikko.
3. Aloita neljän sukupolven ohjelma laatimalla perheryhmälomake omasta perheestäsi. Kokoa tietoja kaikkien ohjelman lomakkeiden täyttämiseksi.
4. Jos olet jo aloittanut muistokirjasi, valitse toinen tavoite ja ota perheesi mukaan sen laatimiseen. Voitte pitää erityisen perheillan, niin että lapset voivat aloittaa omat muistokirjansa.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

1. Ne. 5:10–16 (sukuluettelo Lehin esivanhemmista)
- LK 21:1 (kirkon tulee pitää aikakirjaa)
- LK 127:9 (temppelissä pidettävä aikakirjaa)
- LK 128:8 (taivaassa pidetään kirjoja)
- LK 110:13–16 (Elian ilmestyminen Joseph Smithille)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. lue LK 128:15–19, 22–24 ja Joseph F. Smithin ”Näky kuolleitten lunastuksesta” (LK 138)
2. kertaa luku 40 ”Temppelityö ja sukututkimus” julkaisusta *Evankeliumin periaatteet*
3. jos joku ryhmässäsi kirjoittaa säännöllisesti päiväkirjaa, pyydä häntä kertomaan, kuinka pääsee kirjoittamisen alkuun ja mitä hyötyä siitä on
4. valmista perheryhmälomake omasta perheestäsi ja tuo se oppitunnille. Ellet osaa täyttää lomaketta, ota pappeusjohtajaltasi selvää, kuka voi auttaa sinua
5. valmistaudu pyytämään oppilaita mainitsemaan mahdollisimman monta esivanhempaansa neljän sukupolven ajalta. Voit esitellä omia esivanhempiasi luokalle
6. pyydä oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Evankeliumin julistaminen

Oppiaihe 9

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on innoittaa meitä julistamaan evankeliumia paremmin.

Johdanto

Seuraavassa kertomuksessa eräs käännynnäissisar kertoo, kuinka hän ja hänen perheensä kiinnostuivat kirkosta:

”Muutettuamme uuteen asuntoon olin kerran työskentelemässä puutarhassa, kun eräs naapuri tarjosi minulle valtavaa sylillistä tomaatteja, jotka hän oli juuri poiminut. Se oli alkuna ikuiselle ystäväydelle.

Seuranneina kuukausina naapurimme osoittautuivat parhaiksi ystäviksi -- joita olimme koskaan tavanneet. He eivät pelänneet olevansa liian tuttavallisia vaan suhtautuivat meihin kuin omaan perheeseensä. Saimme nauttia lämpimäisleivästä melkein joka viikko. Kokonainen ateria ilmestyi keittiöömme eräänä iltana, kun olin niin kipeä, etten pystynyt itse sitä valmistamaan --.

Meitä kutsuttiin aina mukaan kirkkoon, muttei koskaan painostettu. Kun sitten päätimme mennä, naapurimme suloinen, luotettava tytär tuli katsomaan lapsiamme – eikä hän aina huolinut edes maksua.

Kun minulla oli ollut rankka päivä kotona, ystäväni pyysi minua kanssaan Apuyhdistykseen. Olin yleensä iloinen vain päästessäni ulos siinä vaiheessa. Mutta käydessäni Apuyhdistyksessä sain muutakin kuin lepoa kotitaloustöistä. Sisarten ystävällisyys sai minut käymään säännöllisesti kokouksissa melkein vuoden ennen kuin meidät kastettiin --.

Mutta vähän ajan kuluttua tiesimme sydämessämme, että halusimme parempaa elämää, jollaista he elivät. Meidät kutsuttiin silloin kirkkoon sunnuntainakin, ja me aloimme käydä tutkijoiden luokassa joka viikko.

Maaliskuussa 1976 astuimme kasteen veteen.

Pian sen jälkeen kuulimme sakramenttikokouksessa erikoisen puheen henkilöstä, joka oli ollut liian empiväinen kertoakseen evankeliumista, ettei häntä pidettäisi liian tunkeilevana – ja perheen piti

odottaa kymmenen vuotta, ennen kuin uusi tilaisuus tarjoutui. Kymmenen vuotta, ajattelin. Missä me olisimme kymmenen vuoden kuluttua, ellei meillä olisi kirkkoa nyt? Sydämeni paisui, ja pystyin tuskin odottamaan naapureideni tapaamista kirkon jälkeen.

'Kiitos, että kerroitte evankeliumista meille', oli kaikki, mitä sain sanotuksi, mutta ei minun muuta tarvinnutkaan. Heidänkin silmänsä kostuivat, kun me kaikki vaihdoimme rakkauden sanoja ja halauksia, kuten tulemme aina tekemään ajassa ja ikuisuudessa." (Doris E. Heydon Jay A. Parryn lainaamana artikkelissa, "Converts Tell -- What Brought Me In", *Ensign*, helmikuu 1978, s. 43.)

Kenelle sinä voisit kertoa tänään evankeliumista? Mitä tämä perhe teki valmistaakseen naapureitaan ottamaan vastaan evankeliumin? Miksi meidän pitäisi alkaa nyt työ naapureidemme kanssa?

Evankeliumin julistaminen – kutsu Herralta

Herra on toistuvasti neuvonut pappeudenhaltijoita saarnaamaan evankeliumia ja kutsumaan kirkkoon kuulumattomia parannukseen ja ottamaan kasteen. Maanpäällä eläessään Jeesus antoi meille esimerkin noudatettavaksi. Hän kutsui kaikkia ottamaan vastaan evankeliumin. Hänen viimeinen neuvonsa opetuslapsilleen ennen kuin Hän astui taivaaseen oli: "Menkää kaikkialle maailmaan ja julistakaa evankeliumi kaikille luoduille" (Mark. 16:15). Joku saattaa ajatella, että lähetystyö on vain kokoaikaisia lähetysaarnaajia varten. Mutta kaikilla meillä, jotka on kastettu, on velvollisuus kutsua toisia ottamaan vastaan evankeliumin siunaukset. Herra on sanonut:

"Ja jälleen minä sanon teille: Minä annan teille käskyn, että jokainen mies, sekä vanhin, pappi, opettaja että myös jäsen, ryhtyy kaikella voimallaan, kättensä työllä, valmistamaan ja suorittamaan sitä, minkä olen käskenyt.

Ja olkoon teidän saarnanne varoittava ääni, jokaisen lähimmäiselleen lempeydessä ja sävyisyydessä." (LK 38:40–41.)

Miksi taivaallinen Isä haluaa meidän kertovan evankeliumista muille ihmisille? (Hän on uskonut meille tehtävän kertoa evankeliumista niille, jotka eivät ole kuulleet siitä, niin että kaikki Hänen lapsensa voivat päästä osallisiksi sen siunauksista.)

Mitä sellaisia evankeliumin siunauksia meillä on, joita haluamme antaa toisillekin? (Evankeliumin mukaan me kaikki olemme rakastavan taivaallisen Isän lapsia, ja me voimme rukoilla Häneltä apua ongelmiimme. Evankeliumi auttaa meitä olemaan iloisia tässä elämässä ja elämään kelpoisina, niin että me voimme päästä taivaallisen Isän luokse tulevassa elämässä. Evankeliumi tekee meille mahdolliseksi elää ikuisesti perheemme kanssa.)

Jotkut ystävämme tai sukulaisemme eivät ehkä koskaan saa evankeliumin siunauksia, elleimme me välitä heistä kylliksi kertoaksemme heille niistä. He eivät kenties koskaan pyydä, että heille opetettaisiin

evankeliumia, ellemmme me puhu siitä heille. On totta, että oleminen hyvänä esimerkkinä siitä, mihin me uskomme, on osa lähetystyötä, mutta meidän pitäisi keksiä myös keinoja kertoa ihmisille siitä, mihin uskomme. Herra on sanonut: ”sillä maan päällä on vielä kaikkien lahkujen, ryhmien ja uskontokuntien keskuudessa monia ihmisten taitavien juonien sokaisemia, juonien, joiden avulla nämä vaanivat pettääkseen, ja heitä pidättää totuudesta vain se, etteivät he tiedä, mistä sen löytäisivät” (LK 123:12).

Evankeliumin julistaminen tuloksellisesti

Näytä havaintovälinettä 9-a, ”Jokaisen jäsenen tulee tehdä lähetystyötä”.

Profeettojensa kautta Herra on käskenyt jokaista kirkon jäsentä tekemään lähetystyötä. Presidentti Spencer W. Kimball on antanut meille neuvoja tämän velvollisuuden täyttämiseksi:

”Isät, teidän on otettava ohjaket käteenne. Kun teemme työtä perheinä, voimme saada aikaan paljon enemmän. Valitkaa yhdessä perheenne kanssa rukoillen yksi tai kaksi perhettä, joiden kanssa ystäväystytte. Päättäkää, ketkä sukulaisistanne tai ystäväistänne tutustutatte kirkkoon. Voitte ehkä pitää heidän kanssaan perheillän jonakin muuna päivänä kuin maanantaina tai osallistua yhdessä heidän kanssaan erilaisiin tilaisuuksiin. Kun nämä perheet sitten osoittavat kiinnostusta, pyytäkää seurakuntanne lähetystyönjohtajan avulla heidät ja lähetysaarnajat kotiin, jotta heille kerrottaisiin palautuksen sanomasta. Jos noudatatte tätä yksinkertaista menetelmää, voitte tuoda monta hyvää perhettä kirkkoon.” (”Kerromme evankeliumista pappuden lähetystyön avulla”, raina VV OF 1227 FI.)

Useimmat meistä haluavat kertoa evankeliumista toisille, koska me rakastamme heitä ja välitämme heistä, mutta joskus me emme tiedä, kuinka voisimme kertoa evankeliumista. Olemme ujoja ja epäröimme. Yksi tapa tuoda uusia jäseniä kirkkoon on menetellä seuraavan suunnitelman mukaan:

RUKOILE VALITAKSESI PERHEEN

Näytä havaintovälinettä 9-b, ”Olla hyvä lähetysaarnaja merkitsee olla hyvä ystävä”.

Presidentti Kimball on sanonut, että isän pitää ottaa johto käsiinsä. (Ellei isää ole, johto kuuluu äidille.) Voimme aloittaa ystäväistämme ja sukulaisistamme, jotka eivät kuulu kirkkoon.

Kuka tuntemasi henkilö voisi olla kiinnostunut evankeliumista?

9-a, Jokaisen jäsenen tulee tehdä lähetystyötä

9-b, Olla hyvä lähetysaarnaja merkitsee olla hyvä ystävä

Ota huomioon seuraavaa valitessasi ystäväperhettä:

- Perheet, jotka ovat muutoksen edessä. (Uudet naapurit, lapsen syntymä, avioliiton solmiminen, kuolemantapaus perheessä.)
- Perheet, joilla on myönteisiä kokemuksia kirkosta. (Temppeleissä tai kappelissa vierailleet, kirkon toimintaan osallistuneet, kirkosta kertovan TV-ohjelman nähneet, henkilöt, joilla on ystäviä kirkossa, henkilöt, jotka ovat kuunnelleet tabernaakkelikuoroa.)
- Perheet, joilla on sukulaisia kirkossa. (Perheet, joista osa kuuluu kirkkoon, hiljattain kirkkoon liittyneiden henkilöiden sukulaiset.)
- Kirkosta kiinnostuneet tai uteliaat henkilöt tai perheet. (Henkilöt, jotka kyselevät kirkosta, puhuvat myönteisesti kirkon jäsenistä, ilmaisevat kiinnostusta kirkon oppeja tai periaatteita kohtaan, etsivät uutta uskontoa.)

Presidentti George Albert Smith on sanonut: "Aloita naapuristasi ilmaisemalla luottamusta häneen innoittamalla hänessä rakkautta itseesi vanhurskaudellasi, niin lähetystyösi on jo alkanut." (Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1916, s. 51).

YSTÄVYSTY PERHEESEEN

Perheen pään tulee johtaa perhettään ystävyystymisessä kirkkoon kuulumattomiin. Jokaisen isän tulee "opettaa perhettään, kuinka tulla perheeksi, joka harjoittaa ystävyystymistä".

Kuinka me voimme lisätä ystävyystämme kirkkoon kuulumattoman perheen kanssa?

Me voimme osoittaa monin tavoin ystävyyttä toisia kohtaan. Voimme olla iloisia, olla hyviä kuuntelijoita, muistaa henkilöiden nimet, tehdä heille jotakin ystävällistä, keskustella heidän harrastuksistaan, käydä heidän kotonaan, kutsua heitä kotiimme, käydä heidän kanssaan huvittelemassa ja muilla tavoilla antaa heidän ymmärtää, että rakastamme heitä.

TUTUSTUTA PERHE KIRKKOON

Presidentti Kimball on ehdottanut, että pitäisimme ylimääräisen perheillan, johon kutsuisimme naapureita. Silloin voimme kertoa heille joistakin kirkon opeista.

Muita keinoja on antaa ihmisille kirkosta kertovia lehtisiä tai *Liahonan* numeroita, Mormonin Kirja, pyytää heitä kirkon kokouksiin, todistaa heille tai ottaa heidät mukaan kirkon toimintaan.

Kuinka voimme saada kirkkoon kuulumattomia kiinnostumaan kirkosta?

PYYDÄ PERHETTÄ KESKUSTELEMAAN LÄHETYSSAARNAAJIEN KANSSA

Näytä havaintovälinettä 9-c, "Evankeliumista kertominen on palkitsevaa".

Heti kun ystävämme ovat valmiita, meidän pitäisi pyytää Herraa auttamaan meitä pyytämään heitä keskustelemaan lähetyssaarnaajien kanssa. Milloin sopivaa, tilaisuus pitäisi järjestää kodissamme.

Kuinka me voimme pyytää ystäviä tapaamaan lähetyssaarnaajia?

Yksi tapa kysyä ystäviltä, haluavatko he tietää jotakin kirkosta, on sanoa: "Meistä on hauskaa olla naapureitanne. Haluaisitteko te tulla perheenne kanssa meille yhteiseen perheiltaan kello seitsemältä? Kaksi nuorta miestä kirkostamme kertoo silloin, kuinka kirkkomme sai alkunsa."

Ja näin voimme keskustella kirkosta henkilöiden kanssa, jotka tapaamme todennäköisesti vain kerran:

Kysy: "Minkä kirkon tunnette parhaiten?"

tai "Mihin kirkkoon te ja miehenne kuulutte?"

Sano: "Minä olen mormoni."

tai "Vaimoni ja minä kuulumme Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesusuksen Kristuksen Kirkkoon."

tai "Me kuulumme mormonikirkkoon."

Sano heille, että uskontosi on tärkeä sinulle: "Minusta uskontoni on minulle tärkeintä elämässäni."

tai "Perheellemme on tärkeitä, että kuulumme kirkkoon."

Kerro, mihin uskot erityisesti: "Meidän kirkossamme uskotaan, että ..."

tai "Meidän perheemme uskoo ..."

tai "Jeesuksen Kristuksen kirkossa uskotaan, että ..."

Kysy: "Mitä tiedätte mormonikirkosta? Haluaisitteko kuulla lisää?"

tai "Haluaisitteko kuulla ...?"

tai "Haluaisitteko osallistua ...?"

On monta tapaa saada ihmisiä kuuntelemaan evankeliumin sanaa. Voimme mainita jotakin sellaista, mikä kiinnostaa heitä, kuten

sukututkimuksen, nuoriso-ohjelman tai huolto-ohjelman. Sitten voimme kysyä, haluavatko he tietää enemmän evankeliumista. Meidän ei pidä pelätä, että he loukkaantuisivat, eikä meidän pidä masentua, vaikka he vastaisivatkin kieltävästi. Monet sanovat kyllä, mutta jos he torjuvat kutsumme, meidän pitäisi suhtautua siihen ikään kuin he olisivat kieltäytyneet päivälliskutsusta. Voimme sanoa esim: ”Ymmärrän, Juha. Ehkäpä joskus toisella kertaa.” Kysyminen ei vahingoita ystävyttämme, ja Henki auttaa meitä tietämään, milloin voimme kysyä uudestaan.

Lue Room. 1:16. Miksi meidän ei pidä hävetä evankeliumia?

Seuraavassa kertomuksessa eräs käännynnäinen kertoo, kuinka ystävyys johti siihen, että hän kiinnostui kirkosta:

”Töissä opimme tuntemaan toisemme oikein hyvin. Opin todella kunnioittamaan häntä. Kun ystävytemme syveni, keskustelimme perheistämme ja harrastuksistamme, mikä johti kirkkoon. Huomasin, että juuri kirkko teki hänestä ja hänen perheestään niin erilaisen – hyvin myönteisessä mielessä – kuin muut ihmiset. Pian keskustelimme kirkon opeista, mutta hän ei koskaan painostanut minua eikä saarnannut minulle -- Kerran iltapäivätauolla hän kysyi minulta, halusinko tietää enemmän. -- [Perheemme kuunteli lähetyssaarnaajien opetusta] hänen kotonaan.

Ilman Brooksien perheen todellista kiinnostusta meidän perhetämme kohtaan tuskin olisimme ainoan tosi kirkon jäseniä, eikä meillä olisi tiedon valoa taivaallisesta Isästä ja Hänen suunnitelmastaan meitä kohtaan.” (Keith Knoblich Jay A. Parryn lainaamana artikkelissa ”Converts Tell -- What Brought Me In”, *Ensign*, helmikuu 1978, s. 39.)

Päätös

Herra on sanonut: ”Jokaisen, jota on varoitettu, tulee varoittaa lähimmäistään” (LK 88:81). Jos me teemme niin kuin Herra on neuvonut, monet ihmiset löytävät meidän kauttamme totuuden.

Yksi tapa tehdä lähetystyötä on olla hyvänä esimerkkinä. Jos me näytämme hyvää esimerkkiä, ihmiset kiinnostuvat usein, koska me olemme erilaisia.

Mutta pelkkä esimerkkinä oleminen ei aina riitä saamaan ihmisiä kiinnostumaan kirkosta. Meidän pitäisi ottaa ensimmäinen askel heidän tutustuttamiseksi evankeliumiin. Kirkkoon kuulumattomat

henkilöt voi saada kiinnostumaan kirkosta monin tavoin: ottamalla heidät mukaan keskusteluun evankeliumista, pyytämällä heitä suorittamaan palveluksia kirkossa, todistamalla heille, antamalla heille Mormonin Kirjan tai kirkon lehden, pyytämällä heitä ylimääräiseen perheiltään. Muitakin keinoja on olemassa. Ne vaihtelevat henkilöistä riippuen, joten meidän tulee rukoilla lähetystyömme puolesta.

Ennen kaikkea meidän tulee osoittaa rakkautta ja huolehtia kirkkoon kuulumattomista, kun me pyrimme luomaan mahdollisuuksia opettaa evankeliumia. Tunne, joka yhdistää meidät heihin on tärkeämpi kuin miten lähestymme heitä. Rakkaus luo vastarakkautta ihmisissä. Eräs käännyttäminen sanoi: ”Meidän on ystävystyttävä ennen kuin voimme käännyttää.” Ne, jotka liittyvät kirkkoon, ovat usein kirkon jäsenten hyviä ystäviä ennen kuin he liittyvät kirkkoon.

Kehotuksia

1. Näytä naapureillesi hyvää esimerkkiä ja varoita heitä sävyisyydessä.
2. Rukoile valitaksesi kirkkoon kuulumattoman perheen, jolle voitaisiin opettaa evankeliumia, ystävysty heihin ja kerro heille kirkosta.
3. Käytä hyväksesi mahdollisuuksia tehdä lähetystyötä ihmisten kanssa, jotka tulevat kotiisi.
4. Anna jollekulle ystävällesi Mormonin Kirja.

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. pyydä jotakuta oppilasta kertomaan lähetystyökokemuksistaan
2. pyydä jotakuta oppilasta kertomaan kääntymisestään
3. pyydä luokan oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia tai pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Perehdyttäminen – pappeus- velvollisuus

Oppiaihe 10

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on kannustaa pappeudenhaltijoita vahvistamaan kirkon jäseniä perehdyttämisen avulla.

Johdanto

Lue LK 18:10.

Kuinka tärkeä jokainen yksilö on taivaalliselle Isälle?

Me kaikki olemme tärkeitä taivaalliselle Isälle. Huolimatta siitä, keitä me olemme, missä me asumme, mitä kieltä me puhumme tai mihin rotuun me kuulumme, Hänen työnsä ja kirkkautensa on ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen (ks. KH Moos. 1:39). Avuksi tähän työhön Herra on palauttanut pappeuden maan päälle ja antanut meille velvollisuuden rakastaa toisiamme, kuten Hän rakastaa meitä.

Pyhissä kirjoituksissa opetetaan, että meidän tulee osoittaa samaa kiinnostusta toisia kohtaan kuin me tunnemme itseämme kohtaan (ks. LK 38:24). Meidän velvollisuutemme ja oikeutemme on auttaa veljiämme ja sisariamme saamaan taivaallisen Isän uskollisille varaamia siunauksia.

”Me olemme täällä auttaaksemme toinen toisiamme kehittymään, innoittaaksemme toisiamme rakkauteen ja hyviin tekoihin, emmekä vain istuaksemme ajatuksissamme. Meidän velvollisuutemme on kannustaa epäaktiivisia ja erehtyviä. Meidän velvollisuutemme on huolehtia, ’ettei seurakunnassa ole mitään syntiä eikä mitään vihamielisyyttä jäsenten kesken, eikä myöskään valhettelua, panettelua eikä pahaa puhetta’ (LK 20:54).” (Ks. Delbert L. Stapley, ”Polku iankaikkiseen kirkkauteen”, *Konferenssiraportti 1973–1975*, s. 44.)

Lue Luuk. 22:32.

Presidentti Harold B. Lee on sanonut: ”Olen varma, että kirkossa on monia, jotka ovat tekemässä hengellisen itsemurhan, ja he pyytävät apua. — Jos vain ajoissa voimme kuulla tämän epätoivon huudon, voimme toimia sielujen pelastajina.” (”Pappeuden voima”, *Valkeus*, maaliskuu 1973, s. 94.)

Perehdyttäminen kirkossa

Perehdyttäminen tarkoittaa sitä, että me autamme toisiamme saamaan evankeliumin täydet siunaukset. Siihen kuuluu kohteliaisuus,

kokemuksista kertominen, palveleminen ja rakkauden osoittaminen, auttavaisuus ja ystävälliset teot. Me perehdytämme olemalla hyviä ystäviä ja lähimmäisiä ja saamalla toiset tuntemaan itsensä tärkeiksi ja toivotuiksi.

Kun me käytämme aikaamme, kykyjämme ja omaisuuttamme toisten hyväksi, meissä kehittyy veljeyden henki. Paavali kuvasi sitä. Hän sanoi, että kirkon uudet jäsenet eivät ole enää vieraita eivätkä muukalaisia, vaan ”samaa kansaa kuin pyhät” (Ef. 2:19).

Vaikka meidän pitäisi olla ystävällisiä, rakastaa lähimmäisiämme ja yrittää osoittaa rakkauttamme kaikille ihmisille, uusien ja vähemmän aktiivisten jäsenten auttaminen on pappeuden perusvelvollisuus. Kirkko auttaa meitä siinä monin tavoin. Se antaa ohjelmia, kuten koti-opetus, jotka auttavat meitä palvelemaan veljiämme ja sisariamme. Se tarjoaa kokouksia, joissa me voimme olla toistemme keskuudessa. Ja se tarjoaa opetusta rakkauden ja huolenpidon oikeasta ilmaisemisesta.

Meidän tulee aina olla kiinnostuneita kirkkoon kuulumattomista henkilöistä ja keskuudessamme olevista muukalaisista, mutta meidän tulee olla kiinnostuneita myös sellaisista keskuudessamme olevista perheistä, joiden kaikki jäsenet eivät kuulu kirkkoon. Nämä perheet tarvitsevat meitä. Perehdyttämällä heitä ja osoittamalla heille ymmärtämystä ja rakkautta me voimme auttaa näitä perheitä yhdistymään evankeliumissa.

Esitä näistä ajatuksista yhteenveto kirjoittamalla taululle luettelo niistä, jotka tarvitsevat meidän perehdyttämistämme.

Perehdyttämistapoja

Perehdyttämistavan valinta riippuu olosuhteista ja suhteestamme perehdytettävään henkilöön. Eräs perhe selitti, kuinka he perehdytivät erään muukalaisen:

”Vieressämme istuva muukalainen oli rauhaton. Hän katsoi suoraan eteenpäin ja uskalsi tuskin hengittää. Hän ei edes hymyillyt kahdelle pienelle lapsellemme, jotka aina valloittivat meille ystäviä. Kirkon jälkeen mieheni pyysi vakavaa miestä kotiimme jälkiruoalle. Hymy laukaisi hänen pitkät kasvonsa. ’Minut kastettiin vasta viime viikolla ja sitten muutin teidän seurakuntaanne’, hän selitti. Hän pistäytyi monta kertaa luonamme seuraavalla viikolla innostuneena kasvavasta evankeliumin tuntemuksestaan, innokkaana keskustelemaan pyhistä kirjoituksista ja huolissaan henkilökohtaisista asioistaan. Meille tuotti suurta iloa nähdä veljemme kasvavan. Hän ei ollut enää muukalainen.” (Susan Spencer Zmolek, ”The Strangers within Our Gates”, *Ensign*, maaliskuu 1976, s. 49.)

Mutta kotiopetuksen yhteydessä perehdyttäminen tapahtuu toisin. Eräs nainen kertoi, kuinka hänen kotiopettajansa saivat hänet ja hänen poikansa mukaan toimintaan:

”Halusin aloittaa alusta tuskallisen avioeron jälkeen, ja niin muutin pienen poikani kanssa etelään päättääkseni kesken jääneet opintoni. Luulin, että ilmasto olisi kuuma, ja niin jätimme villapaitamme ja huopamme varastoon. Voi, kuinka palelimmekaan vetoisessa kesämökissä tuona talvena, mutta emme uskaltaneet sytyttää lämmitintä emmekä pyytää huopia lainaksi. En tuntenut ketään. Minusta tuntui, että en sopinut kirkon ihmisten joukkoon, koska olin eronnut, enkä halunnut olla kenellekään [taakaksi]. Kuinka ilahduinkaan, kun kotiopettajat tulivat! He halusivat todella saada meidät tuntemaan itsemme tervetulleiksi, ja he kävivät meillä säännöllisesti, vaikka meillä ei ollut puhelinta ja vaikka emme olleetkaan aina kotona. Usein he pyysivät meitä mukaan perheidensä toimintaan. Viimein rohkenin pyytää lainaksi huopia heiltä.” (Susan Spencer Zmolekin lainaamana artikkelissa, ”The Strangers within Our Gates”, s. 47–48.)

Kirjoita taululle edellä kuvatut perehdyttämismenetelmät.

On ilmeistä, että jos me tunnemme aitoa ystävyyttä toisia kohtaan, perehdyttämistoimintamme pitää ulottua sunnuntaikokousten ulkopuolelle muihin aikoihin ja toimiin viikon aikana. Voimme kutsua heitä kotiimme, juhliin sekä paikkakunnan ja kirkon tilaisuuksiin. Perehdyttäminen on todellisten pyhien tunnusmerkki, pyhien joita Jeesus tarkoitti sanoessaan: ”Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne” (ks. Matt. 25:34–36).

Seuraava kertomus osoittaa, kuinka veljet osoittivat aitoa perehdyttämismieltä:

Eräs mies oli yksinäinen ja onneton. Hänen kirkossakäyntinsä oli epäsäännöllistä, ja hänen oli vaikeata huolehtia kirkon tehtävistään. Kaksi miestä, molemmat leskiä, pyysivät pojan kanssaan yhteiseen perheiltään.

Ennen pitkää maanantai-illasta tuli viikon kohokohta. Hän keskusteli paljon evankeliumista ja sai kannustusta aloittaa säännöllisen rukouksilemisen. Pian hänen todistuksensa muuttui passiivisesta tiedosta palavaksi todistukseksi totuudesta.

Lesket hyväksyivät hänet ja osoittivat hänelle ystävyyttä mahdollisimman täydellisellä tavalla. He istuivat hänen vieressään kirkon kokouksissa ja kutsuivat hänet koteihinsa päivälliselle. He kävivät hänen kanssaan ostoksilla ja auttoivat häntä kunnostamaan kotinsa.

Ennen pitkää hän ryhtyi auttamaan toisia ja muuttui luotettavaksi hoitaessaan kirkon tehtäviä. Eräänä päivänä, kun hän jutteli erään

tuttavan kanssa elämänsä iloista, toinen kysyi: ”Mikä sai sen tapah-
tumaan?”

”Kahden ystävän rakkaus on ollut tärkeintä”, hän sanoi. ”Olen oppi-
nut luottamaan heihin ja tuntemaan olevani turvassa heidän rakkau-
dessaan, ja tuo rakkaus on auttanut minua tekemään sellaistaakin,
mistä en olisi koskaan uskonut suoriutuvani.” (Mukaihto julkaisusta
Apuhdistyksen oppikirja, 1977–1978, s. 197.)

Lisää taululle, kuinka nämä kaksi veljeä perehdyttivät yksinäisen jäsenen.

Veli Ernest Eberhard jr kertoo seuraavaa omasta perehdyttämis-
tään:

”Susan Munson on aktiivinen kirkon jäsen, joka on odottanut kärsi-
vällisesti, että hänen miehensä, joka ei ole jäsen, osoittaisi kiinnos-
tusta kirkkoa kohtaan. Mies on sanonut aina: ‘Se on hienoa sinulle
ja lapsille, kultaseni, mutta minua se ei kiinnosta yhtään.’

Se on osaksi totta. Mutta Jack on myös ujo. -- [Viimein] Susan pyysi
veli Caldwelliä, seurakunnan lähetystyönjohtajaa, sanomaan, mitä
hän voisi tehdä. Tämä lupasi ottaa asian esille lähetysaarnajien
viikkokokouksessa.

Ryhmä -- päätti järjestää aluksi ’korttelijuhlat’. He pyysivät kolmea
jäsenperhettä alueella järjestämään pihajuhlat Munsoneille ja
Nobleille, joista jälkimmäinen oli tutkijaperhe -- Kaikki kolme
liittyivät perehdyttämistoimintaan.

Jack, joka lähti mukaan epäröiden, ilahtui ryhmän luonnollisesta
ystävällisyydestä. Loppuillasta hän jo kannatti innokkaasti toisen
juhlan järjestämistä, ja niin päädyttiin retkeen kahden viikon kulut-
tua. Kukaan ei puhunut mitään kirkkoon menemisestä, mutta Allen
Westover, joka oli keskustellut juhlissa Jackin kanssa talon maalaa-
misesta, ilmaantui paikalle lauantaina omien tikkaitensa kanssa –
ja palasi jatkamaan maalausta iltaisin työn jälkeen. Myös Steve
Caldwell ja Glen Rivers autoivat monta kertaa.

Myöhemmin siinä kuussa, kun vanhinten koorumilla oli talkoot, Jack
halusi auttaa *heitä*. Kesän kuluessa Jack vietti yhä enemmän aikaa
kirkon jäsenten kanssa. He juttelivat ongenvavoista ja politiikasta
sekä lasten kasvatuksesta, puutarhanhoidosta, avioliittovaikeuksien
ratkaisemisesta ja työpaineiden kestämisestä. Jack keskusteli ja
kuunteli. Yhdessäolotilaisuuksiin kuului perheiltoja eri perheissä,
sekä hengellisiä keskusteluja. Susanin suureksi iloksi Jack sanoi
hänelle eräänä iltana, että hän oli halukas astumaan seuraavan
askeleen eli ottamaan vastaan lähetysaarnajien opetuksen ja --
liittymään kirkkoon.”

Veli Eberhard lisää seuraavaa: ”Ei ole mitään keinotekoisempaa kuin ’Ystävystyminen’ ilman ystävän tunteita. Ensin tarvitaan tunteita.” Hän ehdottaa, että me olisimme hyviä kuuntelijoita, ottaisimme selvää, mistä perehdytettävä pitää ja mistä ei, mitä hän tekee perheensä piirissä ja työssään. Hän tähdentää, että perehdytettävien täytyy tietää, että me välitämme heistä. (”That Part-Member Family”, *Ensign*, heinäkuu 1978, s. 38–39.)

Mitä tässä kertomuksessa mainittuja perehdyttämisen menetelmiä voimme lisätä taululle?

Keskustelkaa tauluesityksestä ”Perehdyttämistoimintoja” (havaintoväline 10-a). Lisää taululle muita oppilaiden mainitsemia perehdyttämistoimia.

Päätös

Perehdyttäminen on tärkeä pappeusvelvollisuus. Se auttaa uusia käännynnäisiä ja muita kirkon jäseniä tuntemaan itsensä toivotuiksi ja tarpeellisiksi ja kannustaa heitä osallistumaan kirkon toimintaan. Kun me hyväksymme velvollisuuden auttaa toisia tulemaan aktiivisiksi kirkossa, me koemme iloa ja tyydytystä. Herra lupaa, että tämä ilo on ikuista.

Lue LK 18:15–16.

Pyydä tehtävän saanutta jäsentä todistamaan, kuinka perehdyttäminen on auttanut häntä.

Kehotuksia

1. Tunnista uusi käännynnäinen ja perehdytä häntä.
2. Perehdytä entistä paremmin kotiopetusperheitäsi.
3. Valitse vähemmän aktiivinen perhe ja perehdytä se aktiiviseksi.
4. Ole ystävällinen kaikille kirkon jäsenille, erityisesti vieraille ihmisille.
5. Jos alueellasi on perhe, josta vain osa kuuluu kirkkoon, ota kirkkoon kuulumattomat perheenjäsenet mukaan kirkon toimintaan.

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. pyydä jotakuta jäsentä todistamaan, kuinka perehdyttäminen on auttanut häntä
Hän voi olla uusi käännynnäinen, aktivoitu jäsen tai joku, joka on auttanut jotakuta tulemaan aktiiviseksi
2. valmista tauluesitys perehdyttämistoiminnoista (ks. havaintoväline 10-a)
3. pyydä joitakuita oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

PEREHDYTTÄMISTOIMINTOJA

Toimintoja kotonasi

Tarjoa päivällinen

Kuunnelkaa hyvää musiikkia

Järjestä virkistystoimintaa

Katsokaa hyvää televisio-ohjelmaa

Näytä kuvia perheestä

Järjestä pihajuhla

Pidä epävirallinen juhla

Pyydä perehdytettävää auttamaan itseäsi työssä

Toimintoja perehdytettävän kotona

Vie kakku tai muuta hyvää

Suunnittele yhteinen juhla

Auta

Pistäydy vierailulle ”koska olette ystäviä”

- puutarhatöissä

Hoida heidän lapsiaan

- muutossa

- kunnostustyössä

Toimintoja paikkakunnalla

Menkää elokuviin tms.

Tarjoa kyytiä mennessänne koulun toimintaan

(Tarjoa jälkepäin virvokkeita kotonasi)

Menkää retkelle

Osallistukaa perheen virkistystoimintaan

Osallistu lasten yhteiseen toimintaan (pallopeliin jne.)

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on auttaa meitä paremmin ymmärtämään isän rooli kodin patriarkkana.

Johdanto

Näytä havaintovälinettä 11-a, "Herra odottaa isän johtavan perhettään".

Presidentti Spencer W. Kimball on sanonut:

"Herra järjesti [lapsensa] alussa isäksi, joka luo, huolehtii ja rakastaa ja johtaa, ja äidiksi, joka synnyttää ja hoitaa ja ruokkii ja kasvattaa [ja lapsiksi], jotka oppivat rakastamaan, kunnioittamaan ja arvostamaan toisiaan. Perhe kuuluu suureen elämän suunnitelmaan, jonka taivaallinen Isämme on luonut ja järjestänyt." ("The Family Influence", *Ensign*, heinäkuu 1973, s. 15.)

Mitä presidentti Kimball mainitsee isän velvollisuuksiksi?

"*Isä*-nimitys on pyhä ja iankaikkinen. On huomattava, että kaikista arvonantoa, kunnioitusta ja ihailua osoittavista nimityksistä, jotka liitetään jumaluuteen, Hän on pyytänyt meitä puhuttelemaan itseään Isäksi." (*Isä, tutkistele tapojasi* – lehtinen, s. 5.)

Laulakaa tai lue sanat laulusta "Taivaan Isä". (Ks. *MAP-lauluja*, 184.)

Kun Vapahtaja oli maan päällä, Hän puhui usein Isästään, ja Hän puhui Hänestä aina pyhän kunnioittavasti. Hän tunsu Isänsä, sillä Hän puhui Hänen kanssaan ja teki Hänen tahtonsa (ks. Matt. 26:39). Vapahtajan esimerkki kunnioituksesta Isäänsä kohtaan sopii malliksi, jota meidän itse sopii noudattaa ja opettaa lapsillemmekin.

Kuinka me voimme osoittaa kunnioitusta taivaallista Isäämme kohtaan? Entä maanpäällistä isäämme kohtaan?

Isän, jolla on pappeus, tulee elää niin kelvollisesti, että hänen lapsensa käyttävät hänestä pyhää nimitystä *isä*. Jos hän elää niin, hän on valmis iankaikkiseen isyyteen. Meillä kaikilla on voima elää niin ja kokea perheemme kanssa iloa koko iankaikkisuuden.

Isä on perheensä patriarkka

Lue Ef. 5:23.

Taivaallinen Isä on tarkoittanut aviomiehen tai isän huonekuntansa päämieheksi. Tämä malli, että aviomies tai isä on perheen pää, on

patriarkaallinen järjestelmä. Me kirkossa olemme erityisen siunatuja, kun meillä on pappeus, joka auttaa meitä olemaan hyviä patriarkkoja.

Jokainen perhe kirkossa on oma valtakuntansa. Isä on sen hallitsija. Hän on perheensä suurin auktoriteetti ja johtaa kaikkea perheen toimintaa. (Ks. Joseph F. Smith, *Evankeliumin oppi*, s. 274–276.) Presidentti Joseph F. Smith on kirjoittanut tästä:

”Joskus tapahtuu niin, että vanhimmat kutsutaan siunaamaan ja voitelemaan perheen jäseniä. Nämä vanhimmat saattavat olla vaaranojen johtajia, apostoleita tai vaikkapa kirkon ensimmäisen presidenttikunnan jäseniä. Tällaisissa tapauksissa ei ole oikein, että isä vetäytyy syrjään ja odottaa vanhimpien johtavan tämän tärkeän toimituksen suorittamista. Isä on paikalla. Hänen oikeutensa ja velvollisuutensa on johtaa tilaisuutta. Hänen tulee valita henkilö, joka suorittaa voitelemisen sekä henkilö, jonka suulla rukous esitetään – – hänen oikeutensa [on] johtaa tuon evankeliumin siunauksen antamista kodissaan.” (*Evankeliumin oppi*, s. 275.)

Herra haluaa isän siunaavan perhettään, ei pelkästään hallitsevan sitä. Sitä varten hänen täytyy käyttää pappeuttaan vanhurskaasti siunatakseen kutakin perheensä jäsentä. Kirkon täysinpalvellut patriarkka Eldred G. Smith on kertonut naisesta, joka tuli pyytämään häneltä erityistä siunausta. Patriarkka kertoi:

”Kun kysyin häneltä, miksi hän halusi erityisen siunauksen, hän ei suostunut sanomaan. Sain tietää häneltä, että hänen miehensä oli kirkon jäsen ja että hänellä oli Melkisedekin pappeus, ja niinpä yritin aikaa säästämättä opettaa hänelle pappeuden järjestyksen periaatetta, jonka mukaan isän pitäisi antaa siunaukset perheensä jäsenille. – – Kehotin häntä menemään kotiin ja pyytämään siunausta mieheltään eikä minulta.

Jonkin aikaa myöhemmin hän palasi toimistooni, virkisti muistiani edellisestä käynnistään ja sanoi, että hän oli poistunut toimistostani hyvin pahoillaan. – –

Hän sanoi, että hän ei ollut voinut kertoa minulle syytä siunauksen pyytämiseen, koska hänen ja hänen miehensä välit eivät olleet kunnossa, ja sitten minä olin lähettänyt hänet kotiin pyytämään siunausta mieheltään. Eipä ihme, että hän oli harmissaan.

Sitten hän lisäsi: ’Se oli yksi parhaita asioita, mitä koskaan on tapahtunut.’ Hän sanoi palanneensa kotiin, rukoilleensa, ajatelleensa, ja

viimein hän sai kylliksi rohkeutta pyytää siunausta mieheltään. Tietenkin se järkytti tätä, mutta vaimo oli kärsivällinen. Hän antoi miehensä ajatella asiaa, mietiskellä sitä ja rukoilla siitä, ja viimein mies antoi hänelle siunauksen. Sitten hän lisäsi: 'Kodissamme ei ole koskaan vallinnut niin hyvää suhdetta koko naimisissaoloaika-
namme kuin sen jälkeen, kun hän antoi minulle siunauksen.'"
("Family Unity through a Father's Blessing", *Improvement Era*,
kesäkuu 1965, s. 534.)

Koti on perheen kehityspaikka, yksilöllisen ja yhteisen kehityksen paikka. Tämän kehityksen edistämiseksi isän tulee aina johtaa kotiaan rakkaudella, viisaudella, hellyydellä, ymmärryksellä ja kärsivällisyydellä. Kodin korkeimpana auktoriteettina isän tulee olla esimerkki. Uskolliset ja kuuliaisat isät, jotka johtavat perhettään vanhurskaassa elämässä maan päällä, auttavat perhettään tulemaan kelpolliseksi elämään yhdessä iankaikkisuudessa.

Perheemme patriarkkoina meidän tulee kohdella vaimoamme ja lapsiamme hyvin kunnioittavasti.

Lue Ef. 5:25–28.

Kuinka meidän tulee kohdella vaimoamme?

Lue Ef. 6:4.

Mitä neuvoja tämä pyhien kirjoitusten kohta antaa isille heidän lastensa kasvatukseen?

Lue LK 121:41–45.

Kuinka tämä kohta voi auttaa meitä tulemaan hyväksi perheemme patriarkkoiksi?

Pyhissä kirjoituksissa on monia kertomuksia isistä, jotka ovat olleet hyviä patriarkkoja. Alma nuorempi kokosi poikansa yhteen ja antoi heille kullekin neuvoja ja siunauksensa (ks. Al. 35:16). Kuningas Benjamin opetti poikiaan ymmärtämään pyhiä kirjoituksia (ks. Moosia 1:2). Aadam ja Lehi siunasivat lapsiaan ennen kuolemaansa (ks. LK 107:53; 2. Ne. 4:1–11). Pappouden voiman kautta nämä profheetat täyttivät patriarkkaaliset velvollisuutensa perheitään kohtaan. Pappuutemme kautta mekin voimme olla vanhurskaita patriarkkoja perheellemme.

Perheen perustarpeiden täyttäminen

Perheensä patriarkkana isän velvollisuus on auttaa perheensä jäseniä täyttämään tarpeensa.

Kaikilla ihmisillä on fyysisiä tarpeita, kuten ravinnon, suojan ja vaatteiden tarve. Mitä muita perustarpeita perheillämme on? Kirjoita seuraavat kohdat taululle sitä mukaa kuin ne tulevat mainituiksi:

HYVÄKSYMISEN JA RAKASTAMISEN TARVE

Me voimme tyydyttää tätä tarvetta osoittamalla kiintymystä ja sanomalla perheemme jäsenille, että rakastamme heitä. Vanhin Loren C. Dunn on antanut esimerkin tästä tarpeesta:

”Muistan erään näytelmän, josta hiljattain tehtiin elokuva. Se kertoi vanhemmista, joiden ainoa lapsi, poika, palasi asevelvollisuuttaan suorittamasta. Isä ja poika eivät olleet koskaan olleet läheisiä toisilleen. Se oli tilanne, jossa sekä isä että poika kyllä rakastivat toisiaan, mutta eivät kyenneet ilmaisemaan sitä ja siksi heidän välilleen kehittyi vihamielisyyttä, koska kumpikin kuvitteli, ettei toinen pitänyt hänestä. --

Näytelmän kohokohdassa poika sanoi isälleen tähän tapaan:

’Isä, olen nuorempana aina halveksinut sinua, koska et koskaan sanonut rakastavasi minua, mutta sitten käsitin, etten minäkään ollut koskaan sanonut, että minä rakastan sinua. Mutta nyt sanon sen sinulle: Isä, rakastan sinua.’

Yhden sähköisen hetken isä ja poika syleilivät toisiaan, kun patoutunut rakkaus ja kunnioitus murtuivat esiin.” (“The Growing Problem of Drug Abuse”, *Improvement Era*, kesäkuu 1969, s. 52–53.)

Miksi meidän pitäisi sanoa perheemme jäsenille, että me rakastamme heitä?

Kuinka muutoin voimme osoittaa heille, että hyväksymme heidät ja rakastamme heitä?

ITSEKUNNIOITUKSEN TARVE

Voimme auttaa perheemme jäseniä kehittämään itseluottamusta kiittämällä heitä heidän saavutuksistaan. Voimme auttaa heitä kehittämään kykyjään. Kaikki tämä auttaa heitä rakentamaan itseluottamusta, muodostamaan myönteisen kuvan itsestään ja tuntemaan, että heillä on merkitystä. Vanhempien tulee jatkuvasti pyrkiä kiittämään ja rohkaisemaan lapsiaan. Lasten puolestaan pitäisi säännöllisesti ilmaista kiitoksensa vanhemmilleen. Eräs isä sanoo: ”Käytän perheiltämme ajan siihen, että kiitän lapsiani ja vältän heidän arvostelemistaan. Sanon heille mieluummin, mitä hyvää olen nähnyt heidän tekevän kuin mitä pahaa he ovat tehneet.” (George Durrantin lainaamana artikkelissa, ”A Gift from Heaven”, *Ensign*, maaliskuu 1971, s. 7.)

ELÄMÄNTARKOITUKSEN TARVE

Jokaisen pitää voida tuntea, että elämällä on tarkoitus, että olemassaolo ei ole turhaa. Voimme auttaa perheenjäseniä täyttämään tämän tarpeen opettamalla heille evankeliumia. Jokaisen yksilön on

tiedettävä, että maanpäällisen elämän tarkoituksena on antaa meille mahdollisuus kehittyä ja tulla Jumalan kaltaisiksi. Meidän täytyy opettaa lapsillemme, että maanpäällisen elämämme tarkoitus on saada rauhaa ja onnea ja valmistua palaamaan taivaallisen Isämme tykö.

ITSEHILLINNÄN JA TYÖKYVYN TARVE

Veli Glenn E. Nielsonilta, suuren öljy-yhtiön pääjohtajalta, kysyttiin kerran, kuka opettaja oli vaikuttanut eniten hänen elämäänsä. Hän vastasi: ”Isäni. – Hän opetti minulle hyvin tehdyn työn iloa. Hän opetti minua ottamaan hankoon enemmän heinää ja astumaan eteenpäin, kun panin sen heinäseipääseen, ja lisäsi: ’Kaikki työ on helpompaa ja kevyempää, jos astut sitä kohti etkä siitä pois päin.’” (*Church News*, 25. maaliskuuta 1978, s. 2.)

Näytä havaintovälinettä 11-b, ”Isän pitää opettaa lapsensa tekemään työtä”.

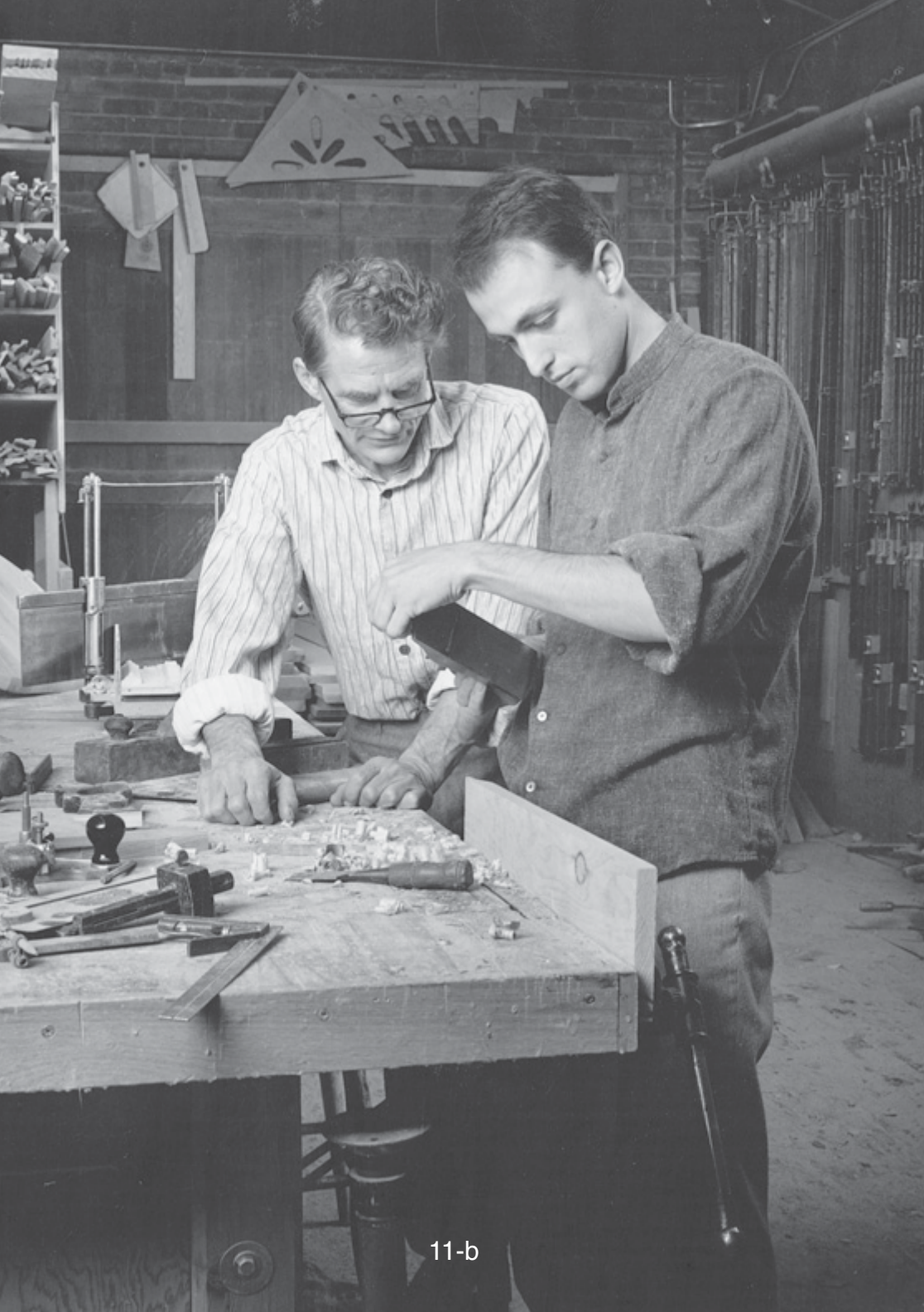
Seuraava kertomus osoittaa, kuinka hyödyllistä on oppia tekemään työtä:

”Kaksi ikääntyvää naapurusta muisteli eräänä päivänä omaa ja lastensa elämää. Jussin vanhin poika oli juuri saamassa korkeakouluopintonsa päätökseen ja oli ollut parhaiten menestyvien joukossa koko kouluajan. Jaakon poika oli juuri tuomittu vakavasta rikoksesta ja toimitettu vankilaan. Jussi ja Jaakko olivat asuneet lähekkäin ja olleet hyviä naapureita poikiensa nuoruusvuosina. Pojat olivat leikkineet yhdessä ja käyneet koulua yhdessä. Kun he nyt keskustelivat siitä, mitä oli tapahtunut, Jaakko totesi: ’Jussi, poikiemme elämän ero juontaa siitä, että sinulla oli lehmä.’ Hän jatkoi: ’Muistan, että kun pojat leikkivät, sinun poikasi lähti aikaisin, jotta hän ehti aina lypsämään ja ruokkimaan lehmän. Tuota lehmää pitämällä opetit pojallasi vastuuntuntoa.’” (*Aikuisten Aaronin pappeuden haltijoiden oppikirja 1967–1968*, s. 39.)

Kaikilla ei voi olla lehmää, mutta me voimme antaa lapsillemme työtä. Meidän pitäisi antaa heille myös vapaus ratkaista työssä esiin tulevat ongelmat. Meidän ei pidä tehdä työtä heidän puolestaan, vaan auttaa heitä suorittamaan menestyksellisesti tehtävänsä. (Ks. oppiaihe 15 ”Perheen töiden jakaminen”.)

”Kun mies käsittää, että hän on Jumalan henkilapsen maanpäällinen isä, hän ei voi muuta kuin tuntea tärkeäksi velvollisuutensa kasvat-
taa tuota lasta kaikella hellän rakastavalla huolella, mikä on mahdol-
lista” (N. Eldon Tanner, ”Fatherhood”, *Ensign*, kesäkuu 1977, s. 2.)

11-b, Isän pitää opettaa lapsensa tekemään työtä

11-b

Perheen hengellisten tarpeiden täyttäminen

Isillä, joilla on pappeus, on oikeus ja velvollisuus siunata perhettään pappeuden johdolla ja suorittaa heidän puolestaan kaikki mahdolliset toimitukset.

Näytä valmistamaasi tauluesitystä tai kirjoita taululle, kuinka isät voivat johtaa perhettään ja siunata sitä. (Ks. "Opettajan valmistautuminen".)

Isät voivat johtaa ja siunata perhettään seuraavin tavoin:

1. Ole johtava auktoriteetti kotona.
2. Puhuttele henkilökohtaisesti jokaista perheenjäsentä. (Presidentti N. Eldon Tanner sanoi, että kun hän oli nuori mies, hänen isänsä piti hänelle puhutteluita. Hän sanoi: "Hän kertoi minulle, miten tärkeä pappeus oli, ja mitä minun oli tehtävä ollakseni kelvollinen pappeuteen. Hän oli paras ystäväni." ("Kirkossa pidettävien puhuttelujen suoma siunaus", *Valkeus*, huhtikuu 1979, s. 78.)
3. Anna siunauksia lohduksi vaimollesi ja lapsillesi.
4. Siunaa perheesi sairaita. (Vain Melkisedekin pappeuden haltijat.)
5. Ota vastaan ilmoitusta ja innoitusta perhettäsi varten.
6. Pidä perherukous aamuin illoin.
7. Pyydä perheenjäseniä rukoilemaan ja siunaamaan ruoka.
8. Pidä perheilta joka maanantai-ilta.
9. Rohkaise perheenjäseniä tekemään lähetystyötä, tutkimaan sukuaan ja käymään temppeleissä.
10. Ole hyvä esimerkki ja pidä käskyt.
11. Luo kotiin rakkauden ja ymmärtämyksen henki.

Pyydä tehtävän saanutta pappeudenhaltijaa todistamaan hyvään perheeseen kuulumisen ilosta.

Päätös

Herran suunnitelman mukaan aviomiehet ja isät ovat kotinsa päämiehiä ja perheensä patriarkkoja. Siksi isän tulee luoda oikea suhde vaimoonsa ja lapsiinsa. Tälle suhteelle tulee olla ominaista rakkaus, luottamus ja yhteistyö. Siksi meidän isinä tulee välittää jokaisen perheenjäsenen hyvinvoinnista. Kun esitämme itsellemme seuraavia kysymyksiä, keksimme, kuinka voimme tulla paremmiksi:

1. Onko minulla aikaa olla kiinnostunut perheestäni?
2. Osoitanko kunnioitusta perheeni jäseniä, heidän omaisuuttaan ja ajatuksiaan kohtaan?
3. Käsitänkö, että jokainen perheeni jäsen on tärkeä yksilö?

4. Sanonko perheeni jäsenille, että rakastan heitä? Osoitanko heille rakkautta teoillani?

”On riemullinen oikeus ja siunaus ja raskas vastuu olla perheen isä ja patriarkaalinen pää, jonka haasteena on opettaa perheensä jäseniä ja valmistaa heitä palaamaan taivaallisen Isänsä tykö, missä perhe voi nauttia yhdessä iankaikkisesta elämästä” (N. Eldon Tanner, ”Fatherhood”, s. 2).

Kehotuksia

Aviomiehet ja isät:

1. Ymmärrä velvollisuutesi kotisi patriarkkana.
2. Keskustele tästä vaimosi kanssa viikolla. Hanki hänen tukensa auttamalla sinua täyttämään velvollisuutesi.
3. Kunnioita isääsi. Hän pysyy patriarkkanasi sittenkin kun olet naimisissa.

Nuoret ja naimattomat miehet:

1. Kunnioita pappeuttasi. Valmistaudu olemaan vanhurskas patriarkka kodissasi.
2. Kunnioita isääsi. Hän on perheesi patriarkka.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

5. Moos. 6:7 (vanhempien tulee opettaa lapsiaan)

Joos. 24:15 (valitse, ketä palvelet)

Ef. 5:22–25 (perheen hallitsemisen järjestys)

1. Tim. 3:4–5 (isän tulee hallita kotiaan)

LK 75:28–29 (isän huolehdittava perheestään)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. lue luku 12 ”Isän vastuu perheensä hyvinvoinnista” julkaisusta *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset*, osa A
2. varaa käyttöösi taulu ja liitua
3. valmista tauluesitys 11 kohdasta, jotka oppiaiheessa mainitaan ja joiden mukaan isä voi johtaa ja siunata perhettään
4. valitse pappeudenhaltija, jolla on läheinen, rakastava perhe. Pyydä häntä todistamaan ilosta, jota hän tuntee perheestään
5. pyydä luokan jäseniä lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Tehokas perheen johtaminen

Oppiaihe 12

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on kannustaa meitä tavoittelemaan ja seuraamaan Pyhän Hengen innoitusta perheiden opastamisessa.

Johdanto

Vanhin Bruce R. McConkie on esittänyt seuraavan kertomuksen, joka selvittää, miksi meidän pitäisi kuunnella Henkeä:

”Varhaisimpia lapsuudenmuistojani on, kun ratsastin hevosella hedelmätarhan läpi. Hevonen oli säyseä ja hyvin koulutettu, ja minä tunsin hallitsevani sen.

Mutta eräänä päivänä jokin säikähdetti hevoseni ja se syöksyi hedelmätarhan läpi. Oksat pyyhkäisivät minut alas sen selästä ja toinen jalkani luiskahti jalustimen läpi. Pidin epätoivoisesti kiinni melkein katkenneesta nahkahihnasta. — Painoni olisi pitänyt katkaista hihna, mutta jotenkin se kesti hetkisen. Jos vauhkoontunut hevonen olisi vielä jatkanut syöksyään, hihna olisi katkennut tai irronnut kädestäni, niin että olisin raahautunut sen perässä ja loukkaantunut tai kuollut, koska jalkani oli takertunut jalustimeen.

Siinä samassa hevonen pysähtyi ja tajusin, että joku piti ohjaksia lujasti yrittäen tyynnyttää vapisevaa hevosta. Melkein samassa olin isäni sylissä.

Mitä oli tapahtunut? Mikä oli tuonut isäni pelastukseksi silmänräpäystä ennen kuin putosin pillastuneen joutuneen hevoseni kavierien alle?

Isäni oli istunut sisällä lukemassa lehteä, kun Henki kuiskasi hänelle: ’Juokse hedelmätarhaan!’

Epäroimättä hetkeäkään, jäämättä empimään, mistä syystä tai miksi, isäni juoksi. Hän tuli hedelmätarhaan tietämättä, miksi hän oli siellä ja näki laukkaavan hevosensa ja ajatteli: Minun täytyy pysäyttää tuo hevonen.

Hän teki niin ja löysi minut. Ja näin pelastuin vakavalta loukkaantumiselta tai mahdolliselta kuolemalta.” (”Hearken to the Spirit”, *Friend*, syyskuu 1972, s. 10.)

Mikä innoitti vanhin McConkien isää menemään hedelmätarhaan? Miksi oli välttämätöntä, että isä noudatti Hengen kuiskausta välittömästi?

Pyydä tehtävän saanutta oppilasta kertomaan, kuinka Pyhä Henki on auttanut häntä isänä.

Pyhä Henki voi opastaa perhettä

Suurimpia velvollisuuksiamme maan päällä on opastaminen. Presidentti McKay sanoi, että ”mikään menestys ei voi korvata kotona tapahtunutta epäonnistumista” (lainattu julkaisusta J. E. McCullough, *Home: The Savior of Civilization* [Washington, D. C.: The Southern Co-operative League, 1924], s. 42 julkaisuun Conference Report, huhtikuu 1935, s. 116). Tämä velvollisuus on ollut aina tärkeä, mutta vielä tärkeämpi se on nyt, kun maailmasta on tullut entistä jumalattomampi.

Nykyajan haasteita kohdatessamme meistä vanhemmista saattaa tuntua, että meillä ei ole kylliksi viisautta tai ettemme ole kyllin vahvoja päättääksemme aina oikein perheemme suhteen. Herra ymmärtää tämän ja on varannut meille keinon saada tarvitsemaamme opastusta. Tämä opastus tulee meille Pyhän Hengen kautta.

Saadaksemme Pyhän Hengen apua meidän täytyy elää käskyjen mukaan, sillä Pyhä Henki ei asu niissä, jotka suhtautuvat käskyihin kevyesti eivätkä noudata niitä. Jos me haluamme Hänen apuaan, meidän tulee alituisesti tehdä parannusta asioista, joita teemme väärin, ja yrittää tehdä sellaista, mitä Herra haluaa meidän tekevän.

”Isän täytyy aina käsittää, että perhe on tärkein asia hänen elämässään. -- Juuri koti antaa vaikuttavimmat opetukset ja muovaa lastemme elämän.” (”Pappeuden velvollisuudet”, N. Eldon Tanner, *Valkeus*, joulukuu 1973, s. 515.)

Tähän vastuuseensa vanhemmat voivat saada lohtua tiedosta, että he voivat rukoilla ja saada Pyhän Hengen opastusta tehdäkseen oikein perheensä hyväksi. Esimerkiksi ”etsittyään apua Herralta eräs isä kokosi yhteen perheensä, ennen kuin hän ratkaisi, ottaako hän vastaan työn toisessa kaupungissa. Hän pyysi perheeltään neuvoa saadakseen tietää, oliko muutto toivottava, ja hän antoi perheensä jäsenille tilaisuuden kääntyä Herran puoleen ja saada itse vastauksen, joka kertoisi, mitä heidän oli tehtävä. Rukouksen jälkeen perheen jäsenet samoin kuin isäkin saivat tunteen, että heidän olisi muutettava. Näin, koska isä oli antanut heille mahdollisuuden saada Hengeltä vastauksen, jonka hän itsekin oli saanut, he pystyivät uskomaan hänen neuvoihinsa ja noudattamaan niitä.” (Henry B. Eyring, ”Perhe, joka seuraa”, *Valkeus*, elokuu 1973, s. 327.)

Lue 2. Ne. 32:5.

Pyhän Hengen ohjeiden noudattaminen

Pyhä Henki auttaa meitä ratkaisemaan ongelmia ja vastaa kysymyksiimme monin tavoin. Yksi tapa on todistaa ratkaisuista, joita pyhät kirjoitukset tarjoavat. Kun meillä on ongelmia, meidän tulee tutkia pyhiä kirjoituksia ja etsiä vastauksia niistä. Kun teemme niin, Pyhä Henki auttaa meitä saamaan vastauksia ja todistaa meille, että ne ovat todet. Pyhä Henki auttaa meitä myös muistamaan, mitä olemme oppineet mutta sittemmin unohtaneet. (Ks. Joh. 14:26.)

Vaikka Pyhä Henki auttaa meitä ratkaisemaan ongelmiamme, Hän on silti vain auttaja. Hän ei ratkaise meidän ongelmiamme kun vain pyydämme apua. Kirkon varhaisina aikoina Oliver Cowdery oppi, että meidän täytyy usein tehdä muutakin kuin vain pyytää vastausta.

Lue LK 9:1–9.

Mitä tämä pyhien kirjoitusten kohta opettaa meitä tekemään, ennen kuin me pyydämme Herralta apua ongelmaan, joka meillä on? Mistä me tiedämme, onko meidän tekemämme ratkaisu oikea vai ei?

Pyhät kirjoitukset kehottavat meitä tutkimaan ja ajattelemaan syvällisesti päätöksiä, jotka joudumme tekemään. Kun olemme päättäneet, mitä teemme, meidän pitää kysyä Herralta, olemmeko tehneet oikean ratkaisun.

Muita tapoja, joilla Pyhä Henki auttaa meitä ratkaisemaan ongelmia on se, että Hän ilmoittaa vastauksia suoraan hiljaisen äänen kautta (ks. 1. Kun. 19:11–13) tai epäsuorasti kirkon johtajien neuvojen kautta tai hyvän ystävän tai kirjan neuvojen kautta. (Jos me saamme vastauksen rukouksiimme joltakulta toiselta, Pyhä Henki antaa meille tunteen, että se on oikein.) Pyhä Henki saattaa myös yksinkertaisesti kuiskata meille kesken arkista aherrustamme. Tällainen kuiskaus voi olla yksinkertaisesti tunne, että meidän pitää käyttää enemmän aikaa jonkun perheenjäsenen kanssa tai tehdä jotakin erityistä hänen hyväkseen.

Vaikka vastaus rukoukseen voi tulla monin tavoin, Herra on antanut meille keinon tietää varmasti, että vastaus tulee Häneltä. Hän sanoo meille, että jos tekemämme ratkaisu on oikea, me saamme rauhan tunteen sydämeemme ja mieleemme (ks. LK 6:14–16, 22–24).

Me emme ehkä pidä saamastamme vastauksesta tai se ei tule niin pian kuin haluaisimme sen tulevan. Mutta Herra rakastaa meitä ja päättää viisautessaan, mikä on meille parhaaksi. Meidän tulee jatkaa rukoilemista, elää vanhurskaasti, tutkia ja etsiä Pyhän Hengen opastusta.

Kun me saamme vastauksen rukoukseemme, meidän täytyy tehdä mitä vastaus edellyttää. Emme voi odottaa Pyhän Hengen auttavan

meitä, ellemmme piittaa Hänen vastauksistaan. Vaikka vastaus ei olisi haluamamme, tai vaikka Hänen vaatimansa työ tuntuu meistä liian suurelta, meidän täytyy tehdä auliisti, mitä Hän pyytää. Muutoin on vaarana, että menetämme yhteyden Pyhään Henkeen ja Hänen lohtunsa ja ohjauksensa.

Herra jättää eräitä päätöksiä meidän ratkaistaviksemme. Nämä päätökset voivat olla yksinkertaisesti kysymyksiä siitä, mikä meitä miellyttää, ilman että olisi kyse oikeasta tai väärästä. (Ks. LK 60:5; 80:3.) Tällaisissa tapauksissa meidän tulee käyttää harkintakykyämme, joka perustuu tietoomme ja kokemukseemme.

”Minusta tuntuu, että ennen kaikkea muuta maailmassa minun, sinun ja kaikkien kirkon jäsenten tulee tavoitella Herran Hengen opastusta. Siinä määrin kuin saamme Hengen opastusta, me olemme profeettoja itsellemme ja omissa asioissamme ja huomaamme myös olevamme sopusoinnussa profeettojen kanssa, jotka Herra on asettanut ensimmäiseen presidenttikuntaan ja kahdentoiستا neuvostoon.” (Joseph Fielding Smith, *Joseph Fielding Smith – A Prophet among the People*, s. 24–25.)

Kuinka Pyhä Henki voi siunata perhettämme

Kun Pyhä Henki opastaa meitä, me saamme suuria siunauksia ja voimme puolestamme siunata perhettämme. Vanhin McConkie esimerkiksi pelastui, koska hänen isänsä kuunteli Pyhää Henkeä. Mekin voimme saada samanlaista suojelusta, jos olemme avoimia Pyhän Hengen innoitukselle ja teemme, mitä Hän kehottaa meitä tekemään.

Sen lisäksi, että Pyhä Henki varjelee meitä vaaroilta Hän auttaa meitä myös välttämään kiusauksia, jotka vahingoittaisivat meitä hengellisesti. Pyhän Hengen kautta me voimme myös tietää, milloin jotakin on vialla perheessämme. Kenties jollakulla perheenjäsenellä on erityinen ongelma, josta hänen tarvitsee puhua. Tai kenties hänellä on kysymyksiä kirkosta tai hän on huolissaan siitä, miksei hän voi elää käskyjen mukaan, kuten hänen pitäisi. Pyhän Hengen avulla me voimme auttaa ja vahvistaa perheemme jäseniä. Mahdollisesti voimme säästää heidät paljolta tuskalta ja sydänsurulta.

Silloinkin kun nuhtelemme lapsiamme, meidän tulee etsiä Pyhän Hengen ohjausta. Pyhissä kirjoituksissa meitä kehoitetaan olemaan ankaria vain, kun tunnemme siihen innoitusta, ja oikaistuaamme heitä, meidän tulee osoittaa heille suurempaa rakkautta ja ymmärtämystä. Siten he ymmärtävät, että me haluamme vain auttaa heitä. (Ks. LK 121:43–44.)

Pyhä Henki voi auttaa meitä, kun annamme Isän siunauksia. Hän voi kehottaa meitä antamaan ohjeita perheellemme jopa sellaisiin ongelmiin, joista emme ole tietoisia. Sellainen siunaus voi muodostua pyhäksi kokemukseksi perheellemme.

Näytä havaintovälinettä 12-a, "Isän siunaukset voivat vahvistaa perheenjäseniä".

Vanhin Ezra Taft Benson on kertonut seuraavasta tapauksesta:

"Nuori mies tuli toimistooni vähän aikaa sitten pyytämään siunausta. Hänellä oli ongelmia. -- Hän oli ymmällä; hän oli huolissaan. Ja niin keskustelimme muutaman minuutin, ja minä sanoin hänelle: 'Oletko koskaan pyytänyt siunausta isältäsi?' 'Voi', hän sanoi, 'en tiedä, tekisikö isä sitä. Hän ei ole kovin aktiivinen.' Minä sanoin: 'Mutta hän on isäsi.' 'Niin on.' 'Eikö hänellä ole pappetta?' 'On kyllä. Hän on epäaktiivinen vanhin.' Sanoin: 'Rakastatko häntä?' Ja hän vastasi: 'Kyllä, rakastan häntä. Hän on hyvä mies. Hän on hyvä perheelle, hyvä lapsille.' Sanoin: 'Hyvä on. Haluaisitko mennä kotiin ja odottaa tilaisuutta ja kysyä isältäsi, haluaisiko hän antaa sinulle siunauksen?' Ja ellei se onnistu, tule takaisin, niin autan sinua mielelläni.'

Niin hän meni ja tuli takaisin kolmen päivän kuluttua. 'Veli Benson, tämä on ihaninta, mitä kodissamme on tapahtunut', hän sanoi. 'Äiti ja lapset istuivat kuuntelemassa, nuoremmat veljeni ja sisareni ja äiti pyyhki kyyneleitä silmistään. Äiti ilmaisi myöhemmin kiitollisuutta. Isä antoi minulle ihanan siunauksen.' Hän jatkoi: 'Tunsin, että se tuli hänen sydäimestään.'" (*God, Family, Country: Our Three Great Loyalties*, s. 184.)

Miksi tämän nuoren miehen isä oli oikea henkilö antamaan hänelle siunauksen?

Mistä me voimme tietää, että Pyhä Henki opastaa meitä?

Päätös

Herra on antanut meille kallisarvoisen lahjan, joka auttaa meitä tekemään päätöksiä ja ratkaisemaan ongelmia. Tämä lahja on Pyhän Hengen toveruus. Pyhän Hengen kautta me voimme päästä lähemmäksi taivaallista Isää ja saada ilmoitusta johtaaksemme perhetämme vanhurskaasti. Tämä ilmoitus voi auttaa meitä saamaan voimaa ja viisautta, jota perheemme jäsenet tarvitsevat voittaakseen kiusauksensa ja ongelmansa. Voimme olla varmoja, että Herra auttaa meitä, jos me haluamme tehdä parhaamme. Meille tapahtuu kaksi tärkeää asiaa, kun me saamme tätä apua: Lapsemme kääntyvät puoleemme saadakseen lohtua ja opastusta, ja me pääsemme lähemmäksi taivaallista Isää.

12-a, Isän siunaukset voivat vahvistaa perheenjäseniä

12-a

Kehotuksia

1. Tutki pyhiä kirjoituksia oppiaksesi, kuinka Pyhä Henki voi auttaa sinua.
2. Pidä itsesi parannuksen avulla kelvollisena saamaan Pyhän Hengen opastusta.
3. Noudata saamiasi Pyhän Hengen kuiskauksia, olipa se kuinka vaikeata tahansa.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

Luuk. 12:11–12 (Pyhä Henki sanoo meille, mitä meidän tulee sanoa)

Joh. 16:13 (Henki näyttää tulevaisia)

3. Ne. 28:11 (Pyhä Henki todistaa Isästä ja Pojasta)

Moro. 10:3–5 (Pyhä Henki näyttää meille totuuden)

LK 39:6 (Pyhä Henki opettaa meille rauhan asioita)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. pyydä jotakuta isää kertomaan, kuinka Pyhä Henki on auttanut häntä ja hänen perhettään
2. lue luku 30 "Pyhän Hengen lahja" julkaisusta *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset*, osa A
3. lue luku 21 "Pyhän Hengen lahja" julkaisusta *Evankeliumin periaatteet*
4. pyydä oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Perheen vahvistaminen perheillan avulla

Oppiaihe 13

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on opettaa meille, kuinka voimme vahvistaa perhettämme perheillojen avulla.

Johdanto

Jokaisen perheen tulisi viettää ainakin yksi ilta viikossa yhdessä. Tukeakseen näitä perheilloja kirkko on varannut maanantai-illan perhetoimintaa varten. Tavallisesti perheillan pääosan muodostaa evankeliumin opetus ja keskustelu.

Näytä havaintovälinettä 13-a, "Jokaisen perheen tulee pitää perheiltä kerran viikossa"; 13-b, "Perhe on kirkon tärkein yksikkö"; 13-c, "Perheillassa tutkitaan evankeliumia" tai 13-d, "Lapset tarvitsevat apua kehittyäkseen hengellisesti herkeiksi".

Kaikki perheet eivät ole samanlaisia. Joissakin perheissä on isä tai äiti ja lapsia. Joissakin perheissä on vain aviopuoliset, eikä ollenkaan lapsia. On myös monia naimattomia aikuisia, jotka asuvat joko yksin tai toveriasunnossa. Olipa perhe millainen tahansa, perheiltä on tarkoitettu kaikille. Yksin asuvatkin voivat kokoontua yhteen muiden yksin asuvien kanssa ja pitää perheillan. Yksinäisille tämä voi olla suuri siunaus.

"Evankeliumin opettamiselle ei ole olemassa sopivampaa paikkaa kuin koti. Vain kodin piirissä lapset voivat oppia tuntemaan sellaista perhe-elämää, jollaiseksi meidän taivaallinen Isämme on perhe-elämän tarkoittanut. Maanantai-ilta perheen parissa luo hengen kaikille perheen kokemuksille. Ne, joiden keskuudessa on tämä henki, voivat saada siitä ilonsa suurimman lähteen." (Ensimmäinen presidenttikunta, *Perheillat*, 1971, s. 4.)

Meidän ei pidä lannistua, vaikkei jokainen perheiltä olisikaan suuri menestys. On tärkeätä, että me olemme yksinkertaisesti yhdessä perheemme kanssa. Jos me yritämme jatkuvasti ja meillä on kärsivällisyyttä ja rakkautta, me voitamme ongelmamme ja perheillojen suhteen päästään siihen, mihin Herra haluaa päästävän.

13-a, Jokaisen perheen tulee pitää perheiltä kerran viikossa

13-b, Perhe on kirkon tärkein yksikkö

13-c, Perheillassa tutkitaan evankeliumia

13-d, Lapset tarvitsevat apua kehittyäkseen hengellisesti herkeiksi

13-a

Perheillan johtaminen

Isä on perheensä patriarkka ja hänen tulee johtaa perheiltaa. Isän tai aviomiehen poissaollessa perheiltaa johtaa äiti tai vaimo.

On hyvä pitää lyhyt perheneuvottelu tai suunnittelutuokio ennen kutakin perheiltaa perheenjäsenten toimien ja aikeiden selvittämiseksi tulevaa viikkoa varten. Tämä on erityisen hyödyllistä, kun perheessä on nuoria.

Eräs isä kertoi, että ”he kokoontuvat perheneuvotteluun ruokapöydän ääreen isän johdolla ja keskustelevat perheen asioista. – – Kerromme perheelle tärkeistä asioista ja keskustelemme ja onnittelemme lasten saavutuksista viikon aikana. Kun lapset kuulevat saavutuksistaan kerrottavan koko perheelle, he suorastaan säteilevät ylpeydestä – ja sanoisin, että niin säteilevät vanhemmatkin.” (Glen W. Harper, ”Participation – Our Family Home Evening Success Key”, *Ensign*, joulukuu 1977, s. 17.)

Perheiden tulee suunnitella etukäteen jokainen perheilta ja antaa tehtäviä perheenjäsenille.

Näytä havaintovälinettä 13-e, ”Kaikkien perheenjäsenten tulee saada osallistua perheillan toimintaan”.

Isä joko opettaa oppiaiheen tai antaa opetustehtävän vaimolleen tai jollekulle lapselle. Pienistä lapsista on erityisen hauskaa johtaa laulua, lukea pyhiä kirjoituksia, näyttää kuvia, rukoilla ja tarjoilla virvokkeita.

Perheilta voidaan pitää monella tavalla. Yksi tapa on lukea pyhiä kirjoituksia, keskustella evankeliumista, todistaa, tehdä jotakin hyödyllistä jonkun apua tarvitsevan hyväksi, lähteä retkelle tai leikkiä yhdessä. Perheiltaan kuuluu myös rukous.

Tässä on yksi malli perheillan mahdollisesta ohjelmasta:

1. Alkulaulu (joku perheenjäsen johtaa)
2. Alkurukous (perheenjäsen)
3. Perheen yhteiset asiat (isä)
4. Musiikkiesitys (perheenjäsen)
5. Oppiaihe (perheenjäsen julkaisusta *Evankeliumin periaatteet*)
6. Keskustelua ja tulevan viikon suunnittelua
7. Loppulaulu
8. Loppurukous
9. Hauskaa toimintaa (perheenjäsenen johdolla)
10. Tarjoilu (joku perheenjäsen valmistaa)

13-e, Kaikkein perheenjäsenten tulee saada osallistua perheillan toimintaan

Voimme pyytää aivan pieniäkin lapsia auttamaan oppiaiheen esittämässä. Eräs nuori kirkon jäsen kertoi:

”Kun isä ehdotti, että kaikki perheenjäsenet pitäisivät vuorollaan perheillan oppiaiheen, ajattelin että olisi hauskaa sanoa: ’John pitää oppiaiheen ensi kerralla.’ John on 3-vuotias. Ja niin isä antoi oppiaiheen Johnille, ja äidin avulla John piti yhden parhaista perheillan oppiaiheista, mitä meillä on koskaan ollut, ja ilo Johnin pienillä kasvoilla oli arvokkaampi kuin mikään, mitä me pystymme koskaan hänelle antamaan.” (Lowell Durham jr.:in lainaamana artikkelissa ”What Makes a Good Family Home Evening”, *New Era*, kesäkuu 1972, s. 13.)

Jokainen perheenjäsen voi vaikuttaa perheillan onnistumiseen. Voimme suunnitella viikon ohjelman niin, että voimme olla kotona maanantai-iltana. Jokaiselle perheenjäsenelle voidaan edelleen antaa oppiaiheen esittämiseen tai toimintaan liittyviä tehtäviä. Pienistä lapsista kaikenlainen osallistuminen on hauskaa, mutta erityisesti he pitävät yksikertaisten tarratalukertomusten esittämisestä. Äiti tai vanhemmat sisarukset voivat auttaa heitä valmistamaan tällaisia tehtäviä viikon aikana. Jokainen lapsi osallistuu mielellään, kun isä ja äiti antavat heille siihen tilaisuuden ja ovat kärsivällisiä heitä kohtaan.

Eräs isä huomasi, että perheilta edellyttää rakkautta ja kärsivällisyyttä. Ilman niitä hyväkään suunnittelu ei takaa onnistumista:

”Tunsin itseni hieman häijyksi eräänä maanantai-iltana. Kun aloitimme perheillan, lapset tuuppivat toisiaan ja olivat villejä. Se suututti minua ja sanoin kovalla äänellä: ’Istukaa kunnolla ja lopettakaa tuo pelleily tai minä järjestän ikävyöksiä.’ Lapset käsittivät punaisista kasvoistani, että olin tosissani. He hiljenivät. Jatkoin sanomalla: ’Miksi kummassa ette voi istua hetkeäkään hiljaa paikoillanne ja kuunnella? Ja nyt ette kyllä puhu ettekä pukahda, ennen kuin olen pitänyt oppiaiheen. Ja sen jälkeen esitän kysymyksiä ja teidän on paras osata vastata.’ –

Viimein päätin luennon ja aloin esittää kysymyksiä. He osasivat vastata joka kysymykseen. Olin opettanut asiat niin hyvin. Sitten kysyin: ’Onko teillä mitään kysyttävää?’

Vanhin poikani sanoi nöyrästi: ’Minulla on.’ Sitten hän kysyi: ’Voisiko äiti pitää oppiaiheen ensi viikolla?’

Hänen sanansa ja omat tunteeni kertoivat minulle, että yrittäessäni tehdä oikein olin tehnyt väärin. Olin opettanut asioita mutta en perhettäni. –

Olen oppinut erinäisiä asioita sen jälkeen. En vieläkään anna lasten poiketa asiasta – eivätkä he näytä haluavankaan, mutta olen oppinut parempia järjestyksen ylläpitomenetelmiä. – –

Olen yksinkertaisesti päättänyt olla suuttumatta perheillan aikana.”

Tämä isä päätti kertomuksen kokemuksistaan seuraavaan neuvon: ”Olkaa miellyttäviä. Säästäkää paras ja ystävällisin käyttäytymisenne kotiin – –.

Meidän kodissamme perheillat eivät ole kappelissa pidettävien oppituntien kaltaisia. Mikään laki ei määrää, että meidän pitää istua tuolilla. Istumme usein lattialla, jotta kenenkään ei tarvitse jännittää. – –

Isät harmistuvat, kun heistä tuntuu, että heidän on huolehdittava oppiaiheen opettamisesta ja siitä, että perheenjäsenet kuuntelevat ehdottoman tarkkaavaisesti. Tämä käsitys on osaksi oikea, mutta kun siitä tulee pakkomielle, perheillat käyvät epämiellyttäviksi.” (George D. Durrant, *Love at Home, Starring Father*, s. 44–46.)

Voimme kehittää perheiltojamme rukoilemalla taivaalliselta Isältä apua suunnitellessamme perheiltojamme, niin että ne sopivat perheemme tarpeisiin, ja valmistautuessamme tehtäviimme.

Kuinka me voimme rukoillen kehittää perheiltojamme?

Kuinka paljon meidän pitäisi viikoittain käyttää aikaa perheillan valmisteluihin?

Kuinka voimme kehittää perheiltoja kehittämällä suunnittelua?

”Käytättekö te yhtä paljon aikaa perheenne ja kotinne onnen luomiseksi kuin menestyäkseenne omassa ammatissanne tai liikealalla? Uhraatteko parhaan luomiskykynne yhteiskunnan tärkeimmän yksikön – perheen – hyväksi, vai onko suhteenne perheeseenne arkipäivänomainen, mitään antamaton osa elämäännne?”

Vanhempien ja lasten on oltava halukkaita asettamaan perheeseen liittyvät velvollisuutensa etusijalle, jotta perhe saisi korotuksen.” (Ks. Ensimmäinen presidenttikunta, *Perheillat 1973*, s. 4.)

Perheilta vahvistaa perhettä

Pidä tikkukimppeä tai tulitikkunippua kädessäsi. Sano että tikut ovat perheenjäseniä. Ota yksi tikku erilleen nipusta ja katkaise se. Sano, että kun me olemme yksin, me emme ole niin vahvoja kuin perheemme kanssa. Ota sitten lankaa tai kuminauha ja sido tikut yhteen. Sano, että lanka on evankeliumin yhdistävä voima. Osoita, kuinka vaikeata nyt on katkaista tikkuja. Sano, että me olemme vahvempia perheemme yhteydessä ja pyrkiessämme elämään evankeliumin mukaan.

Joka viikko pidettävä, hyvin suunniteltu perheilta voi auttaa perheemme jäseniä voittamaan maailman huonot vaikutukset. Saatana

taistelee vanhurskautta vastaan ja käyttää monenlaisia kiusauksia edistääkseen syntiä ja jumalattomuutta. Erityisesti hän kohdistaa toimensa nuoriin. Mutta jos me opetamme heille evankeliumia ja vahvistamme heitä hengellisesti kotona, he voittavat maailman kiusaukset.

"Perheilloissamme ja muissa myönteishenkisissä perhetapahtumissa me voimme täyttää sielumme Jumalan asioilla jättämättä tilaa pahalle pesiytyä mieleemme tai sydämeemme." (Ks. Ensimmäinen presidenttikunta, *Perheillat*, 1972, s. 4.)

Mitä siunauksia sinun perheesi on saanut perheillasta?

Jo vuonna 1915 kirkon ensimmäinen presidenttikunta antoi seuraavan lupauksen:

"Jos pyhät noudattavat tätä neuvoa [pitää perheiltä], lupaamme heille suuria siunauksia. Rakkaus kotona ja kuuliaisuus vanhempia kohtaan kasvavat. Usko kasvaa Israelin nuorten sydämessä ja he saavat voimaa taistella pahan vaikutusta ja kiusauksia vastaan." ("Home Evening", *Improvement Era*, kesäkuu 1915, s. 734.)

Vanhin Marion D. Hanks on nuorista puhuessaan maininnut neljä tarvetta. Hänen mukaansa he tarvitsevat 1) uskoa, 2) hyväksymistä ja kuulumista ryhmään, 3) aktiivista osallistumista toimintaan ja 4) tuntemusta, että he ovat tärkeämpiä kuin heidän tekemänsä virheet, että heitä rakastetaan *ehdoitta*.

Sitten hän kertoi tyttärestään: "Polvistuin perheeni kanssa onnistuneen perheillan päätteeksi iltana, joka edelsi päivää, jona viehättävä tyttäremme vihittiin avioliittoon temppelissä. Luulen, ettei hän pahastu, vaikka kerron, että sen jälkeen kun olimme nauraneet ja itkeneet ja muistelleet, häntä pyydettiin rukoilemaan. En muista paljoakaan hänen rukouksestaan, kyyneleistä, ilosta ja suloisuudesta, mutta muistan yhden ajatuksen: hän kiitti Jumalaa rajattomasta rakkaudesta, jota oli saanut osakseen. Tämä elämä ei anna meille kovinkaan monia mahdollisuuksia tuntea itseämme voitonriemuisiksi ja hieman menestyneiksi, mutta sinä iltana minusta tuntui ihanalta, ja kiitos Jumalan, että tyttäremme todella uskoo ja ymmärtää, mitä sanoit." ("Ehdoton rakkaus", *Valkeus*, syyskuu 1972, s. 362.)

Perheiltaohjelma edistää rakkautta ja rauhaa kodeissamme. Kun tämä tunne kasvaa, perheenjäsenemme haluavat elää evankeliumin mukaan, ja riita ja kiista kodeissamme vähenee. Kun rukoilemme, laulamme ja keskustelemme evankeliumista yhdessä, Herran henki tulee kotiimme ja karkottaa sieltä kiistelyn hengen.

Kuinka säännölliset perheillat voivat tuoda koteihimme lisää rakkautta ja rauhaa?

Kuinka perheillan pitäminen säännöllisesti voi auttaa perheenjäseniä taistelemaan pahan voimia vastaan? Kirjoita vastaukset taululle.

Pyydä tehtävän saaneita oppilaita kertomaan omista perheiltakokemuksistaan.

Päätös

Perheilta kuuluu Herran suunnitelmaan, jonka tarkoituksena on auttaa meitä palaamaan Hänen luokseen. Se on varattu ajaksi, jolloin voimme opettaa lapsillemme evankeliumin periaatteita ja auttaa perheemme jäseniä pääsemään lähemmäksi toisiaan rakkaudessa ja ymmärryksessä. Nämä yhteiset hetket voivat vahvistaa perheyhteyttämme ja opettaa meille, kuinka voimme elää paremmin yhdessä rakkaudessa ja sovussa. Siten perheemme jäsenet voivat torjua paremmin maailman pahat vaikutukset.

”Kehotamme teitä vanhempia jälleen mitä vakavimmin kokoamaan lapsenne ympärillenne rakkautta, kärsivällisyyttä ja ymmärtämystä osoittaen ja opastamaan heitä totuudessa ja vanhurskaudessa. – – Koti on ensimmäinen ja paras paikka lapselle oppia elämän arvoja.” (Ensimmäinen presidenttikunta, *Perheillat 1975–1976*, s. 5.)

Kehotuksia

1. Ellette pidä perheiltaa säännöllisesti, aloittakaa tällä viikolla.
2. Suunnittele rukoillen perheillat täyttääksesi perheesi tarpeet.
3. Anna perheen osallistua mahdollisimman paljon perheiltaan.

Lisäselvitystä antava pyhien kirjoitusten kohta

LK 68:25 (vanhempien tulee opettaa lapsilleen oppia)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. hanki nippu tikkuja tai tulitikkuja sekä lankaa havaintoesitystä varten
2. varaa käyttöösi taulu ja liitua
3. anna joillekuille oppilaille tehtäväksi kertoa kokemuksistaan ja perheilloista
4. pyydä luokan oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia tästä aiheesta.

Hauskaa yhdessä perheen kanssa

Oppiaihe 14

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on kannustaa meitä vahvistamaan perhettämme pitämällä hauskaa yhdessä sen kanssa.

Johdanto

Näytä havaintovälinettä 14-a, "Hauskanpito yhdessä vahvistaa perhettä".

Pyydä kahta tehtävän saanutta pappeudenhaltijaa kertomaan onnellisimmista perhekokemuksistaan. Keskustelkaa, mitä tapahtuu havaintovälineessä 14-a. Sano, että evankeliumiin kuuluu tärkeänä osana, että me toimimme yhdessä perheen kanssa.

Vanhin Marion D. Hanks esitti kerran seuraavan kertomuksen:

"Nuoret haluavat ja ansaitsevat sellaiset vanhemmat ja sellaisen perheen, josta he voivat olla ylpeitä. -- Hyvän perheen vaikutus käy hyvin ilmi seuraavasta kertomuksesta, jonka kirjoittaja on tuntematon:

'Oli hieno päivä. Mieheni Art ja minä olimme rannalla auttamassa ystäväämme Donia vetämään jollaansa maihin. Art sanoi haikeasti, että kuluisi pitkä aika, ennen kuin pääsisimme taas purjehtimaan. "Teidän kannattaisi ruveta hiihtämään niin kuin meidän perheemme, niin teillä olisi hauskaa koko vuoden", Don sanoi.

"Eikö se tule kovin kalliiksi?" kysyin.

Don suoristautui ja hymyili. "Hassua", hän sanoi. "Me asumme vanhanaikaisessa talossa – kylpyammeessakin on jalat. Olemme säästäneet vuosikausia kylpyhuoneen uudistamiseksi, mutta joka kerta otamme rahat pankista ja lähdemme parille perheille tarkoitetulle hiihtomatalle. Vanhin poikamme on nyt armeijassa, ja hän mainitsee usein kirjeessään, kuinka hauskaa meillä oli noilla matkoilla. Katsos, en osaa kuvitellakaan hänen kirjoittavan kotiin: "Kyllä meillä on sitten hieno kylpyhuone, eikös olekin?"'" ("Where Art Thou?", *Ensign*, kesäkuu 1968, s. 75.)

Kuinka tämä perhe vahvisti perheensä yhteenkuuluvuutta?

Useimmat ihmiset haluavat tehdä sellaista, minkä he kokevat arvokkaaksi. Työ, kirkon kutsumusten kunniaa pitäminen, rentoutuminen, itsensä kehittäminen – kaikki tämä on tärkeitä ja vie paljon aikaamme. Ne eivät kuitenkaan välttämättä ole elämämme tärkeimpiä asioita. Kuinka vastaisit seuraaviin kysymyksiin:

14-a, Hauskanpito yhdessä vahvistaa perhettä

-
- Mitkä ovat tärkeimpiä asioista elämässäsi?
 - Käytänkö riittävästi aikaa elämäni tärkeimpiin asioihin?
 - Kuinka voisin järjestää aikani, niin että minulla olisi enemmän aikaa tärkeimpiin asioihin?

Elämän tärkein asia on perhe. Joskus työ ja muut tekemisemme tulevat meille niin tärkeiksi, että me unohdamme, mikä on tärkeintä. Joskus meille kehittyy päivittäisen rutiinin, henkilökohtaisten harrastusten ja huonon suunnittelun vuoksi huonoja tapoja, ja me hukkaamme aikaa, jonka voisimme käyttää paremmin perheemme kanssa.

Perhe voi olla iankaikkinen. Olivatpa olosuhteemme mitä tahansa, meidän täytyy löytää aikaa ollaksemme perheemme kanssa ja parantaaksemme perhesuhteitamme.

Mikä yhdistää perheitä? (Välittäminen, rakkauden osoittaminen, palveleminen ja yhteinen toiminta.)

Toiminta vahvistaa perhesuhteita

Useimmat muistavat lapsuudestaan perheen yhteisten kokemusten aiheuttaman ilon. Eräs äiti on kertonut:

”Kun ajattelen lapsuuttani ja nuoruusvuosiani, muistan melkein hartaudella niitä miellyttäviä asioita, joita me lapset ja isä ja äiti yhdessä teimme. Muistan, että noina aikoina ei yhteiskunnalla ollut paljoakaan tarjottavana, joten meidän oli etsittävä huvituksemme kotoa. En vaihtaisi muistoja iloisista perhejuhlista ja muista hauskuuksista kaikkiin nykyajan teattereihin, pelihalleihin ja ravintoloihin. – –

Olen päättänyt tehdä kaikkeni suunnitellakseni sellaista yhteistä toimintaa, joka tuo Herran Hengen kotiini samalla tavalla kuin Herran Henki täytti vanhempieni kodin. Haluan, että lapseni saavat saman suuren siunauksen – että heillä on ne samat muistot, jotka minulle ovat tärkeitä.” (*Koti-iltojen käsikirja* I, 1967–1968, s. 307–308.)

Tämän äidin tavoin mekin haluaisimme antaa lapsillemme hyviä muistoja. Mutta maailman kodin ulkopuolella tarjoamat toiminnat eivät aina ole hyväksyttäviä: ne eivät aina vahvista perheen yhteenkuuluvuutta ja läheisyyttä taivaalliseen Isään. Siksi kirkon johtajat, jotka ovat nähneet perheiden kasvavan tarpeen yhteiseen toimintaan, ovat kehottaneet meitä suunnittelemaan toimintaa, joka vahvistaa perheen yhteenkuuluvuutta. Esimerkiksi presidentti David O. McKay neuvoi meitä tekemään kodeistamme kauniita ja harrastamaan siellä enemmän toimintaa. (Ks. *Gospel Ideals*, s. 485–486.) Jos teemme niin, lapsemme tulevat onnellisiksi ja ovat ylpeitä

voidessaan tuoda ystäviään kotiinsa, koska koti on lämmin, ystävällinen ja onnellinen paikka.

Mitä sellaista me voimme tehdä perheemme kanssa, mikä auttaa meitä tuntemaan paremmin perheemme jäseniä? Kirjoita vastauksia taululle. Täydennä luetteloa seuraavilla toiminnoilla:

- Kirjeen kirjoittaminen jollekulle kaukana olevalle. Kirjoittakaa säännöllisesti.
- Perheen leikekirjan laatiminen.
- Pelin valmistaminen ja pelaaminen.
- Tarjoilu toiminnan jälkeen.
- Lauluilta.
- Harrastusilta. Kaikki perheenjäsenet harrastavat tai opettelevat jonkin harrastuksen.
- Leijan valmistaminen ja lennättäminen.
- Sellaisen kirjan, josta kaikki pitävät, lukeminen vuorotellen ääneen määräaikana kerran viikossa.
- Toisen perheen auttaminen.

Huomaa, mitä tämä isä teki perheensä kanssa:

”Kun minut kutsuttiin lähetysjohtajaksi, pelkäsin, että tässä kahdeksan lapsen tärkeässä elämänvaiheessa minulla ei olisi riittävästi aikaa olla hyvä isä. Olin päättänyt, että isänä oleminen oli tärkeämpi kutsu Herralta kuin lähetysjohtajan kutsumus. Se merkitsi, että vaikka omistautuisin lähetystyölle, *kaksinkertaistaisin* omistautumiseni isänä olemiseen. Tiesin, että voidakseni johtaa menestyksellisesti lähetyskenttää, minun piti olla hyvä johtaja kotona. Vietin paljon aikaa perheeni kanssa käsittäen, että he olivat ainoita ihmisiä, jotka palaisivat kanssani kotiin lähetystyön päätyttyä. Jos he tunsivat olevansa turvassa ja onnellisia lähetystyön alussa, asiat muuttuisivat paremmiksi.

Ensimmäisiä tehtäviäni oli pitkän köyden heittäminen suuren saaren tukevan oksan yli pihallamme. Eräs lähetysaarnaaja kiipesi köyttä pitkin ja sitoi sen oksaan. Siten syntyi lähetyskodin jättiläiskeinu. Keinun myötä pienet lapsemme saivat välittömästi ystäviä naapurista.

Muutamaa kuukautta saapumisemme jälkeen olin lähetysjohtajien seminaarissa. Kun lähetysjohtajilta tiedusteltiin, mikä oli heidän paras ideansa siihen mennessä, jokainen kertoi jostakin ohjelmasta, jonka he uskoivat edistäneen työtä. Kun minun vuoroni tuli, sanoin: ’Parasta, mitä olen tähän mennessä tehnyt, on keinun rakentaminen.’ Kaikki nauroivat. Presidentti S. Dilworth Young hämmästyti ja

kysyi: 'Mitä?' Kuvailin keinua ja selitin, että päätavoitteeni oli olla hyvä isä. -- Keinusta tuli minulle asioiden tärkeysjärjestyksen vertauskuva. Myöhemmin tulivat koripalloteline ja hiekkalaatikko. Pihastamme tuli puisto, jossa vietin paljon aikaa lasteni kanssa ja jonne he asettuivat kolmeksi onnelliseksi vuodeksi. Luulen, että he muistavat aina kuinka onnellisia he olivat Kentuckyssä ja Tennesseessä." (George D. Durrant, *Love at Home, Starring Father*, s. 18–20.)

Joskus syntyy ongelmia, kun leikimme yhdessä perheenä. Useimmat ihmiset haluavat voittaa pelissä ja saattavat suuttua, kun häviävät. Joskus voi jopa syntyä riitaa ja nahinaa. Joskus vanhemmat suhtautuvat peliin liian vakavasti ja odottavat lapsiltaan liikaa tai eivät pysty pysymään puolueettomina, niin että kaikki olisivat tyytyväisiä. Siksi saatamme ajatella, että toiminta ei ole hyväksi. Mutta yhteisistä peleistä ei saa luopua tästä syystä. Perheet voivat kasvaa paremmin yhteen, kun ne oppivat voittamaan erimielisyyksiä. Ongelmat pitää ratkaista niin, että kaikki tuntevat sen oikeudenmukaiseksi. Meidän on syytä muistaa, että minkä tahansa perhetoiminnan todellinen tarkoitus on yksinkertaisesti pitää hauskaa.

Perheissä, joissa on yhteistä toimintaa, on läheisemmät suhteet. Leikkimällä yhdessä perheenjäsenet saavat suurempaa rakkautta ja yhteenkuuluvuuden tunnetta toisiaan kohtaan. Kun heistä tulee toisilleen läheisempiä, he oppivat tekemään työtä yhdessä, keskustelemaan ongelmistaan yhdessä ja rukoilemaan yhdessä.

Pyydä jotakuta oppilasta lukemaan Saarn. 3:1–8.

Tämän pyhien kirjoitusten kohdan mukaan "kaikella on määrähetkensä, aikansa joka asialla taivaan alla". On myös "aika nauraa". Olimme me kuinka kiireisiä tahansa, meillä pitäisi olla aikaa rentoutua ja pitää hauskaa yhdessä. Kotimme pitäisi olla täynnä naurua ja hymyileviä kasvoja.

Jopa työnteke voi olla hauskaa, jos suhtaudumme siihen oikein. Esimerkiksi tiskaamista tai siivoamista voidaan pitää leikinä perheissä, joissa on pieniä lapsia. Se saa lapset suhtautumaan siihen kiinnostuneesti ja innokkaasti. Näin perheenjäsenet voivat elää tasapainoista elämää, jossa työllä, levolla ja leikillä on sijansa.

Perhetoiminnan suunnittelu

Perhetoiminta on yleensä suunniteltava etukäteen, jotta se onnistuisi. Kuinka voidaan suunnitella hauskaa perheen virkistystoimintaa?

Seuraavista ohjeista saattaa olla hyötyä perhetoiminnan suunnittelussa:

- Perheillä, kun kaikki perheenjäsenet ovat paikalla, laaditaan luettelo toiminnoista, joista kaikki pitävät. Useimpien perheenjäsenten pitäisi voida osallistua näihin toimintoihin.
- Valitkaa luettelosta toiminta ja päättäkää yhdessä milloin se pidetään.
- Valitkaa toiminnan päivä. Kirjoita se perheen kalenteriin päällekkäisyyksien välttämiseksi.
- Jokaisen pitäisi saada osallistua toiminnan suunnitteluun ja saada sen valmisteluun liittyviä tehtäviä.

Kuinka voimme parhaiten toteuttaa valitsemamme toiminnan?

Harkitse seuraavia ajatuksia:

- Mainosta toimintaa perheessäsi – puhu siitä innostuneesti.
- Jos toiminta vaatii rahaa, ryhtykää säästämään sitä, niin että jokainen osallistuu säästämiseen.
- Kerro kotiopettajille suunnitelmastanne.
- Anna tehtäviä jokaiselle perheenjäsenelle.
- Tee se!

Toiminnan jälkeen on hyvä arvioida, kuinka perheen virkistystoiminnan laatua voitaisiin kehittää. Meidän on hyvä kysyä itseltämme, mikä olisi saanut toiminnan onnistumaan paremmin ja tuonut meidät lähemmäksi toisiamme. Jos teemme niin, me emme toista virheitämme ja voimme suunnitella yhdessä seuraavaa toimintaa vielä paremmin.

Kun pidämme perhetoimintaa, siitä pitäisi kirjoittaa perheen aika-kirjoihin ja henkilökohtaisiin päiväkirjoihin. Mukaan voidaan liittää valokuvia ja matkamuiistoja tms. Toiminnan tarkastelu jälkikäteen ja sen muisteleminen, kuinka hauskaa perheellä oli yhdessä, voi auttaa meitä kasvamaan yhteen perheinä ja vahvistamaan rakkautta toisiamme kohtaan.

Suunnitellessaan perhetoimintaa isien pitäisi suunnitella myös, milloin he voivat olla kahden kunkin perheenjäsenen kanssa. Usein isä ei voi muulla tavalla luoda läheistä suhdetta lapsiinsa. Lapsi tuntee olevansa arvokas ja rakastettu, kun isä näkee vaivaa viettääkseen aikaa hänen kanssaan kahden.

Niin arvokkaita kuin suunnitellut toiminnot ovatkin, joskus suunnittematon toiminta on tehokkain. Se tapahtuu kun paikka ja aika on oikea ja perhe valmis. Tällainen toiminta on arvokasta. Tällaisia tilaisuuksia ei pidä milloinkaan jättää käyttämättä.

Perheet, jotka leikkivät yhdessä...

Seuraava lehtikirjoitus osoittaa, mitä lapset eniten odottavat isiltään: 326:lta koululaiselta kysyttiin, mitä he ajattelivat isästään, eikä heidän tarvinnut kirjoittaa vastauksiin nimeään. Opettaja ajatteli lukea vastauksia ääneen seuraavassa vanhempainkokouksessa. Isät halusivat tietää, mitä lapset olivat kirjoittaneet heistä, ja melkein kaikki olivat läsnä.

He tulivat kuka minkäkinlaisella autolla. He olivat pankin pääjohtajia, työläisiä, toimihenkilöitä, myyntimiehiä, maanviljelijöitä, kauppiaita, leipureita, räätäleitä, tehtailijoita ja urakoitsijoita, ja heillä kaikilla oli selvä käsitys itsestään rahan, ammattitaidon ja vanhurskauden suhteen.

Opettaja valitsi paperit ja luki kustakin: "Pidän isästäni." Syitä oli monia: "Hän rakensi minulle nukkekodin, vei minut pyöräretkelle, auttaa minua koulutehtävissä, vie minut puistoon, antoi minulle porsaan kasvatettavaksi ja myytäväksi." Useimpien lasten ajatukset voitiin yhdistää seuraavaan: "Pidän isästäni. Hän leikkii kanssani."

Yksikään lapsi ei maininnut perheen kotia, autoa, ruokaa eikä vaatteita. Isät tulivat kokoukseen mitä erilaisimmilta elämäniloilta. Pois he lähtivät kahdenlaisina: *lastensa tovereina tai vieraina lapsilleen*.

Kukaan ei ole liian rikas eikä köyhä leikkimään lastensa kanssa. (Lainattu Bryant S. Hinckleyn kertomuksesta julkaisussa *Vapahtaja, pappeus ja sinä* 1–2 [Melkisedekin pappeuden oppikirja, 1973], osa 2, s. 78–79.)

Yhdessä leikkiminen tarjoaa usein opetustilaisuuksia. Kun aloitamme toiminnan perherukouksella, lapset oppivat arvostamaan rukoilemista. Leikkiessä syntyvien erimielisyyksien ratkaiseminen opettaa tulemaan toimeen toisten kanssa ja ottamaan huomioon toisten tunteet. Toisten auttaminen ja yhteistoiminta opettaa vastuuntuntoa ja yhteistyötä. Hauskan pitäminen yhdessä auttaa kaikkia perheenjäseniä muodostamaan myönteisiä, iloisia asenteita.

Vuosien mittaan perhetoimista tulee usein perheen perinteitä. Tällaisia perinteitä syntyy, kun perheet tekevät jotakin hauskaa toistuvasti. Jotkut perheet järjestävät sukukokouksia, toiset menevät lomalle, käyvät temppeleissä tai käyvät kalastamassa. Jotkut perheet ovat myös muodostaneet perheyhteyttä tai harrastavat jotakin yhdessä. Perheet voivat luoda monenlaisia perinteitä, ja ne ovat kaikki arvokkaita: ne yhdistävät perheenjäseniä toisiinsa.

Pyydä oppilaita sanomaan kuinka leikkiminen yhdessä on vahvistanut heidän perheitään.

Kysy nuorilta miehiltä, mitä he haluaisivat tehdä isänsä ja perheensä kanssa.

Jotkut isät omistautuvat niin työlleen ja tehtävilleen kirkossa, että he laiminlyövät omaa perhettään. Tämä ei ole otollista taivaalliselle Isälle. Eräs tällainen mies, joka oli viettänyt melkein koko elämänsä kirkon palveluksessa, käsitti eräänä päivänä menettävänsä poikansa. Hän ei ollut tehnyt juuri mitään tämän kanssa, eivätkä he siten olleet niin läheisiä toisilleen kuin isän ja pojan pitäisi olla. Kun isä yritti opettaa poikaansa elämään evankeliumin mukaan, poika kapinoi ja lakkasi käymästä kirkossa.

Mutta tällä hyvällä isällä oli viisautta järjestää aikaa poikaansa varten, kuten hän oli järjestänyt aikaa olla vanhempien lasten kanssa, kun hänellä ei ollut ollut niin kiirettä. Isä ei saarnannut pojalleen. Sen sijaan hän alkoi tehdä kaikenlaista poikansa kanssa. Hän alkoi tehdä sellaista, mistä poika piti. He kävivät otteluissa. He metsästivät ja kalastivat yhdessä.

Kolmen vuoden kuluttua, minä aikana isästä ja pojasta tuli hyvin läheisiä, poika tuli takaisin kirkkoon. Myöhemmin hän otti vastaan kutsun palvella lähetyssaarnaajana. Tämä isä oppi, että yksi tapa tavoittaa poikansa on tehdä kaikenlaista yhdessä tämän kanssa.

Päätös

Perheemme on meille tärkeintä elämässä, sillä muuta meillä ei voi olla ikuisesti. Siksi on tärkeitä, että me teemme sellaista, mikä tekee meille mahdolliseksi tulla iankaikkisiksi perheiksi. Yksi tällainen toiminta on leikkiä ja pitää hauskaa yhdessä elämän vakavan puolen vastapainoksi. Ajan varaaminen yhteistä toimintaa varten auttaa meitä elämään paremmin evankeliumin mukaan.

Todista, kuinka tärkeitä on leikkiä perheen kanssa.

Kehotuksia

1. Järjestä perheiltaa varten toimintaa, josta kaikki perheenjäsenet pitävät.
2. Laadi perheen kalenteri, johon merkitään perhetoiminnat ja kuukausi.
3. Tee se – leiki perheesi kanssa.

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. pyydä kahta pappeudenhaltijaa – aikuista ja nuorta – kertomaan iloisista perhekokemuksista
2. valmistaudu todistamaan perheen kanssa leikkimisen tärkeästä merkityksestä
3. pyydä oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia tällä oppitunnilla.

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on auttaa meitä luomaan myönteisiä asenteita perheenjäsenten kotitöihin osallistumisen suhteen.

Johdanto

"Luin sanomalehdestä haastattelun, jossa haastateltavana oli vanhuudenlepoon asettunut paimen, iältään 165 vuotta. Hänen nimensä oli Shirali Mislimov. Hän oli syntynyt ja elänyt koko ikänsä Kaukasusvuorilla -- Mustanmeren ja Kaspianmeren välissä --.

Mislimov pilkkoo yhä puita: 'Olen vakuuttunut siitä, että laiskuri ei elä kauan', hän sanoi haastattelijalle. --

Artikkelissa sanottiin, että vanhus muokkaa yhä maata puiden ympäriltä, hedelmätarhassa, jonka hän on uusinnut monta kertaa elämänsä aikana.'

'*Jatkuva työnteke*, vuoristoilma ja kohtuullinen syöminen ovat auttaneet minua saavuttamaan näin korkean iän', sanoi Mislimov, joka ei juo eikä tupakoi." (Ks. Wendell J. Ashton, "Työn ilo", *Valkeus*, kesäkuu 1972, s. 239, kursivointi lisätty.)

Vanhin Neal A. Maxwell kertoo, kuinka hän oppi työn merkityksen nuoruudessaan:

"Minua siunattiin vanhemmilla, jotka kirkon uskollisina jäseninä opettivat minulle jo varhain elämässäni kaikenlaista evankeliumista, mm. työn evankeliumin merkityksen. He olivat kumpikin kovia tekemään työtä ja yrittivät säästää saamansa rahat -- Minun oli helppoa oppia pitämään työnteosta, koska minulla oli vanhemmat, jotka tekivät työtä valittamatta." ("Työn evankeliumi", *Valkeus*, kesäkuu 1976, s. 13.)

Presidentti David O. McKay on sanonut: "Meidän on tarpeen ymmärtää, että etuoikeus tehdä työtä on lahja, että voima tehdä työtä on siunaus, että rakkaus työhön johtaa menestykseen." (Franklin D. Richardsin lainaamana artikkelissa, "The Gospel of Work", *Improvement Era*, joulukuu 1969, s. 101.)

Miksi meidän asennoitumisemme työhön on tärkeitä? Kuinka asennoitumisemme vaikuttaa tekemäämme työhön? Kuinka asenteemme työtä kohtaan vaikuttaa lapsiimme?

Työ koko perheen hyväksi

Näytä havaintovälinettä 15-a, "Jokaisen perheenjäsenen tulee osallistua perheen töihin".

Riippumatta siitä keitä me olemme tai missä me asumme, meidän kaikkien on tehtävä työtä. Isä hankkii yleensä leivän, vaatteet ja asunnon perheelleen. Äiti huolehtii kodista ja kasvattaa lapset. Ja kaikilla perheenjäsenillä on velvollisuuksia kotitöiden suhteen. Lasten pitää ymmärtää, että he kuuluvat perheeseen ja että heidän apuaan tarvitaan.

Kuinka rutiinityöt voidaan saada miellyttävämmiksi? Mistä kotitöistä me ja poikamme vastaavat? (Korjaukset, pihatyöt, eläinten hoito, jätteiden pois kuljetus.)

Mitä muita jokapäiväisiä tehtäviä kotona on? (Ruoan valmistus, astioiden pesu, lasten hoito, ompelu, vaatteiden pesu ja paikkaus, kaupassa käynti ja siivous.)

Joskus vanhempien pitää luoda tai etsiä lapsille työtä. Vanhin Loren C. Dunn kertoo, kuinka hänen isänsä ratkaisi tämän ongelman:

"Kasvaessamme pienellä paikkakunnalla isäni näki, että veljeni ja minun piti oppia työn teon periaate. Tästä syystä hän pani meidät työskentelemään pienelle maatilalle sen kaupungin laitamille, jossa hän itse oli kasvanut. Hän toimitti paikallista sanomalehteä, joten hän ei voinut olla pitkää aikaa kanssamme, vaan vain aamuvuorohetkellä ja illalla. Näin kaksi nuorta sai melkoisen vastuun kannettavakseen, ja toisinaan me teimme virheitä.

Pieni maatilamme oli toisten tilojen ympäröimä, ja yksi tilallinen meni eräänä päivänä tapaamaan isääni ja kertomaan kaikesta, minkä me hänen mielestään teimme väärin. Isäni kuunteli häntä tarkkaavaisesti ja sanoi sitten: 'Jim, sinä et käsitä. Katsohan, minä kasvan poikia enkä lehmiä.' Isäni kuoleman jälkeen Jim kertoi meille nämä sanat. Kuinka kiitollinen olinkaan isästä, joka päätti kasvattaa poikia eikä lehmiä. Virheistämme huolimatta me opimme tekemään työtä tuolla pikku tilalla ja luulen, vaikka äiti ja isä eivät sitä koskaan sanoin ilmaisseetkaan, että me olimme heille tärkeämpiä kuin lehmät tai mikään muu." ("Kallisarvoiset perheemme", *Valkeus*, toukokuu 1975, s. 36.)

Työn järjestäminen ja antaminen

Kaikki perheenjäsenet hyötyvät kodissa tehtävistä töistä ja siksi kaikkien pitäisi myös osallistua niihin. Jokaiselle perheenjäsenelle tulee antaa tehtäviä, jotka sopivat heidän kyvyilleen ja heidän harrastuksiinsa. Tämä estää toimeettomuuden, ja kaikki työt tulevat tehdyiksi. Jopa pienille lapsille voidaan antaa yksinkertaisia tehtäviä.

Kun järjestämme ja annamme kotitöitä meidän on hyvä neuvotella perheen kanssa ja antaa sen osallistua päätöksentekoon. Voimme

tehdä sen perheillä tai voimme pitää erityisen perhekokouksen. Hoidammepa asian miten tahansa, *kaikkien* perheenjäsenten pitäisi osallistua työn järjestämiseen, koska kaikkien odotetaan tekevän osansa työstä.

Yksi tapa järjestää kotityöt on laatia luettelo kaikista tehtävistä töistä tärkeys- tai vaikeusjärjestyksessä. Perheenjäsenten nimet pannaan luetteloon työtehtävien viereen. Kun luettelo on valmis, se pannaan paikkaan, josta kaikki voivat nähdä tehtävänsä.

Kirjoita seuraava malli taululle tai näytä etukäteen valmistamaasi taulua.

Perheen kotityöt

Pihan siistiminen Kaupassakäynti	Isä
Ompeleminen ja vaatteiden pesu ja paikkaus Ruoan valmistaminen	Äiti
Lehmän lypsäminen Eläinten ruokkiminen Roskien pois vienti	Jussi
Astioiden pesu Pikkulasten hoito	Mari
Keittiön siistiminen Polttopuiden teko	Saara

Jonkin ajan kuluttua perheenjäsenet voivat vaihtaa tehtäviä. Se suo heille virkistävän muutoksen ja siten he saavat erilaisia työkokemuksia. Mikäli niin tehdään, työluettelo laaditaan uudestaan.

Tämä menetelmä perhetehtävien järjestämiseksi on vain yksi tapa jakaa tehtävät, mutta se on joustava ja sitä voidaan muuttaa perheen yksilöllisten toiveiden mukaan. Järjestämmepä työt miten tahansa, on tärkeätä, että tehtävät kirjoitetaan jonkinlaiseen taulukkoon. Elleivät kaikki perheenjäsenet osaa lukea, sanat voidaan korvata kuvilla.

Eräs perhe, jossa tätä menetelmää käytettiin, huomasi, että se soi heille mahdollisuuden opettaa henkilökohtaista vastuuta ainakin yhdelle lapselle. Perhe laati perheillä luettelon kotitöistä. Kuusi-vuotias poika lupasi huolehtia heidän pihastaan kadun puolelta. Se merkitsi, että hänen piti kastella kukat, kitkeä rikkaruohot ja leikata nurmikko.

Muutamaa päivää myöhemmin isä havaitsi nurmikolla paperin. Hän ajatteli nostaa sen poikansa puolesta. Se olisi ollut helppoa. Mutta hän tiesi, että jos hän tekisi niin, hän ottaisi pojalta vastuun, jonka oli hänelle antanut. Niinpä hän jätti paperin nurmikolle –

Seuraavana iltana piha näytti epäsiistimmältä: Hänen poikansa ei huolehtinut tehtävästään. Naapurien siisteihin nurmikoihin verrattuna heidän pihansa näytti sitäkin pahemmalta. Isä ajatteli rahanhukkaa, jos kukat kuolisivat. Hän epäili jopa antaneensa kuusivuotiaalleen liian suuren tehtävän. Mutta hän päätti sittenkin, että hänen poikansa oli arvokkaampi kuin nurmikko, eikä hän ryhtynyt hoitamaan poikansa tehtävää.

Sen sijaan isä pyysi poikaansa mukaansa katsomaan, kuinka asiat sujuivat. Poika lähti mielellään. Kun he olivat kulkeneet pihan ympäri, poika sanoi: ”Voi isä, se on niin vaikeata!” Isä sanoi: ”Haluaisitko, että minä autan sinua?” ”Kyllä!” hänen poikansa sanoi. ”Odot.” Poika juoksi sisälle, toi kaksi pussia ja pyysi isää siivoamaan toisen puolen nurmikosta, kun hän siivosi toisen puolen. Muutaman minuutin kuluttua työ oli tehty ja poika pani sadettajan päälle.

Kahden viikon kuluttua poika oli oppinut huolehtimaan pihasta täysin vastuuntuntoisesti. Hän tiesi, että ellei hän pitänyt siitä huolta, kukaan ei pitänyt. Hän tiesi, että hänen isänsä luotti häneen. (Mukailtu julkaisusta Stephen Covey, *The Spiritual Roots of Human Relations*, s. 145–146.)

Kuinka tämä isä auttoi poikaansa täyttämään velvollisuutensa?

Henkilökohtaisen auttamisen lisäksi me voimme antaa pieniä palkintoja auttaaksemme lapsia täyttämään velvollisuutensa.

Vastuun opettaminen ja työn jakaminen on tärkeitä. Perheen järjestäminen niin, että kaikilla on omat tehtävänsä, voi auttaa meitä vanhempia selviytymään tästä. Mutta me emme saa unohtaa lepoon ja virkistykseen tarvittavaa aikaa. Vanhin Franklin D. Richards neuvoo meitä suunnittelemaan ajankäyttöämme niin, että aikaa jää sekä virkistykselle että työlle.

”Etsiessämme keinoja oppia rakastamaan työtä emme saa unohtaa virkistäytymistä. Vaikka työ on ehdottoman välttämätöntä suoriutumistamme ajatellen, myös virkistys ja riittävä lepo ovat välttämättömiä. Kyky tasapainottaa työ virkistyksellä on tärkeä tekijä työn rakastamiseen oppimisessa. Herra odottaa meidän jokaisen muodostavan oikean tasapainon työn ja virkistyksen välille samoin kuin elämän aineellisen ja hengellisen puolen välille.” (”The Gospel of Work”, *Improvement Era*, joulukuu 1969, s. 103.)

Yhteistyön arvo

Mitä merkitystä on perheen yhteistyöllä? Kirjoita vastauksia taululle.

Kun me teemme työtä perheemme kanssa, me koemme iloa nähdessämme yhteistyön tulokset. Tunnemme olevamme lähempänä

perheitämme, ja lapsemme oppivat yhteistyötä ja oppivat jakamaan vastuuta. Koemme vanhempien iloa, kun noudatamme Herran tahtoa, ja kaikki perheenjäsenet hyötyvät harjoittaessaan liikuntaa.

”Eräässä MAP-perheessä, jonka isä oli lääkäri, vanhemmat halusivat opettaa lapsilleen työn arvoa. He ymmärsivät, että heidän lapsensa jäivät ilman hienoa oppimistilaisuutta, jos he palkkaisivat siivoijan siivoamaan vastaanottotilat.

Lapset innostuivat kovin tilaisuudesta saada säännöllisiä tuloja ja ottivat mielellään vastaan tehtävän siivota vastaanottotilat joka aamu. Yhteistyöstä tuli tärkeää. Perheen tytöt ja pojat siivosivat vastaanottotilat vuoropäivinä. Muina päivinä he auttoivat kodinhoitotehtävissä.--

Menettelystä oli seuraavia tuloksia: 1) Lapset oppivat tuntemaan isänsä ammattia. -- 2) Lapset tunsivat auttavansa isää tämän työssä ja he tunsivat siitä ylpeyttä. 3) Lapsilla oli säännöllinen työ ja päivittäisiä tehtäviä ja heillä oli vastuu siitä, että työ tehdään. 4) Lapset oppivat ryhmätyötä. -- 5) Lapset saivat säännöllistä palkkaa.” (Elwood R. Peterson, ”Family Work Projects for Fun and Profit”, *Ensign*, kesäkuu 1972, s. 8.)

Mikä on sadonkorjuun laki? (Ihminen näyttää mitä hän kylvää.) Kirjoita laki taululle.

Kaikella, mitä teemme, on luonnollinen seurauksensa. Kun me istutamme puutarhan ja huolehdimme siitä, saamme nauttia hedelmistä sadonkorjuun aikana. Kun me rakennamme ja korjaamme kotiamme, me elämme miellyttävämmässä oloissa ja turvassa. Kun pidämme vaatteemme puhtaina ja siisteinä, koemme mukavuutta ja näytämme hyvää esimerkkiä puhtaudesta. Kun valmistamme ravitsevaa ruokaa ja pidämme ruokailuvälineet puhtaina, pysymme terveempinä.

Yksi perhetyön tavoite on luonteen kehittäminen ja työnteon oppiminen. Ihmisistä tulee luotettavia, kun he omaksuvat vastuuta ja tuntevat tyydytystä hyvin tehdystä työstä. Presidentti Spencer W. Kimball on sanonut:

”Toivon meidän kaikkien ymmärtävän, että vaikka puutarhanhoitomme auttaa meitä esimerkiksi alentamaan ruokakulujamme ja antaa käyttöömmme herkullisia tuoreita hedelmiä ja vihanneksia, se saa todellisuudessa aikaan paljon enemmän. Kuka voi mitata sen juttelu- ja rupatteluhetken arvon, joka isällä ja tyttärellä on heidän kitkiessään tai kastellessaan puutarhaa? Kuinka voimme arvioida sen hyvän, mikä koituu luonnollisina esiin tulevista istuttamista ja kylvämisestä, viljelemisestä ja sadonkorjuun iankaikkista lakia koskevista opetuksista? Ja kuinka voimme mitata perheen yhdessäoloa ja

yhteispuuhailua, mitkä ovat miltei ehtona säilömisen onnistumiselle? Niinpä niin, me panemme tuotteita säilöön, mutta ehkäpä suurin hyvä sisältyy elämänopetukseen, jonka saamme ja koemme *eläesämme tarkasti* ja opettaessamme lapsillemme heidän pioneeriperintönsä.” (“Huoltotyö: evankeliumia käytännössä”, *Valkeus*, huhtikuu 1978, s. 124.)

Seuraava kertomus kuvaa, kuinka eräs perheenjäsen oppi kuinka arvokasta on tehdä työtä yhdessä perheen kanssa:

”Keskikesän kuukausina oli harvennettava eekkereittäin sokerijuurikkaita. Se tarkoittaa, että meidän piti kaivaa ylös pieniä taimia, jotta muilla juurikkailla olisi kasvutilaa. Meistä oli hauskaa syödä makeita juuria, jotka vedimme maasta, mutta väsyimme kamalasti joutuessamme kyykkimään koko päivän niitä harventaessamme. Eräänä päivänä aion jäädä kotiin, niin että minun ei olisi tarvinnut kulkea nelinkontin noita hirveän pitkiä juurikasrivejä. Sanoin isälleni, että päätäni särki – kuten särkikin – mutta hän ei antanut minulle lupaa levätä. Niinpä me kaikki menimme pellolle ja ryhdyin työhön.

Harvennettuani juurikkaita hetken sanoin, että päätäni särki. Nähtävästi isäni ei uskonut minua, koska hän ei päästänyt minua lähtemään sisälle. Valitin yhä uudestaan että päätäni särki. -- Viimein isä sanoi, ’Hyvä on, mene sinä sisälle ja pyydä äitiä tulemaan harventamaan sinun paikallesi.’ Se kauhistutti minua. En osannut kuvitella, että äiti olisi tullut pellolle tekemään minun työtäni. Sanoin isälle, että jäisin mieluummin itse pellolle työhön: työtä tehdessäni päänsärkyni lakkasi, enkä valittanut enää.”

Mitä tämä lapsi oppi kokemuksestaan? (Esim. työn tärkeyden, osansa tekemisen tärkeyden, kunnioittamaan vanhempiaan.)

Päätös

Vanhin Neal A. Maxwell on sanonut:

”En usko, että ihmiset pystyvät olemaan onnellisia, ellei heillä ole työtä. Todellisuudessa joutilaisuus orjuuttaa enemmän kuin työ. Työ pitää meidät myös nöyrinä ja muistuttaa meitä siitä, että kaikki siunauksemme tulevat meille taivaalliselta Isältämme. --

Työn evankeliumi on hyvin tärkeä kirkon opetus. Jos jo varhain elämässämme opimme tekemään työtä, meistä tulee parempia ihmisiä, parempia perheenjäseniä, parempia naapureita ja parempia Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia, Hänen, joka itsekin oppi työskentelemään puusepän ammatissa.” (“Työn evankeliumi”, *Valkeus*, kesäkuu 1976, s. 13–14.)

Kehotuksia

1. Ole iloinen, äläkä valita työstäsi.
2. Suunnittele, järjestä ja valmista perheelle työluettelo tulevaksi viikoksi, niin että jokaisella perheenjäsenellä on tehtävä.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

Sananl. 6:6–11 (esimerkki muurahaisesta)

Ef. 4:28 (kehotus työntekoon ja laupeuteen)

1. Tess. 4:9–12 (pyhien tehtävä työtä omilla käsillään)

2. Ne. 5:17 (nefiläisiä kehoitetaan ahkeruuteen)

LK 42:42 (laiskurin ei pidä syömän työmiehen leipää)

KH J. S. Hist. 55 (Joseph Smith teki työtä)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. lue julkaisusta *Evankeliumin periaatteet* luku 27, "Työ ja henkilökohtainen vastuu"
2. kertaa julkaisusta *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset*, osa A, luku 23, "Ammattitaidon hankkiminen ja parantaminen"
3. varaa käyttöösi taulu ja liitua
4. pyydä oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia.

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on kannustaa meitä kehittämään taitoamme hoitaa kotipuutarhaa.

Johdanto

Presidentti Kimball on sanonut: ”Kehotamme teitä kasvattamaan kaiken sen ruoan, jonka suinkin voitte, omalla maallanne. Marjapensaita, viiniköynnöksiä, hedelmäpuita – istuttakaa niitä, jos ilmastonne on niiden kasvattamiseen sopiva. Kasvattakaa vihanneksia ja syökää niitä omalta pihaltanne. Jopa nekin, jotka asuvat kerrostaloissa, voivat yleisesti ottaen kasvattaa joitakin elintarvikkeita purkeissa ja ruukuissa. Tutkikaa, mitkä ovat parhaat menetelmät elintarvikkeitten [tuottamiseen]. Tehkää puutarhastanne sekä siisti, viehättävä että tuottoisa. Jos kodissanne on lapsia, ottakaa heidät mukaan tähän työhön ja antakaa heille joitakin tehtäviä.” (”Perheen valmius”, *Valkeus*, lokakuu 1976, s. 111.)

Vapahtaja sanoi: ”Miksi te sanotte minulle: ’Herra, Herra’, mutta ette tee, mitä minä sanon?” (Luuk. 6:46). Jos me todella uskomme Vapahtajamme sanoihin, me noudatamme Hänen profeettansa neuvoa.

Kotipuutarhan hyödyllisyys

On olemassa monta hyvää syytä pitää puutarhaa:

PERHEYHTEYS

Perheet, jotka tekevät yhdessä työtä kotipuutarhan parissa, edistävät perheyhteyttä, koska heidän työllään on yhteinen tarkoitus. Presidentti Kimball on sanonut: ”Me toivomme, että teette tästä [puutarhasta] perheasian ja että jokaiselle, jopa pienille lapsille, annetaan jokin tehtävä. Voitte oppia ja korjata puutarhastanne paljon enemmän kuin vain itse sadon.” (”Miten tulla puhdassydämissiksi”, *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 148.)

TYÖN ARVOSTAMINEN

Kotipuutarha auttaa lapsia oppimaan työn arvon. Kun he ovat auttaneet perhettä istuttamaan puutarhan ja pitämään siitä huolta, heistä on hauskaa nähdä tulokset.

OMAVARAISUUS

Puutarhan hoitaminen auttaa meitä kehittämään luottamusta omiin kykyihimme, kun opimme huolehtimaan omista tarpeistamme. Opimme, että voimme voittaa ongelmia – sillä olemme säilöneet hedelmiä, kasvattaneet puutarhaa ja istuttaneet hedelmäpuita ja marjapensaita. Lisäsiunaus on tieto, että voimme auttaa muitakin puutetta kärsiviä.

OPETUS JA MIELIHYVÄ

Puutarha muistuttaa meitä tämän maailman kauneudesta, maailman, jonka taivaallinen Isä on meille luonut. Puutarha voi antaa meille opetuksen ja mielihyvän hetkiä, kun seuraamme kasvamisen ihmettä. Presidentti Spencer W. Kimball sanoo: ”Me tosiaankin niitämme sitä mitä me kylvämme. Vaikka se maapala, jota viljelette, jolle kylvätte ja jolta korjaatte sadon, on pienikin, niin se tuo ihmisluonnon lähemmäksi luontoa, kuten ensimmäiset vanhempamme olivat.” (”Kunnetkaa profeettoja”, *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 144.)

TERVEYS

Herra rakastaa meitä ja haluaa meidän olevan terveitä. Omien vihannesten ja hedelmien kasvattaminen ja käyttäminen tuoreina auttaa meitä pysymään terveinä. Ostamamme ruoka ei ole aina niin tuoretta kuin omasta puutarhasta saatu.

TALOUDELLISUUS

Tavallisesti kotipuutarha vähentää ruokamenoja. Käyttämällä oman puutarhan hedelmiä ja vihanneksia voimme säästää rahaa, jonka olisimme käyttäneet ostamalla ruokaa muilta.

Suunnitelmallinen aloitus

Ennen puutarhan istuttamista täytyy tehdä eräitä päätöksiä.

MINNE ISTUTAMME?

Näytä havaintovälineitä 16-a, ”Kotipuutarhasta voi saada monenlaista ruokaa”; 16-b, ”Puutarhan voi sijoittaa melkein minne vain” ja 16-c, ”Vihanneksia voi kasvattaa ruukussa, ellei maata ole saatavissa”.

Puutarha ansaitsee parhaan mahdollisen paikan, sillä siitä tulee arvokas maapalsta. Paikka johon aurinko osuu ainakin 6 tuntia päivässä, on paras.

16-a, Kotipuutarhasta voi saada monenlaista ruokaa

16-b, Kotipuutarhan voi sijoittaa melkein minne vain

16-c, Vihanneksia voi kasvattaa ruukussa, ellei maata ole saatavissa

Puutarhan pitäisi mahdollisuuksien mukaan olla talon lähellä, jotta sinne pääsee helposti. Se ei pidä olla niin jyrkällä rinteellä, että vesi vie mennessään maan ja siemenet. Jos puutarhalle ei ole muuta paikkaa kuin jyrkkä rinne, vaot pitää kyntää vaakasuoraan, ei ylhäältä alas.

Myös maan laatu on tärkeä. Jos se on liian hiekkainen, se ei pidä vettä. Jos se on liian savista, vesi kerääntyy lammikoiksi, eikä imeydy maahan. Kumpainkin ongelma voidaan ratkaista sekoittamalla hiekkaa ja savea keskenään ja käyttämällä kompostimultaa. Ellei alueella sada kylliksi, puutarhaa pitää kastella.

Kerrostaloissa asuvilla on vaikeutena tilan niukkuus. Nämä jäsenet voivat käyttää ruukkuja tai laatikoita tai vuokrata maapalstan. Kaksi saksalaista jäsentä teki juuri näin saadakseen puutarhan. He kirjoittivat kokemuksestaan presidentti Kimballille seuraavasti:

”Meitä on kaksi perhettä Frankfurtin lähetyskentällä, ja haluaisimme kertoa teille puutarhastamme.

Ei ollut kovinkaan helppoa löytää maatilkkua Frankfurtin kaltaisesta suurkaupungista, ja kun vuokrasimme sellaisen, paikka näytti aarniometsältä, jota ympäröi aita ja jolla sijaisi mökkirähjä ja joka oli korkean ruohon peitossa. Mutta tämä ei lannistanut meitä.

Ensin rakensimme uuden aidan, korjasimme mökin ja käänsimme koko puutarhan maan. Kevään tullen kylvimme vihanneksia, vaikka naapurimme sanoivat meille, ettei siinä maassa mitään kasvaisi. Lähellä on pieni joki, josta saatoimme polkupyörämme ohjaustangoilla kuljettamillamme kannuilla noutaa vettä. Rukoilimme Herraa, että Hän siunaisi puutarhamme. Herra vastasi rukouksiimme. Saimme kaikenlaisia vihanneksia. On ihmeellistä nähdä kasvien kasvavan. Käymme nyt vuorotellen puutarhaa kastelemassa. Olemme iloisia siitä, että meillä on puutarha.” (Ks. Spencer W. Kimballin lainaamana julkaisussa *Valkeus*, huhtikuu 1977, s. 3–4.)

MITÄ KASVATTA?

Toinen tehtävä päätös on, mitä kasvattaa. Toisilla puutarhapalstoilla on tilaa paljon, toisilla vähän. Jos tilaa on vähän, on valittava lajeja, jotka kasvavat ylöspäin, kuten köynnöskasvit, salkopapu tai tomaatti. Tilaa voidaan säästää myös kylvämällä lajeja, jotka tuottavat runsaan sadon, kuten kesäkurpitsa ja tomaatti, eikä lajeja, jotka tuottavat satoa vain yhden hedelmän tai juuren kerrallaan, kuten retiisi.

Tilan puutteesta huolimatta lajit pitää valita niin, että ne antavat perheelle sen tarvitsemia ravintoaineita. Meidän ei myöskään pidä

viljellä muita kasveja kuin sellaisia, joista perhe pitää ja joita se syö. Palkokasvit, kuten herne ja papu, sisältävät valkuaisaineita ruumiin rakennukseksi. Hedelmät ja lehtivihannekset sisältävät suojaravinteita tauteja vastaan. Juureksista saa energiaa. Myös viljasta saa energiaa, jos on tilaa sen kasvattamiseen. Kasveja valittaessa pitää tietysti ottaa huomioon myös ilmasto ja laatu.

Näytä luetteloa tai kirjoita taululle luettelo hedelmistä, vihanneksista, palkokasveista, juureksista ja viljalajeista, joita voi kasvattaa alueellanne.

Mikä näistä lajeista tuottaa eniten satoa vähimmällä alalla?

On hyvä tehdä kartta siitä, mitä lajeja olemme kasvattaneet minäkin vuonna puutarhan eri osissa. Samaa lajia ei nimittäin pidä kasvattaa vuodesta toiseen samassa paikassa, sillä muutoin sato heikkenee.

Näytä havaintovälinettä 16-d, "Esimerkki puutarhan suunnitelmaksi".

MILLOIN KYLVÄÄ TAI ISTUTTAA?

Myös istutus- tai kylvöaika edellyttää päätöstä. Noudata siemenpus-sien ohjeita. Eräiden lajien kasvua voidaan nopeuttaa kasvattamalla taimia aluksi sisällä. Lopulliselle kasvupaikalle ne istutetaan yleensä yöpakkasten mentyä kesäkuun alkupuolella.

Näytä taulukkoa oman alueesi lajien istutus- ja kylvöajoista.

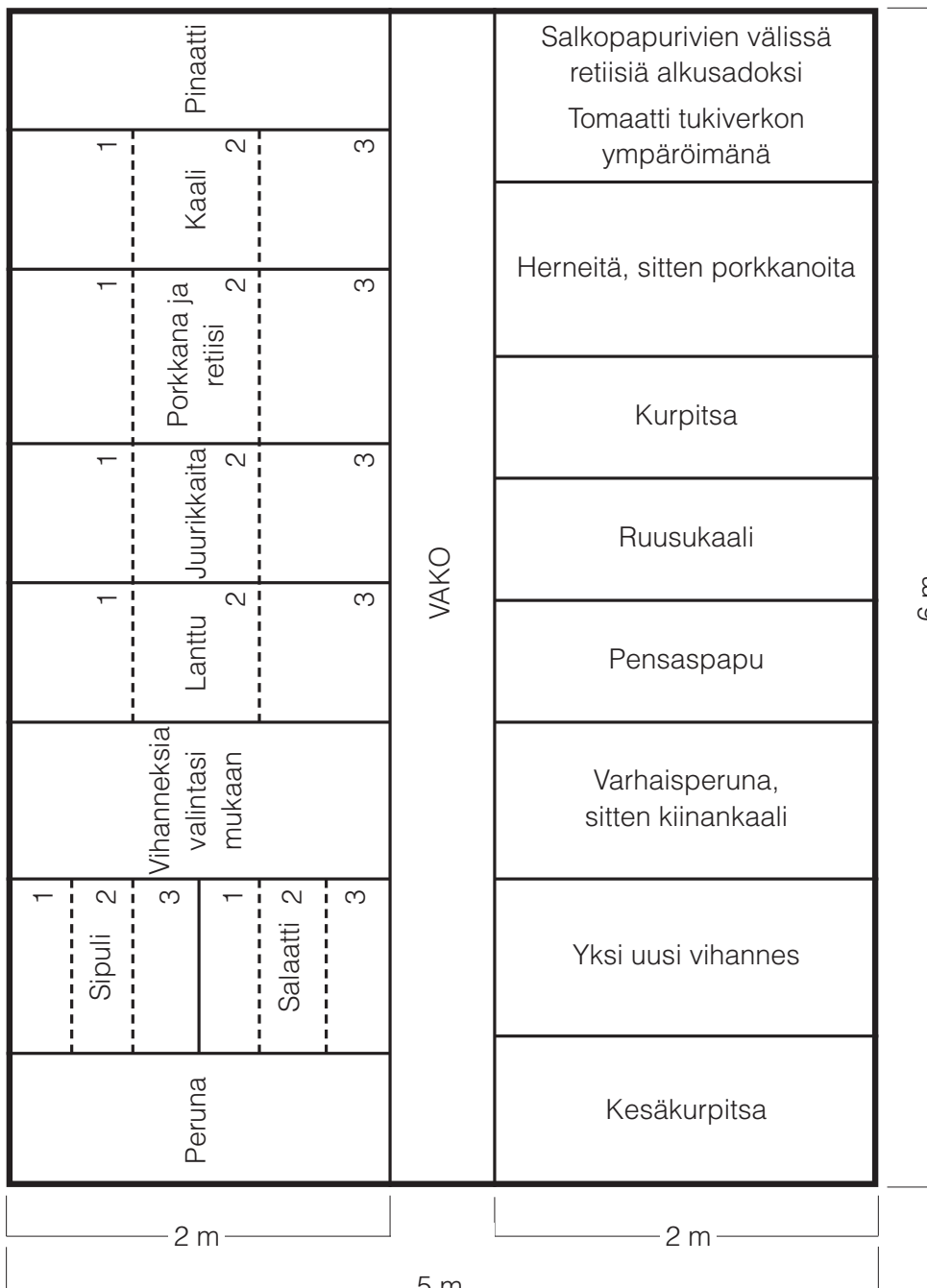
Puutarhapaikan kunnostaminen

Maa on hyvä kääntää jo syksyllä syvin lapionpistoin, niin että routa pääsee kuohkeuttamaan sitä. Keväällä maa käännetään tarvittaessa uudestaan, ja ennen kylvöä se möyhennetään hienorakeiseksi ja tasoitetaan.

Maata voidaan parantaa. Kompostimulta, jota saadaan mädättämällä kasvi- ja eläinjätteitä, parantaa sekä hiekka- että savimaan koostumusta. Kompostimulta lisää myös sadon laatua ja määrää, koska se lisää maan ravinteita. Mutta hyvin kompostoitunut multa ei ole valmista päivässä eikä sitä näin ollen voi levittää maahan heti. Mullan valmistumiseen kuluu 4–6 kuukautta. Tästä syystä jotkut ihmiset tekevät kompostin joka vuosi ja käyttävät sen puutarhamaan parannukseen seuraavana vuonna.

Kompostin tekeminen ei ole vaikeata. Ensiksi valitaan sopiva paikka. Se voi olla avoin paikka etäällä juomaveden ottopaikasta. Komposti voidaan tehdä myös kuoppaan tai kolmeseinäiseen lauta-kehikkoon tai rautalanka-aitaukseen. Alimmaiseksi levitetään 15 cm orgaanista jätettä kuten lehtiä, olkia, hedelmien tai vihannesten kuoria, naatteja tai ruoanjätteitä. Kompostiin ei saa panna metalliesi-

16-d, Esimerkki puutarhan suunnitelmaksi

neitä, luita, rasvaa eikä muuta hitaasti kompostoituvaa ainetta. Tämän kerroksen päälle levitetään lantaa, mikäli sitä on saatavissa. Sen tilalla voidaan käyttää hieman vanhaa kompostimultaa, joka aloittaa nopeasti palamisen. Ihmisten tai lihansyöjäeläinten jätöksiä ei saa koskaan käyttää. Nämä jätteet saastuttavat maan.

Näytä havaintovälinettä 16-e, "Komposti".

Päällimmäiseksi pannaan 5 cm multaa. Se muotoillaan keskeltä kuopalle, niin että vesi painuu kasan sisään. Tämän jälkeen kompostia täytetään kaikenlaisella maatuvalalla jätteellä, ja kun sitä on kertynyt noin 15 cm se peitetään 5 cm:n multakerroksella. Kerrokset tulee kastella.

Kasan tulee aina pysyä kosteana mutta ei märkänä ja sitä käännettään hangolla tai talikolla kerran viikossa, jotta sen sisälle pääsee ilmaa. Jätteet kompostoituvat nopeasti, jos kompostin keskellä on noin 70 asteen lämpötila. Kun komposti lakkaa haisemasta, se on valmista käytettäväksi maanparannukseen.

Pyydä veljiä kuvailemaan, kuinka he ovat tehneet kompostinsa.

Puutarhan kylväminen

Siellä missä kasvukausi on lyhyt, taimikasvatus voidaan aloittaa sisällä istutusruukuissa. Kylvökset ulos tehdään suoriin riveihin, niin että taimet voidaan erottaa rikkaruohoista. Suoran rivin saa aikaan pingottamalla narun kahden maahan työnnetyn tikun väliin.

On hyvä kylvää samaa lajia eri riveihin viikon välein, niin ettei koko sato valmistu yhdellä kertaa. Siemenet ovat erikokoisia, eikä niitä siksi voi kylvää yhtä syvälle. Yleensä niitä ei pidä kylvää syvemmälle kuin kolme kertaa niiden läpimitta. Kylvökset peitetään ja rivien väliin jätetään kylliksi tilaa, jotta niitä voidaan harata kasvun päästyä hyvään alkuun. Siemeniä ei pidä myöskään kylvää liian tiheään.

Kun siemenet on kylvetty, maa pidetään kosteana. Jos maa kuivuu, siemenet eivät idä.

Puutarhan hoitaminen

Kaikesta suunnittelusta, maan kääntämisestä ja kylvämisestä ei ole mitään hyötyä, ellei puutarhasta huolehdita jälkikäteen. Puutarhan hoitamiseen kuuluu seuraavaa:

VESI

Kasvimaa pitää kastella hyvin noin kerran viikossa, ellei sada tarpeeksi. Kastelemisen jälkeen maan pitäisi olla märkää noin 17 cm:n

syvyyteen. Maanpinnan kovettumisen vuoksi maata ei pidä kastella päivällä kovassa auringonpaisteessa.

KITKEMINEN

Rikkaruohot kuluttavat kasveilta vettä ja ravinteita. Rikkaruohot kitke-
tään käsin tai kaivetaan kuokalla. Paksu katekerros voi vähentää
rikkaruohojen kasvua, mutta kate pitää siirtää syrjään melkein
viikoittain, jotta maa voidaan möyhentää kuokalla, ja sitten kate
pannaan takaisin.

KATE

Kun kasvin taimet alkavat olla kyllin vahvoja, loputkin rikkaruohot
poistetaan ja taimien ympärille ja rivien väliin levitetään sahanpurua,
revittyjä sanomalehtiä, ruohonsilppua, puun lehtiä tai olkia 5–10 cm
paksuudelta. Kate estää maata kuivumasta tai kuumenemasta
liikaa. Monet katteen käyttäjät uskovat selviävänsä vähemmällä
kitkemisellä.

HYÖNTEISVAHINKOJEN TORJUNTA

Hyönteiset vahingoittavat taimia ja voivat hävittää jopa koko sadon.
Hyönteisiä voidaan poistaa käsin, suihkuttamalla vedellä tai hävittää
torjuntamyrkkyä. Jos hyönteismyrkkyä käytetään, varoaikoja on
noudatettava ja tuotteet pitää pestä huolellisesti ennen käyttämistä.

SADONKORJUU

Hedelmät ja vihannekset maistuvat parhailta vastapoimittuina ja
silloin ne ovat ravintoarvoltaan parhaita. Eräät lajit, kuten kurkku,
antavat paremmin satoa, jos niitä poimitaan jatkuvasti. Niiden ei saa
antaa kypsyä liikaa, jolloin ne nahistuvat ja kuivuvat. Lehtivihannekset
poimitaan nuorina ja hauraina.

Näytä havaintovälinettä 16-f, "Hyvä sato on tulos hyvästä puutarhanhoidosta".

Päätös

Me voimme osoittaa, että me rakastamme Herraa ja turvaamme
Häneen, tekemällä mitä Hänen profeettansa meiltä pyytävät. Yksi
asia, mitä profeetat ovat pyytäneet meitä tekemään, on perustaa
puutarha. Jos me teemme etukäteissuunnitelmia ja valmistamme ja
hoidamme puutarhaa, pidämme sen kunnossa ja tuottavana, me
saamme monenlaisia siunauksia.

Mitä puutarhalle tapahtuu, kun me suunnittelemme, valmistamme ja kylvämme mutta
emme huolehdi siitä?

16-f, Hyvä sato on tulos hyvästä puutarhanhoidosta

Presidentti Kimball on neuvonut: ”Pitäkää pihanne ja puutarhanne hyvinhoidettuina. Olivatpa olosuhteet mitkä tahansa, antakaa kotinne heijastaa järjestystä, kauneutta ja onnea. Suunnitelkaa hyvin ja toteuttakaa suunnitelmanne oikealla ja järjestelmällisellä tavalla.” (”Perheen valmius”, *Valkeus*, lokakuu 1976, s. 112.)

Kehotus

Toimi yhteistyössä perheesi kanssa ja hanki puutarha ja hoida sitä, niin että se on kaunis ja tuottava.

Lisäselvitystä antava pyhien kirjoitusten kohta

LK 59:16–19 (maan hyvyys tarkoitettu ihmiselle)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. ota selvää kirjoista, puutarhaneuvojilta tai kokeneilta puutarhureilta mitä lajeja kannattaa kasvattaa kotipuutarhassa
milloin mikin laji kylvetään
kuinka komposti valmistetaan
kuinka puutarhaa kastellaan, kitketään, harataan ja varjellaan hyönteistuhoilta.
2. Valmista tauluja oppiaiheen tiedoista tai valmistaudu kirjoittamaan niitä taululle.
3. Pyydä jotakuta oppilasta kertomaan menestyksestään puutarhanhoidossa.
4. Pyydä oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia tai pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Henkilökohtaiset ja perheen tavoitteet

Oppiaihe 17

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on auttaa meitä asettamaan ja saavuttamaan henkilökohtaisia ja perheen tavoitteita.

Johdanto

Kun presidentti Spencer W. Kimball oli 14-vuotias, eräs kirkon johtaja vieraili hänen vaarnansa konferenssissa. Hän sanoi yleisölle että heidän pitäisi lukea pyhiä kirjoituksia. Tuota kokemusta muistellen presidentti Kimball on kertonut:

”-- Kun oivalsin, etten ollut lukenut läpi Raamattua, minä sinä samana iltana juuri tuon puheen päätyttyä kuljin korttelin päässä olevaan kotiini ja kiipesin pieneen yläkerroksessa olevaan vinttikamariini, sytytin pienen öljylampun, joka oli pikku pöydällä, ja luin 1 Mooseksen kirjan ensimmäisen luvun. Vuotta myöhemmin suljin Raamatun luettuani jokaisen luvun tuosta suurenmoisesta ja loistavasta kirjasta --.

Huomasin, että Raamatussa oli tiettyjä osia, joita 14-vuotiaan pojan oli vaikea ymmärtää. Jotkut sivut eivät minusta olleet erityisemmän kiinnostavia, mutta kun olin [lopettanut lukemisen] minua lämmitti tyytyväisyys siitä, että olin asettanut itselleni tavoitteen ja saavuttanut sen.” (“Täyden ja yltäkylläisen elämän suunnitteleminen”, *Valkeus*, syyskuu 1974, s. 380.)

Tavoite on jotakin sellaista, minkä haluamme saavuttaa. Kuolevaisuutta edeltävässä elämässämme taivaallisen Isän henkilapsina saimme tietää, että tämän elämän aikana meidän piti kehittyä ja tulla enemmän taivaallisen Isän kaltaiseksi. Sen oli määrä olla elämämme päätavoite. Saavuttaaksemme tuon tavoitteen meidän pitää asettaa ja saavuttaa osatavoitteita. Siten me voimme myös elää täyttä ja rikasta elämää.

Henkilökohtaisten ja perheen tavoitteiden valitseminen

Ensimmäinen askel tavoitteen valitsemisessa on ajatella elämäänsä ja päättää, kuinka sitä voisi parantaa. Sitten voimme valita henkilökohtaisia ja perheen tavoitteita kehittyäksemme. Jos haluamme tulla hengellisesti vahvemmiksi, meidän tulee tutkia hengellistä

voimaamme ja asettaa itsellemme sopivia tavoitteita. Seuraavista kysymyksistä voi olla siihen apua:

- Rukoilenko kyllin usein?
- Olenko kelvollinen saamaan vastauksia rukouksiini?
- Tiedänkö, mitä profeetta sanoo, ja noudatanko hänen ohjeitaan?
- Luenko säännöllisesti pyhiä kirjoituksia?
- Suoritanko tunnollisesti pappeustehtäväni?
- Maksanko rehellisesti kymmenykset ja uhrit?
- Ajattelenko aina puhtaita ja kelvollisia ajatuksia?
- Pitääkö perheemme joka viikko perheillan?
- Onko perheemme sinetöity temppelissä?
- Valmistaako perheemme muita ottamaan vastaan evankeliumin?

Nämä asiat vaativat aikaa ja työtä. Niinpä meidän pitäisi valita aluksi vain yksi tai kaksi tavoitetta. Kun edistymme yhdessä asiassa, voimme keskittyä toiseen. Täydellisyys on jotakin sellaista, jota kohti pyritään askel askeleelta koko elämän ajan. Siihen ei päästä pelkästään siksi, että olemme asettaneet itsellemme tavoitteen.

Meidän pitäisi ajatella myös millaista edistystä toivomme saavuttavamme koulutuksen avulla, ammatissamme ja muilla aloilla. Kun ajattelemme elämämme eri alueita, meidän pitäisi ajatella, kuinka voimme kehittyä. Meidän pitäisi sitten asettaa itsellemme tavoitteita. Jokaisen tavoitteen pitää olla sellainen, että se vaatii työtä, mutta toisaalta sellainen, että se on *mahdollista* saavuttaa.

Pyydä oppilaita mainitsemaan kohtuullisia tavoitteita seuraavilta alueilta: rukous, pyhien kirjoitusten tutkiminen, perheilta, temppeliavioliitto, sukututkimus, kotiopetus, lähetystyö, kymmenykset, puhtaiden ajatusten vaaliminen, kasvatusta, ammatti.

Voidaksemme asettaa itsellemme henkilökohtaisia tavoitteita meidän pitää ajatella toiveitamme ja kykyjämme ja rukoilla innoitusta Herralta. Haluamme ehkä myös vanhemmilta, kirkon johtajilta tai luotetuilta ystäviltä neuvoja tavoitteiden asettamiseen. Meidän tulee päättää, mitä haluamme tehdä, ja koska haluamme saada sen tehdyksi.

Presidentti N. Eldon Tanner on kertonut kokemuksesta, joka hänellä oli erään pojanpoikansa kanssa, joka oli asettanut henkilökohtaisen tavoitteen:

Pojanpoika sanoi: ”’Isoisä, olen tehnyt kaiken sataprosenttisesti aina siitä lähtien, kun minut asetettiin diakoniksi vuosi sitten. -- En ole ollut poissa yhdestäkään sakramenttikokouksesta, pyhäkoulusta enkä pappeuskokouksesta.’

Onnittelin häntä ja sanoin: 'John, jos jatkuvasti teet tuon satapro-senttisesti aina siihen saakka, kunnes olet kyllin vanha mennäksesi lähetystyöhön, maksan sinun lähetystyösi.' Hän sanoi hymyillen: 'Teen sen.'

Ajattelin, ettei minulla ole hätää, mutta hän päätti käydä kokouksissa satapro-senttisesti. Muistan pari tapausta, kun hän hillitsi itseään päästäkseen tuohon päämääräänsä. Kerran hänen setänsä kutsui hänet matkalle, jolle hän lähti poikiensa kanssa, mutta matkan oli määrä kestää yli viikonlopun. John kysyi: 'Onko matkan varrella seurakuntaa, jossa voisin osallistua sunnuntain kokouksiin?' Ja kun hänelle sanottiin, ettei näin ollut, hän sanoi: 'En voi tulla mukaan. Aion käydä kokouksissa satapro-senttisesti.' Ja näin hän luopui jännittävästä merimatkasta saarelle, jonne setä poikineen meni.

Erään toisen kerran hän katkaisi jalkansa juuri ennen viikonloppua. Hänen ensimmäinen kysymyksensä lääkärille oli: 'Voinko mennä kirk-koon sunnuntaina? Haluan käydä kokouksissa satapro-senttisesti.' Hän tuli kirkkoon kainalosauvojen avulla.

Täyttäessään yhdeksäntoista hän sanoi: 'Isoisä, olen käynyt kokouk-sissa satapro-senttisesti aina siitä lähtien, kun sovimme asiasta.' Olin [hyvin] iloinen voidessani maksaa hänen lähetystyökulunsa. Tämä saavutus on vaikuttanut suuresti hänen elämäänsä. Hänen ei ole vaikeata hillitä itseään ja suorittaa sitä, mikä on oikein ja mikä tuo hänelle menestystä." ("Menestystä mitataan itsehillinnällä", *Valkeus*, lokakuu 1975, s. 26–27.)

Kuinka kauan John teki työtä saavuttaakseen tavoitteensa? (Kuusi vuotta.)

Miltä luulette hänestä tuntuneen hänen saavutettuaan tavoitteensa?

Perhetavoitteiden asettamiseksi perheenjäsenten pitäisi keskustella toiveistaan ja ajatuksistaan toistensa kanssa. Kaikkien tulee osal-listua tavoitteen asettamiseen isän johdolla. Rukouksesta on apua tavoitteen asettamisessa.

Vanhin J. Thomas Fyans on kertonut, kuinka eräs perhe valitsi tavoit-teensa:

"Noin viiden tuhannen kilometrin päässä [Salt Lake Citystä] perhe, joka tekee taas tämän konferenssin jälkeen jotakin aivan erityistä. Kun heidän kotiinsa saapuu kirkon lehti, jossa on konferenssipu-heet, perhe lukee heti sanomat, ja vanhemmat lapset selostavat heille tutkittavaksi annettuja puheita.

Mutta he eivät vain lue niitä. Perheillä he valitsevat perheelle ja yksityisille perheenjäsenille tavoitteita konferenssisanomien perus-teella. Heidän tavoitteensa ovat käytännöllisiä: 'Muistamme isoäitiä

päivittäisissä rukouksissamme, opettelemme ulkoa jonkin kirkon laulun, tarkistamme perheen valmiuden, teemme Herran tahdon Hänen tahtomallaan tavalla – emme omallamme, tuomme kirkkoon jonkun kirkkoon kuulumattoman.’ He keskustelevat päämäärästään, rukoilevat niiden johdosta ja kertaavat niitä usein. Onko siis ihme, että isä sanoo: ’Perheemme pitää yleiskonferenssia Herran luettelona kaikesta siitä, mihin meidän tulisi keskittyä. Se on merkinnyt meille ja lapsillemme enemmän kuin sanat voivat kuvailla’’ (”Konferenssista käännekohta elämäämme”, *Valkeus*, kesäkuu 1975, s. 33–34.)

Mitä tämä perhe teki valitakseen tavoitteensa?

Tavoitteet edistävät iankaikkista kehitystä

Pyydä luokan jäseniä ajattelemaan hetkinen iankaikkisia tavoitteitaan. Pyydä heitä kertomaan tavoitteistaan luokalle. Kirjoita tavoitteet taululle.

Meillä kaikilla on joitakin yhteisiä tavoitteita. Vapahtaja sanoi esimerkiksi nefiläisille: ”Sen tähden minä tahtoisin, että te olisitte täydelliset, samoin kuin minä olen tai kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen” (3. Ne. 12:48). Täydellisyys ja iankaikkinen elämä perheemme kanssa ovat suurimmat tavoitteet, jotka voimme saavuttaa. Presidentti Joseph Fielding Smith on sanonut:

”Pelastus ei tule yhtäkkiä; meitä on käsketty olemaan täydellisiä, niin kuin meidän taivaallinen Isämme täydellinen on. – –

Se ei tule yhtäkkiä – – sillä meidän täytyy mennä haudan tuolle puolen, ennen kuin saavutamme tuon täydellisyyden ja olemme jumalan kaltaisia.

Mutta täällä [maan päällä] me laskemme perustuksen. Täällä meille opetetaan näitä Jeesusken Kristuksen evankeliumin yksinkertaisia totuuksia, tässä koetustilassa, jotta me valmistautuisimme tuota täydellisyyttä varten. Meidän velvollisuutemme on olla tänään parempia kuin olimme eilen, ja huomenna parempia kuin me olemme tänään.” (*Pelastuksen oppeja*, osa 2, s. 26–27.)

Näytä havaintovälineitä 17-a, ”Pyhien kirjoitusten tutkiminen perheen piirissä tarjoaa monia palkintoja”, 17-b, ”Rukous voi yhdistää perheitä” ja 17-c, ”Perheilta voi edistää hengellisyyttä”.

Täydellisyys ei ole tavoite, joka voidaan saavuttaa yhdessä päivässä. Meidän pitää valita ja saavuttaa muita tavoitteita, jotka johtavat vähitellen täydellisyyteen. Voimme esimerkiksi ottaa tavoitteeksemme

17-a, Pyhien kirjoitusten tutkiminen perheen piirissä tarjoaa monia palkintoja

17-b, Rukous voi yhdistää perheitä

17-c, Perheilta voi edistää hengellisyyttä

pyhien kirjoitusten lukemisen päivittäin tai sen että pidämme yhteisen perherukouksen. Nämä tavoitteet auttavat meitä pääsemään lähemmäksi taivaallista Isää ja auttavat meitä kehittymään kohti täydellisyyttä.

Mitä muut tavoitteet voivat auttaa meitä saavuttamaan iankaikkisen elämän? (Temppeleliavioliitto on yksi tärkeä tavoite. Ilman sitä me emme voi tulla taivaallisen Isän kaltaiseksi.)

Seuraava kertomus havainnollistaa, kuinka tavoitteet auttavat meitä kehittymään kohti iankaikkista elämää:

Kun Jari tapasi ensi kertaa lähetyssaarnaajat, hän oli 24-vuotias ja hyvin masentunut. Hän oli valmistunut opettajaksi, mutta hänellä ei ollut ammattiaan vastaavaa työtä. Hän ei ollut naimisissa, eikä nähnyt elämälle mitään erityistä tarkoitusta. Aamusta toiseen hän kysyi itseltään: ”Miksi vielä tämäkin päivä?”

Eräänä päivänä eräs vanha ystävä, joka oli liittynyt kirkkoon, kutsui hänet tapaamaan lähetyssaarnaajia. Vanhimmat kehottivat häntä lukemaan Mormonin Kirjaa ja rukoilemaan, onko se totta. Kun Jari tutki Jeesuksen Kristuksen evankeliumia, hän tunsi, että elämällä oli todellinen tarkoitus. Kun hän rukoili, hän sai pian tietää, että Mormonin Kirja oli totta ja että hän halusi seurata Vapahtajaa. Koska hän halusi mennä kasteelle, hän muutti elämänsä ja alkoi elää evankeliumin mukaan.

Kasteensa jälkeen Jari otti vastaan tehtävän piispaltaan ja täytti tunnollisesti pappeusvelvollisuutensa. Hän tunsi suurta halua auttaa muita ja sai pian tehtävän pienten lasten opettajana. Sitten hän tutustui kauniiseen nuoreen naiseen ja solmi hänen kanssaan temppeleliavioliiton. He ottivat tavoitteekseen mennä temppelein, ja sittemmin heidät sinetöitiin yhteen koko iankaikkisuudeksi. Sen jälkeen he ovat kokeneet suurta onnea Herran suunnitelman noudattamisesta.

Tavoitteiden saavuttaminen

Pyydä luokan oppilaita lukemaan 2. Ne. 32:9.

Nefi kehottaa meitä rukoilemaan ennen kuin me yritämme saattaa päätökseen mitään. Tärkeimpiä asioita tavoitteiden saavuttamisessa on se, että päätämme saavuttaa tavoitteen. Kun rukoilemme taivaallista Isää, meidän pitäisi pyytää Häneltä apua. Meidän tulee luvata, että me teemme kaiken voitavamme tavoitteidemme saavuttamiseksi.

Mitä me voimme tehdä muistaaksemme tavoitteemme?

Tavoitteiden muistamiseksi on hyvä kirjoittaa ne päiväkirjaan. Voimme kirjoittaa ne myös pieneen korttiin tai paperilapulle, joka pannaan näkyvälle paikalle. Voimme keskustella tavoitteistamme

säännöllisesti perheessämme. Voimme erityisesti auttaa perheenjäseniä heidän henkilökohtaisten tavoitteidensa saavuttamisessa. Saavuttaaksemme perhetavoitteet, meidän täytyy tehdä työtä yhdessä. Perheillat suovat ihanteellisen tilaisuuden.

Mitkään vanhurskaatkaan toiveet ja tavoitteet eivät auta meitä, elleimme tee työtä niiden saavuttamiseksi. Herra on sanonut: ”Ja te saatte kaiken voiton ja kirkkauden ahkeruutenne, uskollisuutenne ja uskon rukoustenne kautta” (LK 103:36). Kun teemme uutterasti työtä, noudatamme käskyjä ja rukoilemme, voimme saavuttaa vanhurskaat tavoitteemme. Jokainen päivä suo tilaisuuden päästä vähän lähemmäksi tavoitteidemme saavuttamista.

Meidän täytyy uhrata usein jotakin tavoitteemme saavuttamiseksi. Presidentti Spencer W. Kimball selitti kerran, kuinka hänen onnistui saavuttaa yksi tavoitteensa:

”Lähetystyöni jälkeen halusin yliopistoon, mutta perheelläni ei ollut varaa ryhtyä kouluttamaan minua. Niinpä otin työpaikan rahtitavaran käsittelijänä Southern Pacific Railroad -yhtiössä Los Angelesissa hankkiakseni opiskelurahoja. Tein 14-tuntisia työpäiviä kuljettaen rahtitavaraa varastorakennusten ja tavaravaunujen välillä kaksipyöräisillä työntökärryillä. Usein näissä työntökärryissä oli likemmäs puolen tonnin kuorma. Ymmärrätte varmasti, miksi olin väsynyt päivän päättyessä.

Asuin sisareni luona noin neljän – viiden kilometrin päässä. Raitiovaunukyyti maksoi kymmenen centtiä, ja minä kävellä laapostin koko matkan kumpaankin suuntaan säästääkseen 20 centtiä päivässä. Halusin hartaasti yliopistoon, ja tuon välimatkan käveleminen toi päämääräni saman verran lähemmäksi toteutumistaan. Sain säästetyksi niin paljon, että pystyin palaamaan kotivaltiooni Arizonaan ja menemään Arizonan yliopistoon.” (”Päätökset – miksi on tärkeää tehdä niitä jo nyt”, *Valkeus*, syyskuu 1971, s. 273.)

Päätös

Vanhin O. Leslie Stone on sanonut:

”*Meidän tulee kaikkien jatkuvasti arvioida edistymistämme.* Jotta voisimme elää vanhurskasta elämää ja täyttää luomisemme tarkoituksen, meidän täytyy alituisesti luoda silmäys menneeseen, määritellä nykyinen asemamme ja asettaa tavoitteet tulevaisuutta varten. Ilman tätä menettelyä meillä on tuskin mitään mahdollisuuksia saavuttaa tavoitteitamme.” (”Onnistuminen avioliitossa”, *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 108.)

Tavoitteiden asettaminen, suunnittelu ja työskentely niiden saavuttamiseksi, edistyksemme arviointi ja uusien tavoitteiden asettaminen, on tapahtumasarja, joka vie meidät lähemmäksi täydellisyyttä. Taivaalliselle Isällemme on otollista, että me asetamme tavoitteita, ja Hän auttaa meitä saavuttamaan ne.

Kehotus

1. Valitse rukoillen henkilökohtainen tavoite. Voit valita tavoitteen esim. seuraavilta alueilta:

Rukous

Pyhien kirjoitusten tutkiminen

Perheilta

Temppeliavioliitto

Sukututkimus

Lähetystyö

Kymmenykset

Puhtaiden ajatusten ajatteleminen

Kotiopetus

Kirjoita tavoitteesi päiväkirjaan tai paperille ja pane se helposti nähtävään paikkaan.

Päätä saavuttaa tavoitteesi. Rukoile apua ja lupaa Herralle tehdä parhaasi.

2. Keskustele perheesi kanssa, mitä se haluaa elämältä. Valitse perhetavoite joltakin edellä olevan luettelon alueelta ja auta perhettäsi saavuttamaan se.

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. varaa käyttöösi taulu ja liitua

2. pyydä oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia tai pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Itsehallinnan kehittäminen ja opettaminen

Oppiaihe 18

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on auttaa meitä kehittämään parempaa itsehallintaa ja opettaa kuinka me voimme opettaa sitä lapsille.

Johdanto

Arabialaisten hevosten valitsemisesta ja koulutuksesta kerrotaan, että koska niitä käytetään tärkeään palvelukseen, niiden pitää totella ehdottomasti isäntiään. Ne opetetaan varhain noudattamaan välittömästi isännän komentoja. Sitten ne pannaan kokeeseen, jotta nähdään, kuinka ne menettelevät paineen alaisina. Niitä pidetään pitkän aikaa aitauksessa ilman vettä, jota on aivan portin toisella puolella. Aikanaan portti avataan ja hevoset juoksevat kohti vettä. Mutta juuri ennen kuin ne ehtivät veden ääreen, kouluttaja viheltää komennon palata hänen luokseen. Janon vuoksi jotkut hevoset eivät välitä komennosta, mutta toiset palaavat heti isännän luokse. Nämä kuuliaisat hevoset ovat oppineet kuria ja hyväksytään arvokkaimpiin tehtäviin. Muita käytetään vähemmän tärkeisiin tehtäviin. (Mukailtu julkaisusta Sterling W. Sill, *Leadership*, osa 1, s. 62.)

Meidän mielitekomme ja halumme ovat kuin nämä hienot, voimakkaat hevoset. Jos niiden annetaan juosta viltinä, hillitsemättä ja kouluttamatta, voimme menettää niiden hallinnan ja joutua hengellisiin ongelmiin. Tämän tietäen Herra on varannut meille avun. Kuten hevosia komennetaan isännän vihellyksin, siten me saamme ohjeita omalta isännältämme, Jeesukselta Kristukselta, tulla Hänen tykönsä.

Herra on antanut meille vapaan tahdon. Siksi me voimme valita vapaasti, mutta meidän valintamme määräävät meidän tulevaisuutemme. Kun valitsemme vanhurskauden, me osoitamme olevamme kelpollisia palvelemaan Jumalan valtakunnassa. Mutta valitaksemme oikein me, kuten hevoset, tarvitsemme koulutusta ja kuria. Tämä kuri opettaa meitä hallitsemaan mielitekojamme ja halujamme. Se opettaa meitä noudattamaan Mestariamme kuiskauksia jopa silloinkin, kun joudumme kiusauksiin.

Lue Sananl. 16:32.

Itsehallinta on välttämätöntä iankaikkisen kehityksen kannalta

Itsehallinta on meissä oleva voima hallita halujamme, tekojamme ja tottumuksiamme. Tällainen voima on välttämätön, mikäli aiomme palata taivaallisen Isän tykö. Se vaatii meiltä jatkuvaa ponnistelua, mutta kun kykymme hallita itseämme kehittyy, me olemme valmiimpia tekemään oikeita päätöksiä oikeaan aikaan.

Itsehallinta on erityisen tärkeätä meille pappeudenhaltijoille. Me emme voi neuvoa ja palvella muita hyvin, ennen kuin olemme oppineet hallitsemaan itseämme. Kun olemme oppineet itsehallintaa, voimme opettaa lapsiamme ja muita hallitsemaan itseään.

Kun meidät kastettiin, aloitimme uuden Vapahtajan seuraamiseen omistetun vaelluksen polulla iankaikkiseen elämään. Mutta seurataksemme Häntä meidän täytyy voittaa maailmallisuus, heikkous ja epätäydellisyys. Vapahtaja opetti: "Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua" (Matt. 16:24). Hän opetti myös: "Menkää sisään ahtaasta portista. Monet menevät avarasta portista ja laveaa tietä, mutta se vie kadotukseen. Miten ahdas onkaan se portti ja kapea se tie, joka vie elämään, ja harvat löytävät sen!" (Matt. 7:13–14.)

Ahtaasta portista sisälle meneminen vaatii itsehallintaa ja kieltäytymistä. Se vaatii kiusausten voittamista. Mutta Herra lupaa palkita meitä kieltäytymisestä. Hän lupaa, että totuuden tunteminen ja sen kanssa sopusoinnussa eläminen vapauttaa meidät synnin ja väärin valintojen vaikutuksista.

Itsehallinta tekee meidät vapaiksi

Taivaallinen Isä on antanut meille käskyjä, koska Hän rakastaa meitä ja haluaa suojella meitä murheelta. Hän haluaa auttaa meitä oppimaan itsehallintaa, niin että Hän voi siunata meitä.

Mitä siunauksia koituu evankeliumin mukaisesta elämästä, ja kuinka kuuliaisuus tekee meidät vapaiksi? Viittaa seuraaviin periaatteisiin ja keskustelkaa, kuinka kuuliaisuus ja itsehallinta tekee meidät vapaiksi.

KYMMENYSTEN LAKI

Kun me noudatamme kymmenysten lakia, me voimme oppia voittamaan itsekkäitä haluja.

VIISAUDEN SANA

Elämällä tämän lain mukaan voimme vapautua tupakan, alkoholin ja huumeiden vahingollisista vaikutuksista.

SIVEYDEN LAKI

Opimme hallitsemaan ruumiin ja hengen haluja pitääksemme ne Herran asettamissa rajoissa. Tämä auttaa meitä vapautumaan murheesta ja katumuksesta.

Kun opimme hallitsemaan itsemme, voimme muodostaa myönteisiä tapoja, kuten nousemaan varhain, lukemaan pyhiä kirjoituksia päivittäin ja täyttämään viivyttämättä tehtävämme. Sellaiset tavat voivat vapauttaa meidät vaikeuksista.

Kuinka voimme oppia hallitsemaan itsemme

Lue Al. 37:32–37.

Mitä tämä Mormonin Kirjan kohta opettaa itsehallinnan saavuttamisesta? (Meidän tulee inhota syntiä ja jumalattomuutta, tehdä parannus, uskoa Kristukseen, olla nöyriä, pyrkiä välttämään kaikkia kiusauksia, olemaan koskaan väsymättä tekemään hyviä tekoja, oppimaan viisautta, pitämään Jumalan käskyt, pyytämään neuvoa Herralta kaikissa tekemisissämme.)

Itsehallinnan oppiminen kestää koko elämän. Se edellyttää tietoa meistä itsestämme ja evankeliumin periaatteista, joiden mukaan meidän tulee elää. Se merkitsee, että me asetamme tavoitteita elää noiden periaatteiden mukaan ja luotamme Herraan voiman ja tuen saamiseksi pyrkiessämme saavuttamaan nuo tavoitteet.

Kirjoita taululle tai pahvitaululle seuraava luettelo:

1. Tunne itsesi.
2. Aseta vanhurskaita tavoitteita.
3. Luota Herraan rukoilemalla ja tutkimalla pyhiä kirjoituksia.

TUNNE ITSESI

Kun me saamme kokemusta ja opimme lisää evankeliumista, me opimme huomaamaan hyvät ja huonot puolemme. Siitä pitäisi seurata halu voittaa huonot tavat ja tunteet ja vahvistaa hyviä. Sellainen halu kannustaa meitä kehittämään itseämme.

Presidentti David O. McKay sanoi, että eräitä tavallisia huonoja ominaisuuksiamme ovat mustasukkaisuus, viha, kateus, ja katkeruus. Hän sanoo niistä: ”Kaikki sellaiset paheet –– teidän on voitettava alistamalla. Siinä itsenne hallitseminen astuu esiin. Tukahduttakaa viha. Sammuttakaa kateus, mustasukkaisuus. Ne kaikki ovat joka tapauksessa vahingollisia hengelle.” (*Evankeliumin ihanteita*, 1961, s. 218.)

Näiden tunteiden tukahduttaminen ei ole helppoa. Muuttuminen vaatii aikaa, mutta kun yritämme, meissä kehittyä kärsivällisyyttä ja rohkeutta voittaa nämä meissä olevat paheet.

ASETA VANHURSKAITA TAVOITTEITA

Hyvä tapa kehittää itsehallintaa on asettaa tavoitteita ja tehdä kaikkensa niiden saavuttamiseksi. Jos meillä on mielessäme luja vakaumus tavoitteen saavuttamisesta sekä itseluottamusta ja me teemme työtä tavoitteidemme saavuttamiseksi, me opimme hallitsemaan itseemme, kuten haluamme. Tämä edellyttää kestävyyttä. Mutta Herra on sanonut, että meidän pitää kestää loppuun asti vanhurskaasti eläen saavuttaaksemme korotuksen tavoitteen eli iankaikkisen elämän (ks. LK 14:7).

Mitä tavoitetta Opyrit juuri nyt?

LUOTA HERRAAN RUKOILEMALLA JA PYHIÄ KIRJOITUKSIA TUTKIMALLA

Vaaditaan uskoa Jeesukseen Kristukseen voittaa kiusaukset ja saavuttaa iankaikkiset tavoitteet. Säännöllinen rukous ja pyhien kirjoitusten lukeminen edistää tätä uskoa ja auttaa meitä saamaan voimaa voittaa ongelmiamme. Lisäksi Herran palvelijoiden esimerkki pyhien kirjoitusten kertomuksissa auttaa meitä huomattessamme, että koska toiset ovat voittaneet itsensä, mekin voimme voittaa itseemme.

Pyydä oppilaita kertomaan, kuinka he ovat voittaneet ongelmiaan lukemalla pyhiä kirjoituksia ja rukoilemalla.

Lasten opettaminen hallitsemaan itseään

Näytä havaintovälinettä 18-a, ”Viisaat vanhemmat opettavat lapsilleen itsehallintaa”.

Lastemme pitäisi voida oppia kodissaan itsehallintaa. Se edellyttää, että me näytämme oikeaa esimerkkiä heille. Ellemme me pysty hallitsemaan mielitekojamme ja halujamme, emme voi odottaa lastemme pystyvän hallitsemaan omiaan.

On välttämätöntä, että me toimimme järjestelmällisesti opettaessamme lapsillemme itsehallintaa. Ellemme opeta heitä oikein, tai jos pidämme heidät liian tiukoissa ohjaksissa, he eivät opi hallitsemaan itseään. Seuraavien neljän periaatteen noudattaminen voi auttaa meitä ohjaamaan lapsiamme oikein:

Kirjoita taululle tai näytä etukäteen valmistamasi pahvitaulu:

1. Aseta sääntöjä.
2. Opeta lapsia soveltamaan evankeliumin periaatteita.
3. Anna lapsille velvollisuuksia.
4. Käytä kuria rakastavasti.

18-a, Viisaat vanhemmat opettavat lapsilleen itsehallintaa

ASETA SÄÄNTÖJÄ

Presidentti David O. McKay opetti, että lasten pitäisi oppia kuuliaisuutta varhaisella iällä. Elleivät vanhemmat opeta lapsilleen kuuliaisuutta varhain, heidän voi olla vaikeata tehdä sitä myöhemmin. Hän tähdensi, että meidän pitäisi antaa lapsille vapaus kehittyä. Mutta jos lapsi rikkoo asetettuja sääntöjä, meidän tulee olla helliä mutta lujia kurinpalautuksessamme. (Ks. *Stepping Stones to an Abundant Life*, s. 38.)

OPETA LAPSIA SOVELTAMAAN EVANKELIUMIN PERIAATTEITA

Presidentti N. Eldon Tanner on sanonut: ”Vanhempien tulisi opettaa lapsilleen jo varhain tuo suurenmoinen totuus, että he ovat Jumalan henkilapsia ja että Jeesuksen Kristuksen opetusten noudattaminen on ainoa tapa saada nauttia menestyksestä ja onnesta täällä ja iankaikkisesta elämästä tämän elämän jälkeen. Heille täytyy opettaa, että Saatana on todellinen ja että hän käyttää kaikkia käytettävissään olevia keinoja houkutellakseen heitä tekemään väärin, johtaakseen heitä harhaan, tehdäkseen heistä vankejaan ja estääkseen heitä saavuttamasta suurimman onnen ja korotuksen, joista he muuten voisivat nauttia.”

Presidentti Tanner on sanonut myös: ”Lapset eivät itsestään opi erottamaan oikeaa väärästä. Vanhempien on pääteltävä lapsensa valmius omaksua vastuuta ja hänen kykynsä tehdä oikeita päätöksiä, arvioida vaihtoehtoja ja (kohdata) päätöstensä seuraukset. Opettaessamme lapsia meillä on velvollisuus opastaa heitä ja huolehtia siitä, että he tekevät oikein. Jos lapsi on likainen, me emme odota, kunnes hän on kasvanut isoksi päättääkseen, haluaako hän mennä kylpyyn vai ei. Me emme anna hänen odottaa päättääkseen, haluaako hän ottaa lääkkeensä vai ei ollessaan sairas, tai mennä kouluun tai kirkkoon.” (*Seek Ye First The Kingdom of God*, s. 87)

ANTAKAA LAPSILLE VASTUUTA

Vanhin L. Tom Perry on sanonut: ”Meidän täytyy – olla varmoja, että opetuksemme on riittävä ja että olemme juurruttaneet lastemme elämään uskon ja luottamuksen Herraan. Meidän täytyy olla varmoja, että he ovat saaneet oikeaa kasvatusta, ja kun he alkavat kypsyä hengellisesti, meidän pitää antaa heille mahdollisuuksia ilmaista voimaa, joka heissä kasvaa. Meidän pitää antaa heille uskostamme ja luottamuksestamme ja sitten antaa heille vastuuta.” (Julkaisussa *Conference Report*, São Paulon aluekonferenssi 1975, s. 12.)

On monta tapaa opettaa lapsille itsehallintaa. Vanhin F. Enzo Busche on esitellyt yhden:

”Me yritämme ohjata lapsiamme kunnioittamaan itseään -- ja annamme heidän yleensä ratkaista asiansa itse. Olemme huomanneet, että ihminen ei ole yhtä hyvä opettaja silloin, kun hän osoittaa toiselle tämän virheitä kuin silloin, kun hän auttaa lasta itse havaitsemaan sen, missä kohdin tämä on erehtynyt. Kun lapsi voi itse tunnistaa omat virheensä, hän on samalla ottanut ensimmäisen askeleen kohti muutosta.

Muistan, kuinka kerran pyysimme poikaamme itse määräämään rangaistuksensa sen jälkeen, kun hän oli tehnyt väärin. Hän päätti, että häneltä pitäisi kieltää television katselu kuukauden ajaksi. Meistä rangaistus tuntui aivan liian kovalta, mutta kuinka iloisia olimme kuullessamme hänen isoäidiltään, miten poika oli torunut häntä, kun hän oli kehottanut poikaa katsomaan jotakin televisio-ohjelmaa, vanhemmat kun eivät saisi milloinkaan sitä tietää. Enpä usko, että vanhemmat voivat tuntea suurempaa iloa kuin silloin, kun lapsi pystyy menettelemään oikein, vaikka tilanne on vaikea.” (Ks. ”Älkää kiihottako lapsianne”, *Valkeus*, kesäkuu 1977, s. 5.)

Kuinka vanhin Busche pyrkii kehittämään lastensa itsehallintaa? (Hän auttaa heitä saamaan itsekunnioitusta antamalla heidän huomata omia virheitään. Hän kehottaa heitä rankaisemaan itseään.)

KÄYTÄ KURIA RAKASTAVASTI

Meidän on tarpeen tehdä kodistamme onnellinen paikka, jossa lapsemme tuntevat olevansa turvassa ja saavansa rakkautta. Elleivät he saa onnea elämällä evankeliumin mukaan kotona, he tavoittelevat onnea evankeliumin ulkopuolelta. Siksi on tärkeätä, että annamme lapselle enemmän rakkautta, kun olemme rankaisseet häntä tottelemattomuudesta.

Lue LK 121:43–44. Miksi lapsi tarvitsee enemmän rakkautta kurittamisen jälkeen? (Jottei hän ala pitää rankaisijaa vihamiehenään. Hän ei halua olla kanssamme, jos hän pitää meitä vihamiehinään.)

Esitä luokalle keskusteltaviksi seuraavat esimerkit: Tähdennä, että ratkaisut vaativat itsehallintaa. Voit korvata nämä esimerkit luokan oppilaiden omakohtaisilla esimerkeillä.

1. Svenillä ja Ingerillä on kolme teini-ikäistä lasta, jotka riitelevät alin-omaa. Kuinka vanhemmat voisivat opettaa lapsilleen itsehallintaa, niin että he lakkaisivat riitelemästä?
2. John ja Elsie haluavat pitää perherukouksen kodissaan joka päivä, mutta se on vaikeata vuorotyön, kouluaikojen ja muiden menojen vuoksi. Perheenjäsenistä tuntuu, että on mahdotonta kokoontua yhteen perherukousta varten. Mitä John ja Elsie voivat tehdä, jotta perheenjäsenet oppisivat hallitsemaan paremmin itseään ja olisivat paikalla silloin kuin perherukous pidetään?

3. Piispa pyysi Ungan perhettä antamaan rahaa uuden temppelin rakentamiseksi. He eivät katsoneet voivansa antaa mitään, koska rahat eivät tunnu milloinkaan riittävän kaikkiin laskuihin. Sen sijaan heillä näyttää aina riittävän rahaa virkistykseen, uusiin vaatteisiin ja tarpeettomiin tavaroihin mielitekojensa mukaan. Kuinka tämä perhe voi kehittää itsehallintaa voidakseen antaa rahaa temppelin rakentamiseen?

Kuinka perheenjäsen, joka on oppinut hallitsemaan itsensä, voi auttaa muita?

Päätös

Meidän täytyy kehittää sellaista itsehallintaa kuin oli vanhin Sillin kertomuksen arabialaisilla hevosilla. Siten voimme valmistautua kohtaamaan maailman haasteita. Meidän täytyy kehittää kykyämme tehdä oikeita valintoja ja hillitä halujamme ja tunteitamme, mikäli aiomme menestyä elämässä ja palata taivaallisen Isämme luokse.

Todista, että kun lapset tietoisesti kehittävät itsehallintaa, he voivat voittaa useimmat elämänsä ongelmat.

Laula "Oikein tee", *MAP-lauluja*, 156.

Kehotuksia

1. Valitse kodistasi tai elämästäsi jokin ongelma. Noudata oppiaiheeseen ohjeita itsehallinnan kehittämiseksi voittaaksesi ongelman.
2. Lue pyhiä kirjoituksia saadaksesi sopivia malleja itsehallinnan ja kärsivällisyyden kehittämiseksi.
3. Pidä perheesi kanssa joka päivä perherukous.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

Sananl. 25:28 (hillitse mielesi)

Al. 38 (Alman neuvo Siblonille noudattaa sävyisyyttä ja itsehallintää)

2. Tim. 2:3–5 (kilpaile sääntöjen mukaisesti)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheeseen

1. lue julkaisusta *Evankeliumin periaatteet*, luku 4, "Valinnanvapaus"
2. valmistu oppiaiheeseen mainitut taulut tai kirjoita tiedot taululle
3. valmistaudu laulamaan oppiaiheeseen oleva "Oikein tee" (*MAP-lauluja*, 156; havaintoväline 18-b)
4. pyydä oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Oikein tee

Valoisasti ♩ = 84-96

1. Oi - kein tee, kun sä va - lit - se - maan jou - dut. Oi - ke -
2. Oi - kein tee! Ä - lä hen - gen har - haan - vie - vän Mil - loin -
3. Oi - kein tee! Sil - loin var - muus mie - len täyt - tää. Oi - kein

aan sua Hen - ki joh - dat - taa, Va - lai - see jo - ka
kaan sua an - na ta - voit - taa. Seu - raa ken ai - na
tee! Saat rau - han sie - luu - si. Oi - kein tee, mi - tä

het - ki sy - dä - me - si, Ai - na jos et - sit oi - ke - aa.
in - noi - tuk - sen voi - maa, Oi - ke - an vää - räs - tä e - rot - taa.
teet - kin maa - il - mas - sa. Ol - ko - hon tai - vas mää - rä - si.

Oi - kein tee! Vii - sau - den Sä an - na tie - täs joh - dat - taa.

Oi - kein tee! Oi - kein tee, Ja Her - ra siu - naa si - nu - a.

Sanat: Joseph L. Townsend, 1849-1942
Sävel: Henry A. Tuckett, 1852-1918

Moro. 7:16-17
2 Ne. 2:27-28

Tämä oppiaihe kannustaa meitä kehittämään kykyjämme ja innoittamaan perheemme jäseniä tekemään samoin.

Johdanto

Taivaallinen Isä on antanut meille kaikille lahjoja, ja Hän haluaa meidän käyttävän niitä. Eräässä Matteuksen muistiinmerkitsemässä vertauksessa Herra kertoo miehestä, joka oli lähdössä pitkälle matkalle. Ennen lähtöään hän kutsui palvelijansa koolle ja uskoi omaisuutensa heidän hoitoonsa. Yhdelle palvelijalle hän antoi viisi talenttia, toiselle kaksi ja kolmannelle yhden. Hän antoi talentit miehille heidän kykyjensä mukaan.

Isännän ollessa poissa ensimmäinen palvelija ryhtyi käyttämään saamaansa viittä talenttia ja ansaitsi toiset viisi. Palvelija, joka sai kaksi talenttia, ansaitsi niillä kaksi lisää. Mutta palvelija, joka sai yhden talentin, kaivoi sen maahan.

Pitkän ajan kuluttua isäntä palasi ja vaati palvelijoiltaan tilitykset heidän saamistaan talenteista. Palvelijoille, jotka olivat kaksinkertaistaneet talenttinsa, hän sanoi: "Hyvin tehty! Olet hyvä ja luotettava palvelija. Vähässä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Tule herrasi ilojuhlaan." (Matt. 25:21.) Mutta palvelijaa, joka kätki talenttinsa, isäntä sanoi kelvottomaksi ja laiskaksi. Hän sanoi ottavansa talentin häneltä ja antavansa sen palvelijalle, jolla oli kymmenen talenttia. (Ks. Matt. 25:14–30.)

Tällä vertauksella Herra opetti, kuinka tärkeätä on käyttää viisaasti kykyjä ja lahjoja. Mieheltä, jolle oli annettu monta talenttia, odotettiin enemmän, mutta kaikkien odotettiin lisäävän heille uskottuja talenteja: jopa miehen, jolla oli yksi talentti, odotettiin käyttävän sitä viisaasti.

Kaikilla on lahjoja ja kykyjä

Presidentti Spencer W. Kimball on sanonut: "Jumala on antanut meille kykyjä ja aikaa, piileviä lahjoja ja tilaisuuksia käyttää ja kehittää niitä Hänen palveluksessaan. Sen tähden Hän odottaa meiltä, Hänen etuoikeutetuilta lapsiltaan, paljon." (*Anteeksiantamuksen ihme*, s. 99.)

Meitä jokaista on siunattu kyvyillä. Koska meidän kykymme tulevat Jumalalta, lahja on niille sopiva nimi. Näiden lahjojen on määrä tuottaa iloa meille itsellemme ja muille ihmisille.

Pyydä oppilaita katsomaan seuraavaa kykyluetteloa. Pyydä jokaista oppilasta mainitsemaan jokin kyky, joka hänellä itsellään on, olipa se luettelossa tai ei.

Saamamme kyvyt voivat olla henkilökohtaisia, esittäviä tai luovia. Seuraavassa on mainittu muutamia esimerkkejä:

HENKILÖKOHTAISIA KYKYJÄ

Itsehillinta	Anteeksiantavaisuus
Kärsivällisyys	Luottamuksen herättäminen toisissa
Rohkeus	Iloisuus
Ystävällisyys	Uskollisuus
Huumorintaju	Rakkaus toisia kohtaan
Kuuntelutaito	Luja todistus
Hyvän etsiminen toisista	Aktiivisuus kirkossa
Toisten tekeminen onnellisiksi	Kirkon johtajien tukeminen

ESITTÄVIÄ JA LUOVIA KYKYJÄ

Laulutaito	Maalaaminen
Tanssitaito	Puutyöt
Tarinankertominen	Keramiikkatyöt
Näytteleminen	Kuvanveisto
Soittotaito	Leipominen
Urheilulliset taidot	Puutarhanhoito
Ompelu	Kirjoittaminen
Kutominen	Laulujen säveltäminen

Herra sanoi Joseph Smithille: ”Sillä kaikille ei ole annettu jokaista lahjaa; sillä lahjat ovat moninaiset, ja jokaiselle on annettu lahja Jumalan hengen kautta. Toisille on annettu yksi lahja ja toisille toinen, jotta kaikki hyötyisivät niistä.” (LK 46:11–12.) Tämä kohta tarkoittaa lähinnä hengellisiä lahjoja, jotka Herra on meille antanut, mutta se tarkoittaa myös, että meille kaikille on annettu lahjoja käytettäväksi toisten auttamiseen.

Kykujemme tunnistaminen

Apostoli Paavali sanoi nuoremmalle veljelleen Timoteukselle: ”Älä lyö laimin armolahjaa, jonka sait” (1 Tim. 4:14). Jos mekin haluamme olla lyömättä laimin armolahjojamme, meidän täytyy saada selville, mitä ne ovat.

Kuinka me voimme huomata, mitä lahjoja ja kykyjä meillä on?

Kun etsimme henkilökohtaisia kykyjämme, meidän pitää rukoilla taivaallisen Isän opastusta ja pyytää erityistä apua niiden huomauttamiseksi.

Toinen tapa oppia tuntemaan kykymme on saada *patriarkallinen siunaus* (ks. *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset*, osa A, luku 10). Näissä siunauksissa ilmoitetaan usein erityisiä lahjoja ja kykyjä. Niinpä patriarkallinen siunaus voi opastaa meitä lahjojemme etsimisessä ja kehittämisessä. Presidentti Spencer W. Kimball sanoi: ”Suuri toivomme on, että jokainen henkilö, myös nuoret, saa mahdollisuuden saada patriarkallisen siunauksen” (*Church News*, 8. lokakuuta 1977, s. 3). Vaikka patriarkat toimivat vain järjestetyissä vaarinoissa, kelvollinen jäsen kirkon kehittyvältä alueelta voi saada patriarkallisen siunauksen häntä lähinnä olevan vaaran patriarkalta.

Keksimme kykyjämme myös *toisten ihmisten* avulla, jotka auttavat meitä huomaamaan, että meillä on lahja jollakin tietyllä alalla. Seuraava vanhin Franklin D. Richardsin esittämä kertomus osoittaa, kuinka presidentti Spencer W. Kimball auttoi erästä miestä huomaamaan lahjansa:

”Muutama vuosi sitten presidentti Kimball ja minä olimme Cuzcossa Perussa sunnuntaina ja osallistuimme seurakunnan pyhäkouluun. Eräs nuori lähetyssaarnaaja Pohjois-Amerikasta soitti pianoa. Kokouksen jälkeen presidentti Kimball kysyi, osasiko kukaan paikallisista jäsenistä soittaa pianoa. Seurakunnanjohtaja sanoi, että toinen hänen neuvonantajistaan osasi soittaa kaksi laulua. Presidentti Kimball pyysi silloin, että mies soittaisi nuo kaksi laulua sakramenttikokouksessa, ja niin hän tekikin. Jälkeenpäin presidentti Kimball ehdotti, että hän jatkaisi musiikinlahjansa kehittämistä ja soittaisi pianoa kaikissa kirkon kokouksissa.” (Julkaisussa *Conference Report*, São Paulon aluekonferenssi 1975, s. 24.)

Kertomuksen mies ei luultavasti ollut koskaan huomannut, että hänellä oli lahja. Jonkun piti osoittaa hänen lahjansa hänelle, ennen kuin hän alkoi kehittää sitä.

Toinen tapa keksiä lahjamme on *palvelu kirkossa*. Kun tavoittelemme Herran apua kutsumuksiimme, Hän opastaa meitä ja auttaa löytämään lahjoja, joita tarvitsemme täyttääksemme velvollisuuksiemme. Vanhin Franklin D. Richards on sanonut: ”Toistuvasti henkilöt, joita pyydetään kirkon virkoihin, sanovat: ’Voi, en minä siihen pysty. Minulla ei ole kokemusta tai koulutusta, kuten jollakulla muulla, joka voi palvella.’ Mutta uskon, tutkimisen, työn ja rukouksen avulla Herra tekee meille mahdolliseksi suorittaa mahdottomaltakin

näyttäviä asioita.” (Julkaisussa Conference Report, São Paulon aluekonferenssi 1975, s. 23.)

Kykyjemme kehittäminen

Kun olemme keksineet kykyimme, kuinka voimme kehittää niitä?

Kaikkien ongelmana ei ole lahjojensa löytäminen vaan niiden käyttämisen pelon voittaminen. Herra on sanonut: ”Mutta muutamii minä en ole mielistynyt, sillä ihmispelosta he eivät tahdo avata suutaan, vaan kätkevät leiviskän, jonka minä olen heille antanut. -- Ja on tapahtuva, että jos he eivät ole uskollisempia minulle, heiltä otetaan pois sekin, mikä heillä on.” (LK 60:2–3.)

Yksi tapa kehittää kykyjämme on näin ollen *pelon voittaminen*. Se ei ole koskaan helppoa, mutta Herra on antanut meille eräitä neuvoja, joista voi olla apua: ”Jos olette valmiit”, Hän sanoo meille, ”te ette pelkää” (LK 38:30). Jos olemme valmiit, luotamme tavallisesti siihen, että pystymme tekemään, mitä olemme valmistautuneet tekemään. Sellainen luottamus voittaa pelon.

Tärkeä osa valmistautumista on tutkistelu. Meitä neuvotaan etsimään ”tietoa tutkistelun ja myös uskon kautta” (LK 88:118). Tutkiminen antaa meille luottamusta, ja tämä auttaa meitä kehittämään lahjojamme.

Toinen tapa kehittää kykyjämme on *tehdä työtä* niiden hyväksi. Vaikka meistä tuntuisi, että kykyimme on vähäinen, voimme silti kehittää sitä. Jos halumme on voimakas, voimme vahvistaa heikkoo kykyämme harjoittelun ja käytön kautta.

”Suurin kehitysmahdollisuutemme on hyveiden ja kykyjen alueella. --

Jos haluatte vahvan selän, teidän tarvitsee vain kantaa suurta kuormaa. Samaa menetelmää käyttäen voimme kehittää runsaita lahjojamme miltei mihin suuntaan tahansa. --

Herra antaa meille [lahjoja ja kykyjä] eräänlaisella lainaperiaatteella, jolloin Hän ottaa takaisin kaiken, mitä ei käytetä. Tässä Hän käyttää samanlaisia ehtoja kuin antaessaan mannaa Israelin lapsille erämaavaelluksen aikana. Joka päivä maassa oli runsaasti mannaa, ja ihmiset kokosivat sitä niin paljon kuin halusivat, mutta se, mitä ei käytetty, pilaantui. Samoin on meidän lahjojemme laita. Useimmat meistä eivät saa vahvaa selkää tai suurta luonnetta, koska emme ole koskaan sälyttäneet niille kyllin raskasta kuormaa. Me menetämme kaikki mahdollisuutemme, joita emme käytä.” (Sterling W. Sill, ”A Hundred–Hundred Marriage”, *Ensign*, maaliskuu 1971, s. 34–35.)

Joskus me tuijotamme toisten kykyjä ja kuvittelemme, että he ovat saaneet ne helposti. Emme tiedä, että he ovat uhranneet paljon lah-

jojensa kehittämiseen. Yksi mies, joka teki paljon työtä lahjojensa kehittämiseksi, oli presidentti Heber J. Grant. Kerran hän selitti, kuinka hän kehitti lahjojaan:

”En pystynyt heittämään palloa pesältä toiselle, eikä -- minulla ollut voimaa juosta eikä lyödä palloa. Kun otin pallon käteeni, pojat huusivat: 'Heitä se tänne, mammanpoika!' Niin paljon hauskaa pidettiin kustannuksellani, että vannoin pyhästi, että pelaisin vielä Utah'n mestaruusjoukkueessa. -- Säästin dollarin, jonka sijoitin pesäpalloon, ja vietin tunnin toisensa jälkeen heittäen sitä piispa Edwin D. Woolleyn ladon seinään. -- Kättäni särki usein niin, että pystyin tuskin nukkumaan yöllä, mutta jatkoin harjoittelua, ja viimein minun onnistui päästä seuramme toiseen joukkueeseen. Sittemmin liityin parempaan seuraan ja viimein pelasin [ensimmäisessä joukkueessa], joka voitti Kalifornian, Coloradon ja Wyomingin mestaruusjoukkueet. Kun olin siten täyttänyt itselleni antamani lupauksen, vetäydyin pois baseball-areenalta.”

Presidentti Grant näki vaivaa myös käsialansa kehittämiseksi. Hän ”päätti, että hän olisi jonakin päivänä Wells Fargo and Company -pankin kirjanpitäjä”. Hyvän kirjanpitäjän piti osata kirjoittaa hyvin. Ja niin hän ryhtyi harjoittelemaan kaunokirjoitusta.

”Alussa hänen käsialansa oli niin huonoa, että kaksi hänen [toveriaan] sanoi siitä: 'Tuo kirjoitus näyttää harakanvarpailta.' 'Ei', sanoi toinen, 'se näyttää siltä kuin salama olisi iskenyt mustepulloon.' Tämä loukkasi Heberin ylpeyttä ja nyrkkiä pöytään lyöden hän sanoi: 'Jonakin päivänä pystyn opettamaan teille kahdelle kaunokirjoitusta.’ Ja niin hän pystyikin. Hän harjoitteli, kunnes hänen käsialansa ansaitsi kaikkien ihailun. Hän ansaitsi sillä jopa rahaa kirjoittamalla joulukortteja.”

Presidentti Grant sanoi mielellään: ”Se, mitä hellittämättä teemme, tulee helpommaksi, ei siksi, että se olisi muuttunut, vaan siksi, että voimamme ovat lisääntyneet.” (Ks. Leon R. Hartshorn, *Classic Stories from the Lives of Our Prophets*, s. 194–195, 196, 207; ks. myös *Kirkon presidentit*, opettajan opas, 1998, s. 106–107.)

Pyydä tehtävän saanutta oppilasta kertomaan, kuinka hän on huomannut ja kehittänyt jotakin lahjaansa.

Perheenjäsenten kykyjen kehittämisen edistäminen

Näytä havaintovälinettä 19-a, ”Vanhempien tulee ravita lastensa kykyjä”.

Kuinka voimme auttaa perheenjäseniä kehittämään lahjojaan?

Meidän tulee auttaa perheemme jäseniä huomaamaan lahjojaan ja kehittämään niitä ja auttamaan heitä ymmärtämään, että heidän tulee käyttää lahjojaan Herran palvelukseen.

Käytä taulua "Perheenjäsenten auttaminen kehittämään lahjojaan". (Ks. kappaletta "Opettajan valmistautuminen".)

Seuraavana on muutamia tapoja auttaa perhettämme kehittämään kykyjään

1. KANNUSTA JOKAISTA PERHEENJÄSENTÄ HANKKIMAAN ISÄN SIUNAUS TAI PAPPEUDEN SIUNAUS

Näytä havaintovälinettä 2-c, "Pappeuden siunaukset ovat kaikkien perheenjäsenten saatavilla" tai 12-a, "Isän siunaukset voivat vahvistaa perheenjäseniä".

Isät voivat antaa perheenjäsenille siunauksia auttaakseen heitä kehittämään kykyjään. Ellei joku voi saada isän siunausta, hän voi saada pappeuden siunauksen samaan tarkoitukseen kotiopettajalta tai pappeusjohtajalta.

2. LUO OIKEITA ASETEITA LAHJOJEN KEHITTÄMISESSÄ

Meidän pitää opettaa ja osoittaa esimerkillämme, että on hyvä kehittää lahjoja. Meidän tulee myös antaa vaimollemme ja lapsillemme tunnustusta heidän saavutuksistaan ja lohduttaa heitä, kun he epäonnistuvat. Nuorten miesten ei pidä milloinkaan arvostella vaan pelkästään kiittää vanhempiaan, veljiään ja sisariaan.

3. AUTA PERHEENJÄSENIÄ VALITSEMAAN KEHITETTÄVIÄ KYKYJÄ

Suunnittele perheenjäsenten kanssa lahjojen kehittämisen toimintaohjelma, jonka mukaan perheenjäsenet voivat harjoittaa taitojaan. Perheilta on hyvä hetki tällaiseen harjoitteluun.

4. ROHKAISE PERHEENJÄSENIÄ RUKOILEMAAN ITSELLEEN VOIMAA, ROHKEUTTA JA INNOITUSTA LAHJOJENSA KEHITTÄMISEEN

Jos me pyydämme perherukouksissamme Herraa auttamaan perheemme jäseniä kehittämään ja käyttämään lahjojaan, he saavat innoitusta rukoilla myös tätä siunausta.

"Pyrkikää vakaasti osallisiksi parhaista lahjoista, ja muistakaa aina, minkä vuoksi ne on annettu. Sillä totisesti minä sanon teille, että ne on annettu niiden hyödyksi, jotka minua rakastavat ja pitävät kaikki käsikyni, ja sille, joka pyrkii minua rakastamaan." (LK 46:8–9.)

Päätös

Jumala on antanut meille jokaiselle lahjoja ja kykyjä. Kiitollisina ja käskyn mukaan meidän pitää etsiä ja kehittää näitä lahjoja. Taivaallinen Isä haluaa meidän käyttävän niitä viisaasti toisten avuksi. Yksi kirkon tarkoitus on itse asiassa auttaa meitä käyttämään ja kehittämään Jumalalta saamiamme lahjoja ja kykyjä antamalla meille mahdollisuuksia palvella toisiamme.

Kehotuksia

1. Luo perheessä oikea asenne lahjojen kehittämistä ja käyttämistä kohtaan.
2. Laadi suunnitelma jonkin lahjasi kehittämiseksi.
3. Jos olet isä ja sinulla on Melkisedekin pappeus, anna kullekin perheenjäsenelle siunaus hänen lahjojensa löytämiseksi.
4. Auta perheenjäseniä valitsemaan 1–2 lahjaa, joita he haluavat kehittää.
5. Kehota perheenjäseniä rukoilemaan voimaa, rohkeutta ja innoitusta lahjojensa kehittämiseen.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

Luuk. 12:47–48 (niiltä, joille paljon annetaan, vaaditaan paljon)

Et. 12:35 (lahjat otetaan pois, ellei niitä käytetä)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. lue julkaisusta *Evankeliumin periaatteet*, luku 34 "Lahjojemme kehittäminen"
2. pyydä jotakuta oppilasta kertomaan, kuinka hän on keksinyt jonkin lahjansa ja kehittänyt sitä
3. valmista seuraava taulu siitä, kuinka perheenjäsenet voivat kehittää lahjojaan tai kirjoita tiedot taululle.

Perheenjäsenet kehittävät lahjojaan

1. Rohkaise jokaista perheenjäsentä pyytämään isän siunaus tai pappeuden siunaus.
 2. Luo perheeseesi hyvä ilmapiiri lahjojen kehittämiseen ja käyttämiseen.
 3. Auta perheenjäseniä valitsemaan lahjoja, joita kehittää.
 4. Kannusta perheenjäseniä rukoilemaan voimaa, rohkeutta ja innoitusta.
4. Pyydä luokan oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on selvittää johtamistaidon periaatteita.

Johdanto

Kirkko tarvitsee hyviä johtajia, miehiä ja naisia, jotka pystyvät huolehtimaan kirkon nopeasti kasvavasta jäsenkunnasta, miehiä ja naisia, jotka voivat hoitaa asioita ja säilyttää Herran perustaman kirkon järjestyksen. Tällaiset miehet ja naiset pystyvät auttamaan muita kirkon jäseniä pitämään käskyt. Tällaiset miehet ja naiset puolustavat voimakkaasti totuuden asiaa kaikkialla maailmassa.

Kirkon johtajilla, jotka pyrkivät tekemään maailman paremmaksi elämällä evankeliumin periaatteiden mukaan ja opettamalla niitä, on oikeus tietoon ja innoitukseen. Kun sellaiset johtajat johtavat meitä, kotejamme, perheitämme, kotikuntiamme ja kansakuntiamme, ne vahvistuvat. Meidän velvollisuutemme pappesusjohtajina on valmistaa itseämme sellaisiksi innoitusta saaviksi johtajiksi, sillä johtamalla muita voimme vaikuttaa heihin koko heidän elämänsä ajan.

Piispa Victor L. Brown ilmaisi kiitollisuutensa nuoruusvuosiensa johtajia kohtaan. Hän sanoi:

”Muistan jokseenkin selvästi, kuinka vavisuttavaa oli jakaa sakramentti ollessani diakonina Cardstonin toisessa seurakunnassa, Albertan vaarnassa, Kanadassa. --

Muistan, miten pidin kunniana saada osallistua niin pyhään palvelutoimeen. Muistan hyvin, kuinka vanhempani opettivat minulle, että käteni ja sydämeni tuli olla puhtaat ja tahrattomat, niin että olisin kelpollinen osallistumaan tähän toimitukseen.

Suurin kaikista opetuksista oli isäni ja äitini esimerkki. Seuraavana oli diakonien koorumin neuvojan esimerkki, joka oli myös partiojohtajani. Veli Ben Wood oli kaikkea sitä, mitä poikien johtajan tulisi olla. Jokainen hänen johtamansa poika tunsikin hänen suuren rakkautensa. Hänen vaikutuksensa ei rajoittunut sunnuntaiamuun tai tiistai-iltaan; se tuntui koko viikon ajan. Tulen iäti olemaan kiitollinen diakonien neuvojalleni elämää koskevista opetuksista, joita hän antoi minulle ollessani kaksitoistavuotias diakoni, opetuksista, jotka ovat autta-

neet minua tuosta ajasta nykyhetkeen asti.” (“Aaronin pappeus – varma perustus”, *Valkeus*, tammikuu 1973, s. 31.)

Mistä johtajista piispa Brown oli kiitollinen?

Ollaksemme hyviä johtajia meidän pitää ymmärtää, mitä evankeliumi on ja elää sen mukaan. Mitä enemmän me ymmärrämme, mitä evankeliumi on ja elämme sen mukaan, sitä paremmin me olemme valmistautuneet kirkon johtamistehtäviin. Kirkko ja maailma tarvitsevat lahjomattomia miehiä, jotka kestävät paikoillaan totuutta puolustaen, kun ongelmia syntyy. Meidän täytyy olla tällaisia miehiä.

Ajattele seuraavia kysymyksiä:

- Kuinka valmistaudun johtamistehtäviin?
- Millainen johtaja olen nyt?
- Millainen vaikutus minulla on muihin ihmisiin?
- Mitä on johtajuus? (Se on kyky auttaa toisia tekemään tehtävänsä. Anna oppilaille muutama minuutti aikaa vastata kysymykseen.)

Kuka on johtaja?

Näytä havaintovälinettä 20-a, ”Kirkon johtajat ovat Herran hyviä paimenia”.

Vanhin Bruce R. McConkie on sanonut:

”Israelin huone on Herran oivallinen lammastarha, ja ne, jotka on kutsuttu huolehtimaan lampaista, ovat Herran *paimenia*. Niinpä jokainen, joka palvelee missä tahansa asemassa kirkossa ollen vastuussa Herran lasten hengellisestä ja ajallisesta hyvinvoinnista, on noiden lampaiden paimen. Herra pitää näitä paimenia tilivelvollisina lampaidensa turvallisuudesta (pelastuksesta). (Hes. 34.)” (*Mormon Doctrine*, s. 710.)

Todellinen paimen johtaa lampaitaan. Hän kulkee heidän edellään ja antaa ohjeita ja ne noudattavat niitä. Ne tuntevat hänen äänensä ja seuraavat häntä. Hän tuntee jokaisen ja rakastaa jokaista. Hän on varuillaan vaarojen suhteen ja varjelee lampaitaan niiltä. (Ks. James E. Talmage, *Jeesus Kristus*, s. 291.)

Todellisen paimenen tavoin johtaja on henkilö, jota muut seuraavat. Hän kulkee muiden edellä näyttäen tietä. Tämä merkitsee, että hän ei ainoastaan elä opettamiensa periaatteiden mukaan, vaan hän myös ymmärtää toisten tarpeita ja reagoi niihin. Hän näkee, mitä on tehtävä ongelman ratkaisemiseksi. Hän asettaa kohtuullisia tavoitteita ja suunnittelee, kuinka ne voidaan saavuttaa. Hän innoittaa muita tekemään osansa tavoitteiden saavuttamiseksi. Hän arvioi omat ja seuraajiensa toimet ja ehdottaa parannuksia.

Hän innoittaa muita tekemään osansa. Hän hyväksyy heidät ja kunnoittaa heitä. Hän kuuntelee heidän ehdotuksiaan. Hän kannustaa

heitä osallistumaan. Tällaisen johtajan alaisina muut tuntevat halua tehdä työtä ja täyttää tehtävänsä.

Presidentti Harold B. Lee on selittänyt, mitä todellinen johtamistaito on. Puhuessaan kirkon presidentiksi tulemisestaan presidentti Lee sanoi: ”Minusta tuntui jotenkin yksinkertaisesti siltä, että ainoa todenmukainen asiakirja, joka koskaan tullaan kirjoittamaan palvelustyöstäni uudessa kutsumuksessani, tulee olemaan aikakirja, jonka ehkä olen kirjoittanut niiden sydämeen ja elämään, joita olen palvellut ja joiden kanssa olen tehnyt työtä kirkossa ja kirkon ulkopuolella” (”Menestyköön Jumalan valtakunta”, *Valkeus*, toukokuu 1973, s. 190).

Hyvän johtajan ominaisuuksia

Kun otamme kirkossa vastaan johtamistehtäviä, me autamme Jumalaa Hänen työssään. Siksi meidän pitää olla lähellä Häntä. Jos olemme kuuliaisia ja palvelemme alttiin mielin ja sydämin (ks. LK 64:29–34), Herra auttaa meitä onnistumaan kutsumuksessamme.

Herra on ilmoittanut pyhissä kirjoituksissa, mitä ominaisuuksia on hyvällä johtajalla.

Pyydä jotakuta oppilasta lukemaan LK 121:41–45.

Mitä johtajanominaisuuksia Herra mainitsee tässä pyhien kirjoitusten kohdassa? (Kirjoita vastaukset taululle.)

Tämän Opin ja Liittojen Kirjan kohdan mukaan johtajilla tulee olla seuraavia ominaisuuksia:

TAIVUTTELU

Taivuttelu on sitä, että yritämme saada toiset vakuuttuneiksi jostakin. Se on käskemisen ja pakottamisen vastakohta. Taivuttelua käytti eräs pappesusjohtaja, jolla oli vaikeuksia saada eräs kotiopettaja täyttämään tehtävänsä. Johtaja kutsui kotiopettajan luokseen ja kuunteli, mitä ongelmia hänellä oli. Sitten johtaja selitti tyynesti että viidellä perheellä ei ollut mitään yhteyttä piispaan, kun kotiopettaja ei suorittanut velvollisuuttaan. Hän sanoi veljelle, että ellei hän halunnut suorittaa tehtäväänsä, hänen tilalleen kutsuttaisiin toinen. Mutta johtaja täydensi, että hän halusi veljen täyttävän tehtävänsä. Kotiopettaja myöntyi tähän taivutteluun ja paransi huomattavasti työpanostaan.

PITKÄMIELISYYS

Johtaja harjoittaa kärsivällisyyttä toimiessaan muiden kanssa. Esimerkiksi eräs piispa sanoi hiljattain, että hän halusi vapauttaa erään sisaren tämän kutsumuksesta hänen huonon suoriutumisensa vuoksi. Mutta sen sijaan hän kutsui sisaren puhutteluun ja havaitsi, ettei hän tiennyt, mitä häneltä odotettiin. Kuultuaan, mikä hänen tehtävänsä oli, sisar otti vastuun ja paransi suoritustaan.

LEMPEYS

Lempeys on huomaavaisuutta. Se on hienotunteisuutta. Se on rakkautta.

NÖYRYYS

Nöyryys on oppivaisuutta ja avointa mieltä. Nöyriä ovat ne, jotka haluavat kasvaa. Koska he haluavat oppia, he pystyvät saamaan toisilta rakkautta ja arvostusta. He etsivät Jumalan ohjausta ja apua.

VILPITÖN RAKKAUS

Vilpitön rakkaus on aitoa rakkautta. Se on todellista muista välittämistä. Sitä osoittavat sellaiset sanat kuin: ”Välitän todella tunteitasi.” ”Ymmärrän sinua.” ”Kuinka voisin auttaa?”

YSTÄVÄLLISYYS

Ystävällinen johtaja kohtelee ihmisiä kunnioittavasti. Hän yrittää tutustua heihin ja ymmärtää herkästi heidän tarpeensa. Antaessaan neuvoja niille, joita hän palvelee, hän varaa aikaa huomioidakseen heidät henkilökohtaisesti niin, että hän voi puhua jokaisen kanssa kahdenkesken (joissakin tapauksissa on järjestettävä aikaa). Ystävällisyys on rakkauden ilmaisu ja aito tapa osoittaa, että välität.

KRISTUKSEN PUHDAS RAKKAUS

Hyvällä johtajalla täytyy olla Kristuksen puhdasta rakkautta *kaikkia* ihmisiä kohtaan. Tämä rakkaus merkitsee uhrautumista toisten hyvinvoinnin puolesta.

Pyydä jotakuta luokan oppilasta lukemaan Moro. 7:44–48.

Mitä johtamistaitoon liittyviä ominaisuuksia tässä Mormonin Kirjan kohdassa mainitaan? (Lisää ne taululle olevaan luetteloon.)

Eräs isä, joka opetti poikiaan tulemaan hyviksi johtajiksi, sanoi:

”Oppikaa profeetoilta ja rauhan Ruhtinaalta, kuinka johdetaan, ja aloittakaa itsestänne. Seiskää omilla jaloillanne. Seiskää ryhdikkäänä. Pitäkää pääanne pystyssä kuin ainakin Jumalan pojat, joita olette. Kulkekaa ihmisten keskuudessa voimien haltijana, jotka eivät

ole teistä ja joita voitte käyttää pappeuden kautta. Edistäkää hyvää maan päällä kuin ainakin Herran työtoverit kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttamiseksi ihmiskunnalle, mitä olette. Kulkekaa hiljaisesti -- mutta pelottomasti uskossa. Älkää antako pahojen tuulien viedä itseänne harhaan. Vaeltakaa kuin johtajat, joilla on pappeus, Jumalan hallituksessa. Vaeltakaa kädet valmiina auttamaan, sydän täynnä rakkautta lähimmäisiänne kohtaan. Mutta vaeltakaa sisukkaasti vanhurskaudessa.” (Wendell J. Ashton, ”Unchanging Principles of Leadership”, *Ensign*, kesäkuu 1971, s. 58.)

Johtamisvelvollisuuksia

Jos me haluamme tulla hyviksi johtajiksi, meidän tulee tehdä seuraavaa:

1. OPPIKAAMME VELVOLLISUUTEMME

Herra on kehottanut niitä, joilla on pappeus, oppimaan kutsumus-temme velvollisuudet. Sitten Hän vaatii, että me suoritamme virkamme velvollisuudet. (Ks. LK 107:99.) Me voimme oppia velvollisuutemme lukemalla pyhiä kirjoituksia ja opaskirjoja, oppikirjoja ja käsikirjoja, joita kirkko on julkaissut. Voimme keskustella jonkun kanssa, jolla on sama asema tai sellaisten kanssa, joilla on aikaisemmin ollut sama asema. Meidän pitää myös käydä kaikissa johtajiston ohjekokouksissa ja henkilökohtaisissa puhutteluissa. Meidän pitää rukoilla ja joskus paastota saadaksemme apua velvollisuuksiemme oppimiseen.

2. TÄYTTÄKÄÄMME HUONEENHALLITUSVELVOLLISUUTEMME

Huoneenhallitukseen kuuluu kaksi osaa: vastuun *jakaminen* ja *tilivelvollisuus*.

a. Vastuun antaminen muille

Johtajien tulee oppia jakamaan vastuuta muille. Tämä tarkoittaa, että kun me annamme jollekulle vastuun suorittaa jokin tehtävä johdollamme, me annamme hänen tehdä työn, emmekä tee työtä hänen puolestaan.

Presidentti Harold B. Lee sanoi kerran: ”Antakaa heidän tehdä kaikki voitavansa ja olkaa itse taustalla ja opettakaa heille, *miten* se tehdään. Luulen, että tässä on kasvamisen salaisuus, kun me määritämme velvollisuudet ja sen jälkeen opetamme kansallemme, *miten* nuo velvollisuudet suoritetaan.” (N. Eldon Tannerin lainaamana artikkelissa ”Vapahtajan kaltainen johtajuus”, *Valkeus*, tammikuu 1978, s. 3.)

Johtaja auttaa alaisiaan käsittämään kutsumuksensa tärkeän merkityksen. Johtaminen ei ole määräilyä. Se on auttamista ja ohjaamista. Se on niiden innoittamista ja rohkaisemista, jolle olemme antaneet vastuuta. (Ks. Matt. 23:11.)

b. *Tilivelvollisuus*

Herra on sanonut: ”Herra vaatii jokaiselta huoneenhaltijalta, että hänen on tehtävä tili huoneenhallituksestaan sekä ajassa että iankaikkisuudessa” (LK 72:3). Kun me annamme jollekulle tehtävän, meidän pitää määrittää selvästi tehtävän vastuu ja antaa hänelle vapaus suorittaa tehtävä sen jälkeen parhaaksi katsomallaan tavalla. Mutta hänelle tulee antaa määräaika, jolloin hän kertoo meille edistymisestään.

Tällainen selonteko tai tilinteko tulee aina antaa johtajalle. Kirkossa tämä tapahtuu henkilökohtaisen puhuttelun kautta. Puhuttelun aikana johtaja voi antaa neuvoja arvioida tehtävän suoritusta. Mutta niin tehdessään johtajan tulee aina pysyä myönteisenä ja avuliaana. Tämä on hyvä tilaisuus auttaa ja kiittää.

Täten siis täytetään huoneenhallitus: 1) Anna tehtävä, 2) anna henkilön suorittaa se, 3) auta, 4) ota vastaan selonteko ja 5) arvioi ja kiitä yksilöä hänen palveluksestaan.

3. TULE HYVÄKSI ISÄKSI

Tärkein johtajanroolimme on isän rooli. Opettaessaan isiä johtamaan perhettään hyvin vanhin Joseph Fielding Smith sanoi:

”Isät, jos tahdotte lastenne – rakastavan totuutta ja ymmärtävän sitä, jos toivotte heidän olevan tottelevaisia ja yhtä kanssanne, niin rakastakaa heitä ja osoittakaa heille jokaisella sanallanne ja teollanne, että te todella rakastatte heitä. – Kun puhutte heille, älkää puhuko vihaisina, älkää tehkö sitä tylysti älkääkä tuomitsevassa hengessä. Puhukaa heille lempeästi –.

Pehmittäkää heidän sydämensä, saakaa heidät tuntemaan hellyyttä itseänne kohtaan. Älkää käyttäkö vitsaa älkääkä väkivaltaa, vaan – lähestykää heitä järjen, taivuttelun ja vilpittömän rakkauden avulla.” (*Evankeliumin oppi*, s. 303.)

4. TUKEKAAMME AUKTORITEETTEJAMME

Hyvä johtaja on hyvä seuraaja. Jokainen hyvä johtaja oppii seuraamaan yläpuolellaan olevia auktoriteetteja. Hyvät seuraajat ansaitsevat sekä johtajiensa että johdettaviensa luottamuksen. Meidän kaikkien tulee tukea johtajiamme ottamalla vastaan ja täyttämällä heidän meille antamansa tehtävät.

Ketkä ovat johtajamme? (Isät, opettajat, ryhmän tai koorumin johtajat, piispat tai seurakunnanjohtajat, vaarnanjohtajat tai lähetysjohtajat ja kirkon johtavat auktoriteetit.)

Todista jostakusta, jota pidät suurena johtajana.

Päätös

Meidän on kehitettävä johtamistaitoja, mikäli aiomme pitää kunniaa pappeuskutsumuksemme. Joskus ajattelemme johtajistamme, että he ovat syntyneet johtajiksi, mutta todellisuudessa heidän on pitänyt kehittää lahjaansa samoin kuin meidän tulee kehittää omaa lahjaamme. Jumalan käskyjen noudattaminen, johtajiemme neuvojen noudattaminen ja uskollinen palveleminen auttaa näiden johtamistaitojen kehittämisessä.

Pappeusjohtajina me olemme aina johtajia. Tämä koskee erityisesti jokaista isää, jolla on pappeus: Hänellä on aina johtava asema kirkossa perheensä patriarkkana. Isät, jotka on sinetöity perheeseensä temppeleissä, ovat tässä asemassa iankaikkisesti, jos he pitävät liittonsa.

Kehotus

Ajattele huolellisesti tässä oppiaiheessa esitettyjä johtamisominaisuuksia. Pyri kehittämään niitä omassa elämässäsi. Palvele uskollisesti jokaisessa kutsumuksessa ja tehtävässä. Tämä auttaa sinua kehittämään noita ominaisuuksia, joita tarvitset täyttääksesi tehtäväsi kirkossa.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

2. Tim. 1:7 (Jumala on antanut rakkauden hengen)

1. Ne. 3:7 (Jumala auttaa meitä tehtävien suorittamisessa)

Moosia 18:8–11 (uskollisten tulee auttaa toisiaan)

Al. 38:11–12 (johtamis- ja palvelemistapoja)

KH Aabr. 1:2 (Aabraham, vanhurskauden seuraaja)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. valmistaudu todistamaan jostakusta johtavasta auktoriteetista tai tuntemastasi johtajasta

2. varaa käyttöösi taulu ja liitua

3. pyydä luokan oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Johtaminen – innoitettua päätöksentekoa

Oppiaihe 21

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on auttaa meitä kehittämään kykyämme tehdä innoitettuja päätöksiä.

Johdanto

Jumalan lapsina meidän kaikkien pitää tehdä päätöksiä, ja meillä on oikeus siihen. Mutta päätösten tekeminen on usein vaikeata. Emme aina tiedä, mikä ratkaisu olisi oikea emmekä tiedä, mistä saisimme apua.

Mutta apua on saatavissa. Herra on sanonut meille, että Hän on kaiken totuuden lähde ja että Hänen kauttaan me voimme tietää kaikesta totuuden. Me olemme Hänen lapsiaan, eikä Hän ole jättänyt meitä voimattomiksi elämän haasteiden edessä.

Vanhin Boyd K. Packer on sanonut:

”Teidän on ratkaisevan tärkeätä ymmärtää, että pystytte jo erottamaan oikean väärästä, että te olette luonnostanne, syntyänne, vaistomaisesti hyviä. Kun te sanotte: ’En voi! En pysty ratkaisemaan pulmiani!’ haluaisin jyristä: ’Etkö käsitä, kuka olet? Etkö ole vielä oppinut, että olet kaikkivaltiaan Jumalan poika tai tytär? Etkö tiedä, että olet perinyt Häneltä suuret voimavarat, joita voit käyttää hyväksesi saadaksesi lujutta ja rohkeutta ja suuren voiman?’” (”Itseluottamus”, *Valkeus*, maaliskuu 1976, s. 22.)

Apua Herralta

Kun lähdimme taivaallisen Isämme luota, Hän antoi meille kaikille Kristuksen Hengen. Pyhissä kirjoituksissa sanotaan, että Kristuksen Henki, jota sanotaan joskus Kristuksen valkeudeksi, ”valaisee jokaisen ihmisen” (ks. Joh. 1:6–9). Tämä valo (jota sanotaan tavallisesti omaksitunnoksi), antaa meille peruskäsityksen oikeasta ja väärästä. Sen noudattaminen saa meidät tekemään hyvää ja ymmärtämään totuutta.

Kristuksen valkeuden lisäksi meille on annettu toinen totuuden lähde konfirmoinnin yhteydessä. Se on Pyhän Hengen lahja, joka annetaan ihmiselle näyttämään hänelle kaikki, mitä hänen on tehtävä (ks. 2. Ne. 32:5).

Pyydä jotakuta oppilasta lukemaan ääneen 2. Ne. 32:3.

Mitä ovat Kristuksen sanat?

Kristuksen sanoja saamme eri lähteistä. Voimme saada niitä pyhien kirjoitusten kautta, elävien profeettojen kautta (ks. LK 1:37–38; 68:2–4) ja Pyhän Hengen kuiskausten kautta.

Mitä tarkoittaa iloita Kristuksen sanoista?

Tällaista iloa voivat kokea ne, jotka tavoittelevat vakavasti Pyhää Henkeä, tutkistelevat pyhiä kirjoituksia ja tutkivat profeettojen sanoja.

Kuinka Kristuksen sanoista iloitseminen voi auttaa meitä tekemään innoitettuja päätöksiä?

Kun me iloitsimme Kristuksen sanoista, me tiedämme paremmin, mitä meidän tulee tehdä kaikissa elämämme vaiheissa. Kirkon johtajat, jotka iloitsevat Kristuksen sanoista, tietävät esimerkiksi paremmin, mitä opettaa, keitä kutsua virkoihin ja kuinka tehdä muita kutsumuksiinsa liittyviä päätöksiä.

Kuinka tehdä päätöksiä?

Kirjoita ennen oppituntia taululle seuraavaa tai valmista vastaava pahvitaulu:

Innoituksen saaminen päätöksentekoon

1. Määritä ongelma tai päätös.
2. Rukoile opastusta ja erottamisen henkeä.
3. Tutkistele asiaa mielessäsi.
4. Valitse vaihtoehto tai tee päätös.
5. Rukoile vahvistusta.
6. Toimi – *tee se!*

LK 8:1–3

LK 9:7–9

Samoin kuin taivaallinen Isä auttaa meitä eri tavoin, samoin innoitettuja päätöksiä voidaan tehdä monin eri tavoin. Seuraavat päätöksenteon askeleet ovat vain yleisiä ohjeita.

1. MÄÄRITÄ ONGELMA TAI PÄÄTÖS

Ongelman määrittäminen on perusta, jonka varaan päätöksemme rakentuu. Meidän täytyy ymmärtää selvästi, mikä ongelma on, ennen kuin voimme ratkaista sen. Joskus on hyödyllistä kirjoittaa ongelma paperille.

Näytä havaintovälinettä 21-a, ”Rukous on välttämätöntä oikean päätöksen tekemiseksi”.

21-a

2. RUKOILE OPASTUSTA JA EROTTAMISEN HENKEÄ

Kun alamme ratkaista ongelmaamme, haluamme saada apua tai vaalliselta Isältä. Tämä apu tulee usein erään Hengen lahjan, nimittäin henkien erottamisen lahjan, kautta. Tämä lahja, joka on sitä rukouksessa pyytävien saatavissa, auttaa meitä saamaan tietoa totuudesta ja tekemään oikeita ratkaisuja. (Ks. Moro. 10:5; Joh. 16:13.)

3. TUTKISTELE ASIAA MIELESSÄSI

Avun pyytäminen Herralta on vain osa päätöksentekoa. Jotkut luulevat, että koska Herra on sanonut: ”Pyytäkää, niin teille annetaan” (Matt. 7:7), ihmisen ei tarvitse muuta kuin pyytää, niin hän saa vastauksen. Mutta se ei ole totta. Herra kehottaa meitä tutkistelemaan ongelmaa mielessämme (ks. LK 9:8). Ennen kuin Herra antaa meille innoitusta, Hän odottaa meidän hankkivan kaiken mahdollisen tiedon ongelmasta ja etsimään neuvoa oikeista ja luotettavista lähteistä. Johtajat voivat esimerkiksi pyytää neuvoa neuvonantajiltaan. Aviomiehet voivat neuvotella vaimonsa kanssa, ja lapset voivat pyytää neuvoa vanhemmiltaan. Meidän tulee myös määritellä ratkaisuvaihtoehdot ongelmaan ja ajatella mitä seurauksia kustakin olisi.

Kun teemme päätöksiä, meidän tulee koota kylliksi luotettavaa tietoa tehdäksemme viisaita ratkaisuja. Niukkoihin tai epäluotettaviin tietoihin perustuvat ratkaisut ovat usein vääriä ja saavat aikaan katumusta ja murhetta.

4. TEE PÄÄTÖS

Kun olemme tutkineet ongelmaa, voimme valita parhaan ratkaisun. (Aina ei ole kysymys hyvästä ja pahasta vaan siitä, mikä on parasta sillä hetkellä.) Teemme päätöksen sen mukaan, mikä meistä tuntuu parhaalta punnituamme tarkoin saamiamme tietoja.

5. RUKOILE VAHVISTUSTA

Päätöksen tehtyäme me lähestymme Herraa rukouksessa ja kysymme Häneltä, olemmeko tehneet oikean päätöksen. Jos päätös on oikea, Pyhä Henki vahvistaa sen antamalla meille rauhallisen varmuuden tunteen (ks. LK 6:22–23). Joskus tunne on suorastaan palava (ks. LK 9:8).

Jos me emme jostakin syystä ole tehneet oikeaa ratkaisua, Herra ilmoittaa, että päätös on väärä antamalla meille rauhattoman tun-

teen tai vakavan epäilyksen. Pyhissä kirjoituksissa siitä sanotaan, että ajatukset ”tulevat hämäräksi” (LK 9:9). Kun näin käy, meillä täytyy olla nöyryyttä aloittaa päätöksenteko alusta.

Usein me saamme Pyhän Hengen vahvistuksen pyytäessämme sitä. Mutta joskus me saatamme olla epävarmoja sen suhteen, mitä Herra haluaa meidän tekevän ja meidän pitää ryhtyä toimeen, ennen kuin saamme hengellistä vahvistusta.

Vanhin Hartman Rector jr on sanonut, että Herra odottaa meidän ”laskeutuvan polvillemme ja keskustelevan Hänen kanssaan. Kertokaa Hänelle, mitä aiotte tehdä, antakaa Hänelle lupauksia, kertokaa ohjelmastanne ja nouskaa sitten ylös ja *tehkää*, mitä olette sanoneet Hänelle tekevänne. Henki tulee tehdessä.” (“You Shall Receive the Spirit”, *Ensign*, tammikuu 1974, s. 107.)

Joskus päätöksen tekeminen voi tuntua kovin vaikealta. Meistä saattaa tuntua, että vastausta ei olekaan. Kun näin käy, meidän on hyvä muistaa, mitä presidentti Marion G. Romneylle tapahtui:

”Minulla on ollut ongelmia, jotka näyttivät sellaisilta, että en pystyisi niitä ratkaisemaan, ja minä olen kärsinyt niistä niin kauan, että näytti siltä, että en voinut enää jatkaa, ellen pystyisi niitä ratkaisemaan. Rukoiltuani ja useissa tapauksissa paastottuani päivän ajan joka viikko pitkiä ajanjaksoja, on ratkaisu ilmoitettu minulle täydellisin lausein. Olen mielessäni kuullut Jumalan äänen ja tuntenut Hänen sanansa.” (*Look to God and Live: Discourses of Marion G. Romney*, s. 45.)

Toisinaan meidän täytyy paastota ja tutkia ja rukoilla voidaksemme ratkaista vakavia ongelmia. Joskus emme saa vahvistusta, vaikka olemme tutkistelleet, rukoilleet ja paastonneet, tehneet päätöksen ja toimineet sen mukaan. Silloin meidän tulee menetellä parhaan kykymme mukaan ja harjoittaa kärsivällisesti uskoa, että vahvistus tulee jonakin päivänä. Meidän tulee aina muistaa, että Jumala vastaa meidän rukouksiimme, kun Hänen mielestään on meille parhaaksi saada vastaus.

6. TOIMI – TEE SE!

Ilmoittipa Herra kuinka ja milloin tahansa, että päätöksemme on oikea, meitä pidetään sen jälkeen vastuussa siitä, että teemme, mitä olemme päättäneet tehdä. Meidän täytyy aina toimia sen mukaan mitä olemme päättäneet.

Presidentti Kimball on hyvä esimerkki miehestä, joka on päättänyt tehdä sen, mitä Herra on pyytänyt häntä tekemään: ”Presidentti

Kimballin pöydällä on näkyvällä paikalla iskulause, joka kuuluu yksinkertaisesti: TEE SE. Tälle innoitetulle johtajalle on oma mukavuus toisella sijalla. Hän tekee kaiken Herran parasta ajatellen. Hänen esimerkkinsä työnteosta on muodostunut eräänlaiseksi legendaksi, ja se on seuraamisen arvoinen esikuva meille kaikille.” (Robert L. Simpson, ”Tee se”, *Valkeus*, huhtikuu 1976, s. 5.)

Eräs kirkon historian varhainen tapahtuma kuvaa edellä esitettyjä päätöksenteon askeleita. Joseph Smith oli kääntämässä Mormonin Kirjaa ja Oliver Cowdery toimi kirjurina. Jonkin ajan kuluttua Oliver halusi itsekin kääntää. Herra ilmoitti Oliverille tahtonsa tämän asian suhteen. Se on Opin ja Liittojen Kirjan luvussa 9, jossa kerrotaan, kuinka Oliver yritti kääntää, mutta turhaan.

Pyydä jotakuta luokan jäsentä lukemaan ääneen LK 9:7–9.

Olipa meillä tehtävä kirkossa tai ei, me kaikki olemme omien asioidemme johtajia ja meidän täytyy oppia saamaan innoitusta päätöksimme.

Päätöksenteon harjoittelua

Pyydä luokan oppilaita ratkaisemaan seuraava ongelma.

Ongelma: Kuinka voisin auttaa vähemmän aktiivista jäsentä takaisin aktiiviseen toimintaan kirkossa?

ASKEL 1: ONGELMAN MÄÄRITTÄMINEN

Pyydä luokan oppilaita määrittelemään ongelma.

Useimmat johtajat palvelevat vähemmän aktiivisia jäseniä. Näiden jäsenten tuominen takaisin kirkkoon ja täyteen toimintaan vaatii ahkeruutta ja rakkautta (ks. LK 81:5).

Toimiessaan vähemmän aktiivisten jäsenten kanssa pappeusjohtajien pitää ensiksi laatia luottamuksellinen luettelo jäsenistä, jotka eivät täysin osallistu kirkon toimintaan. Jos luettelossa on monta nimeä, hänen pitää valita henkilöt, joiden hän arvelee parhaiten reagoivan perehdyttämiseen. Sitten hän voi keskittää ponnistuksensa heihin. Kun he ovat aktiivisia, he voivat auttaa häntä muiden vähemmän aktiivisten jäsenten aktivoimisessa.

Veli Jokinen edustaa monia vähemmän aktiivisia kirkossa.

Lue ääneen seuraava kuvaus veli Jokisesta.

Veli Jokinen liittyi kirkkoon viisi vuotta sitten ja hänet asetettiin pappeuteen. Hän joutui vuorotyöhön pian kasteensa jälkeen, niin että hänen oli vaikea käydä kokouksissa. Hänellä on ongelmia viisauden sanan noudattamisessa eikä hän ota mielellään vastaan kotiopet-

tajia. Hänellä on kolme lasta ja hyvä vaimo. Veli Jokinen on taitava kirvesmies, joka on ylpeä työstään.

ASKEL 2: RUKOILE EROTTAMISKYKYÄ

Kun olemme määrittäneet ongelman, mistä saamme apua ongelman ratkaisemiseen? Miksi meidän pitää käyttää erottamiskykyä ottaessamme yhteyttä veli Jokiseen?

Tämänkaltaiset ongelmat ovat vaikeita. Ennen kuin voimme tehdä mitään päätöksiä vähemmän aktiivisen jäsenen suhteen, meillä täytyy olla erottamisen henki, joka auttaa meitä erottamaan totuuden erheestä ja todelliset tarpeet kuvitelluista (ks. LK 46:27).

ASKEL 3: TUTKI ONGELMAA

Millaiset tiedot vähemmän aktiivisesta jäsenestä auttavat meitä tekemään häntä koskevia päätöksiä?

Tutkiessamme ongelmaa, meidän pitää ajatella seuraavia seikkoja:

- Ketkä ovat hänen kotiopettajansa? Miten saamme kotiopettajat tehokkaammin auttamaan jäsentä, niin että hänestä tulisi jälleen aktiivinen? Pitäisikö meidän nimittää ylimääräisiä pappeudenhaltijoita auttamaan tätä perhettä?
- Miten voimme välittää vähemmän aktiiviselle jäsenelle sen, että me tarvitsemme häntä?
- Kuinka hän voi saada tietää tarvitsevansa evankeliumia?
- Millaisia harrastuksia ja lahjoja hänellä on? Ketkä ovat hänen lähimpiä ystäviään?
- Kuinka voimme käyttää hänen lahjojaan, niin että hän tuntee itsensä hyödylliseksi ja tärkeäksi?
- Millaiseen toimintaan voisimme saada hänet loukkaamatta häntä?
- Kuinka voimme pyytää häneltä apua?
- Kuinka voimme tarjota hänelle apua?

Mitä muuta voisimme ajatella tekevämme?

Mitä suunnitelmaa noudatamme aktivoiaksemme vähemmän aktiivisen jäsenen?

ASKEL 4: TEE PÄÄTÖS

Kun tutkimme ongelmaa, meidän täytyy suunnitella, kuinka voimme saada yhteyden vähemmän aktiiviseen jäseneseen ja osoittaa hänelle rakkautta. On aika tehdä päätös, mitä tehdä.

ASKEL 5: PYYDÄ VAHVISTUSTA

Mikä on seuraava askel, kun olemme päättäneet, mitä teemme?

Kun olemme tehneet päätöksen, meidän pitää kysyä Herralta siitä. Henki kertoo meille, olemmeko tehneet oikean ratkaisun.

ASKEL 6: TOIMI

Mikä on viimeinen askel?

Kun olemme saaneet vahvistuksen, meidän pitää noudattaa presidentti Kimballin esimerkkiä ja toimia suunnitelman mukaan. ”Tee se!” Kun noudatamme suunnitelmaa, Henki koskettaa vähemmän aktiivisen jäsenen sydäntä. Aikanaan ja perehdyttämistoimien tuloksena hän luultavasti haluaa tulla täysin aktiiviseksi.

Voi olla hauskaa opetella tekemään oikeita päätöksiä. Mutta tärkeämpää on, että muistamme kuinka tärkeitä on tehdä oikeita päätöksiä. Silloin voimme olla varmoja, että Herra tukee meitä, kun toimimme päätöstemme mukaan.

Päätös

Olemme taivaallisen Isämme lapsia, ja Hän on lähettänyt meidät maan päälle saamaan oppimiskokemuksia. Tästä syystä Herra kutsuu meitä työhönsä maan päällä. Mutta ellemme ole valmiita emmekä kelpollisia saamaan Pyhän Hengen voimaa, emme voi täyttää oikein Herran kutsumuksia tai kasvaa, niin kuin meidän pitäisi.

Palvellaksemme hyvin ja tehdäksemme innoitettuja päätöksiä meidän täytyy elää Pyhän Hengen toveruuden arvoisesti ja uskoa Jeesukseen Kristukseen. Meidän täytyy uskoa myös itseemme toteuttaessamme päätöksemme. Tämä vaatii rohkeutta ja päättävyyttä. Kun me teemme vanhurskaudessa, mitä olemme päättäneet, Herra siunaa meitä Hengellään.

Menettelemällä oikein päätöksiä tehdessämme, pitämällä käskyt ja etsimällä Pyhän Hengen vahvistusta saamme enemmän innoitusta päätöksiimme ja vaikutuksemme hyvään laajenee.

Kehotus

Kun teet tällä viikolla jotakin päätöstä, noudata tämän oppiaiheen askeleita. Harjoittele sitä, kunnes siitä tulee osa elämääsi.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

1. Kun 3:5–15 (Salomo pyytää ymmärtävää sydäntä)

Joh. 7:17 (kuinka voimme tietää, mikä on Jumalan tahdon mukaista)

1. Ne. 3:7 (Herra auttaa meitä tekemään, mitä Hän pyytää meitä tekemään)

LK 11:12–14 (pane luottamuksesi Henkeen)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. kertaa tästä julkaisusta oppiaihe 12
2. valmista taulu päätöksenteon askeleita tai kirjoita samat asiat taululle
3. pyydä luokan oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia tai pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Huoneenhallitus ja tehtävien jakaminen

Oppiaihe 22

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on auttaa meitä ymmärtämään ja käyttämään huoneenhallituksen ja tehtävien jakamisen periaatteita.

Johdanto

Mooses oli suuri johtaja, mutta johdettuaan israelilaiset pois Egyptistä hänen oli vaikea ratkaista ihmisten kaikkia ongelmia yksin. Joka päivä aamusta iltaan hän istui ihmisten edessä vastaten heidän kysymyksiinsä ja ratkaisten heidän ongelmiaan. Mutta tehtävä oli liian suuri yhdelle miehelle. Saatuaan neuvoja apeltaan Jetrolta, joka oli vanhurskas pappeudenhaltija, Mooses jakoi kansan kymmenen, viidenkymmenen, sadan ja tuhannen hengen ryhmiin. Sitten hän nimitti kullekin ryhmälle kyvykkään johtajan. Sen jälkeen Mooses vietti Israelin profeettana aikansa opettaen kansalle Jumalan käskyjä ja ratkaisten sen vaikeimpia ongelmia. Hänen nimittämänsä johtajat hoitivat muut ongelmat. (Ks. 2. Moos. 18:13–26.)

Mooseksesta tuli parempi johtaja, kun hän järjesti kansan, jota hän palveli. Hänen käyttämänsä huoneenhallituksen ja tehtävien jakamisen periaatteet loivat järjestystä kansan keskuuteen, niin että sillä oli hyvä hallinto.

Mikä on huoneenhallitus?

Huoneenhaltija on henkilö, jolle on annettu vastuuta jostakusta tai jostakin jollekulle toiselle kuuluvasta. Presidentti Spencer W. Kimball selittää, että ”kirkossa huoneenhaltijantehtävä merkitsee pyhää hengellistä ja ajallista luottamustehtävää” (”Huoltotyö: evankeliumia käytännössä”, *Valkeus*, huhtikuu 1978, s. 123).

Pane taulu ”Huoneenhallituksen periaatteet” luokan eteen tai kirjoita tiedot taululle. (Ks. ”Opettajan valmistautuminen”.)

Kolme periaatetta liittyy huoneenhallitustehtäviin kirkossa (ks. LK 104:11–17).

1. HUONEENHALTIJALLE USKOTAAN JOTAKIN, MIKÄ KUULUU HERRALLE

Herra on sanonut: ”Minä, Herra, levitin taivaat ja loin maan, kätteni työn, ja kaikki, mitä siinä on, on minun” (LK 104:14–15). Koko maa

on Herran, ja kaikki, mitä siinä on, kuuluu Hänelle. Hän on uskonut ruumiimme, lahjamme ja kykymme ja perheemme meidän huostaamme. Kirkko on Hänen, ja me saamme hengellisen huoneenhallituksen, kun me otamme vastaan pappeuden tai kirkon tehtävän.

Mitä huoneenhallitustehtäviä te olette saaneet Herralta?

Herra odottaa meidän olevan uskollisia huoneenhallitustehtävissämme. Johtajien pitää ymmärtää, että kun he kutsuvat henkilön tehtävään kirkossa tai kun he antavat henkilölle pappeustehtävän, he antavat hänelle huoneenhallituksen.

2. HUONEENHALTIJA KÄYTTÄÄ VAPAATA TAHTOAN HOITAESSAAN HUONEENHALLITUSTEHTÄVÄÄNSÄ

Taivaallisen Isän lapsina meillä on vapaa tahto toimia itsenäisesti. Kun me saamme huoneenhallitustehtävän, me voimme siis hoitaa sitä vapaasti haluamallamme tavalla. Me voimme hoitaa sitä uskollisesti, ahkerasti ja kuuliaisesti, mutta voimme olla myös laiskoja ja tottelemattomia. Herra on sanonut: ”Olen antanut ihmislapsille heidän tahtonsa vapauden” (LK 104:17). Hän ei pakota meitä uskollisiksi huoneenhaltijoiksi, mutta Hän pitää meitä tilivelvollisina huoneenhallitustehtävämme hoitamisessa.

3. HUONEENHALTIJA ON TILIVELVOLLINEN TEHTÄVÄSTÄÄN

Tuomiopäivänä Herra panee meidät tekemään tiliä tehtävistämme. Mutta jo ennen sitä päivää meidän on tehtävä tiliä Herran edustajille – pappeusjohtajillemme. Kirkossa huoneenhallitustehtävistä tehdään selkoa henkilökohtaisissa pappeuspuhutteluissa. ”Herra vaatii jokaiselta huoneenhaltijalta, että hänen on tehtävä tili huoneenhallituksestaan sekä ajassa että iankaikkisuudessa. Sillä se, joka on uskollinen ja ymmärtäväinen täällä ajassa, katsotaan kelpolliseksi perimään ne asuinsijat, jotka isäni on hänelle valmistanut.” (LK 72:3–4.)

Miltä ihmisestä tuntuu tuomiolla, jos hän voi sanoa olleensa uskollinen kaikissa huoneenhallitustehtävissään?

Mitä on tehtävien jakaminen?

Mooses oli hyvä johtaja, koska hän toteutti huoneenhallituksen ja tehtävien jakamisen periaatteita. Myös kirkon johtajien on hyvä noudattaa näitä periaatteita. Tehtävien jakaminen merkitsee, että johtaja antaa toiselle henkilölle tehtävän ja valtuudet suorittaa jonkin tehtävän, josta hän itse on vastuussa. Hänen antamistaan tehtävistä tulee huoneenhallitustehtäviä.

Jumalan valtakunnan rakentaminen maan päälle on suuri työ, eikä kukaan voi tehdä sitä yksin. Kun meitä kutsutaan johtamaan, meidän pitäisi siksi antaa tehtäviä muille. Paljon työtä tekevä johtaja voi siunata monia ihmisiä, mutta johtaja, joka jakaa viisaasti vastuuta ja innoittaa toisia tekemään työtä, voi siunata paljon useampia.

Tehokas tehtävien jakaminen edellyttää huoneenhallituksen periaatteiden noudattamista. Tehtävien jakamisen askeleet ovat:

- Valitse oikea henkilö
- Anna hänelle huoneenhallitustehtävä
- Anna hänen menetellä vapaan tahtonsa mukaan
- Pidä häntä tilivelvollisena tehtävästään

VALITSE OIKEA HENKILÖ

Kun meillä on tehtävä, joka pitää suorittaa, meidän tulee rukoilla osataksemme valita oikean henkilön tehtävään. (Ks. tämän julkaisun oppiaihetta 21.)

ANNA HUONEENHALLITUSTEHTÄVÄ

Kun olemme valinneet oikean henkilön, annamme hänelle tehtävän. Oikea tapa antaa tehtävä kirkossa on pyytää henkilö puhuteltavaksi. Aina on soveliasta kutsua myös henkilön mahdollinen puoliso samaan puhutteluun. Sellaiset tehtävät kuin huolto-ohjelmaan liittyvät työt, sakramentin siunaaminen tai muut tämän kaltaiset tehtävät voidaan antaa henkilökohtaisesti kokouksessa tai puhuttelussa.

Kun saat uuden kutsumuksen tai tehtävän, mitä haluaisit tietää velvollisuuksistasi?

Johtajan tulee selvittää kutsutulle henkilölle järjestön tai hankkeen tarkoitus ja sitä mitä henkilön odotetaan saavan aikaan. Kun tehtävän velvollisuudet on määritelty selvästi, asetetaan määräaika, jolloin henkilö antaa selontekonsa.

ANNA HUONEENHALTIJAN HALLITA ITSEÄÄN

Jokaiselle huoneenhaltijalle pitää antaa vapaus menetellä tahtonsa mukaan. Viisas johtaja auttaa tehtävän saanutta, mutta ei tee päätöksiä hänen puolestaan. Hän kannustaa ja tukee tätä, mutta antaa hänen aina käyttää vapaata tahtoaan.

Kun Joseph Smithiltä kysyttiin, kuinka hän hallitsi kirkon jäseniä, hän sanoi: ”Opetan heille oikeita periaatteita, ja he hallitsevat itse itseään.” (*Millennial Star*, 15. marraskuuta 1851, s. 339; ks. myös William Edwin Berrett, *Palautettu kirkko*, 1975, s. 139.)

Presidentti N. Eldon Tanner on kirjoittanut:

”Johtaja ei saa koskaan yrittää tehdä sen henkilön työtä, jolle hän on antanut tehtävän. -- Antakaa heille vapaus tehdä työnsä. Älkää koskaan arvostelko heitä, vaan antakaa tunnustusta onnistumisesta ja rohkaiskaa yrittämään. -- Johtajina meidän täytyy -- kiinnittää äärimmäisen tarkoin huomiota jokaisen yksilön henkilökohtaiseen kasvuun opettamalla oikeita periaatteita ja yrittää johdattaa tuo yksilö valmistautumaan kuolemattomuuteen ja iankaikkiseen elämään. Meidän tulee tehdä tämä esimerkin ja opetuksen avulla ja olla sen jälkeen valmiit auttamaan ja tukemaan häntä hänen pyrkimyksissään, mutta meidän on annettava hänen tehdä itse omat päätöksensä ja hallita itseään sen vapaan tahdon mukaisesti, joka hänelle on lahjaksi annettu.” (”Vapahtajan kaltainen johtajuus”, *Valkeus*, tammikuu 1978, s. 3, 4.)

PIDÄ HUONEENHALTIJAA TILIVELVOLLISENA TEHTÄVÄSTÄÄN

Aika ajoin johtajan tulee puhutella tehtävän saanutta henkilöä ja saada selonteko hänen huoneenhallituksestaan. Tässä puhutellussa johtajan tulee auttaa henkilöä arvioimaan suoritustaan ja tarjota apua ja kannustusta. Hänen tulee myös ilmaista arvontoa henkilön työlle. Vilpitön kiitos edistää uskoa ja vahvistaa todistusta.

Presidentti Tanner kirjoitti: ”Selonteko tulee aina antaa johtajalle, ja tämän tulee odottaa sellaista selontekoa. Kirkon hallinnossa tilivelvollisuuden toteuttamisen perusmenetelmä on henkilökohtainen puhuttelu. -- Tämä voi olla hyvin antoisa kokemus molemmille osapuolille, kokemus, joka suo tilaisuuden suorittaa itsearviointia ja jossa ajatustenvaihdon tulisi olla avointa ja rakentavaa. Se on ihanteellinen tilanne avun tarjoamiseen ja vastaanottamiseen.” (”Vapahtajan kaltainen johtajuus”, s. 4.)

Ajattele seuraavaa esimerkkikertomusta. Pyydä luokan jäseniä panemaan merkille, kuinka seurakunnanjohtaja noudatti tehtävien jakamisen periaatetta.

Seurakunnanjohtaja Olsonin piti kutsua opettaja seurakuntansa Aaronin pappeuden haltijoille. Rukoiltuaan ja harkittuaan paljon hän tunsu innoitusta kutsua veli Johanssonin, joka oli liittynyt kirkkoon hiljattain. Kun hän tapasi veli Johanssonin pappeuskokouksessa, he sopivat tapaamisesta kappelissa samana iltana kello 18. 30. Myös sisar Johanssonin oli määrä tulla mukaan.

Kun Johanssonit saapuivat, seurakunnanjohtaja Olson kutsui veli Johanssonin toimistoonsa lyhyeen kelvollisuuspuhutteluun. Sitten hän kutsui sisar Johanssonin sisään. Muutaman hetken ajatustenvaihdon jälkeen seurakunnanjohtaja Olson piti rukouksen. Sen jälkeen hän sanoi: ”Olen kutsunut teidät tänne täksi illaksi kutsuakseni veli

Johanssonin erääseen tehtävään. Olen rukoillut tämän asian johdosta ja tunnen innoitusta kutsua sinut, veli Johansson, opettamaan Aaronin pappeuden luokkaa seurakunnassamme. Luotan täysin siihen, että sinusta tulee hyvä opettaja, sillä tiedän, että Herra haluaa sinun palvelevan tässä virassa.” Seurakunnanjohtaja Olson jatkoi kuvailemalla yksityiskohtaisesti pappeusluokan opettajan velvollisuuksia. Hän kirjoitti ne paperille ja antoi sen veli Johanssonille. Hän sanoi, että tämän luokan veljet olivat kallisarvoisia taivaallisen Isän silmissä.

Kun seurakunnanjohtaja Olson oli varma, että veli Johansson ymmärsi, mitä häneltä odotettiin, hän kysyi veli Johanssonilta, ottaisiko tämä tehtävän vastaan. Veli Johansson sanoi: ”Tunnen itseni hyvin nöyräksi, kun minua pyydetään tähän tehtävään, mutta uskon, että Herra auttaa minua suorittamaan sen hyvin. Otan tehtävän vastaan ja teen parhaani.”

Sitten seurakunnanjohtaja Olson kysyi sisar Johanssonilta, halusiko tämä tukea miestään tämän kutsumuksessa. Tämä sanoi olevansa hyvin ylpeä miehestään ja tukevansa tätä koko sydämestään. Seurakunnanjohtaja Olson ilmaisi kiitollisuutensa Johanssoneille. Sitten hän sopi veli Johanssonin kanssa ajasta kahden viikon kuluttua, jolloin tämä antaisi selontekonsa kutsumuksestaan.

Kun veli Johansson tuli puhutteluun, hän antoi oikein hyvän edistymisselonteon. Hän sanoi oppineensa paljon opettamisesta ja yrittävänsä olla hyvä opettaja. Mutta hänellä oli vielä paljon oppimista. Seurakunnanjohtaja Olson oli tyytyväinen. Hän kiitti veli Johanssonia ja sanoi, että tämä teki hyvää työtä. Hän kannusti veli Johanssonia kehittämään itseään edelleen, ja he keskustelivat opettamisesta Pyhän Hengen voimalla. He keskustelivat, kuinka veli Johansson voisi auttaa erästä luokan vähemmän aktiivista oppilasta. Kun he sopivat seuraavasta puhuttelusta seurakunnanjohtaja Olson ja veli Johansson ilmaisivat vastavuoroisesti kiitollisuutensa toisilleen. He kumpikin uskoivat, että veli Johansson menestyisi opettajana.

Kuinka seurakunnanjohtaja Olson auttoi veli Johanssonia menestymään kutsumuksessaan?

Herran työn suorittaminen

Mikäli aiomme olla uskollisia huoneenhallitustehtävissämme, meidän täytyy jakaa vastuuta ja auttaa toisia hoitamaan hyvin omat huoneenhallitustehtävänsä. Kun sen teemme, Herran työ edistyy. Juuri näin Alma auttoi kirkkoa menestymään omana aikanaan.

Lue Moosia 25:19–24.

Päätös

Huoneenhallitustehtävät ja tehtävien jakaminen auttavat meitä suorittamaan Herran työtä entistä paremmin. Kun me saamme kutsumuksen kirkossa, meille annetaan erityisiä velvollisuuksia Jumalan valtakunnassa. Nämä velvollisuudet ovat huoneenhallitus, jonka suhteen Herra pitää meitä tilivelvollisina. Me voimme hoitaa huoneenhallitustehtävämme ahkerasti tai laiskasti, mutta lopulta meidän on tehtävä tili siitä.

Tehokkaaseen tehtävien jakamiseen liittyy huoneenhallituksen periaatteita. Se edellyttää, että me annamme huoneenhallitustehtäviä, opetamme oikeita periaatteita, annamme henkilön menetellä vapaan tahtonsa mukaan ja pidämme häntä tilivelvollisena. Hyvin suoritettu työ ansaitsee tietenkin aina vilpittömän kiitoksen.

Kehotuksia

1. Ajattele, mitä huoneenhallitustehtäviä Herra on sinulle antanut. Valitse jokin tehtävä, jossa voisit parantaa suoritustasi ja aseta itsellesi tavoite.
2. Kun sinun seuraavan kerran pitää antaa tehtävä perheesi jäsenelle tai jollekulle kirkossa, menettele huoneenhallituksen periaatteiden mukaan. Jaa vastuuta ja valvo tehtävän suorittamista.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

Ps. 24:1 (kaikki kuuluu Herralle)

Matt. 25:14–30 (huoneenhaltijoille uskottuja talenteja)

Luuk. 16:10–30 (uskollisuus maanpäällisissä huoneenhallitustehtävissä on välttämätöntä)

Luuk. 19:11–27 (huoneenhaltijoiden oltava hyviä johtajia)

LK 59:16–21 (kaikki on tehty ihmisen käytettäväksi)

LK 70:4 (tilivelvollisuus tuomiopäivänä)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. valmista oheinen taulu tai kirjoita tiedot taululle:

Huoneenhallituksen periaatteet Herran valtakunnassa

1. Huoneenhaltijalle annetaan jotakin, mikä kuuluu Herralle
2. Huoneenhaltija hoitaa tehtävää vapaan tahtonsa mukaan
3. Huoneenhaltija on tilivelvollinen tehtävästään

2. pyydä luokan oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Kokousten johtaminen ja puhuttelujen pitäminen

Oppiaihe 23

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on auttaa meitä oppimaan johtamaan kokouksia ja pitämään puhutteluja oikealla tavalla.

Johdanto

Kirkon jäsenten odotetaan käyvän monissa kokouksissa, ja jokainen kokous pitäisi järjestää ja suunnitella etukäteen.

Missä kokouksissa me käymme kirkossa?

Pidetäänkö kokoukset suunnittelematta? Kuinka suunnittelu, järjestäminen ja rukous vaikuttavat kokousten onnistumiseen?

Kokousten tarkoitus

Nefi kertoo, että kun Kristus oli käynyt Amerikassa, nefiläiset ”vaelsivat niiden käskyjen mukaan, jotka he olivat saaneet Herraltansa ja Jumalaltansa, kestävinä paastossa ja rukouksessa ja kokoontuen usein sekä rukoilemaan että Herran sanaa kuulemaan” (4. Ne. 12).

Miksi kokouksia pidetään?

Kokouksia pidetään monista syistä. Joissakin opetetaan evankeliumin periaatteita. Toisissa suoritetaan toimituksia. Joissakin annetaan innoitusta tai autetaan ratkaisemaan ongelmia. Seuraavassa luettelossa on eräitä kokousten pitämisen syitä.

Pane valmistamasi taulu näkyville tai kirjoita asiat taululle.

Miksi kokouksia pidetään?

1. Jumalan käskyjen pitämiseksi
2. Todistuksen vahvistamiseksi
3. Evankeliumin oppien ja periaatteiden opettamiseksi
4. Profeettojen neuvojen kuulemiseksi
5. Jumalan valtakunnan rakentamiseksi maan päälle
6. Johtajien tukemiseksi
7. Sakramentin opettamiseksi muille ihmisille
8. Sakramentin nauttimiseksi
9. Tietojen antamiseksi ja kirkon työn korreloimiseksi
10. Ongelmien ratkaisemiseksi
11. Innoitukseksi ja kannustukseksi
12. Evankeliumin toimitusten, kuten kaste, suorittamiseksi

Koska kokouksia pidetään monista syistä, meidän pitäisi osata johtaa eri tyyppisiä kokouksia oikein. Sen vuoksi meidän täytyy ymmärtää, mikä tekee kokouksista tuloksellisen.

Kokousten johtaminen niin että ne ovat tuloksellisia

Jotta kokoukset olisivat tuloksellisia, niillä pitää olla määrätty tarkoitus, ja vastuu suunnittelusta on kokouksen johtajalla. Johtajien tulee johtaa kokouksia järjestyksen mukaan ja arvokkaasti, varmistaa kokouksiin tulevien osallistuminen ja huolehtia arvioinnista ja seurannasta.

SUUNNITTELU

Kokous pidetään tehokkaana, kun sen pitämistarkoitus toteutuu. Tämä edellyttää, että kokous suunnitellaan etukäteen.

Tärkeä apu suunnittelussa on esityslista. Esityslistaan merkitään, mitä kokouksessa tehdään ja kuka mitäkin tekee. Siinä määritellään tavoite ja järjestetään kokouksen asiat. Esityslistaa laadittaessa on syytä ajatella, mitä haluamme saavuttaa. Esityslista pitää mielesämme, mitä kokouksessa on määrä tehdä. Kun kokouksen asiat järjestetään tällä tavalla, ne voidaan esittää selvästi ja tehokkaasti. Esityslistan kohdat pitää panna tärkeysjärjestykseen, niin että tärkeimmät asiat hoidetaan ensiksi.

Mitä esityslista sisältää? (Käytä esimerkkinä perheiltaa.) Kirjoita ehdotukset taululle. (Esimerkki perheillan esityslistaksi on tämän oppiaiheen lopussa.)

JÄRJESTYS JA ARVOKKUUS

Kun johdamme kokouksia, meidän tulee näyttää hyvää esimerkkiä olemalla puhtaita, siistejä ja asianmukaisesti pukeutuneita. Meidän tulee myös välttää tarpeetonta puhumista ja säilyttää arvokkuus. Jotkin kokoukset voivat edellyttää lyhyttä valmistelukokousta. (Se pidetään juuri ennen varsinaista kokousta. Siinä käydään läpi esityslista osanottajien kanssa ja pidetään rukous Herran Hengen opastuksen saamiseksi.)

Herra sanoo meille: ”Kirkkoni vanhimmilla on alusta alkaen ollut ja on aina oleva oikeus johtaa kaikkia kokouksia, sen mukaan kuin Pyhä Henki heitä ohjaa ja johdattaa (LK 46:2). Pyhä Henki luo hengellisen tunteen ja auttaa meitä saavuttamaan kokouksen tarkoituksen. Moroni kirjoitti: ”Ja kokouksensa kirkko johti Hengen vaikutuksen mukaisesti ja Pyhän Hengen voimalla, sillä siten kuin Pyhän Hengen voima johdatti kirkon jäseniä joko saarnaamaan, kehottamaan tai rukoilemaan, anomaan tai laulamaan, niin myös tapahtui” (Moro. 6:9).

OSALLISTUMINEN

Kokouksen tuloksellisuus riippuu osanottajien auliudesta ja valmistautumisesta. Kirkon jäsenten tulee valmistautua henkilökohtaisesti

kokouksia varten. Meidän tulee pyytää Herraa auttamaan meitä olemaan vastaanottavaisia ohjeille, opetukselle ja kokouksessa käsiteltäville asioille. Meillä tulee olla halua osallistua ja oppia. Meidän pitää olla valmiita ottamaan vastaan annettavat tehtävät. Meidän tulee valmistautua osallistumaan Pyhän Hengen vaikutuksen alaisina.

”Eräältä lähes täysin kuuroilta sisarelta kysyttiin kerran, kuinka hän voi tulla sakramenttikokoukseen joka sunnuntai, vaikuttaa aidosti kiinnostuneelta kaikesta sanotusta ja pysyä selvästikin hereillä, kun monet muut vastaavasti nuokkuivat tai heidän ajatuksensa harhailivat. Hänen vastauksensa oli opettavainen: ’Haluan olla niiden ihmisten keskuudessa, joita rakastan ja jotka rakastavat evankeliumia. Voin tuntea heidän henkensä kuulematta sanaakaan, ja jos olen todella sopusoinnussa, Herra kuiskaa minulle.’” (Robert K. Thomas, ”Listening with Spirit”, *Ensign*, tammikuu 1978, s. 40.)

ARVIOINTI JA SEURANTA

Kun olemme päättäneet kokouksen tarkoituksesta, meidän on hyvä suunnitella sen onnistumisen arvioimista jälkeensä. Arviointimme voi sisältää sellaisia kysymyksiä kuin:

- Saavutettiinkö kokouksen tarkoitus?
- Olisimmeko voineet valmistautua paremmin?
- Käsiteltiinkö kaikki esityslistan asiat? Ellei, miksei?
- Olivatko osallistujat tyytyväisiä?
- Vallitsiko kokouksessa hyvä henki? Ellei, kuinka olisimme voineet parantaa sitä?
- Ymmärsivätkö osallistujat tehtävänsä?

Tulokselliset puhuttelut

Näytä joko havaintovälinettä 23-a, ”Pappeuspuhuttelut edistävät hyviä suhteita” tai 23-b, ”Tulokselliset puhuttelut edistävät Herran työtä”.

Yksi kokous, joka vaatii erityistä valmistautumista, on puhuttelu. Puhuttelulla voidaan saavuttaa monia tarkoituksia. Sen avulla voidaan 1) koota tietoja, 2) antaa tietoja, 3) neuvoa ja kannustaa muita, 4) kutsua ihmisiä virkoihin, 5) saada selontekoja huoneenhallituksesta, 6) opettaa periaatteita ja oppia tai 7) määrittää kelpoisuutta. Koska johtajat puhuttelevat muita monista syistä, meidän pitäisi tuntea eräitä puhuttelemisen perustaitoja:

23-a, Pappeuspuhuttelut edistävät hyviä suhteita
23-b, Tulokselliset puhuttelut edistävät Herran työtä

-
- Osoita aitoa kiinnostusta henkilöä kohtaan
 - Ilmaise halukkuutesi auttaa
 - Ole ystävällinen, niin että puhuteltava tuntee olonsa levolliseksi ja on tyytyväinen
 - Sovi puhuttelulle määrätty aika
 - *Pidä henkilökohtaiset tiedot luottamuksellisina*
 - Pidä puhuttelu paikassa, jossa voitte olla kahden
 - Kuuntele henkilön ongelmia ja auta häntä päätymään johtopäätöksiin, joista hän tuntee olevansa vastuussa. Hänen täytyy ensiksi päättää, mitä hän tekee ja sitten tehdä se.

”On tärkeitä, että ne, joita puhuttelemme, ymmärtävät olevansa *Jumalan henkilöksiä* ja että *me rakastamme heitä ja annamme heidän tuntea rakkautemme* ja olemme kiinnostuneita heidän hyvinvoinnistaan ja halukkaita auttamaan heitä onnistumaan elämässä. --

Muistakaa, että puhuttelu pohjautuu hienotunteisuuteen, myötätuntoon ja rakkauteen. Tämä on erittäin tärkeitä. Antakaa ihmisten tietää, että rakastamme heitä ja yritämme ainoastaan auttaa heitä.” (N. Eldon Tanner, ”Kirkossa pidettävien puhuttelujen suoma siunaus”, *Valkeus*, huhtikuu 1979, s. 79, 81.)

Katso lisätietoja tuloksellisesta puhuttelusta oppiaiheen liitteestä. Mikäli aika sallii, järjestä havaintoesitykseksi puhuttelu, jossa noudatetaan joitakin esitettyjä ohjeita. Anna oppilaiden sanoa keskustelun jälkeen, mikä meni oikein.

Päätös

Kirkon tarkoitus on pelastaa sieluja, ja kokoukset ovat apukeino siihen pääsemiseksi. Mutta kokoukset eivät onnistu sattumalta. Niitä pitää suunnitella, johtaa ja arvioida pitäen mielessä nimenomaiset tarkoitukset. Herra sanoo:

”Ja katso, nyt minä annan teille käskyn: Ollessanne koolla opettakaa ja rakentakaa toinen toistanne tietääksenne, miten teidän on toimitettava ja johdettava minun kirkkoani, miten teidän on noudatettava antamieni lain ja käskyjen kohtia.

Ja näin te saatte opetusta kirkkoni laissa ja tulette pyhitetyksi sen kautta, minkä olette saaneet, ja sitoudutte elämään kaikessa pyhydessä minun edessäni.

Ja jos te näin teette, kirkkautta lisätään sille valtakunnalle, jonka te olette saaneet. Mutta jos te ette tee näin, sekin, minkä te olette saaneet, otetaan pois.” (LK 43:8–10.)

Mitä paremmin me suunnittelemme, järjestämme ja johdamme kokouksia ja puhutteluja, sitä enemmän muut saavat innoitusta elää Jumalan lakien ja käskyjen mukaan.

Kehotus

Isille: Suunnittele ja kirjoita esityslista seuraavaa perheiltaa varten. Koeta johtaa perheiltaa entistä paremmin.

Pappeusjohtajille: Menettele tämän oppiaiheen opetusten mukaan antaessasi vastuuta kokousten johtamisesta.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

Moro. 6:5–6 (nefiläiset kokoontuivat usein yhteen)

LK 20:45 (Pyhän Hengen ohjaamat kokoukset)

LK 46:28 (joka pyytää Hengessä, saa Hengessä)

LK 59:9 (mene rukoushuoneeseen)

Liite

MALLIESITYSLISTA PERHEILTAA VARTEN

1. Alkulaulu (nimeä yksi perheenjäsen laulunjohtajaksi)
2. Alkurukous (nimeä yksi perheenjäsen rukouksen pitäjäksi)
3. Perheen asiat (isä johtaa)
4. Perheenjäsenen musiikkiesitys
5. Oppiaihe (joku perheenjäsen esittää *Evankeliumin periaatteet*-julkaisusta)
6. Keskustellaan ja suunnitellaan tulevaa viikkoa
7. Loppulaulu
8. Loppurukous
9. Toiminta (johtaa joku perheenjäsen)
10. Tarjoilu (tehtävään määrätyn perheenjäsenen nimi)

TULOSELLINEN PUHUTTELU

1. Pidä tarkoitus ja tavoite selvänä mielessäsi
 - a. saadaksesi tietoja
 - b. opettaaksesi ja antaaksesi tietoja
 - c. luodaksesi läheisiä ystävyysuhteita
 - d. määrittääksesi kelvollisuuden kirkon eri ohjelmien suhteen (kuten temppeleisuosituksen saamiseksi, palvelukutsua varten, ylenemiseen pappeudessa, lähetystyötä varten)
 - e. antaaksesi neuvoja koskien ongelmia elämässä.

-
2. Pidä puhuttelu huoneessa, jossa
 - a. on rauhallista
 - b. voitte olla kenenkään häiritsemättä
 - c. on miellyttävää olla (lämpötila, huonekalut, valot).
 3. Sovi puhutteluajankohdasta ja varaa aikaa riittävästi.
 4. Noudata puhuttelussa oikeita periaatteita
 - a. luo vapautunut ilmapiiri
 - b. selitä puhuttelun tarkoitus ja tavoite
 - c. luo läheisyyden ilmapiiri, ennen kuin siirryt tunneperäisille tai intiimeille alueille
 - d. anna puhuteltavan puhua. Älä pelkää hiljaisuutta hänen ajattellessaan. Kuuntele, mitä hän sanoo ja mitä hän tarkoittaa
 - e. havainnoi fyysisiä reaktioita (jännittyneisyys, hermostuneisuus, vihaisuus). Ne saattavat ilmentää hänen tunteitaan
 - f. herätä asennoitumisellasi luottamusta
 - 1) ole nöyrä ja hengellinen (tarvitset Herran apua)
 - 2) pysy tyynenä ja vakuuttavana
 - 3) puhu pehmeällä, matalalla ja hillityllä äänellä
 - 4) älä järkyty kuulemastasi äläkä arvostele puhuteltavaa
 - 5) hyväksy puhuteltava yksilönä ja ilmaise se hänelle, vaikka et hyväksyisikään hänen tekojaan
 - 6) älä muotoile kysymyksiä niin, että ne painostavat vastaamaan haluamallasi tavalla
 - 7) älä sano lauseita tai ajatuksia loppuun puhuteltavan puolesta. Voit arvata väärin
 - 8) älä puhu alentuvasti äläkä omaksu omahyväistä asennetta
 - 9) älä pelkää henkilön tunteita ja reaktioita.
 5. Pidä puhuttelu aiheessa. Varaa tarvittaessa lisäaikaa myöhemmin.
 6. Päätä puhuttelu, kun tavoite on saavutettu, mutta älä liian kiireesti:
 - a. nosta paperisi pöydältä tai
 - b. nouse tai
 - c. liikehdi kuin nousisit ylös
 - d. kiitä puhutteluun tulemisesta
 - e. sovi tarvittaessa jatkokeskusteluista.
 7. Mikäli soveliasta, vakuuta henkilölle keskustelunne olevan luottamuksellinen.
 8. Ota yhteyttä pappesusjohtajaasi, kun et voi enää tehdä mitään henkilön hyväksi. Hän voi ehkä auttaa.

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. valmista taulu kokousten pitämisen syistä tai valmistaudu kirjoittamaan luettelo taululle
2. mikäli aika sallii, suunnittele puhutteluhavaintoesitys, josta ilmenee tämän aiheen opetuksia. Anna tehtävät luokan oppilaille
3. pyydä oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Hyvän ruumiillisen terveyden ylläpito

Oppiaihe 24

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on opettaa meitä ylläpitämään hyvää terveyttä ja ehkäisemään sairauksia.

Johdanto

Ruumiin terveys on tärkeätä, sillä hyvä terveys tekee helpommaksi saavuttaa tavoitteita elämässä. Tästä syystä meidän pitäisi ymmärtää, mitä meidän pitää tehdä, jotta me itse ja rakkaimpamme pysyisimme terveinä. Vaikka emme ehkä aina olekaan täysin terveitä, Herra odottaa meidän pysyvän niin terveinä kuin mahdollista.

Seuraava kertomus kuvaa erästä tavallista terveysongelmaa, joka voi kohdata monia perheitä:

Marta Molina oli vasta kahdeksan kuukauden ikäinen, kun hän sairastui vakavasti. Tämä suloinen pikku tyttö oli niin sairas, että hän laihtui nopeasti. Hänen suunsa kuivui, hänen silmänsä menettivät kirkkautensa, ja hänen päälakensa aukile painui kuopalle. Tietämättä mitä tehdä perhe kääntyi avun etsinnässään lopulta paikakunnan kansanparantajan puoleen, mutta tämän neuvot eivät olleet oikeita. (Ks. *Teaching Personal and Family Preparedness*, oppiaihe 22, "Disease Prevention and Good Health".)

Marta Molina, kuten moni muu maailmassa, sairastui syistä, joita hänen vanhempansa eivät ymmärtäneet. Niinpä he eivät myöskään tienneet, kuinka he olisivat voineet ehkäistä sairauden tai parantaa sen. Tämä on tavallista. Sairauksia pyritään yhä ehkäisemään ja parantamaan hyödyttömillä ja suorastaan vahingollisilla menetelmillä ja rituaaleilla. Joskus niistä aiheutuu hyvinkin vakavia terveydellisiä vaaroja.

Tautien syyt

Mikä aiheuttaa tauteja?

Ennen ihmiset eivät tienneet, mistä taudit aiheutuivat. Jotkut uskoivat, että ne johtuivat sopimattomista uhreista. Niiden kuviteltiin syntyvän vihamiesten loitsuista. Viime vuosikymmeninä tiedemiehet ja lääkärit ovat selvittäneet useimpien tautien aiheuttajat. Paljon tietoa on saatu sen jälkeen, kun evankeliumi palautettiin vuonna 1830.

Kun Herran Henkeä on vuodatettu maan päälle, on tehty monia uusia keksintöjä hyvän terveyden ylläpitämiseksi.

Nykyisin tiedämme, että useimmat taudit aiheutuvat basilleista tai viruksista. Ne ovat hyvin pieniä eliöitä, joita on kaikkialla ympärillämme. Ne ovat niin pieniä, ettei niitä näe paljain silmin. Jotkin taudinaiheuttajat tarttuvat ilman välityksellä, toiset kosketuksesta. Eräät basillit ja virukset tarttuvat eläimistä ja hyönteisistä ihmisiin. Tästä syystä meidän pitää parhaamme mukaan estää hyönteisten ja hiirien ja rottien pääsy asuntoihimme.

Sen lisäksi eläinten ja ihmisten ulosteet täytyy käsitellä oikealla tavalla. Ihmisten ja eläinten ulosteissa voi olla monia vahingollisia taudinaiheuttajia, varsinkin mikäli ihmiset ja eläimet ovat sairaita. Mikäli ulosteita ei käsitellä oikein, kärpäset, muut hyönteiset, rotat jne. voivat levittää niistä taudinaiheuttajia ihmisasuntoihin, ruokatarvikkeisiin, ruokailuvälineisiin ja muihin esineisiin, joita koskemme, ja niin ihmiset voivat saada niistä tartunnan.

Basillit ja virukset voivat aiheuttaa monenlaisia tauteja joutuessaan ruumiiseemme. Jos haluamme välttyä taudeilta, meidän täytyy poistaa ympäristöstämme tautien aiheuttajat. (Mukaiito julkaisusta *Teaching Personal and Family Preparedness*, oppiaihe 23 "Causes of Infectious Disease" ja oppiaihe 25 "Waste Disposal".)

Basillien ja virusten leviämisen ehkäisy

Voimme vähentää tai hävittää tauteja aiheuttavia basilleja ja viruksia seuraavin menetelmin:

- Siivoamalla asunnot säännöllisesti, erityisesti paikoista, joissa pieneliöt viihtyvät.
- Varjelemalla ruokatarvikkeita hyönteisiltä ja pilaantumiselta pitämällä ne hyvin peitettyinä. Mahdollisuuksien mukaan helposti pilaantuvat ruoat pitää jäädyttää.
- Pesemällä ruokatarvikkeet huolellisesti basillien poistamiseksi.
- Pesemällä kädet ennen ruokailua ja käymälästä tultua.
- Harjaamalla hampaat ruokailun jälkeen hampaiden reikiintymisen ja muiden hammastautien ehkäisemiseksi.
- Peittämällä suu yskittäessä tai aivastettaessa. Tämä auttaa estämään taudinaiheuttajien leviämistä.
- Käyttämällä kenkiä, sandaaleja tms., jotta jalkoihin ei tartu basilleja maasta.
- Syömällä ja lepäämällä sopivasti. Sopivien ruokien syöminen ja riittävä lepo lisää vastustuskykyämme eri taudinaiheuttajia vastaan.

Kun yritämme ylläpitää hyvää terveyttä, voimme ehkäistä ja välttyä monilta taudeilta. Siten näytämme myös hyvää esimerkkiä lapsillemme terveellisten elämäntapojen oppimiseksi.

Terveyden suojeleminen

Lääkärit sanovat että terveiden elämäntapojen noudattamisen lisäksi meidän pitää suojella itseämme eräillä rokotteilla. Polio eli lapsihalvaus esimerkiksi on tauti, joka surmasi ja invalidisoi monia ihmisiä. Sitten tätä tautia vastaan kehitettiin rokote, ja kun ihmisiä alettiin rokottaa sillä, tauti saatiin käytännöllisesti katsoen hävitetyksi useista maista. Rokotus annetaan tavallisesti ruiskulla käsivarteen. Eräitä tauteja vastaan riittää yksi pistos. Toisia vastaan tarvitaan uusintarokotuksia tietyin väliajoin.

Rokotuksia voi saada terveyskeskuksista ja lääkäreiltä sekä neuvoloista. Tauteja, joita vastaan yleisesti annetaan rokotuksia ovat mm. kurkkumätä, hinkuyskä, jäykkäkouristus, polio ja tuhkarokko. Myös sikotautia, vihurirokkoa, lavantautia ja influenssaa vastaan suositellaan monin paikoin rokotuksia.

Tautien ehkäisemiseen ja hoitoon on lisäksi kehitetty lääkkeitä, joita voidaan käyttää nestemäisinä, pillereinä tai muussa muodossa. Niitä tulee käyttää lääkärin tai sairaanhoitajan ohjeiden mukaan. Lääkärin toiselle henkilölle määräämiä lääkkeitä ei pidä käyttää.

Yksi hyvä tapa ehkäistä tauteja on käydä lääkärintarkastuksessa mahdollisuuksien mukaan kerran vuodessa. Tällaisissa säännöllisissä tarkastuksissa voidaan havaita tautien varhaisia oireita. Koska nuorten miesten on käytävä lääkärintarkastuksessa ennen lähetystyöhön pääsemistään, säännöllinen lääkärintarkastus on yksi tapa valmistautua lähetystyöhön.

Mitä voimme tehdä sairastuttuamme?

Jos sairastumme vakavasti, paras mahdollinen apu saadaan terveyskeskuksesta tai lääkäriltä. Meidän ei tule hakea lääkärin apua vain sairastuttuamme vaan meidän tulee antaa heidän opettaa meille sairauksien ennaltaehkäisyä.

Valitettavasti jotkut uskovat, että lääkäriin meneminen osoittaa uskon puutetta. Herra odottaa meidän käyttävän uskoa ja pappeuden voimaa, kun sairastumme, mutta samoin Hän odottaa meidän käyttävän lääkäreiden tietoja ja palveluksia.

Ennen kuin Spencer W. Kimballista tuli kirkon presidentti, hänellä oli vakavia terveysongelmia. Hän halusi tulla terveeksi ja kääntyi

lääkärin puoleen. Lääkäri sanoi, että hänelle oli tehtävä vaikea sydänleikkaus. Hän luotti suuresti lääkäreihin ja meni leikkaukseen. Päivänä, jolloin hänet asetettiin ja erotettiin kirkon presidentiksi, hän sai terveyttään koskevan kirjeen tohtori Russel Nelsonilta. Tohtori Nelson tiesi, että presidentti Kimballilla olisi kysyttävää terveydestään. Kirjeessä tri Nelson sanoi, että hiljattain suoritetun tutkimuksen mukaan hänen ruumiinsa oli jälleen erinomaisen terve. Kirjeessä luki: ”Kirurginne haluaa kertoa, että ruumiinne on vahva, että sydämenne on parempi kuin vuosikausiin ja että kaiken vajavaisen päätelykykymme nojalla voitte harkita tätä uutta tehtävää huolehtimatta terveydestänne.”

Tri Nelsonin kirje jatkuu: ”Suorittaessani tuota vaikeaa leikkausta 12. huhtikuuta 1972 –– olin hyvin tietoinen apostolin kutsumuksestanne ja omasta inhimillisestä heikkoudestani ryhtyessäni yhteen vaarallisimmista ja monimutkaisimmista leikkauksista, joita olen suorittanut. Tämä leikkaus osoittautui teknisesti täydelliseksi menestykseksi kaikilta yksityiskohdiltaan, ja tunnustan kiitollisena, että Herra auttoi minua. Erikoisinta oli, että kun leikkaus oli miltei lopussa, minulle tehtiin tiettäväksi, että jonakin päivänä teistä tulisi kirkon presidentti.” (Ks. Edward L. Kimball ja Andrew E. Kimball jr, *Spencer W. Kimball*, s. 8.)

Koska presidentti Kimball uskoi Herraan ja luotti lääkäriinsä, hän kykeni täyttämään velvollisuutensa Herran profeettana.

Mekin pysymme terveimpinä, jos me hankimme oikeaa apua sairastuttuamme ja tunnemme tautien oireita. Monia tauteja voidaan hoitaa menestyksellisesti, jos asianmukainen hoito aloitetaan varhain.

Millaiset oireet näyttävät tarvitsevan lääkärin asiantuntemusta?

Mainitse seuraavat oireet ja keskustelkaa niistä yksitellen.

- Selittämätön verenvuoto ja muut epätavalliset vuodot
- Haavat, jotka eivät parane
- Jatkuva yskä tai vaikeutunut hengitys
- Pitkään kestävä korkea kuume
- Vilustuminen
- Virtsaamis- ja ulostamisvaikeudet
- Tummat läiskät iholla tai pysyvä ihottuma
- Selittämätön laihtuminen
- Jatkuva kova kipu

-
- Jatkuva oksentaminen tai ripuli
 - Huimaus tai pyörtyileminen
 - Näön hämärtyminen tai muutokset näkökyvyssä
 - Vakavat palovammat tai suurella alueella olevat lievätkin palovammat
 - Kipu tai turvotus
 - Tajuttomuus
 - Muut epätavalliset muutokset ruumiissa tai sen normaalissa toiminnassa

(Ks. *Teaching Personal and Family Preparedness*, oppiaihe 26 "Immunization" ja oppiaihe 27 "Preventing Serious Disease".)

Kun tällaisia oireita ilmenee, meidän on syytä mennä heti lääkäriin. Usein lääkäriin menoa viivytellään, mutta se voi johtaa vakaviin vammoihin, pitkään sairastamisaikaan tai jopa kuolemaan.

Meidän tulee pitää huolta ruumiimme terveydestä, sillä se on meidän henkemme temppele. Heikentynyt, sairas, huonosti toimiva ruumis ehkäisee elämämme toimia.

Päätös

Me olemme maan päällä oman ja muiden pelastuksen aikaansaamiseksi. Jotta me onnistuisimme siinä, me tarvitsemme tervettä ruumista ja mieltä. Tämä edellyttää, että vanhemmat pitävät itsensä lisäksi huolta lastensa terveydestä ja opettavat heille hyviä terveydenhoidon periaatteita.

Voimme huolehtia terveydestämme monin tavoin. Monet taudit ja sairaudet voidaan parantaa tai niitä voidaan ehkäistä. Herra odottaa meidän käyttävän näitä mahdollisuuksia sairauksien ehkäisyyn ja parantamiseen. Hän odottaa meidän myös tekevän kaiken voitamme sairaiden hyväksi. Tämä edellyttää, että käytämme nykyajan lääkintäpalveluja ja harjoitamme uskoa, rukoilemme ja pyydämme pappeuden siunauksia. Jos teemme näin, ja se on Herran tahdon mukaista, paranemme.

Presidentti Brigham Young opetti: "Pyrkikäämme siis pitkittämään mahdollisimman suuressa määrin nykyistä elämäämme noudattamalla jokaista terveyden lakia ja tasapainottamalla oikein työ, opiskelu, lepo ja virkistys, ja siten valmistautumalla parempaan elämään Opettakaamme näitä periaatteita lapsillemme." (*Discourses of Brigham Young*, s. 186.)

Kehotuksia

1. Hanki perheesi jäsenille kaikki tarpeelliset rokotukset. Noudata hyviä terveystottumuksia ja opeta niitä lapsillesi.
2. Tutki asuinympäristöäsi. Ryhdy tarvittaviin toimiin poistaaksesi taudinaiheuttajien kasvu- ja leviämisaikat.

Lisäselvitystä antava pyhien kirjoitusten kohta

LK 89 (Herran terveyslaki – viisauden sana)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. ota selvää alueesi terveyspalveluista, kuten
 - lääkärinpalvelut
 - rokotusten saamismahdollisuudet
 - neuvolatoiminta

valmistaudu esittämään hankkimasi tiedot oppitunnilla

2. koeta saada isät ja pojat käsittämään, että he tarvitsevat parasta mahdollista lääkehoitoa saavuttaakseen korkeimmat mahdollisuutensa
3. tee luokan oppilaille selväksi, että asuinympäristön terveydelle vaaralliset olosuhteet pitää korjata.

Viisauden sanan noudattaminen

Oppiaihe 25

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on auttaa meitä paremmin ymmärtämään Herran terveyslakia ja elämään sen mukaan.

Johdanto

"Kun Oxfordin yliopistossa Englannissa opiskelevaa kirkon jäsentä, Paul C. Kimballia pyydettiin valmentamaan nuorta, kokematonta soutujoukkuetta, hän sanoi tunteneensa, ettei hänestä ollut siihen. 'En koskaan ollut toiminut valmentajana.'

Hän kuitenkin hyväksyi tehtävän yhdellä ehdolla. 'Jos minun pitää valmentaa teitä', hän sanoi soutajille, 'minä vaadin teitä harjoitteluun minun säännöilläni.' Hänen sääntöihinsä kuuluivat pidättäytyminen tupakasta, alkoholista, teestä ja kahvista. Pojilta meni noin viikko, ennen kuin he olivat kypsiä tekemään päätöksen sääntöjen hyväksymisestä.

Saatuaan vahvistuksen heidän päätökselleen Kimball otti valmentamisen hoitaakseen ja harjoitutti heitä joka iltapäivä kolmen tunnin ajan aina helmikuuhun asti, jolloin joukkue osallistui soutukilpailuihin muiden Oxfordin collegien joukkueita vastaan. 'Minun poikani ottivat mittaa joukkueista, joiden miehen ikään ehtineet jäsenet olivat harrastaneet soutua jo pikkupojasta lähtien', Kimball sanoi. 'Minun joukkueeni koostui kokemattomista nuorukaisista. He olivat kuitenkin harjoitelleet kovasti, eikä tietääkseni kukaan heistä ollut käyttänyt tupakkaa, teetä, kahvia tai alkoholia tuona aikana.'

Silti kukaan ei uskonut, että heillä olisi vähäisintäkään mahdollisuutta voittoa. Kun tykinlaukaus antoi lähtömerkin kahden ja puolen kilometrin pituiselle kilpailulle Thamesjokea pitkin ylävirtaan, kaikki odottivat, että nuori joukkue jäisi pian jälkeensä. Soutajien saavuttua puolimatkaan Kimball, joka juoksi joen rantaa pitkin huutaen megafonilla ohjeita joukkueelleen, huomasi, että hänen suojattinsa olivat vielä tasoissa kilpakumppaniensa kanssa.

Kimball huusi viimeisen ohjeensa: 'Kiri!' He ottivat upean kirin ja hetkessä he olivat siirtyneet 30 metriä lähimpien kilpailijoidensa edelle. He voittivat kilpailun helposti.

Jokaisena kuutena kilpailupäivänä Kimballin joukkueen odotettiin häviävän. Mutta joka päivä he voittivat helposti saman taktiikan avulla. 'Kun ihmiset kysyivät minulta, kuinka onnistuin niin hyvin aloittelijoiden kanssa, vastasin: "Opetin pojat elämään oikein." Kun tuli aika kiriä, heidän keuhkonsa olivat puhtaat, heidän elimistönsä oli puhdas, heidän verensä oli puhdasta ja heidän hermonsä olivat lujat.'" (Joseph Walker, "Victory on the Thames", *Church News*, 20. helmikuuta 1983, s. 20.)

Herran terveyslait

Mitä ovat Herran terveyslait? (Viisauden sana [oikea ruokavalio], sopiva määrä lepoa ja liikuntaa.)

Tässä elämässämme ruumiimme on iankaikkisen hengen asuinsija. Sama tehtävä ruumiilla on myös iankaikkisuudessa, kun henki yhdistyy siihen ylösnousemuksessa. Ruumiimme on niin tärkeä, että Herra sanoo sitä Jumalan temppeliksi (ks. 1. Kor. 3:17). Kaikki kokemuksemme maan päällä jättävät jälkensä ruumiiseemme ja henkeemme. Meidän täytyy siksi varjella ruumista ja pitää se puhtaana ja terveenä.

Herran terveyslakien tarkoituksena on varjella meidän ruumiimme ja mieleemme terveyttä. Herra tietää, että kun me olemme fyysisesti, emotionaalisesti ja henkisesti terveitä, me voimme osallistua toimintaan, joka rakentaa meitä hengellisesti ja auttaa meitä olemaan siunauksena muille. Olemme silloin onnellisia ja voimme elättää perheemme, auttaa naapureitamme ja auttaa taivaallista Isää Hänen valtakuntansa rakennustyössä.

Opin ja Liittojen Kirjan luvussa 89 on monta Herran terveyslakia. Tässä luvussa, jota sanotaan viisauden sanaksi, sanotaan, mitä meidän tulee syödä ja mitä ei. Aineita, joista meitä varoitetaan, ovat väkevät juomat, kuumat juomat ja tupakka.

VÄKEVÄT JUOMAT

Väkevät juomat ovat alkoholijuomia, kuten viina, viini ja olut. Alkoholialia ei pidä käyttää juomana, vaan ruumiin puhdistamiseen (ks. LK 89:5, 7).

KUUMAT JUOMAT

Kuumia juomia ovat kahvi ja tee, mutta kirkon johtajat ovat neuvooneet meitä välttämään kaikkia aineita, jotka voivat aiheuttaa riippuvuutta.

TUPAKKA

Tupakkaa ei pidä käyttää sisäisesti missään muodossa. Sen sijaan se on yrtti vammoihin ja sairasta karjaa varten. Silloinkin sitä pitää käyttää harkiten ja taidolla. (Ks. LK 89:8.)

Meidän pitää aina varoa ruokia ja juomia, jotka herättävät epäluonnollisia haluja tai häiritsevät ruumiimme luonnollista toimintaa. Presidentti Spencer W. Kimball on varoittanut meitä siitä, että huumeet aiheuttavat luonnottomia haluja, jotka aiheuttavat ihmiselle suurta henkilökohtaista kärsimystä. (Ks. ”Kuunnelkaa profettoja”, *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 141.)

Jos epäilemme jotakin ainetta, meidän on hyvä noudattaa vanhin Joseph Fielding Smithin neuvoa: ”Jos epäilette, onko jokin ruoka tai juoma hyväksi vai haitaksi, älkää käyttäkö sitä, ennen kuin olette saaneet selvyuden siitä. Jos jokin tarjottava aiheuttaa riippuvuutta, voimme päätellä, että se sisältää aineita, jotka ovat ruumiille vahingollisia, ja joita pitää siksi välttää.” (”The Word of Wisdom”, *Improvement Era*, helmikuu 1956, s. 79.)

Viisauden sanassa mainitaan myös eräitä ravintoaineita, joita meidän pitäisi käyttää. Näitä ovat terveelliset kasvit ja hedelmät (ks. LK 89:10–11 ja LK 49:19). Voimme syödä myös eläinten ja ilman lintujen lihaa ja käyttää nahkaa vaatteisiin (ks. LK 89:12–13 ja LK 49:18–19). Mutta Herra varoittaa meitä tappamasta eläimiä pelkästään urheilun tai huvin vuoksi ja tuhlaamasta lihaa (ks. LK 49:21). Viisauden sana osoittaa myös, että kaikki vilja on hyväksi ihmisille ja eläimille. Vehnä on erityisen hyvää ihmiselle. Mietoja juomia voidaan valmistaa eräistä viljalajeista, jos halutaan. (Ks. LK 89:14–17.)

Vaikka meidän pitäisi parhaamme mukaan selvittää, mitkä ravintoaineet ovat meille hyväksi, meidän pitää varoa kiihkomielisyyttä niiden suhteen. Jotkut ihmiset ovat tulleet niin ahdasmielisiksi, että he vastustavat joitakin perusruoka-aineita. Viisauden sana ei oikeuta äärimmäisyysasenteisiin ruoka-aineiden käytön ja niistä pidättymisen suhteen.

Edistääkseen terveyttämme ja onneamme Herra loi kaiken maan päälle meidän hyödyksemme ja käytettäväksemme. ”Kaikki, mikä tulee maasta omansa aikansa, on luotu hyödyttämään ihmistä ja hänen käytettäväkseen, sekä miellyttämään silmää että ilahduttamaan sydäntä, ravinnoksi ja vaatteiksi, mauksi ja tuoksuksi, vahvistamaan ruumista ja virkistämään sielua” (LK 59:18–19).

Lue LK 59:20.

Mitä tämä jae tarkoittaa?

On olemassa muitakin pyhien kirjoitusten kohtia kuin Opin ja Liittojen Kirjan luku 89, joissa puhutaan Herran terveysta. Yksi tällainen kohta kuuluu: "Lakatkaa olemasta laiskoja, lakatkaa olemasta saastaisia, lakatkaa etsimästä vikoja toisistanne, lakatkaa nukku-masta enemmän kuin on tarpeen; menkää vuoteeseen aikaisin, ettette olisi väsyneitä, nousee varhain, jotta ruumiinne ja mielenne virkistyisivät" (LK 88:124). Meitä käsketään myös tekemään työtä, mutta ei enempää kuin meillä on voimaa (ks. LK 10:4).

Kuinka Herran varoitus "lakatkaa olemasta laiskoja", liittyy hyvään terveyteen? (Toiminta vahvistaa lihaksia, sydäntä ja keuhkoja.)

Kuinka Herran kehoitus "lakatkaa etsimästä vikoja toisistanne" liittyy hyvään terveyteen? (Vikojen etsiminen aiheuttaa tunneperäistä ahdistusta, ja tunne-elämän terveys on välttämätöntä onnellemme ja hengelliselle hyvinvoinnillemme.)

Herran terveystait liittyy elämämme kaikkiin puoliin. Jos elämme niiden mukaan, elämme fyysisesti, emotionaalisesti ja hengellisesti tasapainoista elämää.

Lakeja, joihin liittyy lupauksia

Lue LK 89:18–21.

Mitä lupauksia annetaan niille, jotka elävät Herran terveystaitien mukaan?

Herra lupaa meille, että jos me elämme Hänen terveystaitiensä mukaan ja pidämme käskyt, me olemme terveitä – voimme juosta väsymättä ja vaeltaa nääntymättä (ks. LK 89:18, 20). Hän lupasi myös, että tuhon enkeli kulkee ohitsemme eikä surmaa meitä (LK 89:21). Presidentti Spencer W. Kimball on sanonut: "Viisauden sanan noudattamisesta on palkintona elämä, ei vain pidentynyt ajallinen elämä vaan myös iankaikkinen elämä" (*Anteeksiantamuksen ihme*, s. 198).

Yksi suurimpia palkintoja Herran terveystaitien noudattamisesta on, että "he tulevat löytämään viisautta ja suuria tiedon aarteita, vieläpä salattuja aarteita" (LK 89:19).

Mitä on viisaus? (Tiedon viisasta käyttöä.)

Kun me tunnemme Jumalan terveystait, paljonko viisautta me saamme, ellemme noudata niitä?

Jos me noudatamme terveystait, mieleemme on selkeä ja me voimme ymmärtää paremmin tietoa ihmisistä ja Jumalasta. Olemme myös terveempiä henkisesti ja emotionaalisesti, kuten seuraava kertomus osoittaa.

Näytä havaintovalinetta 25-a, "Daniel sai siunauksia pitämällä Herran terveystait".

Danielilla oli selkeä ja puhdas ymmärrys. Jerusalemin valloituksen jälkeen Babylonian kuningas Nebukadnessar valitsi vangittujen joukosta muutamia nuoria miehiä, joille oli määrää opettaa hänen kielensä, niin että he voisivat palvella hänen palatsissaan. Mutta

heidän olisi pitänyt syödä ja juoda aineita, joita heitä oli opetettu välttämään.

Daniel oli yksi näistä valituista nuorista miehistä. Toisin kuin useimmat muut Daniel ei suostunut juomaan viiniä eikä syömään sopimattomia ruokia, joita hänelle tarjottiin. Sen sijaan hän pyysi lupaa saada pitää Herran terveyslait ja syödä sellaista ravintoa, jonka hän tiesi olevan terveellistä. Tähän suostuttiin kokeeksi. Jonkin ajan kuluttua viiniä juoneita ja sopimattomia ruokia syöneitä verrattiin Danieliin. Kuuliaisuutensa vuoksi Daniel oli terveempi kuin muut, ja hänelle oli annettu viisautta, tietoa ja taitoa oppimiseen ja näkyihin. (Ks. Dan. 1:3–6, 8, 12–19.)

Jos me olemme kuuliaisie Herran terveyslaille, me saamme Danielin tavoin siunaukseksi näitä samoja lahjoja, ei pelkästään tässä elämässä, vaan myös iankaikkisuudessa. Nämä lupaukset ovat varmoja – edellyttäen, että me noudatamme Herran neuvoa. Sillä Herra on sanonut, että kun ”me saamme jonkin siunauksen Jumalalta, niin se tapahtuu kuuliaisuudesta sitä lakia kohtaan, johon se perustuu” (LK 130:21). Hän on sanonut myös: ”Minä Herra olen sidottu, kun te teette, mitä minä sanon, mutta kun te ette tee, mitä minä sanon, teillä ei ole mitään lupausta” (LK 82:10).

Lue uudestaan kohta LK 89:19.

Kuka auttaa meitä saamaan tässä jakeessa luvatus siunauksen? (Herra.)

Kun me noudatamme Herran terveyslakia, me voimme saada viisautta ja suuria tiedon aarteita. Ne tulevat Kristuksen valkeuden kautta. Muun ohella Kristuksen valkeus auttaa meitä tuntemaan totuuden ja kehittämään viisautta. (Ks. LK 88:11–12.) Kristuksen valkeus on kaikkien ihmisten saatavilla, mutta kun me saamme Pyhän Hengen lahjan, me saamme lisää apua. Pyhä Henki voi opettaa meille, kuinka voimme käyttää tätä valkeutta ja totuutta elämässämme palataksemme Jumalan tykö (ks. LK 84:45–47).

Olemalla kuuliaisie Herran terveyslaille me löydämme myös salatut aarteita. Nämä salatut aarteet ovat pyhempie ja syvällisempie Jumalan asioita. Nekin ilmoittaa Pyhä Henki: ”Sillä Henki tutkii kaiken, myös Jumalan syvimmät salaisuudet –– siitä me myös puhumme, mutta me käytämme Hengen emmekä ihmisviisauden opettamia sanoja, ja selitämme hengelliset asiat Hengen avulla.” (1. Kor. 2:10, 13) Tämä on arvokas lahja.

Pyhät ja syvälliset asiat, jotka me opimme, pysyvät aina mielessämme, jos me olemme kuuliaisie Jumalan käskyille. Herra on

luvannut: ”Jokainen älyn periaate, jonka me saavutamme tässä elämässä, on nouseva meidän kanssamme ylösnousemuksessa. Ja jos joku tässä elämässä ahkeroisellaan ja kuuliaisuudellaan hankkii enemmän tietoa ja älyä kuin toinen, niin hän oleva tulevassa maailmassa niin paljon tätä edellä.” (LK 130:18–19.)

Kun saamme viisautta, tietoa ja ymmärrystä Pyhän Hengen kautta, meistä tulee enemmän taivaallisen Isän kaltaisia. Meistä tulee parempia poikia, parempia isiä, parempia aviopuolisoita. Perheenjäsenet oppivat, että he voivat tulla luoksemme saamaan opetusta ja siunauksia. Meistä tulee vanhurskaampia ja kykenevämpiä pappeudenhaltijoita, ja me saamme viisautta ja tietoa kirkon tehtäviamme varten.

Me saamme muitakin siunauksia olemalla kuuliaisia Herran terveyslaeille. Me pystymme esimerkiksi tekemään työmme paremmin, koska meillä on voimaa ja viisautta olla parempia työntekijöitä. Lisääntyvä tietomme ja viisautemme auttaa meitä olemaan huomautteisempia muita ihmisiä kohtaan, ja me olemme suvaitsevaisempia niitä kohtaan, jotka eivät noudata Herran terveyslakeja.

Päätös

Herran terveyslait annettiin meille fyysiseksi, älylliseksi, emotionaaliseksi ja hengelliseksi siunaukseksi. Elämällä näiden lakien mukaan saamme luvattua terveyttä. Meille on luvattu myös lisää viisautta ja tietoa Jumalan pyhistä asioista. Tämä hengellinen ymmärrys ja hyvä terveys auttavat meitä vahvistamaan kotiamme ja perhettämme, palvelemaan paremmin Herraa ja tekemään työmme paremmin.

Kehotus

Päätä noudattaa Herran terveyslakeja joka hetki ja kaikissa olosuhteissa.

Puhuessaan yleiskonferenssissa presidentti Ezra Taft Benson sanoi: ”Herra näki ennalta nykyajan tilanteen, jolloin ihmiset rahaa ansaitakseen houkuttelevat muita nauttimaan epäterveellisiä aineita. Olutta, alkoholijuomia, kahvia, tupakkaa ja muita vahingollisia aineita mainostavat ilmoitukset ovat esimerkkejä siitä, mitä Herra näki olevan tulossa. Mutta tuhoisimpia esimerkkejä aikamme pahuudesta ja vehkeilystä ovat ne, jotka houkuttelevat nuoria käyttämään huumeita.

Rakkaat nuoret veljeni ja sisareni, me varoitamme teitä kaikessa rakaudessa, että saatana ja hänen lähettiläänsä yrittävät houkutella teitä käyttämään vahingollisia aineita, koska he tietävät varsin hyvin,

että jos nautitte niitä, teidän hengellinen voimanne lamaantuu ja te olette heidän jumalattomassa vallassaan. Pysykää poissa sellaisista paikoista ja sellaisten ihmisten seurasta, jotka houkuttelevat teitä rikkomaan Jumalan käskyjä. Pitäkää Jumalan käskyt, niin teillä on viisautta tietää ja tuntea, mikä on pahasta. ("Periaate, johon liittyy lupaus", *Valkeus*, lokakuu 1983, s. 96.)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. kertaa julkaisusta *Evankeliumin periaatteet* luku 29 "Herran terveyslaki"
2. valmistaudu tähdentämään hengellisiä ja fyysisiä siunauksia, jotka koituvat Herran terveyslakien mukaan elämisestä
3. pyydä luokan jäseniä lukemaan tai esittämään kertomuksia tai pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on kannustaa meitä etsimään tietoa.

Johdanto

Samoin kuin lapset luonnostaan haluavat tulla vanhempiensa kaltaisiksi, samoin on luonnollista, että me synnyttyämme uudesti ”Kristuksen lapsiksi” (ks. Moosia 5:1–7) haluamme tulla Hänen kaltaisekseen. Itse asiassa Vapahtaja toivoo meidän tulevan Hänen kaltaisekseen: Hän on käskenyt meitä olemaan täydelliset kuten Hän ja taivaallinen Isä. Jotta me voisimme tulla täydellisiksi kuten He, meidän täytyy kasvaa tiedossa ja totuudessa. Siten me opimme, kuinka voimme tulla Heidän kaltaisikseen ja kuinka voimme tehdä mitä He tekevät.

Käsky etsiä oppia

Opin ja Liittojen Kirjassa Herra käskee meidän etsiä oppia.

Lue LK 88:78.

Mitä Herra haluaa meidän oppivan tämän jakeen mukaan? (Periaatteita, oppeja ja evankeliumin lakeja.)

Tärkein kaikesta tiedosta, jota voimme saada, on todistus Jeesuksesta Kristuksesta, Hänen jumalallisesta tehtävästään ja Hänen evankeliumistaan. Siksi on hyvä lukea pyhiä kirjoituksia jatkuvasti ja pyrkiä ymmärtämään evankeliumia syvällisemmin rukoilemisen ja vanhurskaan elämän kautta. Kaikki saamamme oppi ei hyödytä mitään, ellemmme ymmärrä evankeliumin pelastavia periaatteita ja noudata niitä.

Lue LK 88:79.

Mitä muuta Herra odottaa meidän tutkivan kuin evankeliumia? (Maita, taivaita, historiaa, nykyajan tapahtumia, tulevaisuuden ennustuksia, omaa maata ja muita maita.)

Presidentti N. Eldon Tanner on sanonut: ”Kirkko on aina kehottanut meitä jäseniä hankkimaan hyvän kasvatuksen ja oppimaan kaiken mahdollisen itsestämme, historiasta ja maantiedosta, luonnontieteistä ja maailmankaikkeudesta ja erityisesti Jeesuksen Kristuksen evankeliumista” (Alue-edustajien seminaarissa huhtikuussa 1971 pidetty puhe).

Kirkko on evankeliumin palauttamisesta lähtien kehottanut jäseniään hankkimaan opillista sivistystä. Jo kirkon varhaisina vuosina Herra innoitti Joseph Smithiä järjestämään kouluja sekä aikuisille että lapsille kirkon monista vaikeuksista huolimatta. Evankeliumin lisäksi näissä kouluissa opetettiin historiaa, kieliä, kielioppia, matematiikkaa jne. Tänä päivänä kirkko käyttää edelleen paljon aikaa ja rahaa koulukasvatuksen tukemiseen. Kirkon koululaitos on perustettu tyydyttämään jäsenten opillisen sivistyksen tarpeita.

Lue LK 88:80.

Mikä on tiedon hankkimisen tarkoitus?

Kun tunnemme ihmisiä ja ympärillämme olevaa maailmaa, voimme osallistua paremmin Jumalan valtakunnan rakentamiseen. Voimme keksiä, kuinka voisimme entistä paremmin opettaa evankeliumia ihmisille. Kun myöhempien aikojen pyhistä tulee arvostettuja ammattimiehiä, olivatpa he lääkäreitä tai taitavia kirvesmiehiä, he saavuttavat aseman, jossa he pystyvät vaikuttamaan muihin ihmisiin, niin että nämä haluavat kuulla kirkosta.

Koulusivistys on hyödyksi sekä lähetystyössä että kaikilla muilla elämän aloilla. Presidentti David O. McKay sanoi kerran: ”Tosi kasvatus ei muodostu pelkästään muutamien tietojen hankkimisesta luonnontieteen, historian, kirjallisuuden tai taiteen alalta, vaan myös luonteen kehittämisestä. — Tosi kasvatus harjoittaa itsekieltäymystä ja itsekuria. Tosi kasvatus säätelee mielentilaa, hillitsee himon ja tekee kuuliaisuudesta yhteiskunnallisia lakeja ja moraalista järjestystä kohtaan elämän johtavan periaatteen. —

Kasvatuksen tavoitteena on kehittää oppilaassa sellaisia voimavaroja, jotka edistävät hänen hyvinvointiaan niin kauan, kuin hän elää.” (*Secrets of a Happy Life*, s. 46–47.)

Kun meillä on tietoa, me pystymme palvelemaan paremmin myös lähimmäisiämme. Käyttämällä tietojamme voimme opettaa ihmisiä välttämään sairastumista ja kärsimyksiä, tekemään elämästään hyödyllisempää ja hankkimaan ruokaa, vaatteita ja asunnon perheelleen. Ennen kaikkea voimme oppia ja opettaa periaatteita ja lakeja, jotka meidän on tunnettava tullaksemme taivaallisen Isän kaltaiseksi.

Mutta joskus ihmiset ylpistyvät saatuaan maallista oppia. Heistä tuntuu, ettei heidän tarvitse noudattaa Herran ja Hänen profeettojensa neuvoja. Herra on varoittanut tästä pyhissä kirjoituksissa: Hän sanoo, että oppi on hyväksi, *jos me kuuntelemme Hänen neuvojaan*. Muutoin me käytämme oppiamme mielettömästi. (Ks. 2. Ne. 9:28–29.)

On tärkeätä käydä koulua

Miksi on tärkeätä käydä koulua? Mitä koulussa voi oppia?

Suuri osa koulutuksestamme saadaan koulussa. Opime koulussa lukemaan, kirjoittamaan, ja perusasioita matematiikasta. Opimme historiaa, maantiedettä ja luonnontiedettä. Opiskelemme, kuinka ihmisruumis toimii, tähdet liikkuvat sekä siitä, millaista on kasvien ja eläinten kauneus ja mikä on niiden tarkoitus. Kun laajennamme ymmärrystämme maailmasta, voimme olla paremmin hyödyksi perheellemme, kirkolle ja yhteiskunnalle.

Joskus koulunkäynti tuottaa vaikeuksia. Voimme olla huolissamme vaadittavasta rahasta, ajasta ja työstä. Mutta Herra toivoo meidän hankkivan itsellemme hyvän koulutuksen. Hän auttaa meitä saavuttamaan tämän tavoitteen, jos me pyydämme Häneltä apua ja teemme parhaamme. Koulutuksen merkitys lisääntyy entisestään teollisuuden, teknologian ja tieteen edistymisen myötä. Me tarvitsemme hyvää koulutusta pystyäksemme elättämään perheemme, ja me tarvitsemme tietoa parantaaksemme yhteiskuntaamme.

Kirkon jäseniä on aina neuvottu tekemään kaikkensa hyvän koulutuksen saamiseksi. Tämä koskee myös ammattikoulutusta. Siellä missä ei ole koulutusjärjestelmää, isämme tai lähinaapurimme voivat auttaa meitä hankkimaan itsellemme tarvittavan koulutuksen.

Oppiminen jatkuu läpi elämän

Näytä havaintovälinettä 26-a, "Lasten ja nuorten on tärkeätä käydä koulua".

Mikäli mahdollista koulunkäyntiä tulee jatkaa peruskoulun jälkeen ammattikoulussa, lukiossa tai opistoissa.

Näytä havaintovälinettä 26-b, "Opiskelua pitäisi jatkaa läpi elämän".

Myöhemminkin elämässämme voimme opiskella monia aineita. Me voimme osallistua aikuiskoulutukseen tai opiskella kirjeopistoissa. Jos ei ole mitään koulutusmahdollisuutta, voimme etsiäapua naapureiltamme, joilla on erityistietoja ja -taitoja. Tällaiset henkilöt auttavat tavallisesti, kun he ymmärtävät, että olemme halukkaita oppimaan.

Koska Herra on kehottanut meitä opiskelemaan, meillä on lisäsyys tehdä parhaamme opiskellaksemme koko elämämme ajan. Opiskellessamme meidän tulee pyytää Herralta apua ymmärtääksemme ja muistaaksemme lukemamme.

Paitsi pyhistä kirjoituksista meidän pitäisi hankkia oppia "parhaista kirjoista" (LK 88:118). Se edellyttää, että valitsemme viisaasti sen,

mitä luemme. Kirjojen ja lehtien lukeminen on kehittävää, jos ne ovat hyviä, mutta on sellaisiakin kartettavia kirjoja ja lehtiä, jotka edistävät jumalattomuutta.

Presidentti Spencer W. Kimball on varoittanut: ”Monet –– huonoista vaikutuksista kohtaavat suoranaisesti kotia television, radion, aikakauslehtien, sanomalehtien ja muun kirjallisuuden muodossa” (”Perheen –– kirkon perusyksikön –– vahvistaminen”, *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 83). Opiskellessamme hyvien vaikutusten täytyy työntää pahat vaikutukset mielestämme ja täyttää se hyvillä ajatuksilla.

Tervehenkisten kirjojen ja aikakaus- ja sanomalehtien lukemisen lisäksi voimme käydä teatterissa katsomassa näytelmiä, joissa opetetaan myötätuntoa ja muiden kansojen ja kulttuurien ymmärtämistä. Voimme käydä konserteissa ja taidemuseoissa oppiaksemme rakastamaan kauneutta. Voimme keskustella näkemästämme ystäviemme kanssa.

Oppiminen tekemällä

Taivaallinen Isämme asetti meidät maan päälle oppimaan ja saamaan kokemuksia. Monet niistä asioista, joita opimme, voidaan oppia vain tekemällä. Niiden opiskeleminen ei yksin riitä. Saarnaaja kirjoitti: ”Poikani, ota varoituksesta vaari; paljon kirjaintekemisellä ei ole loppua, ja paljon tutkistelu väsyttää ruumiin. –– Sillä Jumala tuo kaikki teot tuomiolle, joka kohtaa kaikkea salassa olevaa, olkoon se hyvää tai pahaa.” (Saarn. 12:12, 14.) Herra pyytää meitä miettimään tarkoin, kuinka tärkeää on tehdä työtä uskollisesti: ”Jokainen oppikoon siis nyt tuntemaan velvollisuutensa ja hoitakoon kaikella uutteruudella sitä virkaa, mihin hänet on määrätty” (LK 107:99).

Kun toimimme virassamme ja suoritamme meille annettuja tehtäviä, me saamme kokemuksia, joista voimme oppia. Kun olemme mukana työssä, teemme joskus virheitä. Tällainen kokemus antaa meille tilaisuuden oppia, muuttua ja kasvattaa kykyjämme. Kun teemme asioita paremmin ja edistymme, monet asiat, jotka olivat vaikeita, tulevat helpommiksi. Siten emme ainoastaan kykene suoriutumaan tehtävistämme, vaan voimme myös auttaa muita.

Herra on järjestänyt kirkossaan monia tilaisuuksia palvella ja johtaa. Jos hyväksymme nuo tilaisuudet ja rukoillen teemme parhaamme, ne auttavat meitä kehittymään ja oppimaan.

Koko perhe voi oppia paljon yhdessä. Perhe voi käydä yhdessä konsertissa, teatterissa tai käydä museossa. Se voi tehdä yhdessä

kaikenlaista. Se voi mennä retkelle, leirintämatkalle, lomalle ja kävelyretkille ja oppia yhteisistä kokemuksista. Eräässäkin perheessä luetaan joka päivä ääneen jotakin hyvää kirjaa ja keskustellaan sen herättämistä ajatuksista.

Kaikki voivat oppia tekemällä, olivatpa he käyneet koulua kuinka vähän tahansa. Eräs nainen valitti kerran tri Louis Agassizille, kuuluisalle tiedemiehelle, että hänellä ei ollut milloinkaan ollut mahdollisuutta opiskella. Nainen kertoi hänelle pitävänsä sisarensa kanssa täysihoitolaa ja ettei häneltä liennyt aikaa mihinkään muuhun. Tri Agassiz kysyi, millaista työtä nainen teki, ja tämä vastasi:

”Kuorin perunoita ja leikkaan sipulia.”

Tri Agassiz kysyi: ”Missä istutte suorittaessanne näitä mielenkiintoisia kotitaloustöitä?”

”Keittiöportaiden alimmalla rappusella.”

”Missä jalkanne lepäävät?”

”Lasitetulla tiilellä.”

”Mitä on lasitettu tiili?”

”En osaa sano.”

”Kuinka kauan olette istunut siellä?”

”Viisitoista vuotta.”

”Madame, tässä on nimikorttini”, tri Agassiz sanoi, ”kirjoittaisitteko minulle ystävällisesti kirjeen lasitetusta tiilestä?”

Nainen suhtautui pyyntöön vakavasti. Hän etsi sanakirjasta hakusanan ”tiili”, mutta hänestä tuntui, että sanakirjan määritelmä tuntui liian yksinkertaiselta kuuluisalle tiedemiehelle lähetettäväksi, ja niin hän katsoi tietosanakirjasta. Sitä lukiessaan hän tapasi sanoja, joita ei ymmärtänyt, mutta otti niistä selvää. Ja kiinnostuttuaan siten aiheesta hän meni käymään museoissa ja tiilitehtaissa. Saatuaan tutkimuksensa päätökseen hän ryhtyi kirjoittamaan ja kirjoitti tri Agassizille 36-sivuisen kirjeen lasitetuista tiilistä.

Tri Agassizilta saapui kirje, jossa sanottiin, että vähäisin muutoksin hän oli julkaissut naisen kirjeen, ja että mukana oli kirjoituspalkkiona tuhat markkaa. Kirjeen alareunaan oli kirjoitettu: ”Mitä oli tiilien alla?”

Nainen katsoi tiilien alle, ja siellä oli muurahaisia. Niinpä hän ryhtyi tutkimaan muurahaisia. Hän sai selville, että erilaisia muurahaislajeja oli 1800–2500. Hän kiinnostui kovin kaikista erilaisista muurahaisista ja niiden elintavoista. Luettuaan paljon ja perehdyttyään aiheeseen perusteellisesti hän kirjoitti tri Agassizille 360 sivua

pitkän selvityksen. Tämä julkaisi sen kirjana ja lähetti palkkion tutkijanaiselle.

Saamallaan rahoilla nainen matkusti maihin, joista hän oli uneksinnut. (Mukaiiltu artikkelista Marion D. Hanks, ”Oppia ikä kaikki”, *Valkeus*, marraskuu 1979.)

Mitä muuta nainen sai tutkimuksistaan kuin rahaa? (Tietoa ympäröivästä maailmasta, joka oli nyt paljon kiinnostavampi.)

Mekin voimme oppia paljon kiinnostumalla maailmasta ja ympärillämme olevista ihmisistä. Me voimme oppia paljon vain kiinnittämällä huomiota kokemuksiimme ja pyrkimällä ymmärtämään niitä tutkimalla ja mietiskelemällä niitä mielessämme ja sydämessämme. Kun havainnoimme, tutkimme, teemme työtä ja ajattelemme, opimme paljon arvokasta ja opimme soveltamaan sitä jokapäiväiseen elämäämme.

”On olemassa sellaista, mitä voi antaa jollekulle ja sellaista, mitä ei voi antaa kenellekään, ellei hän halua tehdä mitään sen saamiseksi ja maksaa hintaa saadakseen sen itselleen. Tämä periaate soveltuu opiskeluun, lahjojen kehittämiseen, tiedon omaksumiseen, taitojen hankkimiseen ja kaikkien elämän läksyjen oppimiseen.” (Richard L. Evans, *Richard L. Evans’ Quote Book*, s. 74.)

Keskustelkaa tästä vanhin Evansin ajatuksesta.

Mitä mahdollisuuksia Suomessa on hankkia tietoa ja kokemusta?

Päätös

Herra on neuvonut meitä hankkimaan tietoa evankeliumista ja maailmasta. Voimme saada tietoa käymällä koulua, osallistumalla itseopiskelukurssille, olemalla kiinnostuneita kaikesta ympärillämme olevasta ja pyrkimällä ymmärtämään kokemuksiimme. Tiedon lisääntymisen myötä opimme arvostamaan maata ja kaikkea, mitä Herra on antanut käytettäväksemme. Tieto ja opiskelu tarjoaa myös parempia mahdollisuuksia perheemme elättämiseen, Jumalan valtakunnan rakentamiseen ja yhteiskunnalliseen elämään osallistumiseen. Siten voimme myös tulla enemmän taivaallisen Isän kaltaiseksi.

Kehotus

Isät: Kannustakaa lapsianne opiskelemaan. Näyttäkää lapsillenne hyvää esimerkkiä. Järjestäkää perheellenne yhteisiä oppimiskokemuksia.

Nuoret pappeudenhaltijat: Laadi tarvittavat suunnitelmat saadaksesi hyvän koulukasvatuksen.

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. tutustu maasi ja asuinpaikkakuntasi opiskelumahdollisuuksiin
2. pyydä oppilaita lukemaan ja esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Jeesus Kristus, luja perusta

Oppiaihe 27

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on auttaa meitä päättämään tehdä Jeesuksesta Kristuksesta elämämme luja perusta.

Johdanto

Pane kirjan lopussa oleva värikuva Jeesuksesta luokan eteen. Pyydä oppilaita katsomaan kuvaa ja sulkemaan sitten silmänsä noin puoleksi minuutiksi. Pyydä heitä kuvittelemaan, että he ovat Vapahtajan kasvojen edessä. Sano, että seuraava kertomus opettaa meitä ymmärtämään paremmin Vapahtajaamme, Jeesusta Kristusta. (Luo oppitunneille hengellinen ilmapiiri, ennen kuin esität seuraavan kertomuksen.)

Vanhin Melvin J. Ballard palveli lähetystyössä Pohjois-Amerikan intiaanien keskuudessa. Lähetystyössä ollessaan hän halusi saada todistuksen siitä, että hän teki Herran työtä. Pyydettyään Herralta sitä hän näki unen, jossa hän havaitsi olevansa temppeleissä. Unessaan hän astui erääseen temppelein huoneeseen.

”Kun astuin sisään ovesta, näin ylempänä sijaitsevalla korokkeella istumassa kirkkaimman Olennon, jonka silmäni ovat koskaan nähneet, niin kirkkaan, etten ollut kuvitellut Hänen vertaistaan koskaan olleen missään iankaikkisissa maailmoissa. Lähestyessäni tullakseni esitellyksi Hän nousi ja astui minua kohti ojennetuin käsivarsin, ja Hän hymyili lausuessaan hiljaa nimeni. Vaikka eläisin miljoona vuotta vanhaksi, en tule koskaan unohtamaan tuota hymyä. Hän syleili minua ja suuteli minua, painoi minut rintaansa vasten ja siunasi minua, niin että tunnuin sulavan ytimiäni myöten! Kun Hän oli tämän tehnyt, polvistuin Hänen jalkoihinsa, ja kun peitin Hänen jalkansa kyynelilläni ja suudelmillani, näin naulojen jäljet maailman Lunastajan jaloissa. Tunne, joka minulla oli Hänen kasvojensa edessä, jolla on kaikki käsissään, Hänen rakkautensa, Hänen kiintymyksensä ja Hänen siunauksensa olivat jotakin sellaista, että jos joskus voin saada sen, mistä sain vain esimakua, antaisin kaiken, mitä olen, mitä koskaan toivon olevani, saadakseni tuntea samaa kuin tuolloin.” (”Vanhin Melvin J. Ballard”, *Valkeus*, marraskuu 1974, s. 451.)

Tarvitsemme Vapahtajaa

Ennen maan päälle tuloamme me elimme taivaallisen Isän tykönä. Siellä meille esitettiin pelastussuunnitelma. Ilahduimme siitä niin, että hyväksyimme sen ja riemuitsimme (ks. Job 38:1–7).

Pelastussuunnitelman mukaan meidän oli lähdeittävä taivaallisen Isän kasvojen edestä ja tultava maan päälle kuolevaisina ihmisinä. Täällä me olemme sekä fyysisesti että hengellisesti erossa taivaallisesta Isästä. Täällä meillä on tuon suunnitelman mukaisesti vapaa tahto valita, noudattameko Jumalan käskyjä vai emme.

Mutta jos me teemme syntiä, meistä tulee epäpuhtaita. Siksi jonkun synnittömän persoonan täytyy maksaa meidän syntiemme hinta, sillä mikään saastainen ei voi astua taivaan valtakuntaan (ks. 1 Ne. 15:34).

Jotta meillä olisi mahdollisuus palata taivaallisen Isän kasvojen eteen, Hän valitsi Vapahtajan lunastamaan meidät. Tämä Lunastaja on vanhin henkiveljemme Jeesus Kristus, joka tarjoutui tulemaan vapaaehtoisesti maan päälle Vapahtajaksemme. Tarjoutuessaan vapaaehtoiseksi Hän sanoi, että kunnia pelastuksestamme kuuluu taivaalliselle Isälle. (Ks. KH Aabr. 3:27; KH Moos. 4:2.) Myös toinen henkiveljemme Lusifer halusi Vapahtajaksemme. Mutta Hän tahtoi pakottaa meidät pelastukseen ja halusi kunnian siitä itselleen. (Ks. KH Moos. 4:1.) Taivaallinen Isämme torjui Hänen tarjouksensa ja asetti Jeesuksen Vapahtajaksemme (ks. 1 Piet. 1:18–20). Siten säilyi ihmisen vapaa tahto.

Jeesus Kristus on luja perustamme

Mikä on luja perusta?

Luja perusta kestää, niin että se, mitä sen varaan rakennetaan, ei sorru. Kun esimerkiksi rakennetaan talo, sen perustus tehdään hyvin lujaksi. Samoin meidän tulee rakentaa elämämme lujalle perustalle, niin että kestämmme elämän koettelemukset.

Vapahtajamme Jeesus Kristus on ainoa luja perusta, jonka varaan voimme rakentaa elämämme. Profeetta Helaman on sanonut:

”Teidän on rakennettava perustuksenne meidän Lunastajamme kalliolle, Lunastajan, joka on Kristus, Jumalan Poika; niin että kun perkele lähettää rajut tuulensa, nuolensa tuulispäänä, kun kaikki hänen rakeensa ja hänen ankara myrskynsä pieksevät teitä, niillä ei ole voimaa vetää teitä alas kurjuuden ja iankaikkisen onnettomuuden kuiluun sen kallion tähden, jolle te olette rakennetut, joka on varma perustus, perustus, jolle rakentaessaan ihmiset eivät voi sortua” (He. 5:12).

Jeesus on luja perustus, koska Jumala asetti Hänet ennalta meidän Lunastajaksemme. Nefi sanoi: ”Taivaan alla [ei] ole annettu muuta nimeä kuin tämä Jeesus Kristus, josta minä olen puhunut, jossa ihminen voi pelastua” (2. Ne. 25:20). Vain Jeesuksen Kristuksen

sovituksen ja uhrin kautta me voimme saada anteeksi syntimme ja saada iankaikkisen elämän. Emme voi tehdä tätä omin voimin. Tämä voima on vain Jeesuksella.

Vapahtaja voi auttaa meitä, mutta meidän pitää ensiksi ottaa Hänet lujaksi perustaksemme. Silloin Hän auttaa meitä kohtaamaan haasteemme ja lisää kykyämme kantaa kuormaamme. Hänen kauttaan me voimme saada voimaa suorittaa vaikeita tehtäviä. Hänestä tulee ystävä, johon voimme luottaa. Voimme kertoa Hänelle iloistamme ja murheistamme ja tuntea, kuinka Hän rakastaa meitä ja pitää meistä huolen.

Rakentaminen Kristuksen varaan

Jotta me voisimme rakentaa elämämme Lunastajan lujan perustan varaan, meidän on opittava tuntemaan Hänet. Pyhissä kirjoituksissa sanotaan, että tuntea Kristus on pitää Hänen käskynsä (ks. 1. Joh. 2:3). Kun me pidämme Hänen käskynsä, me opimme vähitellen tulemaan yhä enemmän Hänen kaltaiseksi, kunnes meidät viimein lasketaan Hänen kasvojensa eteen (ks. Joseph Fielding Smith, *Pelastuksen oppeja*, osa 2, s. 21).

Kuinka me voimme rakentaa Kristuksen varaan? (Näytä taulua ”Kuinka voimme rakentaa Kristuksen lujan perustuksen varaan” tai kirjoita vastaavat tiedot taululle.)

Voimme rakentaa Kristuksen varaan seuraavin tavoin:

TUTKI PYHIÄ KIRJOITUKSIA

Pyhissä kirjoituksissa kerrotaan Vapahtajan elämästä, Hänen opetuksistaan ja opeistaan. ”[Tutkikaa] kirjoituksia”, Herra käski, ”nehän juuri todistavat minusta” (Joh. 5:39). Niistä näemme, kuinka Vapahtaja kohteli ihmisiä maan päällä ja kuinka meidän tulee kohdella toisiamme.

Pyhissä kirjoituksissa Herra on antanut meille evankeliuminsa. Hän sanoi, että jos me rakennamme elämämme Hänen evankeliuminsa varaan, Hän pitää meitä syyttöminä Isän edessä tuomiopäivänä. (Ks. 3. Ne. 27:13–16.) Elämän rakentaminen Kristuksen evankeliumin varaan edellyttää uskoa Herraan, parannusentekoa synneistä, kastetta, Pyhän Hengen lahjan saamista ja kestämistä loppuun asti. Herra on luvannut, että jos me rakennamme Hänen evankeliuminsa kalliolle, helvetin portit eivät voita meitä (ks. 3. Ne. 11:39). Tämä tarkoittaa, että jos me rakennamme Kristuksen evankeliumin perustalle, Saatanalla ei ole valtaa meihin, vaan meidät voidaan pyhittää ja korottaa viimeisenä päivänä. (Ks. 3. Ne. 27:17–22.)

Kuinka pyhien kirjoitusten tutkiminen on auttanut sinua tuntemaan Vapahtajan?

RUKOILE JA PAASTOA

Rukoilemalla ja paastoamalla me voimme päästä lähemmäksi Herraa. Kun me paastoamme ja rukoilemme rauhallisessa paikassa, me tunnemme Vapahtajan rakkauden. Me pystymme kertomaan Herralle syvällisistäkin tunteistamme, ja Hän lohduttaa meitä ja antaa meille mielenrauhan.

Eräs nainen on kertonut, kuinka hän oppi tuntemaan taivaallista Isää ja Vapahtajaa entistä paremmin rukouksen kautta:

Hän oli opettaja. Eräänä päivänä hänelle soitettiin kotiin ja sanottiin, että hänen poikansa oli hukkunut. Järkytys oli suuri. Hädässään hän huusi: ”Herrani, Jumalani, miksi?” Hänen mieleensä tuli samassa selvä ja lempeä vaikutelma vastaukseksi: ”Tarvitsen häntä.”

Onnettomuutta seuranneina päivinä hän sai ihmeellistä lohtua: ”Kun vuodatin sydämeni rukouksessa Herralle”, äiti kertoi, ”Hän kuuli minua ja vastasi rukouksiini omalla tavallaan ja omana aikanaan. -- Koe-tukset olisivat voineet vieroittaa minut kauaksi taivaallisesta Isästä. -- Sen sijaan minä olen nyt lähempänä Luojaani kuin olen koskaan ollut, ja Hän on siunannut minua tiedolla ja todistuksella.” (Anita L. Hughes, ”Why Did You Take My Son?”, *Ensign*, heinäkuu 1978, s. 66.)

NAUTI SAKRAMENTTI

Herran Henki antaa meille tietoa Vapahtajan elämästä ja luonteesta, sillä yksi Hengen tehtävä on todistaa Kristuksesta (ks. Joh. 15:26). Itse asiassa vain Herran Hengen kautta me voimme oppia, mikä on Herran meidän puolestamme uhrautumisen syvälinen merkitys.

Meidän on mahdollista pitää Herran Henki itsellämme kasteen ja konfirmoinnin jälkeen nauttimalla kelvollisesti sakramentti (ks. LK 20:77, 79).

Mitä meidän pitäisi ajatella, kun nautimme sakramentin?

SEURAA ELÄVÄÄ PROFEETAA

Kuinka elävän profeetan seuraaminen auttaa meitä rakentamaan Kristuksen varaan?

Kirkon presidentti on Jumalan puhetorvi maan päällä. Hän ilmoittaa meille, mikä on Jumalan tahto meihin nähden tänä päivänä. Kun me noudatamme profeetan neuvoa, me seuraamme Jumalaa ja olemme kuuliaisimpia Hänelle. Kun me näin opimme kuuliaisuutta ja saamme kokemusta, me saamme uskoa Herraan. Tämä usko on meidän sielujemme ”ankkuri” ja kannustaa meitä tekemään hyviä tekoja (ks. Et. 12:4). Sen kautta me löydämme hyvyyttä ja meistä tulee kelvollisia Jumalan lapsia (ks. Moro. 7:25–26).

RAKASTA JA PALVELE HERRAA

Kuningas Benjamin sanoi kansalleen: ”Lähimmäistenne palveluksessa ollessanne olette yksistään Jumalanne palveluksessa” (Moosia 2:17). Kun rakastamme ja palvelemme lähimmäisiämme, rakastamme ja palvelemme Herraa. Ja kun rakastamme ja palvelemme Vapahtajaa, opimme tuntemaan Häntä paremmin. Palvelemalla Herraa opimme tuntemaan kuten Hän ja ajattelemaan kuten Hän: ”Sillä kuinka ihminen voi tuntea isännän, jota hän ei ole palvelnut, vaan on hänelle vieras ja on kaukana hänen sydämensä aivoituksista ja aikeista?” (Moosia 5:13.)

ELÄ KUIN KRISTUS

Kuinka voimme oppia elämään Kristuksen tavoin?

Kun noudatamme Herran käskyjä ja elämme Hänen evankeliuminsa mukaan, alamme elää kuten Hän ja voimme siten tulla enemmän Hänen kaltaiseksi.

Pyydä tehtävän saanutta oppilasta esittämään 3–5 minuutin selontekonsa Moosian kirjan luvuista 4–5.

Kuningas Benjaminin kansa tunsu hänen puheestaan Jumalan Hengen ja halusi luvata Jumalalle, että se pitäisi aina Hänen käskynsä. Käskyjä, jotka kansan tuli kuningas Benjaminin mukaan pitää, olivat: muistakaa Jumalan suuruutta, nöyrytkää, rukoilkaa joka päivä, älkää loukatko toisiaanne, opettakaa lapsianne rakastamaan toisiaan, antakaa omaisuudestanne köyhille, olkaa puhtaita ajatuksiltanne, sanoiltanne ja teoiltanne. Kun kuningas Benjaminin kansa teki kaikkea tätä, se oppi elämään paremmin Vapahtajan tavoin. Siten meistäkin voi tulla enemmän Vapahtajan kaltaisia.

Alma sanoo, että kun ihmiset elävät Vapahtajan tavoin, heidän kasvopiirteisiinsä painuu Hänen kuvansa (ks. Al. 5:14, 19). Tämä tarkoittaa muun ohella, että me täytymme Jumalan rakkaudella ja tunnemme myötätuntoa muita kohtaan. Se tarkoittaa, että haluamme pitää liittomme Herran kanssa ja olla kelpollisia tulemaan kutsutuiksi Hänen nimellään.

Päätös

Kun me luemme pyhiä kirjoituksia, rukoilemme ja paastoamme, nautimme sakramentin, seuraamme elävää profeettaa, rakastamme ja palvelemme Herraa ja elämme Kristuksen kaltaista elämää, opimme tuntemaan Vapahtajan paremmin ja tulemme enemmän Hänen kaltaiseksi. Näin rakennamme Hänen varaansa, elämämme varman perustan varaan.

Meille on luvattu, että kun meidän elämämme perustana on Kristuksen kallio, me emme lankea. Tämä tarkoittaa, että Jeesuksen Kristuksen – lujan perustuksen – varaan rakennettu elämä kestää ikuisesti. Se merkitsee, että tulemalla enemmän Herran kaltaiseksi pystymme elämään Hänen kanssaan ja palaamaan taivaallisen Isän tykö, saamaan kaiken, mitä He ovat meille varanneet.

Vapahtaja on luvannut: ”Se, joka ottaa vastaan minut, ottaa vastaan minun Isäni. Ja se, joka ottaa vastaan minun Isäni, ottaa vastaan Isäni valtakunnan; sen tähden kaikki, mitä minun Isälläni on, tullaan antamaan hänelle.” (LK 84:37–38.)

Todista Jeesuksesta Lunastajanasi ja Vapahtajanasi. Mikäli aika sallii, pyydä myös muita pappeudenhaltijoita todistamaan.

Pyydä luokan jotakuta oppilasta lukemaan uudestaan luokalle vanhin Ballardin kokemus oppiaiheen johdannosta.

Kehotuksia

1. Päätä pappeudenhaltijana oppia tuntemaan paremmin Vapahtaja ja tulla enemmän Hänen kaltaiseksi.
2. Valitse jokin Vapahtajan ominaisuus, jonka suhteen haluaisit tulla täydelliseksi omassa elämässäsi. Ryhdy nyt tavoittelemaan täydellisyyttä tämän ominaisuuden suhteen.

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. kertaa julkaisusta *Evankeliumin periaatteet*, luku 3 ”Jeesus Kristus, valittu johtajamme” ja luku 11 ”Kristuksen elämä”
2. valmista seuraava taulu tai valmistaudu kirjoittamaan tiedot liitutaululle

Kuinka voimme rakentaa elämämme Kristuksen lujan perustuksen varaan?

Tutkimalla pyhiä kirjoituksia
Rukoilemalla ja paastoamalla
Nauttimalla sakramentti
Seuraamalla elävää profeettaa
Rakastamalla ja palvelemalla Herraa
Elämällä kuin Kristus

3. Valmistaudu todistamaan Jeesuksesta Lunastajanasi ja Vapahtajanasi
4. anna jollekulle oppilaalle etukäteen tehtäväksi esittää 3–5 minuutin selvitys siitä, mitä kuningas Benjamin pyysi kansaansa tekemään Moosian kirjan luvussa 4 ja siitä, kuinka kansa reagoi hänen saarnaansa luvussa 5 (Esityksessä pitäisi mainita kohdassa ”Elä kuin Kristus” mainittuja asioita.)
5. pyydä luokan jäseniä lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Vapaa tahto – lahja Jumalalta

Oppiaihe 28

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on auttaa meitä paremmin ymmärtämään vapaan tahdon periaatetta ja opettaa meille kuinka tärkeää on tehdä viisaita valintoja.

Johdanto

Jaakob, Nefin veli, sanoo Mormonin Kirjassa: ”Rohkaiskaa siis mielenne ja muistakaa, että te olette vapaita toimimaan oman tahtonne mukaan – valitsemaan ikuisen kuoleman taikka iankaikkisen elämän tien” (2. Ne. 10:23).

Mistä me saamme voimaa päätöksentekoon? Miksi päätimme esimerkiksi mennä kasteelle? Tai kuinka pystymme päättämään, mitä vaatteita puemme päällemme, mitä kouluja käymme tai mille ammattiuralle ryhdymme?

Vastaus on, että Jumala on antanut meille vapaan tahdon lahjan. Tämä lahja on kyky tehdä valintoja. Tärkein valinta jonka voimme tehdä, valinta, joka on mahdollinen Vapahtajan sovituksen kautta, koskee iankaikkista elämää. Vapahtaja ei pakota meitä hyväksymään evankeliumiaan, mutta jos me päätämme seurata Häntä, Hän siunaa meitä ja opettaa meitä käyttämään vapaata tahtoamme niin, että meistä voi tulla Jumalan kaltaisia.

Vapaa tahto – iankaikkinen laki

Vapaa tahto on iankaikkinen laki. Brigham Young opetti siitä:

”Tämä on laki, joka on aina ollut olemassa hamasta iankaikkisuudesta ja on aina oleva hamaan iankaikkisuuteen. Jokaisella älyllisellä olenolla on oltava valta valita.” (ks. *Discourses of Brigham Young*, s. 62.)

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan ääneen KH Moos. 4:1–4.

Milloin tämä tapahtui? Mitä tapahtui?

Ennen maan päälle tuloamme kokoonnuimme neuvonpitoon taivaassa. Yksi suuri meille esitelty asia oli vapaan tahdon iankaikkinen periaate. Lusifer eli Saatana halusi riistää meiltä vapaan tahdon, mutta Jeesus Kristus halusi toteuttaa Isän tahdon, jonka mukaan meillä piti olla oikeus tehdä itsenäisiä valintoja.

”Tämä valinnanvapaus”, presidentti Wilford Woodruff sanoi, ”on ollut aina ihmisen perintöosa Jumalan lain ja tahdon mukaan. Se oli Hänellä taivaiden taivaassa, ennen kuin maailma oli, ja Herra ylläpiti ja puolusti sitä siellä Lusiferin ja hänen puolelleen asettuneiden raivoa vastaan. -- Tämän valinnanvapauden vuoksi te ja minä ja kaikki ihmiset ovat tulleet vastuullisiksi olennoiksi, jotka ovat vastuussa kulkemastaan tiestä, elämästään ja tekemistään teoista.” (ks. *Discourses of Wilford Woodruff*, s. 8–9.)

Vapaan tahdon käyttäminen

Määrätyt seikat on tiedettävä voidaksemme käyttää vapaata tahtoa elämässä. Ensiksi: meillä täytyy olla *käsitys hyvästä ja pahasta*; toiseksi: meillä täytyy olla *valinnanvapaus* ja kolmanneksi: kun teemme valintoja, niistä pakostakin tulee *seurauksia*.

Kirjoita taululle otsikot: *Käsitys hyvästä ja pahasta, valinnanvapaus, valintojen seuraukset*.

KÄSITYS HYVÄSTÄ JA PAHASTA

Jotta Vapahtaja voi tuomita meidät oikeudenmukaisesti, meidän täytyy ajatella, käyttää järkeä ja valita. Meidän täytyy ymmärtää mitä teemme, tunnistaen hyvän ja pahan ero ja toimiemme seuraukset. Jos ihminen on liian nuori tai ei muuten ymmärrä näitä eroavuuksia, häntä ei voida tuomita samalla tavalla kuin niitä, jotka sen ymmärtävät.

Herra ei esimerkiksi pidä meitä vastuullisina valinnoistamme ennen kuin täytämme kahdeksan vuotta. Kun saavutamme tämän iän, jota sanotaan vastuulliseksi iäksi (ks. LK 68:25–27), meitä pidetään vastuullisina kaikesta, mitä teemme, ellemmme ole henkisesti vammaisia, jolloin emme ole vastuussa teoistamme.

Profeetta Mormon selitti: ”Pienet lapset ovat terveitä, sillä he eivät kykene tekemään syntiä -- Pienet lapset eivät voi tehdä parannusta; sen tähden on kauhistavaa jumalattomuutta kieltää heidän osallisuutensa Jumalan puhtaaseen armoon, sillä heillä on kaikilla elämä hänessä hänen armonsa perusteella.” (Moro. 8:8, 19.)

Mormon sanoi myös, että niillä, ”jotka ovat ilman lakia” on ”elämä Kristuksessa” (Moro 8:22). Tämä tarkoittaa sitä, että ihmisten, joille ei ole opetettu evankeliumia, tai jotka eivät kykene ymmärtämään sitä, ei odoteta elävän sen mukaan. Heitä ei pidetä vastuullisina, ennen kuin heille on opetettu evankeliumia tai he ymmärtävät sen.

VALINNANVAPAAUS

Valinnanvapaus voi olla olemassa vain, jos on olemassa valinnan mahdollisuus. Jos meillä on vapaus valita mutta ei vaihtoehtoja,

emme voi käyttää vapaata tahtoamme. Toisin sanoen emme voi valita, ellei ole olemassa vaihtoehtoja. Valinnanvapaus on tärkeimmillään valitessamme hyvän ja pahan välillä. Siksi Jumala antaa Saatanan vastustaa hyvää. Kun lankeamme Saatanan kiusauksiin, rajoitamme omia valintojamme. Aina kun valitsemme pahan, menettämme vapautta. Vapaus lisääntyy vain oikeista valinnoista.

Näytä havaintovälinettä 28-a, "Uiminen kielletty".

Pyydä tehtävän saanutta luokan jäsentä esittämään kertomus "Uiminen kielletty". (Ks. Opettajan valmistautuminen.)

Herra tiesi, että päätöksiiimme pyrkivät vaikuttamaan hyvät ja pahat voimat. Ellei meillä olisi valintoja tehtävänämme, meillä ei olisi vapaata tahtoa. Siksi Herra antoi periaatteita, lakeja ja käskyjä meidän noudatettavaksemme. Toisaalta Saatana ja hänen voimansa houkuttelevat meitä uppiniskaisuuteen.

Herra sanoo: "Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäimestäsi ja koko sielustasi ja mielestäsi ja koko voimallasi" (Mark. 12:30). Saatana puolestaan sanoo: "Miksi rakastaisit Jumalaa? Älä välitä Hänestä." Saatana pyrkii jopa vakuuttamaan, ettei Jumalaa olekaan!

Herra sanoo: "Muista pyhittää lepopäivä" (2. Moos. 20:8). Pahan voimat sanovat: "Käytä sunnuntai virkistykseen. Mitä kannattaa mennä kirkkoon, kun on niin paljon muutakin tekemistä?"

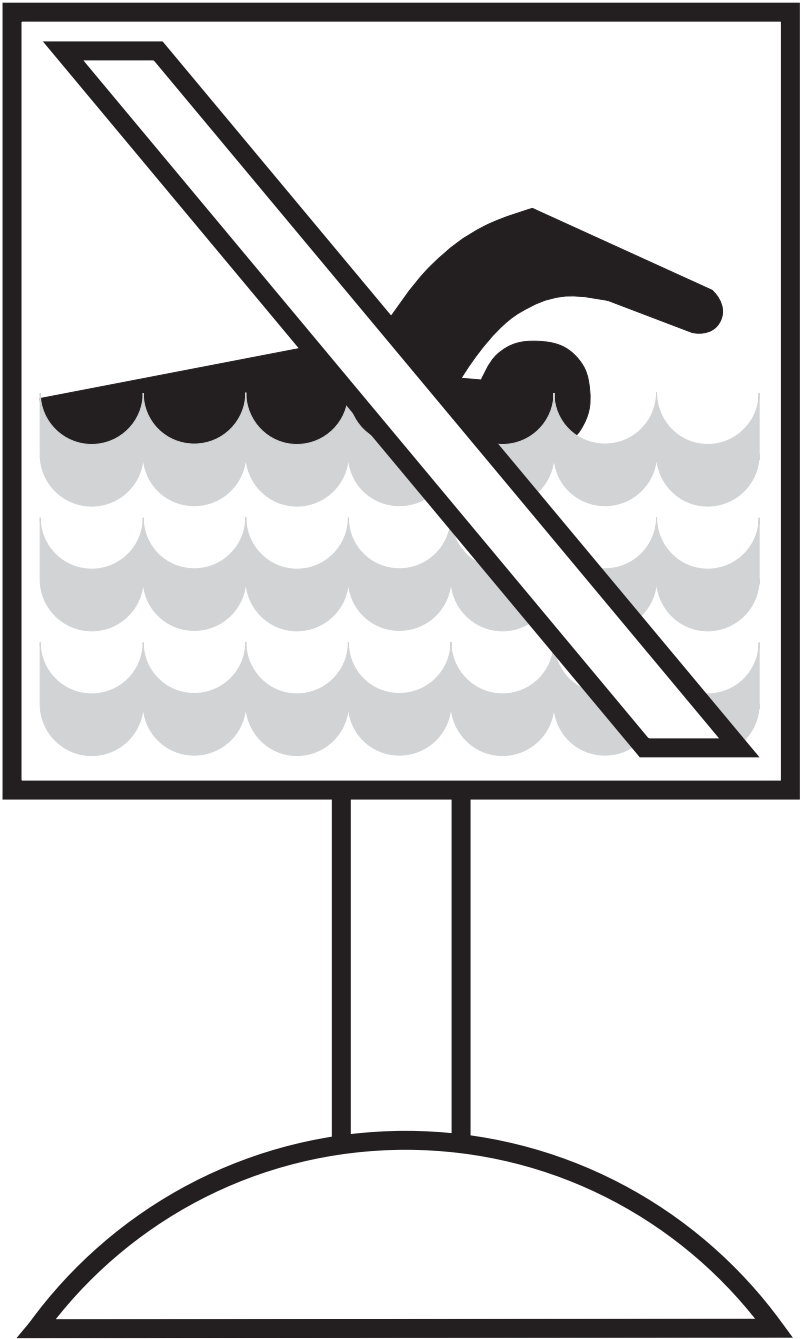
Herra sanoo: "Kunnioita isääsi ja äitiäsi" (2. Moos. 20:12). Saatana voi houkutella meitä olemaan tottelemattomia vanhemmillemme: "Voit tehdä elämälläsi mitä haluat. Vanhempasi tulevat pian iäkkäiksi, ja joku muu voi hyvin pitää heistä huolen." (Mukailtu Carl W. Buehnerin artikkelista "Who's on the Lord's Side", *Improvement Era*, kesäkuu 1961, s. 402.)

Presidentti Spencer W. Kimball kirjoitti kerran nuorelle miehelle, joka kamppaili uskonasioihin liittyvän ratkaisun kanssa. Presidentti Kimball halusi olla varma, että nuori mies ymmärsi vaihtoehdot. Presidentti Kimball kirjoitti:

"Rakas John,

olen vakavasti huolissani siitä, miten vastustat evankeliumin totuuksia ja väität niitä vastaan.

Käsitän, etten pysty saamaan sinua vakuuttuneeksi vasten tahtoasi. -- Vaikka voisinkin, en haluaisi pakolla ohjata ajatuksiasi, sillä vapaa tahto on tärkeimpiä Jumalan lakeja, ja jokaisen on otettava vastuu omasta suhtautumisestaan, mutta jokaisen meistä on varmasti tehtävä osansa vaikuttamalla hyvään suuntaan niissä, jotka saattavat tarvita apua." ("Ehdoton totuus", *Valkeus*, heinäkuu 1979, s. 1.)

VALINTOJEN SEURAUKSET

Meidän on ymmärrettävä, että vaikka voimme valita vapaasti, emme voi vapaasti valita valintojemme seurauksia. Hyviä seurauksia koituu oikeista valinnoista, ja vääristä valinnoista koituu huonoja seurauksia. Luonnollinen seuraus vapaan tahtomme käyttämisestä on valintojemme seurausten kokeminen. Mormonin Kirjan profeetta Samuel sanoo:

”Hän [Jumala] on antanut teille kyvyn erottaa hyvän pahasta, ja hän on antanut teille kyvyn valita elämän taikka kuoleman; ja te voitte tehdä hyvää ja tulla palautetuksi siihen, mikä hyvää on, eli teille palautetaan se, mikä on hyvää; tai te voitte tehdä pahaa, jolloin teille palautetaan se, mikä pahaa on” (He. 14:31).

Tämä vapaan tahdon periaate on kuin sadonkorjuun laki: Mitä me kylvämme, sitä me myös niitämme (ks. Gal. 6:7–8). Maanviljelijä noudattaa tätä lakia. Hän kylvää siemeniä sen mukaan, mitä hän toivoo voivansa korjata. Jos hän kylvää vehnää, hän korjaa vehnää eikä kauraa. Eikä hän liioin saa laiminlyödä kylvöstään, mikäli hän haluaa hyvän sadon.

Elämässä, kuten maanviljelyssäkin, seuraukset ovat suorassa yhteydessä tekemiimme valintoihin. Ratkaisumme tehtyämme meidän on otettava vastaan seuraukset. Aina emme käsitä valintojemme kaikkia seurauksia ennen kuin Jumala tuomitsee meidät, mutta usein seuraukset ovat välittömiä. Esimerkiksi meille kirkon jäsenille on annettu Pyhän Hengen lahja kasteemme jälkeen. Täyttä hyötyä Pyhän Hengen toveruudesta ei voida saada ennen ylösnousemusta, mutta jos olemme uppiniskaisia Pyhän Hengen kuiskausten suhteen ja teemme syntiä, menetämme Hänen vaikutuksensa elämässämme. Väärintekemisen välittömänä seurauksena on, että emme enää koe lohtua, ymmärrystä, rakkautta ja opastusta, jota Pyhä Henki antaa, kun teemme oikein.

Kun nuori mies rikkoo viisauden sanaa, mitä hänen teostaan seuraa? (Hän ei voi edistyä pappudessa. Henki vetäytyy hänestä. Hän ei pääse lähetystyöhön. Hän voi tottua aineisiin, jotka ovat vahingollisia hänen ruumiilleen.)

Kun isä ei opeta lapsilleen evankeliumia, mitä siitä seuraa? (Perheessä on vähemmän rakkautta. Lapset eivät erota oikeaa väärästä. Isä voi menettää lapsensa. Lapsen kehitys viivästyy.)

Ovatpa seuraukset välittömiä tai tulevatpa ne vasta myöhemmin, elämämme heijastaa vapaan tahdon käyttöämme. Oikeiden valinto-

jen siunaus on, että meidän ei tarvitse pelätä välittömiä eikä pitkäaikaisia vaikutuksia. Tämä on laulun ”Oikein sä tee” opetus.

Laulakaa laulu ”Oikein sä tee” (*MAP-lauluja*, 158 sekä *Evankeliumin periaatteet*, s. 281).

Me olemme vastuussa valinnoistamme

Presidentti Joseph F. Smith on sanonut: ”Jumala on antanut jokaiselle ihmiselle valinnanvapauden ja suonut meille oikeuden joko palvella Häntä tai olla palvelematta. -- Mutta Hän pitää meitä tarkasti vastuullisina siitä, miten me käytämme tätä valinnanvapauttamme, ja niin kuin sanottiin Kainista, niin tullaan sanomaan meistä: ' -- jos teet hyvin, voit kohottaa katseesi; mutta jos et hyvin tee, niin väijyy synty ovella -- ' (1 Moos. 4:7).” (*Evankeliumin oppi*, s. 46.)

Lehi selitti valinnanvapautta pojalleen Jaakobille: ”Sen tähden ihmiset ovat vapaita -- Ja kaikkien ihmisten puolesta tehdyn suuren välitystyön tähden he voivat vapaasti valita vapauden ja iankaikkisen elämän taikka vankeuden ja kuoleman, perkeleen orjuuden ja vallan mukaisesti” (2. Ne. 2:27).

Tuomiopäivänä me kaikki seisomme tuomittavina Jumalan edessä. Silloin me teemme tiliä huoneenhallituksestamme ja valinnoistamme. Silloin Jumala tuomitsee meidät. Hänen tuomionsa on oikeudenmukainen ja armollinen ja perustuu Hänen rakkauteensa ja taivaan lakeihin. Alma sanoi:

”Ja Jumalan vanhurskauden tähden on tarpeen, että ihmiset tuomitaan tekojensa mukaan; ja jos heidän tekonsa ovat olleet tässä elämässä hyvät ja heidän sydämensä halajamiset ovat olleet hyvät, että heidätkin viimeisenä päivänä palautetaan sen yhteyteen, mikä hyvää on.

Ja jos heidän tekonsa ovat pahat, pahaksi ne heille palautetaan.” (Al. 41:3–4.)

Meillä on vapaus toimia niin kuin haluamme, mutta meitä pidetään tilivelvollisina teoistamme. Siksi on tärkeitä, että me teemme oikeita valintoja. Voimme tehdä niitä noudattamalla Jeesuksen Kristuksen näyttämää esimerkkiä ja Hänen vanhurskaiden palvelijoidensa esimerkkiä. Voimme oppia paljon esimerkiksi Vanhan testamentin Joosefin elämästä.

Kun Joosef oli myyty Egyptiin, hänestä tuli Potifarin palvelija. Potifar oli faraon hoviherra ja henkivartijain päämies. Joosefia siunattiin, koska hän oli päättänyt seurata Herraa. Potifar näki, että kaikki, mitä Joosef teki, oli hyvää, ja niin hän antoi Joosefin vastuulle kaiken

omaisuutensa. Herra siunasi Potifarin taloa ja peltoja Joosefin tähden.

Mutta Potifarin vaimo alkoi himoita Joosefia, ja eräänä päivänä hän houkutteli Joosefia haureuteen kanssaan.

Tunsiko Joosef Jumalan lain haureuden suhteen? Mitä vaihtoehtoja Joosefilla oli? Mitä hän päätti tehdä?

Pyydä yhtä luokan oppilasta lukemaan 1. Moos. 39:7–12.

Jouduttuaan kiusaukseen Joosef ajatteli suurta vastuuta, jonka Potifar oli hänelle luottavaisesti antanut, mutta mikä vielä tärkeämpää, hän ajatteli Herraa ja lupaustaan olla Hänelle kuuliainen. Joosef tiesi olevansa viime kädessä tilivelvollinen Jumalalle. Tämä tieto antoi hänelle voimaa vastustaa Potifarin vaimon houkutusia. Hän päätti olla kuuliainen Jumalalle.

Mutta Potifarin vaimo ei lakannut viekoittelemasta Joosefia, vaikka tämä olikin torjunut hänet. Hän houkutteli Joosefia päivästä toiseen, mutta Joosef pysyi vahvana. Viimein Potifarin vaimo vihoissaan ja loukattuna syytti Joosefia julkisesti juuri siitä synnistä, mihin hän itse oli syyllistynyt. Joosef heitettiin vankilaan.

”Mutta Herra oli Joosefin kanssa”, koska hän oli kuuliainen. Viimein Joosef pääsi vankilasta ja hänestä tuli koko Egyptin käskynhaltija. (Ks. 1. Moos. 39–41.)

Mitä Joosef muisti, kun hän joutui kiusaukseen? Kuinka Joosefin esimerkki voi auttaa meitä käyttämään oikein vapaata tahtoamme?

Päätös

Presidentti David O. McKay on sanonut:

”Elämän itsensä jälkeen oikeus ohjata tuota elämää on Jumalan suurin lahja ihmiselle. Valinnan vapautta tulee vaalia enemmän kuin mitään, mitä maa voi antaa. Se on kuulunut alusta alkaen ihmisen hengelle. Se on jumalallinen lahja jokaiselle normaalille olenolle. — Ihmiselle on annettu lahja, jota ei ole suotu millekään muulle elävälle olenolle. Jumala antoi hänelle valinnan mahdollisuuden. Vain ihmisolenolle Luoja sanoi: ’Saat — itse valita, sillä se on sinulle suotu’ (KH Moos. 3:17). Ilman tätä jumalallista valinnan oikeutta ihmiskunta ei voi edistyä.” (”Man’s Free Agency”, *Improvement Era*, joulukuu 1965, s. 1073.)

Edistyäksemme me tarvitsemme vapaata tahtoa. Mutta meidän täytyy käyttää vapaata tahtoamme oikein, sillä Jumala pitää meitä vastuussa valinnoistamme. Meidän täytyy valita viisaasti. Sitä varten meidän pitää pyrkiä olemaan kuuliaisia taivaalliselle Isälle. Meidän

tulee puhua Hänelle rukouksessa, kuunnella Hänen profeettojansa ja olla kelvollisia saamaan Pyhän Hengen opastusta.

Kehotus

Ajattele niitä monia valintoja, joita teet joka päivä. Ajattele tärkeimpiä päätöksiä, joita olet tehnyt, sekä niiden seurauksia. Valitse elämästäsi alue, jolla haluat kehittyä. Tee valintoja, joista koituu toivottuja tuloksia.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

2. Ne. 2:11 (vastakohtaisuus kaikessa)

2. Ne. 2:27 (vapaus valita vapaus ja iankaikkinen elämä tai vankeus ja kuolema)

LK 58:26–29 (ei ole soveliasta, että käsketään kaikessa)

LK 101:78 (tilivelvollisuus synneistä)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. kertaa julkaisusta *Evankeliumin periaatteet* luku 4 "Valinnanvapaus"

2. pyydä jotakuta oppilasta valmistautumaan etukäteen esittämään oppitunnilla seuraava vertaus: "Seuratessamme Saatanan houkutusia rajoitamme omia valinnanmahdollisuuksiamme. Seuraava esimerkki osoittaa tämän. Kuvitelkaa, että näette meren rannalla kyltin, jossa lukee: [Vaara – pyörre. Uiminen kielletty.] Me saatamme ajatella, että se on rajoitus. Mutta onko se? Meillä on yhä monia vaihtoehtoja. Me olemme vapaita uimaan jossakin muualla. Me olemme vapaita kävelemään hiekkarannalla ja poimimaan simpukankuoria. Me olemme vapaita katselemaan auringonlaskua. Me olemme vapaita menemään kotiin. Me olemme myös vapaita olemaan välittämättä kyltistä ja uimaan vaarallisessa paikassa. mutta kun pyörre on saanut meistä otteen ja vetänyt meidät syvyyteen, meillä on hyvin vähän vaihtoehtoja. Me voimme yrittää päästä pois tai me voimme huutaa apua, mutta me saatamme hukkaa." (ks. *Evankeliumin periaatteet*, s. 14–15.)

3. valmistaudu siten, että luokka voi laulaa "Oikein sä tee", *MAP-lauluja*, 158 tai *Evankeliumin periaatteet*, s. 281

4. pyydä luokan oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Lepopäivän pyhittäminen

Oppiaihe 29

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on opettaa meitä pyhittämään lepopäivä.

Johdanto

Yhdysvalloissa oli 1930-luvulla lamakausi ja ankara työttömyys. Se oli vaikeaa aikaa. Eräs pappeudenhaltija sai Salt Lake Cityssä työtä valtion palveluksessa. Siitä maksettiin parempaa palkkaa kuin monesta muusta työstä, ja se antoi turvallisuudentunteen. Oli vain yksi ongelma: Hänen piti olla työssä sunnuntaisinkin. Mutta hän tarvitsi rahaa perheensä elättämiseen.

Hän tiesi, että Herra ei aina pidä pahana sunnuntaityötä, ja niin hän rukoili Herraa ja kysyi, hyväksyikö Herra hänen pyhätyönsä. Mutta Herra antoi hänen sydämeensä tunteen, että hänen ei tässä tapauksessa pitänyt tehdä työtä sunnuntaina. Hän keskusteli asiasta vaimonsa kanssa. He olivat kumpikin sitä mieltä, että miehen piti sanoa esimiehelleen, että hän ei tulisi työhön sunnuntaina. Kun hän teki niin, esimies varoitti häntä, että hän menettäisi työnsä.

Mitä sinä tekisit vastaavassa tilanteessa?

Tämä pappeudenhaltija ei suostunut tekemään työtä sunnuntaina ja menetti työpaikkansa. Mutta vähän myöhemmin hän löysi toisen työn, jossa häneltä ei vaadittu pyhätyötä.

Sapatti on pyhä päivä

Alussa Herra käytti kuusi päivää maan luomiseen, mutta seitsemäntenä Hän lepäsi (ks. 1. Moos. 2:2–3). Hän sanoi päivää sapatiksi. Hän antoi esimerkin sapatin pyhittämisestä lepäämällä kaikesta työstä. Alusta asti Jumala on odottanut lastensa omistavan yhden päivän seitsemästä Hänelle.

Ennen Kristuksen aikaa sapatia vietettiin viikon seitsemäntenä päivänä. Mutta Kristuksen ylösnousemuksen jälkeen sapatiti vaihdettiin viikon ensimmäiseksi päiväksi (ks. Ap. t. 20:7). Sitä sanottiin Herran päiväksi (ks. Ilm. 1:10) sinä päivänä tapahtuneen ylösnousemuksen muistoksi (ks. Joh 20:1). Kristus on sen vuoksi sapatin Herra (ks. Mark. 2:27–28). Sapatin Herrana Hän on käskenyt meitä pitämään sapatin ”minun pyhänä päivänäni” (ks. LK 59:9–13).

Mooseksen aikana Herra täsmensi sapatin pyhittämisen merkitystä liittämällä sen kymmenen käskyn joukkoon.

Lue 2. Moos. 20:8–11.

Herra sanoi israelilaisille, että sapatiti oli hyvin tärkeä, että heidän kuuliaisuutensa sen pyhittämisessä oli merkki heidän uskollisuudesta. Hänä kohtaan (ks. 2. Moos. 31:12–17).

Sapattia vietettiin Herran käskyn mukaan Jeesuksen Kristuksen tulemiseen asti. Näinä vuosisatoina väärämieliset uskonnolliset johtajat säätivät monia rajoituksia ihmisten sapatinvietolle. He opettivat esimerkiksi, että tulta ei saanut sytyttää eikä sammuttaa sapattina. Solmun sai avata vain, jos sen pystyi tekemään yhdellä kädellä. Pisin sallittu kävelymatka oli yksi virsta [noin 1,5 km]. Katkenneita luita ei saanut asettaa paikoilleen sapatin aikana.

Ihmisten kävi niin vaikeaksi noudattaa kaikkia näitä sääntöjä, että he unohtivat sapatin tarkoituksen. Sapatti ei ollut enää siunaus eikä tuottanut iloa, vaan se oli taakka.

Kuinka ihmiset nykyään unohtavat sapatin todellisen merkityksen?

Presidentti George Albert Smith opetti, kuinka meidän tulee suhtautua sapattiin: Herra ”on erottanut yhden päivän seitsemästä, ei taakaksi vaan tuomaan iloa elämäämme ja tekemään kodistamme perheen kokoamispaikan – – lisäämään rakkautta toisiimme kohtaan” (*Improvement Era*, tammikuu 1949, s. 9).

Kuinka sapatista voi olla iloa?

Herra on ilmoittanut, että Hän siunasi sapatin ja pyhitti sen. Tänä päivänä meidän tulee levätä kaikista taakoistamme, huolistamme ja työstämme. Se on päivä, jona voimme kiittää Herraa Hänen monista terveyden, voiman, mukavuuden ja hengellisen ilon siunauksistaan. Sapatti on päivä, jolloin voimme lähestyä taivaallista Isää tutkimisen, rukouksen ja kokouksissa käymisen kautta, jolloin voimme palvella Hänä ja nauttia sakramentin.

Sapatin pyhittäminen

Kirkon ensimmäinen presidenttikunta on antanut täsmällisiä ohjeita sapatinpäivän toimista:

”Sapatti ei ole mikä tahansa päivä, jolloin pelkästään levätään työstä, ja jonka voisi viettää kevyesti. Se on pyhä päivä, Herran päivä, joka tulee käyttää jumalanpalvelukseen.” (*Church News*, 11. heinäkuuta 1959, s. 3.)

Herra ei ole antanut monia sapattia koskevia sääntöjä. Hän on vain antanut eräitä ohjeita, joiden mukaan voimme pyhittää lepopäivän.

Lue LK 59:9–13. Miksi Herra on käskenyt meitä pyhittämään lepopäivän? (Jotta me varjelisimme itsemme niin, ettei maailma saastuta.)

Mitä merkitsee varjella itsensä niin, että maailma ei saastuta?

Mitä meidän pitäisi tehdä pyhittääksemme lepopäivän? (Voimme mennä rukoushuoneeseen, levätä työstämme, omistaa hartautemme Herralle, antaa sakramenttihuimme, tunnustaa syntimme, valmistaa ateriamme sydämen yksinkertaisuudessa, paastota ja rukoilla.)

Mitä tarkoittaa hurskaus? (Se tarkoittaa lojaaliutta, uskollisuutta, syvää kiintymystä, jumalanpalvelusta.)

Herra on sanonut selvästi, että pyhittääksemme lepopäivän meidän pitää käyttää päivä jumalanpalvelukseen ja hyvän tekemiseen.

Mitä ovat sakramenttihuirit?

Sakramenttihuirit ovat lahjoja Herralle. Niitä ovat kymmenykset ja muut uhrit. Sapatti on sovelias päivä antaa näitä uhreja Herralle.

Mitä tarkoittaa "sydämen yksinkertaisuus"?

Sydämen yksinkertaisuus tarkoittaa vilpittömyyttä. Ruoan valmistaminen sydämen yksinkertaisuudessa tarkoittaa, että valmistamme sen sydämessämme rakkaus Herraa ja Hänen lapsiaan kohtaan.

Pyhissä kirjoituksissa annettujen ohjeiden ja elävien profeettojen antamien ohjeiden lisäksi me voimme oppia pyhittämään lepopäivän tutkimalla Vapahtajan elämää. Eräänä sapatinpäivänä Jeesus meni synagogaan opettamaan, mutta matkalla Hän tapasi miehen, jonka käsi oli surkastunut. Lainopettajat ja fariseukset pitivät miehen parantamista sapatin rikkomisena ja kokoontuivat Vapahtajan ympärille katsomaan, mitä Hän tekisi.

Jeesus tiesi heidän ajatuksensa ja kysyi heiltä: "Kumpi on sapatina luvallista: tehdä hyvää vai tehdä pahaa, pelastaa ihmishenki vai tuhota ihminen?" Sitten "hän katsoi heitä kaikkia ja sanoi miehelle: 'Ojenna kätesi'. Mies teki niin, ja hänen kätensä tuli ennalleen." (Luuk. 6:6–10.)

Eräänä toisena sapatina Jeesus kysyi: "Jos jonkun poika tai härkä putoaa kaivoon, niin kai hän heti nostaa sen sieltä, vaikka olisikin sapatiti?" (Luuk. 14:5–6.) Näin Jeesus opetti, että sapatinkin täytyy tehdä jotakin työtä. Presidentti Spencer W. Kimball on sanonut:

"On totta, että joidenkin täytyy tehdä työtä lepopäivänä. Ja itse asiassa jotkin sellaiset työt, mitkä ovat todella välttämättömiä – esimerkiksi sairaiden hoitaminen – voivat suorastaan merkitä sapatin pyhittämistä. Mutta tällaisissa töissä meidän vaikuttimemme ovat ratkaisevin tekijä.

Kun miehet ja naiset haluavat tehdä työtä lepopäivänä lisätäkseen varallisuuttaan, niin he rikkovat käskyjä, sillä sellainen raha, joka

ansaitaan lepopäivänä, jos työ on tarpeetonta, on liikaista rahaa.” (“Sapatin päivä – ilon päivä”, *Valkeus*, heinäkuu 1978, s. 5–6.)

Kuten presidentti Kimball sanoo, emme aina voi välttää sunnuntaityötä. Jos joudumme tekemään työtä sapattina, meidän tulee säilyttää sapatin henki sydämessämme. Lepopäivän pyhittäminen osoittaa, että me rakastamme Herraa. Se osoittaa meidän kiittolisuutemme Hänen hyvydestään. Kun joudumme päättämään, osallistummeko johonkin toimintaan, joka voi olla sopuoinnussa tai ristiriidassa lepopäivän pyhittämiskäskyn kanssa, voimme esittää itsellemme kolme kysymystä:

- Onko se hyvän tekemistä?
- Onko se hengellisesti kohottavaa?
- Tekisikö Jeesus niin?

”Vanhemmat ovat usein huomanneet, että se mikä on sunnuntaina hyväksi heidän lapsilleen, on hyväksi heillekin. Eräs nuori isä -- sanoi: ’Vietän enemmän aikaa lasteni kanssa sunnuntaina kuin minään muuna päivänä. Lauantaisin on aina niin paljon tekemistä kodin kunnossapitämiseksi -- eivätkä lapset saa osakseen huomiota. Mutta sunnuntaina vaimoni ja minä luemme heille kertomuksia ja laulamme. Käymme kävelemässä. Kuuntelemme, kun he kertovat meille tarinoitaan. -- Lapset pitävät sunnuntaista, koska he saavat meiltä enemmän – ja me rakastamme sunnuntaita, koska voimme antaa heille enemmän. --’

’Emme anna minkään häiritä yhdessäoloamme’, eräs äiti sanoi monen perheen mielipiteenä. ’Mitä tahansa teemmekin sunnuntaina, teemme sen yhdessä. -- Käymme katsomassa sukulaisia – perheenä. Pidämme kokouksia lapsillemme ja valitsemme ohjelman niin, että se sopii kaikille ikäryhmille. Siitä on tullut sellainen tapa, että lapset eivät lähde minnekään ystäviensä kanssa voidakseen olla kotona sunnuntaina.” (Orson Scott Card, ”Making Sunday the Best Day of the Week”, *Ensign*, tammikuu 1978, s. 9.)

On olemassa monia ihmisiä, jotka pyhittävät lepopäivän.

- Monet maanviljelijät korjaavat satoa ja myyvät tuotteitaan kuutena työpäivänä ja suorittavat sunnuntaina vain välttämättömät tehtävät.
- Karjankasvattajat vievät karjan uusille laitumille viikolla ja lopettavat karjan ajamisen lauantai-iltana osallistuakseen kokouksiinsa sunnuntaina.
- Menestyneet ravintolanpitäjät sulkevat ovensa sunnuntaiksi viettääkseen päivän kirkon ohjeiden mukaan.

- Kauppiaat pitävät kaupat suljettuina sunnuntaina vaikka toiset kaupat ovat auki.
- Huoltoasemien omistajat sulkevat asemansa sunnuntaisin mutta ansaitsevat silti kylliksi kuutena päivänä viikossa.
- Tavaratalon johtajat pitävät ovet suljettuina sunnuntaisin ja käyvät tuona päivänä jumalanpalveluksessa.
- Terveyskaupat ja apteekit eivät myy ruokaa, kosmetiikkaa tai sekalaisia pikkutavaroita sapattina. Reseptilääkkeitä saa vain hätätapauksessa.
- Koululaiset ja opiskelijat opiskelevat kuutena päivänä viikossa.
- Tehtaat pysähtyvät sapatiksi.
- Metsästäjät metsästävät vain viikolla. Kalastajilla on kuusi päivää aikaa kalastaa.
- Perheet pitävät sukujuhlansa ja retkeilevät arkipäivinä. Monilla ryhmillä ei ole koskaan juhlia eikä retkiä sunnuntaina.

Kaikki tämä voi edellyttää uhraamista, mutta melkein jokaisessa ammatissa on uskollisia, menestyviä ihmisiä, jotka uhrautuvat ja kokevat iloa noudattaessaan Herran käskyä pyhittää lepopäivä.

Lue 3. Moos. 23:2.

Päätös

Herra on kieltänyt meitä leikittelemästä pyhillä asioilla. Yksi pyhimpiä asioita, joita Herra on meille antanut, on Hänen pyhä päivänsä. Vanhin Ezra Taft Benson on sanonut: ”Sapatin tarkoitus on hengellinen ylentyminen, liittojemme uudistaminen, jumalanpalvelus, lepo, rukous. Hengen ravitsemista varten voimme Jumalan käskyä noudattamalla pitää itsemme tahrattomana, niin ettei maailma saastuta.” (”Keeping the Sabbath Day Holy”, *Ensign*, May 1971, s. 6.)

Kehotus

Pyri tekemään sapatista hengellisempi. Kokoa perheesi ympärillesi ja keskustelkaa perheenä käyttäytymisestä sunnuntaina. Koettakaa keksiä paras mahdollinen tapa pyhittää lepopäivä. Kehota perheesi jäseniä esittämään itselleen kolme kysymystä päätelläkseen, onko heidän toimintansa sopivaa:

- Onko se hyvän tekemistä?
- Onko se hengellisesti kohottavaa?
- Tekisikö Jeesus niin?

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

Neh. 13:15–21 (myyminen sapattina)

Jes. 58:13–14 (sapattina ei pidä tavoitella huvituksia)

3. Moos. 19:30 (käsky pitää sapatti)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. kertaa julkaisusta *Evankeliumin periaatteet* luku 24 "Sapatinpäivä"
2. pyydä luokan oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on auttaa meitä noudattamaan kymmenysten lakia ja antamaan runsaita uhreja.

Johdanto

Kirjoita taululle: ”Riistääkö ihminen Jumalalta?”

Pyhissä kirjoituksissa meille esitetään monia tärkeitä kysymyksiä. Kun esimerkiksi Kristus kävi Amerikassa ylösnousemuksensa jälkeen, Hän esitti nefiläisille kysymyksen, jonka oli esittänyt aikaisemmin Vanhan testamentin profeetta Malakia: ”Riistääkö ihminen Jumalalta?” (3. Ne. 24:8; Mal. 3:8.)

Kuinka on mahdollista riistää Jumalalta?

Lue 3. Ne. 24:8.

Kymmenysten laki

Kymmenysten laki on Herran käsky. Sen kautta meillä on mahdollisuus palauttaa Hänelle osa kaikesta siitä, mitä Hän on antanut meille. Sen kautta me voimme myös auttaa Hänen valtakuntansa rakentamisessa ja osoittaa uskoa Häneen.

Usein kysytään: ”Mitä ovat täydet ja rehelliset kymmenykset?” Kymmenykset ovat kymmenesosa ansioistamme (ks. LK 119). Tämä tarkoittaa, että me annamme kymmenesosan tuloistamme, tai jos saamme ansiomme karjalaumoina tai satoina emmekä rahana, annamme kymmenesosan niistä. (Ks. *Evankeliumin periaatteet*, s. 169.)

Kymmenykset maksetaan antamalla ne Herran edustajalle, piispalle tai seurakunnanjohtajalle. Hän tilittää rahat kirkon aluetoimistolle ja täältä edelleen päämajaan, jossa pidetään kirjaa meidän kymmenyksistämme ja muista lahjoituksistamme.

Jäseniä kehoitetaan tarkastamaan kerran vuodessa piispan tai seurakunnanjohtajan kanssa kahden kesken kymmenysmaksunsa. Samalla hän kysyy meiltä, olemmeko maksaneet täydet kymmenykset vuoden aikana. Tätä tilaisuutta sanotaan kymmenysselvitykseksi.

Herra pitää kymmenysten maksamista niin tärkeänä, että me emme voi saada temppeleisuositusta, elleimme maksa täysiä kymmenyksiä. Sitä paitsi miesten täytyy maksaa täydet kymmenykset edistykseen pappeudessa.

Edesmennyt vanhin Matthew Cowley kahdentoista koorumista, kertoi hyvästä maorisigaresta, joka asui syrjäisessä kylässä Uudessa-Seelannissa, ja jolla oli oikea kymmenysten maksamisen henki.

"Erään kerran ollessani käymässä tuolla seudulla kävin, kuten tapamani oli aina siellä käydessäni, tapaamassa tätä suurenmoista pikku naista, joka silloin oli yhdeksännellä vuosikymmenellä ja sokea. Hän ei asunut järjestetyn seurakunnan alueella, eikä hänellä ollut mitään kosketusta pappeudenhaltijoihin, paitsi kun lähetysseuraajat kävivät hänen luonaan. --

Hän oli takapihalla pienen tulisijansa ääressä. Ojensin käteni käteläkseen häntä ja aioin juuri hieroa nenääni hänen nenäänsä vasten, kun hän sanoi: 'Älä ota minua kädestä --.'

Hän nousi kontilleen ja ryömi nelinkontin pikku asumuksensa luo. Talon nurkalla oli lapiot. Hän otti sen mukaansa ja ryömi toiseen suuntaan mitaten samalla etäisyyttä. Viimein hän tuli erääseen kohtaan ja alkoi kaivaa maata lapiolla. Kohta lapiot osui johonkin kovaan. Hän poisti käsin loput mullasta ja otti näkyviin säilyketökin. Hän avasi sen ja työnsi kätensä siihen, otti sieltä jotakin ojentaen sen minulle, ja kävi ilmi, että siinä oli uusiseelantilaista rahaa. Amerikan rahaksi muutettuna siinä olisi ollut [noin] 100 dollaria.

Nainen sanoi: 'Siinä ovat kymmenykseni. Nyt voin kätellä Jumalan pappeutta.'

Sanoin: 'Et sinä ole velkaa noin paljon kymmenyksiä.'

Hän sanoi: 'Tiedän. En ole sitä velkaa nyt, mutta maksan vähän etukäteen, sillä en tiedä, milloin Jumalan pappeus käy täälläpäin taas.' --

Ja sitten kumarruin ja painoin nenäni ja otsani hänen kasvojaan vasten, ja kyöneleet silmistäni valuiivat hänen poskilleen." (Julkaisussa Conference Report 1948, s. 159–160; ks. myös Henry D. Taylor, "Minä . . . vuodatan teille siunausta", *Valkeus*, joulukuu 1974, s. 523.)

Kuinka kymmenysten maksaminen osoittaa rakkauttamme Herraa kohtaan? Kuinka tämä on osoitus uskostamme?

Uhrit

Voimme antaa muutakin rahaa kuin kymmenykset Herran valtakunnan rakentamiseksi. Näitä lahjoituksia sanotaan uhreiksi.

Piispa, seurakunnanjohtaja tai ryhmänjohtaja kertoo milloin meidän tarvitsee maksaa uhreja. Hän kertoo, milloin meidän pitäisi maksaa paastouhrit. Hän kertoo, milloin meidän pitäisi antaa rahaa kirkon uutta rakennusta varten. Hän kertoo, milloin tarvitaan rahaa huolto-työhön.

Seuraava Boyd K. Packerin kertomus opettaa kymmenysten ja uhrien maksamiseen liittyviä asioita:

Muutamia vuosia sitten kaksi lähetyssaarnaajaa kertoi seurakunnanjohtajalle, että perhe, jota he opettivat, oli yhtäkkiä päättänyt, että se ei menisi kasteelle. Isä oli kuullut kymmenyksistä ja peruutti kaikki tapaamiset lähetyssaarnaajien kanssa.

”Muutamaa päivää myöhemmin”, vanhin Packer kertoo, ”seurakunnanjohtaja taivutti vanhimmat lähtemään kanssaan vielä kerran perheen luo.

’Olen saanut kuulla’, hän sanoi perheen isälle, ’että olet päättänyt olla liittymättä kirkkoon.’

’Niin on asia’, isä vastasi.

’Vanhimmat kertovat minulle, että tieto kymmenyksistä vaivaa mieltäsi.’

’Niin’, isä sanoi. ’He eivät olleet kertoneet meille kymmenyksistä; ja kun sain kuulla niistä, sanoin: Se on liikaa pyydetty. Meidän kirkkomme ei ole koskaan pyytänyt meiltä mitään tällaista. Meidän mielestämme se on kerta kaikkiaan liikaa, emmekä liity kirkkoonne.’

’Kertoivatko he sinulle paastouhrista?’ seurakunnanjohtaja kysyi.

’Ei’, mies vastasi. ’Mikä se on?’

’Kirkossa me paastoamme joka kuukausi kahden aterian ajan ja annamme aterioiden arvon rahassa köyhien auttamiseen.’

’Eivät he kertoneet meille siitä’, mies sanoi.

’Entä mainitsivatko he rakennusrahaston?’

’Ei, mikä se on?’

’Kirkossa me kaikki annamme lahjoituksia kappeliin rakentamiseksi. Jos liittyisit kirkkoon, haluaisit osallistua tähän ohjelmaan sekä työtäsi että rahaa lahjoittamalla. Sivumennen sanottuna, me rakennamme tänne parhaillaan uutta kappelia’, hän kertoi perheen isälle.

’Outoa’, tämä sanoi, ’että he eivät maininneet siitä.’

’Selittivätkö he sinulle huolto-ohjelmaa?’

’Ei’, isä sanoi. ’Mikä se on?’

'Me uskomme toinen toistemme auttamiseen. Jos joku on puutteessa tai sairas tai työtön tai vaikeuksissa, me olemme järjestäytyneet niin, että voimme antaa apua, ja sinunkin odotettaisiin auttavan.'

'Kertoivatko he sinulle myös, ettei meillä ole ammattipapistoa? Me kaikki uhraamme aikaamme, kykyjämme, varojamme ja matkustamiskustannuksia auttaaksemme tässä työssä. Eikä meille korvata sitä rahana.'

'He eivät kertoneet meille mitään siitä', isä sanoi.

'No niin', seurakunnanjohtaja sanoi, 'jos pikkuasia, kuten kymmenykset saa sinut kääntymään pois, on ilmeistä, ettet ole valmis tätä kirkkoa varten. Ehkä olet tehnyt oikean ratkaisun, eikä sinun tulisikaan liittyä kirkkoon.'

Heidän poistuessaan seurakunnanjohtaja kääntyi ja sanoi, ikään kuin ajatus olisi juuri juolahtanut hänen mieleensä: 'Oletko koskaan ihmetellyt, miksi ihmiset tekevät kaiken tämän omasta halustaan? En ole koskaan saanut kymmenyslaskua, eikä kukaan ole koskaan tullut perimään kymmenyksiä. Mutta me maksamme ne – ja kaiken muun – ja pidämme sitä suurena etuoikeutena.

Jos pystyt saamaan selville *miksi*, olet saamaisillasi kallisarvoisen helmen.

Mutta', seurakunnanjohtaja sanoi. 'ratkaisu on *sinun*. Toivon vain että rukoilet sen johdosta.'

Muutamaa päivää myöhemmin mies saapui seurakunnanjohtajan kotiin. -- Hän halusi sopia perheensä kastamispäivästä." ("Jokaiselta, jolle paljon on annettu, myös paljon vaaditaan", *Valkeus*, toukokuu 1975, s. 2–3.)

Miksi tämä mies muutti mielensä ja halusi liittyä kirkkoon? Kirjoita taululle luettelo kertomuksessa mainituista uhreista. (Paastouhri, rakennusrahasato ja huoltorahasato.)

Voimme antaa rahaa edellisten lisäksi lähetystyörahastoon ja seurakunnan ylläpitorahastoon. Ylläpitorahaston varoja käytetään sellaisiin kuluihin kuin kirkon rakennusten ylläpito, ruoka ja tarvikkeet seurakunnan juhlissa, opetusvälineet ja laulukirjat.

Kirjoita taululla olevaan luetteloon: lähetystyörahasto ja muut rahastot.

Kymmenysten ja uhrien käyttö

Kymmenyksiä ja uhreja, jotka me annamme kirkolle, käytetään Herran työhön. Pappesusjohtajat käyttävät näitä rahoja Herran säätämällä tavalla. Näillä varoilla edistetään työtä veljämme ja sisariemme tuomiseksi takaisin taivaallisen Isän tykö.

Miksi Herran työn suorittamiseen tarvitaan rahaa?

Kymmenyksiä ja uhreja käytetään muun muassa seuraaviin tarkoituksiin:

1. lähetystyön edistäminen
2. kappelien, temppeleiden ja muiden rakennusten rakentaminen ja ylläpito
3. opetuksen antaminen kirkon kouluissa, seminaareissa ja instituuteissa
4. oppikirjojen painaminen ja jakelu
5. sukututkimustyön ja kuolleitten puolesta tehtävän työn edistäminen
6. puutetta kärsivien auttaminen, kun he eivät itse voi auttaa itseään
7. yleiskonferenssien kulut

Siunauksia kymmenysten ja uhrien maksamisesta

Miksi kymmenysten ja uhrien antaminen Herralle on etuoikeus eikä velvollisuus?

Kun maksamme kymmenykset ja uhrin, meidän tulee tehdä se alttiin mielin. Pyhissä kirjoituksissa meitä kehoitetaan antamaan ”ei vastahakoisesti eikä pakosta, sillä iloista antajaa Jumala rakastaa” (2. Kor. 9:7). Jos hän ”tekee sen vastahakoisesti – se luetaan hänelle samaksi kuin jos hän olisi jättänyt lahjan antamatta” (Moro. 7:8).

Seuraava presidentti Marion G. Romneyn kokemus auttaa meitä ymmärtämään tätä kohtaa:

”Noin neljännesvuosisata sitten sisar Romney ja minä muutimme seurakuntaan, johon juuri oltiin ryhtymässä rakentamaan kokouspaikkaa. Summa, jota piispa piti sopivana lahjoitettavakseni, sai minut miltei horjumaan. Mielestäni se oli ainakin kaksinkertaisesti se, mitä hänen olisi pitänyt pyytää. Sanoin kuitenkin: ’Hyvä on, piispa, minä maksan sen mutta minun on maksettava se vähitellen, koska minulla ei ole niin paljon rahaa. Ja niin aloin maksaa. Ja maksoin ja maksoin kunnes puuttui enää kolme erää, ja silloin lukiessani tapani mukaan Mormonin Kirjaa eteeni tuli kohta, jossa sanottiin: ’ -- jos ihminen, -- antaa uhrilahjan, -- vastahakoisesti; sen tähden se luetaan hänelle samaksi kuin jos hän olisi jättänyt lahjan antamatta; sen tähden hänet katsotaan pahaksi Jumalan edessä’ (Moro. 7:8).

Se järkytti minua, koska olin maksanut noin 1 000 dollaria. Mutta menin maksamaan loputkin siitä, mitä olin luvannut ja sitten maksoin -- lisää -- vakuuttaakseni Herralle, että olin tehnyt sen oikealla mielellä.” (*Relief Society Magazine*, helmikuu 1968, s. 84–85.)

Herra on luvannut, että kun me annamme auliisti kymmenyksiä ja uhreja, Hän siunaa meitä.

Lue 3. Ne. 24:10–12.

Mitä Herra lupaa, kun me maksamme kymmenykset?

Presidentti Joseph F. Smith kertoi, mitä siunauksia hän sai maksamalla kymmenykset:

”Muistan erittäin selvästi erään tapauksen, joka sattui lapsuuteni päivinä. Äitini oli leski ja hänellä oli elätettävänä suuri perhe. Kun eräänä keväänä avasimme perunakuoppamme, hän käski poikiensa koota kuormallisen parhaita perunoita ja vei ne kymmenystoimiston eteen – perunoista oli puutetta sinä vuonna. Minä olin tuolloin vielä pieni, mutta ajoin valjakkoa. Kun ajoimme kymmenystoimiston portaiden eteen purkaaksemme perunakuorman, muuan kirjureista tuli ulos ja sanoi äidilleni: ’Leskirouva Smith, olisi suorastaan häpeä, jos sinunkin olisi maksettava kymmenykset.’ -- Hän torui äitiäni siitä, että tämä halusi maksaa kymmenyksensä, sanoi tämän olevan kaikkea muuta kuin viisas ja järkevä ja kertoi, että oli muita vahvoja ja työkykyisiä, jotka saivat avustusta kymmenystoimistosta. Äitini kääntyi häneen päin ja sanoi: --’sinä saisit hävetä. Haluaisitko sinä kieltää minulta siunauksen? Jos en maksaisi kymmenyksiäni, odotaisin Herran eväävän minulta siunauksensa. Minä en maksa kymmenyksiäni vain siksi, että kysymyksessä on Jumalan laki, vaan myös siksi, että odotan saavani siunauksen niin tekemällä. Pitämällä tämän ja muut lait minä odotan menestyväni ja pystyvän elättämään perheeni.’ -- Hän menestyi, koska hän totteli Jumalan lakeja. Hänellä oli yltäkyllin perheensä elannoksi. Me emme koskaan kärsineet yhtä paljon puutetta kuin monet muut --. Tuo leski sai oikeuden Jumalan huoneen etuoikeuksiin. Mitään evankeliumin toimitusta ei voitu häneltä kieltää, sillä hän oli kuuliainen Jumalan laeille.” (*Evankeliumin oppi*, s. 218–219.)

Miksi sisar Smith käski poikiensa viedä parhaat perunat kymmenystoimistoon?

Mitä pojat oppivat kymmenysten merkityksestä?

Mitä siunauksia sisar Smith sai kymmenysten maksamisesta?

Eräs kirkon johtaja on sanonut siunauksista, joita me saamme maksaessamme kymmenykset ja uhrit:

”Herra pitää lupauksensa. Hän totisesti avaa taivaan akkunat ja vuodattaa siunauksaan niille, jotka ovat uskollisia ja noudattavat Hänen käskyjään, mutta se tapahtuu Hänen hyväksi katsomallaan tavalla. Nämä siunaukset saattavat tulla rahallisessa eli ajallisessa muodossa tai ne voivat käydä toteen Hengen vuodattamisena, tuoda voimaa, rauhaa ja lohtua.” (Henry D. Taylor, ”Minä...vuodatan teille siunausta”, *Valkeus*, joulukuu 1974, s. 523.)

Päätös

Herra on antanut meille kymmenysten lain sekä käskyn lahjoittaa uhreja. Kun teemme niin, rakennamme Jumalan valtakuntaa. Tuomme onnea monille ihmisille maan päällä ja autamme niitä, jotka ovat kuolleet saamatta evankeliumin siunauksia.

Kun olemme kuuliaisia näille laeille, osoitamme rakkautta taivaallista Isää, Hänen Poikaansa Jeesusta Kristusta ja veljiämme ja sisariamme kohtaan. Osoitamme myös uskoa Jumalaan. Vastineeksi saamme sekä ajallisia että hengellisiä siunauksia, jotka ovat paljon arvokkaampia kuin antamamme raha.

Kehotuksia

1. Ellet vielä maksa rehellisiä kymmenyksiä, päätä tehdä niin ja osallistu kymmenysseivertykseen vuoden lopussa.
2. Mieti tarkoin uhrejasi kirkolle. Jos sinusta tuntuu, että sinun pitäisi antaa enemmän, tee niin. Päätä tehdä kaikki voitavasi edistääksesi siten Herran työtä.
3. Opeta perheellesi, mitä siunauksia tulee kymmenysten ja uhrien maksamisesta. Auta perheesi jäseniä noudattamaan näitä lakeja.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

1. Moos. 14:19–20 (Abraham maksoi kymmenykset)
2. Aikak. 31:5–6 (israelilaiset maksoivat kymmenyksiä)
- Neh. 10:37–38 (Israelin lapset maksoivat kymmenyksiä)
- Al. 13:13–16 (Abraham maksoi kymmenykset)
- LK 64:23 (se joka maksaa kymmenyksensä, ei ole palava Hänen tulemuksessaan)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. kirjoita taululle: "Riistääkö ihminen Jumalalta?"
2. kertaa julkaisusta *Evankeliumin periaatteet* luku 32 "Kymmenykset ja uhrit"
3. pyydä oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on opettaa meille rehellisyyden tärkeyttä.

Johdanto

Vanhin Howard W. Hunter kirjoittaa nuoresta miehestä, joka oppi tärkeän läksyn: ”Muistan nuoren miehen, joka – – kuljeskeli ympäriinsä joukossa, josta oli kivaa tehdä sellaista, mikä ei ollut oikein. Muutaman kerran hän jäi kiinni pienistä rikkomuksista. Eräänä päivänä minulle soitettiin poliisiasemalta ja sanottiin, että hänet oli pidätetty liikenne rikkomuksen takia. Hänet oli otettu kiinni ylinopeudesta. – – Hän tiesi, että hänen tekonsa voisivat estää häntä pääsemästä lähetystyöhön, ja niin hän paransi tapansa, ja kun hän täytti 19 vuotta, hän sai kutsun.

En unohda koskaan, mitä hän sanoi palattuani kotiin. Hän kertoi ajatelleensa lähetyskentällä usein vahinkoa, jota hän oli aiheuttanut kuvitellessaan, että pienillä rikkomuksilla ei ole merkitystä. Mutta hän oli kokenut suuren muutoksen. Hän oli oppinut käsittämään, että onnea ja tyydytystä ei saa lain rikkomisesta, olipa se Jumalan tai yhteiskunnan säätämä. – –

Minuun teki vaikutuksen suuri muutos, joka oli tapahtunut tämän nuoren miehen elämässä lähetystyön aikana, jolloin hän opiskeli moraalien periaatteita. Kuinka valitettavaa, että hänen piti oppia läksynsä kovien kokemusten kautta, mutta kuinka suuria siunauksia koituukaan oivalluksesta, että ihminen ei voi rikkoa lakeja hyvillä mielin.” (”Basic Concepts of Honesty”, *New Era*, helmikuu 1978, s. 4–5.)

Olemmeko me epärehellisiä kun rikomme maan lakeja? Perustelee.

Kirjoita taululle: *Uskomme, että pitää olla vilpitön.*

Yhdessä profeetta Joseph Smithin kirjoittamassa uskonkappaleessa sanotaan:

”Me uskomme, että tulee olla vilpitön, totuudellinen – – hyveellinen ja että pitää tehdä hyvää kaikille” (13. uskonkappale). Tässä ja monissa muissa pyhiin kirjoitusten kohdissa Herra on käskenytt

meitä olemaan rehellisiä elämässämme ja kanssakäymisissämme ihmisten keskuudessa.

Mitä tarkoittaa olla rehellinen?

Rehellisyys on sitä, että teemme niin kuin tiedämme olevan oikein. Jos me lupaamme jotakin, pidämme lupauksemme. Jos meillä on velkaa, maksamme sen. Rehellisyyttä on puhua totta ja toimia totuudellisesti. Se merkitsee, että emme petä ketään millään tavalla.

Rehellisyyden tärkeys

Rehellisyys on välttämätöntä, mikäli aiomme elää Jeesusuksen Kristuksen evankeliumin mukaan. Henkilö, joka ei elä totuuden mukaan kuultuaan siitä, ei ole rehellinen itselleen eikä Jumalalle. Rehellisyys omaa itseä kohtaan edellyttää, että ihminen noudattaa vanhurskaita tunteitaan. Ollakseen rehellinen Herraa kohtaan hänen täytyy pitää solmimansa liitot. Meidän täytyy olla rehellisiä, jotta Pyhä Henki olisi toverinamme.

Rehellisyys itseämme ja Jumalaa kohtaan merkitsee, että meidän pitää olla rehellisiä myös ympärillämme oleville. Jos olemme rehellisiä, Herra siunaa meitä Hengellään, ja me ansaitsemme luottamusta, kunnioitusta ja uskollisuutta muiden ihmisten keskuudessa. Ellemme ole rehellisiä toisia kohtaan, emme voi palvella heitä emmekä pitää kunniaa kutsumustamme.

Ajattele, mitä tekisit seuraavissa tilanteissa. Ratkaisut on annettu, mutta ne eivät ole ainoita mahdollisia.

ESIMERKKI 1

Vanhin O. Leslie Stone on kertonut:

”Vähän aikaa sitten lapsenlapsemme Adam matkusti vaimoni ja minun kanssa Kaliforniaan. Puolen päivän aikaan pysähdyimme lounastamaan. Kun tarjoilija toi laskun, en kiinnittänyt siihen erityistä huomioita, ja hänen annettuaan minulle vaihtorahat huomasin äkkiä, että hän oli laskuttanut kolmen minua kolmen sijasta vain kahdesta voileivästä.”

Mitä vanhin Stonen piti tehdä ollakseen rehellinen? Jos näin sattuisi sinulle, kuinka opettaisit lapsenlapsellesi rehellisyyttä?

Vanhin Stone jatkaa: ”Tiesin, että tytöllä olisi kassassa vajausta päivän päättyessä, ja äkkiä mieleeni välähti ajatus siitä, miten isäni oli opettanut minua olemaan rehellinen. Tunsin, että tässä oli sopiva hetki puhua Adamille rehellisyydestä, joten istuuduimme ja selitin hänelle, mitä oli tapahtunut. Kerroin hänelle, että meillä oli ongelma.

Sanoin, että voisimme nyt lähteä ja pitää ylimääräiset rahat, eikä kukaan koskaan huomaisi asiaa, tai sitten voisimme sanoa tyttölle, että olimme hänelle velkaa yhdestä voileivästä. Ratkaisu ei ollut lainkaan vaikea, kun totesimme, että jos pitäisimme rahan, joka ei kuulunut meille, rikkoisimme käskyn 'älä varasta'. Olimme yhtä mieltä, että taivaallinen Isä pettyisi meihin ja mekin olisimme onnettomia, koska tietäisimme sydämessämme, ettemme olleet olleet rehellisiä.

Adam ja minä menimme puhuttelemaan tiskin ääressä seisonutta tyttöä ja selitin hänelle, että hän oli veloittanut meiltä liian vähän ja että olimme velkaa vielä melkein dollarin verran. Tyttö punastui hämmentyneenä, ja sitten hän kiitti meitä siitä, että olimme kertoneet hänelle virheestä. Jatkoimme matkaa mieli hyvänä, ja olen varma, että taivaallinen Isämme oli mielistynyt siihen, mitä teimme." ("Ole rehellinen", *Valkeus*, elokuu 1975, s. 22–23.)

ESIMERKKI 2

Vanhin Gordon B. Hinckley kertoo:

"Matkustimme hiljattain junalla Osakasta Nagojaan Japanissa. Asemalla oli ystäviä vastaanottamassa, ja vaimoltani jäi käsilaukku junaan."

Jos olisit löytänyt sisar Hinckleyn käsilaukun, mitä olisit voinut tehdä?

Koska vanhin Hinckley uskoo, että useimmat ihmiset ovat rehellisiä, hän "soitti Tokion asemalle. Kun juna saapui määräasemalle kolmisen tuntia myöhemmin, rautatieyhtiö ilmoitti, että käsilaukku oli löytynyt. Emme palanneet Tokion kautta, ja kului yli kuukausi, ennen kuin saimme sen Salt Lake Cityyn. Käsilaukussa oli kaikki, mitä siellä oli ollutkin." ("An Honest Man – God's Noblest Work", *New Era*, lokakuu 1976, s. 47.)

Mitä Herra odottaa meiltä, kun löydämme jotakin jollekulle toiselle kuuluvaa?

Herra on sanonut: "Jos löydät jotakin, minkä lähimmäisesi on kadottanut, niin tutki tarkoin asiaa, kunnes voit toimittaa löytämäsi hänelle takaisin" (LK 136:26). Herra odottaa meidän olevan täysin rehellisiä. Herralle kaikki, mikä ei ole aivan rehellistä, on epärehellistä. Osittaista rehellisyyttä ei ole olemassakaan.

Kuinka tiedät, mikä on rehellistä ja mikä ei?

Pyydä jotakuta oppilasta lukemaan Moro. 7:16–17.

Kuka on kaiken hyvän lähde? Kuka on pahan lähde? Mitä seuraa epärehellisistä teoista? (Pahaa, uskon heikkoutta, Kristuksen kieltämistä, Jumalan unohtamista.)

Mitä seuraa rehellisistä teoista? (Hyvää, uskoa Kristukseen, Jumalan palvelemista.)

Pyydä oppilaita keskustelemaan seuraavista tilanteista. Heidän pitäisi päättää, ovatko tilanteiden henkilöt täysin rehellisiä?

1. Isä ei ole koskaan saanut liikennesakkoja. Hän on hyvä ajaja. Hän seuraa tarkoin liikennettä ja noudattaa kaikkia liikennesääntöjä.
2. Työssä ollessaan Juha käyttää työnantajansa postimerkkejä lähettäessään kirjeitä sairaalle äidilleen (ks. LK 42:54).
3. Jaakko ja Leo ovat hyviä ystäviä. He lainaavat paljon toistensa tavaroita ja palauttavat aina asianmukaisesti sen, mitä ovat lainanneet. (Ks. Moosia 4:28; LK 136:25.)
4. Mikko on hyvä työntekijä. Hän on ylpeä ammattitaidostaan. Vapaa-aikanaan hän rakentaa pihalleen pientä vajaa työpaikalta tuomistaan tarvikkeista.

Rehellisyys perhepiirissä

Useimmille pitää opettaa rehellisyyttä. Tämä tarkoittaa, että pappisuudenhaltijoiden ei pidä ainoastaan pyrkiä olemaan rehellisiä, vaan että heidän pitää opettaa myös lapsiaan olemaan rehellisiä. Presidentti N. Eldon Tanner on sanonut: ”Valmentaminen rehellisyyteen alkaa kodissa. Jokaisella meistä on henkilökohtaisia esineitä, jotka ovat vain meidän. Me voimme ja meidän tulee antaa esimerkiksi leluja ja pelejä ja palveluksia toisillemme, mutta meillä on rahaa tai koruja tai vaatteita, jotka ovat kunkin yksityisomaisuutta ja joita ei pidä ottaa ilman omistajan lupaa. Lapsi, joka kunnioittaa tällaista rehellisyyttä kodissa, ei ole taipuvainen loukkaamaan sen periaatteita kodin ulkopuolella. Toisaalta tällaisen valmennuksen puuttuminen edistää kunnioituksen puutetta muiden oikeuksia ja omaisuutta kohtaan.” (”Oikean suosituksen arvoinen”, *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 79–80.)

Kuinka me voimme perheissämme opettaa ja edistää rehellisyyttä?

Presidentti Brigham Young sanoi kerran: ”Ole rehellinen. Voi niitä, jotka väittävät olevansa pyhiä, mutta eivät ole rehellisiä. Rehellinen sydän johtaa rehellisiin tekoihin.” (Spencer W. Kimballin lainaamana julkaisussa *Faith Precedes the Miracle*, s. 234.)

Kun meitä puhutellaan pappudessa ylenemistä varten tai temppeleisuositusta varten, meille esitetään kelpoisuuttamme koskevia kysymyksiä. Nämä puhuttelut tarjoavat meille tilaisuuden olla rehellisiä pappesusjohtajillemme ja tunnustaa syntimme. Jos me olemme rehellisiä (ja rehellisyys on välttämätöntä todellisen parannuksen tekemiseksi), me voimme saada anteeksi syntimme ja saada

voimaa pappeudessamme. Temppeleisuosituspuhuttelun yhteydessä kysytään, olemmeko rehellisiä.

Caracasissa Venezuelassa asuvan veli Ruben Dario Pacheon kokemus osoittaa, millaista rehellisyyttä meiltä odotetaan:

Veli Pacheo halusi viedä perheensä temppeleihin. Monien uhrausten ja hengellisen valmistautumisen jälkeen perhe sai säästetyksi tarpeeksi rahaa tuota pitkää matkaa varten. Veli Pacheo lähetti tyttärensä pankkiin vaihtamaan matkarahaa 500 dollarin arvosta. Veli Pacheo sanoi: "Vaimoni otti kirjukuoren ja pani sen talteen laskematta rahoja. Matkapäivää edeltävänä iltana pyysin rahoja ja huomasin heti, että kuori oli odottamattoman painava. Laskimme rahat. Olimme saaneet 4065 dollaria. Olin aivan ymmällä. -- Pankkikuitin mukaan olimme vaihtaneet vain 500 dollaria – pankissa oli tapahtunut noin 3500 dollarin virhe meidän hyväksemme!

Eräät kirkkoon kuulumattomat ystävämme, jotka olivat kodissamme sinä iltana, koettivat suostutella meitä käyttämään rahat matkallamme Yhdysvaltoihin. En ollut nähnyt milloinkaan niin paljon rahaa, mutta sanoin päättäväisesti: 'Emme voi pitää rahoja, koska ne eivät ole meidän. Temppeleimatkamme tarkoitus on tehdä liittoja Herran kanssa. Mitä merkitystä niillä on, elleimme ole rehellisiä?'

Palautimme rahat pankkiin. Siellä oli havaittu, että rahaa puuttui, mutta mistään ei ilmennyt, kuka sen oli saanut. Virkailijat kysyivät minulta: 'Miksi palautitte rahat? Eihän kukaan tiennyt, että ne ovat teillä.' Vastasin vain: 'Koska olen mormoni.'" (Mario G. Echeverrin lainaamana artikkelissa "Venezuela", *Ensign*, helmikuu 1977, s. 30.)

Kuinka Pacheon perhe osoitti sanoin ja teoin olevansa rehellinen? Kuka tietää heidän olevan rehellisiä? Miltä perheestä tämän jälkeen tuntui mennä temppeleihin sinetöitäväksi?

Pyydä pappeudenhaltijoita kertomaan heidän kokemiaan tai huomaamiaan esimerkkejä rehellisyydestä lähimenneisyydestä.

Rehellisyydestä koituvia siunauksia

Rehellisyys muita ihmisiä, Herraa ja itseämme kohtaan edellyttää yrittämistä ja kovaa työtä. Mutta se maksaa vaivan. Me opimme esimerkiksi itsehillintää – ominaisuus, joka voi auttaa meitä menestykseen elämän kaikilla aloilla. Muita rehellisyydestä koituvia siunauksia ovat:

KEHITÄMME LUOTTAMUSTA

Muut ihmiset luottavat meihin, kun me olemme vilpittömiä ja rehellisiä. He pyytävät meiltä apua ja neuvoja. Presidentti Spencer W. Kimball on kertonut tällaisesta miehestä:

”Eräällä matkallani Mexico Cityyn muuan vaarnajohtaja pyysi minua asettamaan virkaansa piispan, jonka hän oli kutsunut. Tein sen mielelläni. Vaarnajohtaja ja juuri kutsuttu piispa tulivat huoneeseemme, ja me keskustelimme ja tutustuimme toisiimme. Sikäli kuin muistan oikein, tämä pienikokoinen mutta vaikuttava mies esiteltiin täysiveriseksi atsteekki-intiaaniksi. Jo se ilahdutti minua suuresti, koska olen aina ollut erityisen kiinnostunut intiaaneista.

Minulle kerrottiin hänestä, hänen perheestään ja ammatistaan. Hän oli työssä erään miehen palveluksessa, jolla oli paljon liiketoimintaa, ja uusi piispamme oli saanut vastuulleen kirjanpidon. Työnantaja oli päättänyt viedä vaimonsa Eurooppaan pitkälle lomalle ja kutsui luokseen tämän rakkaan veljen ja antoi hänelle kaiken vastuun ja sanoi, että hän oli ainoa työntekijä, johon hän luotti kylliksi uskoakseen hänelle pankkitilinsä.

Kun panimme kätemme tämän nuoren miehen pään päälle, sydämeni paisui ylpeydestä, ja kiitin Herraa miehistä, joihin voidaan luottaa, miehistä, jotka herättävät luottamusta ja rakkautta.” (Julkaisussa Conference Report, Mexico Cityn aluekonferenssi 1972, s. 32.)

Mitä arvoa on sillä, että ystävät, tuttavat ja työnantajat luottavat meihin?

Mitä merkitystä on sillä, että Herra luottaa meihin?

Kun me olemme rehellisiä, lähimmäisemme ja Herra luottavat meihin. Seuraava Jacob Hamblinin pojan kertomus kuvaa tätä:

”Eräänä päivänä isäni lähetti minut tekemään hevoskauppaa iäkkään navajointiaanipäällikön kanssa. Olin pieni poika, ja lähdin matkaan ratsain ja hevonen, joka oli määrä vaihtaa, seurasi lieassa. Vanha intiaanipäällikkö tuli ulos ja nosti minut alas hevoseni selästä. Sanoin hänelle, että isä halusi minun vaihtavan hevosen muutamiiin huopiiin. Hän toi esille useita kauniita huopia, mutta koska isä oli käskenyt minua tekemään hyvän kaupan, pudistin vain päätäni ja sanoin, että minun olisi saatava enemmän. Silloin hän toi kaksi puhvelinnahkaa ja koko joukon muita huopia, ja kun lopulta arvelin tehneeni oikein hyvän kaupan, nostin käärön hevoseni selkään ja lähdin kotia kohti. Kun annoin huovat isälle, hän avasi käärön, katseli niitä ja alkoi sitten erotella niitä. Hän pani huovan toisensa jälkeen takaisin kääroön, satoi käärön kiinni ja käski minua nousemaan taas hevosen selkään ja viemään ne takaisin sekä sanomaan päällikölle, että tämä oli lähettänyt liian monta. Kun menin takaisin, vanha intiaanipäällikkö otti huovat ja hymyili. Hän sanoi: ’Tiesin, että tulisit takaisin; tiesin, ettei Jacob pitäisi niin monta, hänhän on näetkös meidän isämme niin kuin sinunkin.’” (Le Roi C. Snown kertomana Preston

Nibleyn julkaisussa *Inspirational Talks for Youth*, s. 101; ks. myös *Tähtääjien oppikurssi A*, s. 182–183.)

OLEMME OTOLLISIA JUMALALLE

Me emme ole otollisia Jumalalle, kun olemme epärehellisiä. Erityisesti epärehelliset pappeudenhaltijat eivät ole Hänelle otollisia. Kuinka epärehellinen mies tai poika edustaa rehellistä, totista ja rakastavaa Jumalaa?

Vanhin Howard W. Hunter on kertonut, kuinka rehellisyys on otollista Jumalalle ja tuottaa henkilökohtaista iloa: ”Rehellisyys tuottaa iloa. Kerronpa kuinka. Sillä tavalla voi saada Mestarin toveruuden ja Pyhän Hengen. Rehelliyyden periaatteiden rikkominen riistää sinulta nämä kaksi suurta siunausta. Voisitko uskoa, että jollakulla, joka valehtelee ja pettää – olisi Mestarin toveruus tai Pyhä Henki?” (”Basic Concepts of Honesty”, *New Era*, helmikuu 1978, s. 5.)

ME TIEDOSTAMME OMAN ARVOMME

Kun olemme rehellisiä, me tiedostamme oman arvomme.

Kuinka rehellisyys lisää itsekunnioitustamme?

Rehelliällä ihmisellä on itsekunnioitusta. Hänellä ei ole mitään salattavaa, ja hän voi katsoa jokaista suoraan silmiin. Epärehellinen ihminen toisaalta tuntee itsensä halvaksi, häpeää ja on usein peloissaan. Ja syystä. Epärehellisyys ei jää koskaan huomaamatta. Vanhin Howard W. Hunter kysyy: ”Luuletko, että voit olla yksin, kun toimit epärehellisesti? Luuletko, että kukaan ei näe, kun lunttaat kokeissa, vaikka olisit ainoa henkilö huoneessa?” (”Basic Concepts of Honesty”, s. 5.)

MEILLÄ ON HYVÄ VAIKUTUS MUIHIN IHMISIIN

Rehelliisyytemme vaikuttaa myönteisesti muihin ihmisiin – perheeseemme ja muihin. Presidentti Spencer W. Kimball kertoo esimerkin siitä miten hyvä esimerkki vaikuttaa muihin:

”Junamatkalla New Yorkista Baltimoreen istuimme ravintolavaunussa liikemiehen kanssa, jonka kanssa sukeutui keskustelu.

’Oletteko ollut Salt Lake [Cityssä, Utahissa]? Oletteko kuullut Tabernaakkelikuoron laulavan?’ Ja nämä kysymykset johtivat luontevasti kultaisiin kysymyksiin: Mitä tiedätte kirkosta ja sen opista, menettelytavoista ja jäsenistä?’

’Tiedän tuskin mitään’, hän sanoi, ’mutta tunnen erään jäsenen.’ Hän rakensi taloja New Yorkissa. ’Eräs aliurakoitsija tekee minulle töitä’,

hän jatkoi. 'Hän on todella rehellinen lahjomaton. En pyytänyt häntä koskaan tekemään tarjousta. Hän on kunnian mies. Jos mormonit ovat tämän miehen kaltaisia, haluan tietää enemmän kirkosta, jossa kasvaa sellaisia kunnian miehiä.' Annoimme hänelle kirjallisuutta ja lähetimme newyorkilaisia lähetysaarnia hänen luokseen." (Mexico Cityn aluekonferenssi 1972, s. 30.)

Päätös

Herra on käskenyt meitä olemaan rehellisiä. Siksi meidän pitää osata erottaa rehelliset teot epärehellisistä. Meidän pitää harjoittaa ajatusten, keskustelun ja tekojen rehellisyyttä kodissamme, naapuristossamme ja kirkossa. Meidän täytyy myös opettaa lapsillemme rehellisyyttä. Jos me tämän teemme, meillä on puhdas omatunto, mielenrauha, tietoisuus omasta arvostamme ja Pyhän Hengen toveruus.

Lue Moosia 4:30.

Mitä kuningas Benjamin varoittaa meitä tekemästä?

Jos tunnet innoitusta, todista rehellisyydestä.

Kehotuksia

1. Arvioi tulevalla viikolla ajatuksiasi, sanojasi ja tekojasi koetellaksesi kuuliaisuuttasi totella rehellisyyden käskyä. Pyydä apua Herralta kaiken elämässäsi olevan epärehellisyyden voittamiseksi.
2. *Isät*: Keskustelkaa vaimojenne kanssa siitä, kuinka voisitte opettaa lapsillenne tätä vanhurskasta periaatetta.
3. *Nuoret miehet*: Päätäkää nyt olla rehellisiä vanhemmillenne ja kirkon johtajille. Päätäkää noudattaa Jumalan ja maan lakeja.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

2. Moos. 20:15–16 (käsky olla varastamatta tai antamasta väärää todistusta)
- Al. 27:27 (ammonilaiset olivat täysin rehellisiä ja vilpittömiä kaikessa)
3. Ne. 1:22 (Saatana levittää valheita uskon hävittämiseksi)
- LK 42:20–21 (varkaiden ja valehtelijoiden rangaistus)
- LK 51:9 (jokaisen toimittava rehellisesti)
- LK 97:8 (Herra hyväksyy rehelliset)
- LK 98:10 (tukekaa rehellisiä ja ymmärtäväisiä miehiä)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. kertaa julkaisusta *Evankeliumin periaatteet* luku 31 ”Viipittömyys”
2. pyydä pappeudenhaltijoita kertomaan esimerkkejä rehellisyydestä
3. pyydä luokan oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on auttaa meitä vaalimaan puhtaita ajatuksia.

Johdanto

Presidentti Spencer W. Kimball esitti kerran seuraavan tarinan siitä, kuinka puhtaat ajatukset ja vanhurskas elämä vaikuttavat ihmiseen:

Lordi George oli viettänyt paheellista elämää. Hän oli ollut vilpillinen, hän oli harjoittanut uhkapeliä ja juopotellut, ja hänen kasvonsa kuvastivat hänen elämäntapaansa. Ne olivat ilkeät kasvot.

Eräänä päivänä hän rakastui vaatimattomaan maalaistyttöön nimeltä Jenny Mere ja kosi tätä. Tyttö sanoi, ettei hän kuuna päivänä menisi miehelle, jolla oli niin ilkeät kasvot. -- Hänen miehellään piti olla pyhimyksen kasvot, koska rakkaus heijastuu kasvoista.

Lordi George päätti muuttaa elämänsä, mutta hän tiesi, ettei Jenny Mere menisi hänen kanssaan naimisiin, kun hänellä oli sellaiset kasvot. Niinpä lordi George meni miehen luokse, joka oli taitava vahanaamioiden tekijä. Mies valitsi naamion, kuumensi sen ja kiinnitti lordi Georgen kasvoihin. Kun hän katsoi peiliin, hänellä oli pyhimyksen rakastavat kasvot. Hänen ulkomuotonsa oli niin erilainen, että Jenny Mere suostui pian menemään naimisiin hänen kanssaan.

He ostivat pienen talon ja puutarhan maalta. Pian lordi George huomasi koko elämänsä muuttuvan. Hän kiinnostui luonnosta ja ympärillään olevasta maailmasta. Hänestä tuli mitä ystävällisin ja rakastettavin mies.

Mutta lordi George ei tyytynyt uuden elämän aloittamiseen. Hän teki parhaansa sovittaakseen entiset pahat tekonsa. Hän yritti antaa takaisin kaikki epärehellisesti ansaitsemansa rahat. Päivä päivältä hänen luonteensa muuttui paremmaksi ja hänen ajatuksensa puhtaammiksi.

Sattumalta hänen vanhat ystävänsä saivat tietää, missä hän asui. He tulivat hänen puutarhaansa ja koettivat saada hänet palaamaan vanhaan, paheelliseen elämäänsä. Kun hän kieltäytyi, he hyökkäsivät hänen kimppuunsa ja repivät naamion hänen kasvoiltaan.

Lordi George oli allapäin. Hän luuli uuden elämänsä päättyneen ja avioliittonsa hajoavan. Hänen seistessään allapäin ja naamio jalkojensa juuressa Jenny Mere juoksi hänen luokseen ja polvistui hänen eteensä. Kun Jenny katsoi ylöspäin, arvaatko, mitä hän näki? Aivan niin! Piirre piirteeltä lordi Georgen kasvot olivat muuttuneet naamion kaltaiseksi. Hän oli saanut pyhimyksen kasvot.

Kertomuksen jälkeen presidentti Kimball sanoi: ”Ei ole epäilystäkään siitä, että ihmisen viettämän elämän ja hänen ajatustensa piirteet piirtyvät hänen kasvoihinsa.” (Mukailtu artikkelista ”Olkamme kellollisia pappeudenhaltijoita”, *Valkeus*, lokakuu 1975, s. 24.)

Ajatukset johtavat tekoihin

Kuinka ajatukset vaikuttavat tekoihin?

Presidentti David O. McKay puhui usein ajatusten vaikutuksesta tekoihin. Kerran hän sanoi: ”Ajatukset ovat tekojen siemeniä ja edeltävät niitä. – Vapahtajan alituisena toiveena ja pyrkimyksenä on juurruttaa mieleen oikeita ajatuksia, puhtaita vaikuttimia, yleviä ihanteita tietäen hyvin, että niitä seuraavat oikeat sanat ja teot.” (*Stepping Stones to an Abundant Life*, s. 206.)

Mikä auttaa ihmistä kehittymään vanhurskaaksi ja uskolliseksi kaikessa?

Vanhurskaaseen elämään kuuluvat puhtaat ajatukset. Nefi on hyvä esimerkki. Suuren profeetan poikana Nefi pyrki saamaan ilmoitusta kuten hänen isänsäkin. Hänen vanhurskautensa tuli palkituksi, ja hänestä tuli kansansa profeetta.

Mitä sellaista Nefi teki, mikä oli omiaan edistämään hänen vanhurskauttaan?

Nefi antaa meille vihjeen siitä, kuinka hän pystyi elämään vanhurskaasti:

”Sillä minun sieluni iloitsee kirjoituksista, ja minun sydämeni tutkistelee niitä, ja minä kirjoitan niitä lapsilleni opiksi ja hyödyksi. Katso, minun sieluni iloitsee siitä, mikä Herran on; ja minun sydämeni tutkistelee alati sitä, mitä olen nähnyt ja kuullut.” (2. Ne. 4:15–16.)

Ajatukset vaikuttavat voimakkaasti tekoihimme. Jos ajattelemme vanhurskaita ajatuksia, teemme vanhurskaita tekoja. Jos ajattelemme pahoja ajatuksia, teemme lopulta synnit, joita olemme ajatelleet.

Presidentti David O. McKay kertoi:

”Monta vuotta sitten eräs nuori mies tuli luokseni ollessani Euroopan lähetyskentän johtaja ja tunnusti väärän ja synnillisen teon. Hän puolusteli itseään sanomalla, että hän sattui olemaan kirjakaupassa sulkemisaikana, ja kun ovi pantiin kiinni, hän lankesi kiusaukseen. Hän syytti *olosuhteita* lankeemuksestaan.

Mutta minä sanoin: Ei se johtunut olosuhteista, ei suljetusta ovesta eikä kiusauksesta. Olit ajatellut sitä jo ennen kuin menit kirjakauppaan. Ellet olisi koskaan ajatellut tuota tekoa, mitkään olosuhteet eivät olisi pystyneet houkuttelemaan sinua, lähetyssaarnaajaa, lankeamaan. Ajatus edeltää aina tekoa.” (“Cleanliness Is Next to Godliness”, *Instructor*, maaliskuu 1965, s. 86.)

James Allen kirjoitti kerran:

”Ihmismieltä voidaan verrata puutarhaan, jota voidaan viljellä järkipäisesti tai jonka voidaan antaa kasvaa villinä. Mutta hoidettiinpa sitä tai ei, se *tuottaa* jotakin. Ellei siihen *kylvetä* hyödyllisten kasvien siemeniä, siihen *lankeaa* monien hyödyttömien rikkaruohojen siemeniä, jotka tuottavat omaa lajiaan.

Kuten puutarhuri viljelee maatansa pitäen rikkaruohot loitolla ja kasvattaa haluamiaan kukkia ja hedelmiä, samoin voi ihminen hoitaa mielensä puutarhaa ja kitkeä pois kaikki väärät, hyödyttömät ja epäpuhtaat ajatukset ja vaalia oikeiden, hyödyllisten ja puhtaiden ajatusten kukkia ja hedelmiä kohti täydellisyyttä. Näin ihminen ennemmin tai myöhemmin huomaa olevansa sielunsa mestaripuutarhuri, elämänsä johtaja. Hän ymmärtää myös – yhä tarkemmin, kuinka ajatusvoimat ja mielen elementit muovaavat hänen luonnettaan, olosuhteitaan ja kohtaloaan.” (*As A Man Thinketh*, s. 15.)

Mitä meidän täytyy tehdä, jotta saisimme puutarhan, jossa kasvaa hyviä vihanneksia, hedelmiä ja kukkia? Mitä voimme tehdä, jos puutarhamme kasvaa rikkaruohoa?

Mitä meidän pitää tehdä saadaksemme sellaisen mielen, joka johtaa hyvin tekoihin? Mitä olemme tehneet, jos mielemme johtaa meidät pahoihin ja keltvottomiin ajatuksiin?

Vanhin Bruce R. McConkie on sanonut: ”Jos tutkistelemme sydämessämme vanhurskaita asioita, meistä tulee vanhurskaita.” (“Think on These Things”, *Ensign*, tammikuu 1974, s. 48.) Asia voidaan ilmaista toisinkin: ”Herra on sanonut, ettei hän asu epäpyhissä temppeleissä, mutta vanhurskaiden sydämissä hän asuu” (Al. 34:36). Puhtaat ajatukset auttavat meitä elämään niin, että Herran Henki on kanssamme, ja jos Pyhä Henki on kanssamme, elämämme puhdistetaan lopulta.

Ajatusten pitäminen puhtaana

Pyydä jotakuta oppilasta lukemaan Fil. 4:8.

Mitä Paavali kehottaa ajattelemaan? Kirjoita vastauksia taululle. (Kaikkea, mikä on totta, rehellistä, oikeaa, puhdasta, rakastettavaa, hyvältä kuuluvaa.)

Ei riitä, ettemme päästä mieleemme mitään pahaa, jos aiomme tulla Kristuksen kaltaiseksi. Meidän täytyy pitää mielemme täynnä hyviä ja hyveellisiä ajatuksia. Meidän pitäisi ajatella mahdollisimman usein evankeliumin asioita. Yksi parhaita tapoja tehdä tämä on pitää sak-

ramentin nauttimisen yhteydessä antamamme lupaus aina muistaa Vapahtaja.

Kun presidentti Spencer W. Kimball kuului kahdentoista koorumiin, hän sanoi: ”Kun etsitte sanakirjasta kaikkein tärkeintä sanaa, mikä hän se olisi? Se voisi olla ’muistaa’. Koska te kaikki olette tehneet liittoja – näin te tiedätte, mitä tehdä ja kuinka tehdä – teidän suurin tarpeenne on muistaa. Tästä syystä jokainen menee sakramenttikokoukseen joka sunnuntai – nauttiakseen sakramentin ja kuullakseen pappeuden haltijoiden rukoilevan: ’-- aina muistamaan hänet ja pitämään hänen käskynsä’, jotka Hän on antanut heille --.” (Ks. ”Korotuksen ympyrät”, *Uskonnollisten kasvattajien vastuullinen tehtävä*, 1978, s. 28.)

Kuinka me voimme aina muistaa Vapahtajaa? (Pyydä 1–2 oppilasta kertomaan, kuinka he ”aina muistavat Hänet”.)

Profeetta Alma antoi pojalleen Helamanille viisaita neuvoja, joita noudattamalla mekin voimme aina muistaa Vapahtajan.

Pyydä luokan jotakuta oppilasta lukemaan Al. 37:35–37.

Mikä ero on siinä, että kohdistamme ajatuksemme aina Herraan? (Voimme vastustaa kiusausta ja kehittyä uskossa, kuuliaisuudessa ja rakkaudessa.)

Kuinka rukous auttaa meitä pitämään ajatuksemme ja tekemme puhtaina?

Pahat vaikutukset ympäröivät meitä maailmassa, ja Saatana käyttää niitä yrittäen vaikuttaa mieleemme. Hänellä on monia keinoja houkuttella meitä, mutta me voimme tehdä paljon voittaaksemme hänet, jos vältämme pahojen asioiden kuuntelemista, lukemista tai katselemista. Vanhin J. Thomas Fyans on selvittänyt tätä periaatetta käyttämällä Etelä-Amerikan jokia esimerkkinä siitä, kuinka ajatuksiimme vaikuttaa se, mitä luemme tai näemme:

”Yksi mielenkiintoinen piirre Etelä-Amerikan joissa on niiden erilainen väri. Esimerkiksi Madeirajokea sanotaan valkoiseksi, koska sen vedessä on hienoa savea. Rio Negro -joen musta väri johtuu mätänevästä eloperäisestä aineesta, joka on lähtöisin metsistä, joiden läpi se virtaa. Jotkut joet virtaavat valkeissa hiekkauomissa ja ovat siten smaragdinvihreitä ja turkoosinsinisiä.

Samoin kuin nämä joet saavat värinsä siitä, mitä niiden mukana virtaa, samoin meidän ajatuksemmekin värjäytyvät sen mukaan, minkä läpi ne virtaavat.” (Buenos Airesin aluekonferenssi 1975, s. 28–29.)

Kuinka ihmismieli muistuttaa jokea? (Samoin kuin virta saa värinsä siitä, minkä kanssa se joutuu kosketuksiin, samoin ajatuksiimme vaikuttaa se, mitä me luemme, näemme tai kuulemme.)

Mitä pahoja asioita Saatana käyttää yrittäessään vaikuttaa ajatuksiimme? (Pornografiaa, moraalittomia tai siveettömiä ihmisiä, alhaista kieltä, määrätynlaista musiikkia, tanssia ja huvituksia.)

Koska huonot vaikutukset ovat niin turmiollisia hengellisyydellemme, meidän pitää välttää kaikkea, mikä saa meidät ajattelemaan pahaa. Mutta joskus, yritämmepä me kuinka tahansa pitää ajatuksemme puhtaina, joudumme vastatusten moraalittoman tai pahan kanssa, joka tunkeutuu mieleemme. Elämme maailmassa, joka on täynnä pahuutta, emmekä aina voi välttyä siltä. Mitä voimme tehdä sellaisessa tilanteessa?

Vanhin Boyd K. Packer on esittänyt yhden tavan taistella pahoja ajatuksia vastaan:

”Mieli on kuin näyttämö. Lukuun ottamatta aikaa, jonka nukumme, on esirippu ylhäällä. Tällä näyttämöllä esitetään aina jotakin näytelmää. Se saattaa olla komedia, tragedia, kiinnostava tai ikävyyttävä, hyvä tai huono. Mutta aina on mieleemme näyttämöllä menossa jokin näytelmä.

Oletteko huomanneet, että vaikka ette sitä tarkoitaakaan ja kesken esityksen, mieleenne saattaa kulisseista hiipiä pieni ajatus, joka vangitsee kiinnostuksenne? --

Jos sallitte niiden viipyä, kaikki muut ajatukset – olivatpa kuinka hyveellisiä tahansa – poistuvat näyttämöltä. Ne jättävät teidät, koska te suostutte arvottomien ajatusten vaikutukseen. Jos te kiinnitätte huomionne niihin, jos taivutte niihin, ne toimivat puolestanne tällä mielen näyttämöllä, ne toimivat kaikessa sietokykyenne rajoille asti. Ne voivat kuvata katkeruutta, mustasukkaisuutta tai vihaa. Ne saattavat olla rivoja, moraalittomia tai paheellisia. --

Mitä te teette, kun tällaista tapahtuu? --

Tämän minä haluaisin teille opettaa: Valitkaa kirkon hengellisistä lauluista yksi, jonka sanat ovat kohottavia ja musiikki kunnioittavaa, joka saa teidät tuntemaan jotakin innoituksen tapaista. Ajatelkaa sitä huolellisesti mielessänne. Opetelkaa se ulkoa. Vaikka ette olisikaan saaneet mitään musiikillista kasvatusta, pystytte ajattelemaan sitä.

Käyttäkää sitä paikkana, johon voitte siirtää ajatuksenne. Käyttäkää sitä pakotienänne. Aina kun huomaatte, että hämäräperäiset näyttelijät ovat livahtaneet kulisseista mieleenne näyttämölle, pankaa levy soimaan.

Kun musiikki alkaa ja kun sanat muodostuvat ajatuksissanne, kelvottomat ajatukset häviävät häpeissään sivulle. Koko tunnelma mieleenne näyttämöllä vaihtuu. Koska se on nyt kohottava ja puhdas, alhaisemmat ajatukset katoavat. Sillä kun hyve *omasta valinnastaan* ei halua seurustella paheen kanssa, pahe *ei kestä* valkeuden läsnäoloa. --

Kun opitte siivoamaan mielenne näyttämön kelvottomista ajatuksista, pitäkää se toiminnassa oppimalla arvokkaita asioita. Muutkaa ympäristöänne, niin että ympärillänne on sellaista, mikä on omiaan innoittamaan teitä hyviin ja kohottaviin ajatuksiin.” (Ks. *Konferenssiraportti 1973–1975*, s. 81–82; ks. myös rainateksti ”Innoittava musiikki – kelvolliset ajatukset”.)

Mitä muuta voimme tehdä ajatustemme kanavoimiseksi? (Rukoilla, lausua runoa, muistella pyhien kirjoitusten kohtia tai yleviä ajatuksia, ajatella pyhiä kokemuksia tai paikkoja.)

”Todellinen onni ei riipu ulkokohtaisista asioista. – Onnenne riippuu siitä, mitä sisäisistä ajatuksistanne ja tunteistanne kumpuaa. Teidän täytyy ajatella nyt, kun olette nuoria. Teidän täytyy vaalia mieltänne, jos haluatte saavuttaa kestävä onnen. Teidän täytyy täyttää mielenne mielenkiintoisilla ajatuksilla. Sillä tyhjä mieli ikävystyy eikä kestä itseään. Tyhjä mieli etsii nautintoa onnen korvikkeeksi.” (William Lyon Phelps, Harvey Fletcherin lainaamana julkaisussa, *The Good Life*, s. 137.)

Lue Ps. 1:1–3.

Päätös

Ajatukset vaikuttavat tekoihimme. Puhtaat ajatukset ja toiveet johtavat vanhurskaaseen elämään. Huonot ajatukset saavat meidät menettämään Herran Hengen ja voivat johtaa meidät tekemään pahaa.

Pitääksemme mieleemme puhtaina meidän täytyy aina pyrkiä ajattelemaan sitä, mikä on Jumalasta. Meidän pitää tutkistella evankeliumin totuuksia ja rukoilla lakkaamatta. Kun sen teemme, meille luvataan suuria siunauksia. Herra on luvannut: ”Kaunistakoon ajatuksesi aina hyve; silloin sinun uskalluksesi on vahvistuva Jumalan kasvojen edessä –. Pyhä Henki on oleva seuranasi alati.” (LK 12:45, 46.)

Voimme pitää ajatuksemme puhtaina karttamalla pahaa elämässämme. Kun mieleemme tulee huono ajatus, meidän on hyvä alkaa ajatella jotakin innoittavaa. Voimme ajatella kirkon laulua, pyhien kirjoitusten kohtaa tms. Voimme myös alkaa rukoilla silloin kun epäpuhtaita ajatuksia tulee mieleemme.

Kehotuksia

1. Muista ajatella sitä, mikä on Herrasta monta kertaa päivässä. Tee parhaasi ”aina muistaaksesi Hänet”.
2. Muista, että mielesi on kuin puutarha. Tee parhaasi kasvattaaksesi siinä vanhurskaita ajatuksia.

3. Päätä jostakin keinosta suunnata ajatuksiasi. Hyvä tapa on opetella ulkoa sinulle rakkaimman kirkon laulun sanat, pyhien kirjoitusten kohtia tai runoja. Aina kun mieleesi tulee epäpuhdas ajatus, ala ajatella ulkoa oppimiasi sanoja. Ne karkottavat huonot ajatukset.

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. koeta saada luokkasi nuoret miehet osallistumaan mahdollisimman paljon opetukseen, niin että sillä on heihin vaikutusta
2. pyydä luokan jäseniä lukemaan tai esittämään kertomuksia oppitunnilla.

Anteeksi antaminen ja saaminen

Oppiaihe 33

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on kannustaa meitä antamaan anteeksi muille ja oppimaan, kuinka voimme saada itse anteeksi.

Johdanto

Seuraavassa vertauksessa Vapahtaja opettaa, kuinka taivaallinen Isä rakastaa meitä:

Eräällä miehellä oli kaksi poikaa. Nuorempi kyllästyi kotielämään ja pyysi isältään osuutensa perheen omaisuudesta. Hän lähti sitten toiseen maahan, missä hän tuhlassi nopeasti kaikki rahansa ja rikkoi Jumalan käskyjä.

Kun hän oli tuhlassi rahansa, alkoi suuri nälänhätä. Hänenkin tuli nälkä, ja hän sai työtä sikojen paimenena. Mutta hän oli silti niin köyhä ja nälkäinen, että hän halusi syödä sioille annettavaa ruokaa.

Kurjuudessaan nuori mies käsitti virheensä. Hän muisti, että hänen isänsä palvelijat saivat kylliksi syödäkseen. Hän päätti palata kotiin ja pyytää, että saisi elää palvelijana. Kun hän pääsi lähelle kotiaan, hänen isänsä näki hänen tulevan ja juoksi häntä vastaan. Hän sulki poikansa syleilyynsä, ja poika sanoi: ”Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinua vastaan. En ole enää sen arvoinen, että minua kutsutaan pojaksesi.” Mutta isä ilahtui niin poikansa paluusta, että hän puki hänet parhaisiin vaatteisiin. Hän antoi hänelle kengät ja pani hänen sormeensa sormuksen. Sitten hän käski palvelijoidensa valmistaa juhla-aterian.

Kun uskollisena pysynyt vanhempi veli näki, mitä tapahtui, hän loukkaantui. Isä ei ollut järjestänyt mitään juhlaa *hänen* kunniakseen. Isä lohdutti häntä sanomalla hänelle, että kaikki mitä perheellä oli, oli hänen. Hänen veljensä oli tuhlassi perintönsä, mutta hänen kotiinpaluustaan oli syytä iloita. Hän sanoi: ”Sinun veljesi oli kuollut mutta heräsi eloon, hän oli kadoksissa mutta on nyt löytynyt.” (Ks. Luuk. 15:11–32.)

Me kaikki olemme tehneet jollakin tavoin syntiä. Ja koska Herra rakastaa meitä, Hän kärsi ja kuoli antaakseen meille mahdollisuuden saada anteeksi syntimme. Uhristaan Hän sanoi: ”Sillä katso,

minä, Jumala, olen kärsinyt tämän kaikkien puolesta, että heidän ei tarvitse kärsiä, jos he tekevät parannuksen” (LK 19:16).

Näytä havaintovalinetta 33-a, ”Kristus kärsi meidän syntiemme tähden Getsemanen puutarhassa”.

Herra on myös sanonut: ”Katso, sille, joka on tehnyt parannuksen synneistään, annetaan anteeksi, enkä minä, Herra, niitä enää muista” (LK 58:42). Meidän kaikkien täytyy tehdä parannus saadaksemme Herran anteeksiannon. Kun teemme parannuksen, taivaallinen Isämme iloitsee – aivan kuten vertauksen isä. Ajattele omaa elämäsi ja iloa, mitä tunnet parannuksen ja anteeksiannon johdosta.

Mitä vertauksen nuoremman pojan piti tehdä muuttaakseen elämäänsä? (Huomata virheensä, palata kotiin ja tunnustaa syntinsä.)

Mitä tuhlaajapoika mahtoi ajatella kotimatallaan? (Hän saattoi pelätä, että hänet torjuttaisiin, tai hän saattoi olla iloinen siitä, että oli tulossa kotiin. Hän saattoi tuntea tekevänsä oikein.)

Miltä hänestä tuntui, kun isä oli ottanut hänet ystävällisesti vastaan? Mitä sinä tunnet Vapahtajaa kohtaan tietäessäsi, että Hänen kärsimyksensä on antanut sinulle mahdollisuuden saada syntisi anteeksi?

Anteeksianto tuottaa iloa

Alma nuorempi oli Jumalan profeetan poika, mutta hän oli tehnyt vakavia syntejä. Hän oli pyrkinyt hävittämään Jumalan kirkon johdatamalla ihmisiä pois totuudesta. Hänen isänsä Alma, kirkon johtaja, oli hyvin murheellinen poikansa jumalattomuudesta ja rukoili usein Herraa, että hänen poikansa tekisi parannuksen pahoista teoistansa.

Näiden rukousten ja niitä elähdyttäneen uskon vuoksi Alma nuoremmalle ilmestyi eräänä päivänä enkeli. Hän puhui sellaisella voimalla, että Alma rupesi vapisemaan. Hän tuli vakuuttuneeksi Jumalan suuresta voimasta. Enkeli käski Almaa lopettamaan yrityksen hävittää kirkko. Kun enkeli lähti, Alma ei pystynyt puhumaan, niin järkyttynyt hän oli. Hän kaatui maahan ja oli aivan voimaton kolmen päivän ajan. Kun hän jälleen pystyi puhumaan, hän sanoi ihmisille, että hän oli kokenut suuren muutoksen elämässään ja tehnyt parannuksen synneistään. Alma päätti pitää Jumalan käskyt ja tehdä kaiken voitavansa hyvittääkseen tekemänsä synnit. Hän ryhtyi tähän niin voimallisesti, että hänestä tuli menestyksellinen lähetyssaarnaaja ja myöhemmin kirkon profeetta. (Ks. Moosia 27.)

Alma kuvaa kokemustaan näin:

”Ja kolmen päivän ja kolmen yön ajan minua vaivasivat tuomitun sielun tuskat.

Ja tapahtui, että kun minä näin olin vaivan vallassa ja monien syntieni muiston raastamana, niin katso, minä muistin myös kuulleen

isäni profetoivan kansalle eräästä Jeesuksesta Kristuksesta, Jumalan Pojasta, joka tulisi sovittamaan maailman synnit.

Ja mielessäni takertuen tähän ajatukseen minä huusin sydämessäni: Oi Jeesus, sinä Jumalan Poika, armahda minua, joka olen katkeruuden sapessa ja kuoleman iankaikkisiin kahleisiin kytkettynä.

Ja katso, kun minä nyt tätä ajattelin, minä en enää saattanut muistaa tuskiani; eikä minun syntieni muisto enää saattanut minua levottomaksi.

Ja mikä ilo ja mikä ihmeellinen valkeus tulikaan osakseni; ja minun sieluni täytti ilo, joka oli yhtä ääretön kuin tuskani oli ollut! --

Ei voinut olla mitään niin tuskallista ja katkeraa kuin minun vaivani olivat -- ei toisaalta voi olla mitään niin ihanaa ja suloista kuin minun iloni oli." (Al. 36:16–21.)

Mitä Alma teki saadakseen anteeksiannon? (Hän teki parannuksen ja pyysi anteeksi-antoa Jumalalta.) Mistä Alma tiesi saaneensa anteeksi? (Hänen sielunsa täyttyi ilosta.)

Myös kuningas Benjaminin kansa koki anteeksiantamuksen ilon. Kuningas Benjaminin viimeisen puheen vaikutuksesta se teki parannuksen ja pyysi anteeksi syntejään. Moosian kirjassa sanotaan, että "Herran Henki valtasi heidät, ja he täytyivät ilolla saadessaan syntinsä anteeksi ja tuntiessaan omantunnon rauhaa voimallisen uskonsa tähden Jeesukseen Kristukseen" (Moosia 4:3).

Meiltä vaaditaan, että annamme anteeksi kaikille

Koska Vapahtaja rakastaa meitä täydellisellä rakkaudella, Hän antaa meille auliisti anteeksi, jos me teemme todellisen parannuksen, jolloin me voimme pyrkiä tulemaan Hänen kaltaisekseen, kuten Hän on käskenyt. Siksi meidän pitää antaa anteeksi toinen toisillemme.

Pyydä yhtä luokan oppilasta lukemaan LK 64:8.

Miksi Kristus ojensi opetuslapsiaan? (He eivät antaneet anteeksi toisilleen.)

Pyydä yhtä oppilasta lukemaan LK 64:9–11. Kirjoita taululle: *"Teiltä vaaditaan, että annatte anteeksi kaikille."*

Mitä Herra tarkoittaa sanoessaan, että ellemme me anna anteeksi, meidän päällemme on suurempi synti?

Jeesus havainnollisti anteeksiantamuksen periaatetta vertauksella armottomasta palvelijasta:

Palvelija oli velkaa herrallensa kymmenen tuhatta talenttia – suuren summan rahaa. Kun tuli maksun aika, palvelija rukoili herraansa

olemaan kärsivällinen, sillä hänellä ei ollut rahaa. Palvelija lupasi maksaa vähitellen. Kuninkaa tuli sääli palvelijaa, ja hän antoi velan hänelle anteeksi. Mutta tämä sama palvelija meni vaatimaan työtoveriltaan pientä velkaansa. Kun tämä ei pystynyt maksamaan, hän panetti tämän vankilaan. Kun kuningas sai kuulla, mitä hänen palvelijansa oli tehnyt, hän vihastui armottomaan palvelijaan ja pakotti tämän maksamaan koko velkansa. (Ks. Matt. 18:21–34.)

Jeesus päätti vertauksen opettamalla: ”Näin tekee minun taivaallinen Isänikin teille, jos te ette kaikesta sydämestä anna kukin veljellenne anteeksi” (Matt. 18:35).

Millä tavalla me olemme samassa asemassa kuin velallinen, joka sai anteeksi suuren velkansa? Ellemme me anna anteeksi toisille ihmisille, millä tavalla me olemme armotoman palvelijan kaltaisia?

Vapahtajan elämä on suurin esimerkki anteeksiantamisesta. Riippuessaan tuskissaan ristillä Hän rukoili, että Isä antaisi anteeksi sotilaille, jotka ristiinnaulitsivat Hänet. ”Isä”, Hän sanoi, ”anna heille anteeksi. He eivät tiedä, mitä tekevät.” (Luuk. 23:34.)

Presidentti Spencer W. Kimball on sanonut: ”Ollaksemme oikeassa meidän tulee antaa anteeksi ja meidän tulee tehdä se *siitä riippumatta, tekeekö vastustajamme parannusta vai ei*, miten vilpiton hänen elämänmuutoksensa on tai pyytääkö hän meiltä anteeksiantoa vai ei. Meidän tulee noudattaa Mestarin esimerkkiä ja opetusta.” (*Anteeksiantamuksen ihme*, s. 264)

Anteeksiantaminen antaa meille rauhan

Monta kertaa, kun joku on tehnyt syntiä meitä vastaan, me katkeroidumme ja vihastumme. Nämä tunteet voivat tehdä elämän viheläiseksi, vaikka me emme olisikaan itse tehneet mitään väärää. Jos sallimme näiden tunteiden myrkyttää sieluumme, karkotamme Herran Hengen. Tämä on yksi syy, miksi Herra on käskenyt meitä antamaan anteeksi niille, jotka loukkaavat meitä.

Presidentti John Taylor sanoi: ”Koette rauhaa ja iloa, kun teillä on sydämessämme anteeksiantamuksen henki ja karkotatte sydämes-tänne vihan ja katkeruuden hengen.” (Mukailtu Heber J. Grantin puheesta julkaisussa Conference Report, lokakuu 1920, s. 7).

Rauhaa, joka tulee anteeksiantamisesta, osoittaa seuraava presidentti Spencer W. Kimballin kertomus.

Vuonna 1918 kolme lainvalvojaa murhattiin, kun he yrittivät pidättää rikollisia. Glenn Kemptonin isä oli yksi surmansa saaneista poliiseista. Vähän myöhemmin murhaajat saatiin vangituiksi, he joutuivat oikeuteen ja he saivat elinkautisen vankeusrangaistuksen.

Jos isäsi olisi murhattu, mitä ajattelisit murhaajasta? Miksi on vaikeata antaa anteeksi sellaiselle miehelle?

Veli Kempton kuvaili kokemustaan näin:

Nuorukaisena ”sydämessäni kasvoi katkeruus ja viha miestä kohtaan, joka oli tunnustanut surmanneensa isäni. Tom Powers oli myöntänyt tappaneensa isäni.

Vuodet kuluivat, kasvoini suuremmaksi, mutta yhä sisimmässäni viipyi raskas tunne. Oppikoulu päättyi, ja sitten sain kutsun itäisten osavaltioiden lähetyskentälle. Siellä evankeliumin tuntemukseni ja todistukseni kasvoivat nopeasti, koska vietin kaiken aikani sitä tutkimalla ja saarnaamalla. Lukiessani eräänä päivänä Uutta Testamenttia tulin Matteuksen evankeliumissa, sen viidennessä luvussa, jakeisiin 43–45 –.”

Lue Matt. 5:43–45 luokan kanssa.

Veli Kempton jatkoi kertomustaan:

”Tässä ne olivat: Vapahtajan sanat, jotka kehottivat meitä antamaan anteeksi. Tämä koski minua. Luin nuo jakeet uudelleen ja uudelleen, ja vieläkin ne merkitsivät anteeksiantoa. Pian tämän jälkeen löysin Opin ja Liittojen Kirjan 64. luvusta jakeet 9 ja 10, joissa oli lisää Vapahtajan sanoja –.”

Lue luokan kanssa LK 64:9–10.

”En tiennyt, oliko Tom Powers tehnyt parannusta vai ei, mutta sen tiesin nyt, että minulla oli jotakin toimitettavaa kotiin palattuani, ja ennen kuin lähetystyöni oli päättynyt, olin päättänyt huolehtia siitä.

Kotiin palattuani tapasin hyvän MAP-tytön ja menin naimisiin hänen kanssaan, ja Herra siunasi kotiamme viidellä lapsella. Vuodet kuluivat nopeasti, ja Herra oli ollut meille hyvä, mutta kuitenkin tunsin syyllisyyttä joka kerta, kun ajattelin tehtävää, jonka olin jättänyt toimittamatta.

Muutamia vuosia sitten, vähän ennen joulua, aikaa, jolloin Kristuksen rakkaus tuntuu kaikkialla ja jolloin antamisen ja anteeksiannon henki täyttää meidät jokaisen, vaimoni ja minä olimme käymässä Phoenixissä lyhyellä vierailulla. Saatuamme asiamme toimitetuksi toisen päivän iltaan mennessä lähdimme kotimatalle. Ajaessamme tietä pitkin toin julki haluni palata kiertoteitse Florencen kautta, sillä siellä sijaitsee valtion vankila. Vaimoni suostui auuliisti.

Vierailutunti oli saapuessamme jo ohi, mutta menin sisään ja pyysin saada puhutella vankilanjohtajaa. Minut ohjattiin hänen toimistoonsa.

Esiteltäni itseni ja ilmaistua haluni tavata Tom Powers ja keskustella hänen kanssaan vankilanjohtajan kasvoille nousi hämmästyntynyt

ilme, mutta vain lyhyen aikaa kestäneen epäröinnin jälkeen hän sanoi: 'Olen varma, että se voidaan järjestää.' Minkä jälkeen hän lähetti vartijan vankilan eristettyyn osaan, ja pian tämä palasi Tomin kanssa. Meidät esiteltiin ja vietiin vierashuoneeseen, missä keskustelimme pitkään. Palasimme tuohon kylmään, harmaaseen helmikuun aamuun kolmekymmentä vuotta aikaisemmin, palauttaen mieleemme koko kauhean murhenäytelmän. Puhuimme ehkä puolentoista tunnin ajan. Lopuksi sanoin: "Tom, teit erehdyksen, josta olette velkaa yhteiskunnalle, ja sitä velkaa sinun on mielestäni edelleenkin maksettava, aivan samoin kuin minun on edelleenkin maksettava hinta siitä, että olen kasvanut vailla isää."

Näytä havaintovälinettä 33-b, "Tom Powers ja Glenn Kempton".

"Sitten nousin seisaalleni ja ojensin käteni. Myös hän nousi ja tarttui käteeni. Jatkoin: 'Annan sinulle kaikesta sydämestäni anteeksi tämän kauhean asian, joka on tullut elämäämme.'

Hän painoi päänsä, ja minä poistuin huoneesta. En tiedä, miltä hänestä silloin tuntui, enkä tiedä miltä hänestä tuntuu nyt, mutta todistan teille, että on suurenmoista, kun katkeruus ja viha poistuvat sydämestä ja anteeksianto astuu sijaan.

Kiitin vankilanjohtajaa hänen ystävällisyydestään, ja astuessani ovesta ulos ja alas portaita tiesin, että anteeksianto oli parempaa kuin kosto, sillä olin kokenut sen.

Ajaessamme kotia kohti illan hämärtyessä suloinen ja rauhallinen tyyneys laskeutui ylleni. Puhtaasta kiitollisuudesta kiedoin käteni vaimoni ympärille, joka ymmärsi, sillä tiedän, että olimme nyt löytäneet avaramman, runsaamman ja yltäkyläisemmän elämän." (Mukaillen lainattu julkaisusta *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 272–273.)

Päätös

Kasteen jälkeen Vapahtaja antaa meille meidän syntimme anteeksi, jos teemme todellisen parannuksen. Sen jälkeen meidän tulee seurata Vapahtajaa ja tehdä kaikki, mitä Hän meiltä pyytää. Yksi asia, mitä Hän meiltä pyytää, on se, että annamme anteeksi muille ihmisille. Kun teemme niin, saamme Hänen lupaamansa rauhaa ja iloa. Hän on opettanut, että sekä anteeksiantaminen että anteeksisaaminen ovat välttämättömiä iankaikkiselle pelastuksellemme.

33-b

Kehotus

1. Oletko tehnyt mitään sellaista, mikä vaivaa omaatuntoasi? Jos olet, pyri tuntemaan ja ymmärtämään Vapahtajan anteeksiantoa tekemällä parannus ja puhdistamalla elämäsi.
2. Ajattele elämääsi. Onko kukaan loukannut sinua millään tavalla? Jos on, tee voitavasi puhdistaaksesi sielusi kaikesta katkeruudesta antamalla tuolle henkilölle koko sydäimestäsi anteeksi.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

Matt. 6:14–15 (käsky antaa anteeksi)

Matt. 7:1–5 (meidät tuomitaan samalla tuomiolla, jolla itse tuomitsemme)

Matt. 18:21–22 (anna anteeksi seitsemänkymmentäseitsemän kertaa)

Ef. 4:32 (antakaa anteeksi toinen toisillenne)

LK 42:88 (tee sovinto niiden kanssa, jotka ovat sinua vastaan rikkooneet)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. kertaa julkaisusta *Evankeliumin periaatteet* luku 19 "Parannus"
2. perehdy oppiaiheen kertomuksiin:
 - a. Tuhlaajapoika (Luuk. 15:11–32)
 - b. Alma nuorempi (Moosia 27 ja Al. 36)
 - c. Armoton palvelija (Matt. 18:21–35)
3. valmistaudu hengellisesti lukemalla ensin oppiaihe ja huolehtimalla sitten anteeksiantamiseen liittyvistä henkilökohtaisista ongelmistasi
4. pyydä luokan jäseniä lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on auttaa meitä ymmärtämään Hengen lahjoja ja kannustaa meitä etsimään niitä uutterasti.

Johdanto

Näytä havaintovälinettä 34-a, ”Pappeuden voima voi varjella meitä pahalta”.

Maaliskuussa 1961 hirmumyrsky pyyhkäisi yli Tyynessämeressä sijaitsevien Tongasaarten. Rakennuksia sortui. Suuria puita repeytyi irti maasta juurineen. Taloja pirstoutui ja lensi ilmaan. Monet ihmiset loukkaantuivat. Jotkut saivat surmansa.

Eräässä kylässä oli mormoniperhe, joka kyyristyi yhteen pienessä kodissaan peläten henkensä edestä. Kertoessaan tapauksesta myöhemmin isä sanoi, että hän tunsii, kuinka heidän talonsa huojui ikään kuin se olisi ollut sortumaisillaan. Hän tiesi, että perhe kuolisi, jos se jäisi sisälle, ja että jos hän lähtisi ulos etsimään apua, hän itse kuolisi. Kamppaillessaan voidakseen päättää mitä tehdä hän tunsii innoitusta käyttäen pappeutta suojellakseen perhettään.

Hän nousi tuolille, pani kätensä siihen paikkaan katossa, jonka hän pelkäsi irtoavan ensiksi. Sitten hän sanoi: ”Pappeuden voimalla, joka minulla on, ja Jeesuksen Kristuksen nimessä käskän sinua pysymään lujasti ja täysin paikallasi koko myrskyn ajan.” Kun hän oli sanonut tämän talo lakkasi huojumasta ja katto natisemasta.

Myrskyn jälkeen hänen kotinsa oli ainoa, joka oli pystyssä. (Eric Shumwaytä mukaillen julkaisussa *Stories of Insight and Inspiration*, toim. Margie Calhoun Jensen, s. 71–73)

Jos omalle kohdallesi sattuisi juuri nyt vakava onnettomuus, olisitko valmis käyttämään uskoasi ja pappeuttasi?

Jos olemme uskollisia ja kelpollisia, Herra antaa meille hengellisiä siunauksia. Mormonin Kirjan profeetta Jaakob kuvaa tällaista tilannetta kansansa keskuudessa: ”Me tutkimme profeettoja, ja meillä on monia ilmoituksia ja profetian henki; ja kaikkien näiden todistuksien avulla me saamme toivon, ja meidän uskomme lujittuu järkkymättömäksi, niin että me totisesti voimme käskeä Jeesuksen nimessä, ja jopa puutkin tottelevat meitä, ja samoin vuoret ja meren aallot” (MK Jaak. 4:6).

Mitä ovat hengen lahjat

Hengen lahjat ovat hengellisen tiedon ja voiman erityisiä siunauksia. Niitä sanotaan lahjoiksi, koska saamme ne Herralta. Näitä lahjoja ei anneta meille, ennen kuin me osoitamme uskollisuudellamme halukkuutemme ja kelvollisuutemme ottaa vastaan lahjoja.

Mitä tällaisia hengellisiä lahjoja tunnet?

Eräitä Hengen lahjoja kuvataan pyhissä kirjoituksissa. Monia mainitaan kohdissa 1. Kor. 12, Moro. 10:8–18 ja LK 46:8–29.

Pyydä oppilaita lukemaan LK 46:13–26.

Mitä ovat tässä kohdassa mainitut Hengen lahjat? (Voit kirjoittaa taululle seuraavat Hengen lahjat ja muut oppilaiden mainitsemat Hengen lahjat.)

Ilmoitus	Usko parantaa
Todistus	Usko tulla parannetuksi
Erottamisen lahja	Ihmeteot
Tieto	Profetia
Viisautus	Näyt
Opettaminen	Henkien arvostelun lahja
Kehottaminen	Kielillä puhuminen
Saarnaaminen	Kielien selittäminen

Pyydä oppilaita ajattelemaan saamiaan lahjoja.

Hengen lahjojen saaminen

Herralla on monia Hengen lahjoja annettavana meille. Mutta meidän täytyy olla valmiita ottamaan ne vastaan. Jos olemme, meille annetaan sellaisia lahjoja, joita Herra tietää meidän olevan valmiita ottamaan vastaan. Mutta monellakaan ei ole kaikkia lahjoja: ”Sillä kaikille ei ole annettu jokaista lahjaa; sillä lahjat ovat moninaiset, ja jokaiselle on annettu lahja Jumalan hengen kautta. Toisille on annettu yksi lahja ja toisille toinen, jotta kaikki hyötyisivät niistä.” (LK 46:11–12.)

Meidän velvollisuutemme on huomata, mitä lahjoja meille on annettu ja elää kelvollisesti käyttääksemme niitä. Usein meille sanotaan, mitä lahjoja meillä on tai mitä meidän tulee tavoitella, kun meidät asetetaan johonkin virkaan tai kutsumukseen tai kun saamme patriarkallisen siunauksen. Esimerkiksi toiseen maahan kutsutulle lähetysaarnajalle voidaan luvata kielillä puhumisen lahja, jotta hänen olisi helpompi oppia uusi kieli. Opettajaa voidaan kehottaa tavoittelemaan opettamisen lahjaa. Lapset voivat saada apua isältään huomatakseen Hengen lahjoja, joita heidän on tarpeen kehittää.

Herra on käskenyt meitä etsimään parhaita lahjoja (ks. LK 46:8). Näitä ovat esimerkiksi usko, todistus, ilmoitus ja viisautus. Puhuessaan

parhaiden hengellisten lahjojen saamisen merkityksestä presidentti Joseph Fielding Smith sanoi kerran: ”Käsitykseni on, että tässä kirkossa on monia jäseniä, jotka on kastettu syntien anteeksisaamiseksi, ja joille on annettu Pyhän Hengen lahja kätten päällepanon kautta, mutta jotka eivät ole saaneet tuota lahjaa eli sen ilmentymiä. Mikseivät? Koska he eivät ole milloinkaan järjestäneet elämäänsä niin, että voisivat saada näitä ilmoituksia. He eivät ole nöyryyneet. He eivät ole astuneet askelia, jotka valmistaisivat heitä Pyhän Hengen toveruuteen. Niinpä he elävät elämänsä vailla tuota tietoa.” (”Seek Ye Earnestly the Best Gifts”, *Ensign*, kesäkuu 1972, s. 3.)

Vaikka meidän pitäisi tavoitella Hengen lahjoja, meidän pitää tavoitella niitä oikeista syistä. Taivaallinen Isä ei ole mielistynyt niihin, jotka tavoittelevat merkkiä uteliaisuutensa tyydyttämiseksi (ks. Matt. 12:39). Tällaisten merkkien toivominen ei edellytä työtä eikä valmistautumista. Meidän pitää tavoitella Hengen lahjoja *vakaasti*, ja se tarkoittaa, että meillä pitää olla oikeat vaikuttimet, kun valmistaudumme ottamaan niitä vastaan.

Kuinka me voimme saada Hengen lahjoja?

Saadaksemme Hengen lahjoja meidän täytyy tehdä seuraavaa:

PUHDISTAA ELÄMÄMME

Meidän täytyy puhdistaa elämämme tekemällä jatkuvasti parannusta synneistämme. Sellainen parannusenteko vaatii jatkuvaa ponnistelua.

NOUDATTAA KÄSKYJÄ

Meidän täytyy noudattaa Herran käskyjä. Kuuliaisuus on tärkeimpiä vaatimuksia Hengen lahjojen saamiseksi. Kun me pidämme käskyt, me tulemme kelvollisiksi saamaan Hengen lahjoja.

PAASTOTA

Meidän täytyy paastota voittaaksemme ylpeytemme ja saadaksemme nöyryyttä, mikä on välttämätöntä Hengen lahjojen saamiseksi. Paastoaminen auttaa meitä asettamaan hengelliset tarpeemme fyysisten tarpeiden edelle. Se auttaa meitä voittamaan itsekkäät toiveet ja kannustaa meitä huolehtimaan paremmin hengellisistä asioista.

RUKOILLA

Meidän täytyy rukoilla uskossa, että saisimme Hengen lahjoja. Herra on käskennyt meitä pyytämään, ennen kuin voimme odottaa saavamme mitään siunauksia (ks. Matt. 7:7–11). Tällainen rukous vaatii uskoa – uskoa, että saamme lahjoja – ja uskoa lahjojen antajaan.

Vanhin James A. Cullimore on kehottanut meitä ajattelemaan eräitä kysymyksiä tavoitellessamme Hengen lahjoja:

”Onko uskomme kirkon jäsenenä kyllin vahva? Olemmeko me sopu-soinnussa Hengen kanssa, jotta meitä siunattaisiin näillä suurilla lahjoilla? Uskomme, että voidaan tehdä ihme tai antaa siunaus? Kutsummeko pappeudenhaltijoita siunaamaan sairaita niin usein kuin pitäisi? Uskomme, että voimme tulla terveiksi? Onko meillä uskoa parantaa? Olemmeko pappeudenhaltijoina aina valmiita antamaan siunauksen? Kuinka luja on uskosi?” (“Gifts of the Spirit”, *Ensign*, marraskuu 1974, s. 27.)

Ajattele hetkinen omaa elämääsi. Mitä sinun pitää tehdä valmistautuaksesi saamaan Hengen lahjoja?

Herran lahjojen käyttö

Vaikka voimmekin olla kelvollisia käyttämään jotakin lahjaa, meitä voidaan kieltää käyttämästä sitä (ks. Al. 14:10–11). Tai meillä voi olla lahja, mutta emme tarvitse sitä, ennen kuin syntyy sopiva tilanne. Jos elämme niin kelvollisesti, että voimme tuntea Hengen kuiskauksia, tiedämme, milloin meidän pitäisi käyttää lahjojamme ja milloin ei. Näytä havaintovälinettä 34-b, ”Joseph Smith opetti Hengen voimalla”.

Kerran profeetta Joseph Smith kutsuttiin saarnaamaan evan-geliumia intiaaneille. Intiaanit eivät ymmärtäneet englantia, eikä hän osannut puhua heidän kieltään. Niinpä hän maksoi intiaanasiamiehelle, jotta tämä tulkitsisi hänen sanansa heidän kielelleen. Profeetta puhui muutaman minuutin ajan intiaaneille, ja tulkki käänsi sen intiaaneille. Kun intiaanit suhtautuivat torjuen ja vihaisesti hänen sanomaansa, profeetalle ilmoitettiin, että asiamies valehteli kääntäkseen intiaanit häntä vastaan. Joseph Smith sysäsi silloin tulkin syrjään ja puhui intiaaneille ilman häntä. He ymmärsivät joka sanan. (Mukailtu julkaisusta E. Cecil McGavin, *The Historical Background of the Doctrine and Covenants*, s. 156.)

Mitä Hengen lahjoja profeetta Joseph Smith käytti tässä kertomuksessa? (Henkien erottamisen lahjaa, ilmoituksen lahjaa, kielillä puhumisen lahjaa ja opettamisen lahjaa.)

Kun me saamme lahjoja, me emme saa kerskua kokemuksillamme emmekä puhua niistä maailmalle (ks. LK 84:65–73). Voimme kertoa hengellisistä kokemuksistamme perheemme jäsenille ja läheisille ystävillemme, mutta meidän tulee muistaa, että meidän lahjamme ovat pyhiä ja että niistä pitää puhua varoen (ks. LK 63:64).

Hengen lahjojen tarkoitukset

Herra on ilmoittanut, että Hengen lahjoja annetaan niiden auttamiseksi, jotka rakastavat Häntä ja pitävät kaikki Hänen käskynsä (ks. LK 46:9). Meidän tulee tutkia ja muistaa, mitä Hengen lahjoja on saatavillamme (ks. LK 46:10). Käyttämällä oikein näitä lahjoja voidaan parantaa sairaita, ajaa pois pahoja henkiä ja saada ilmoituksia, tietoa ja lähetyssaarnaajat voivat puhua kielillä. Hengen lahjojen kautta Pyhä Henki voi opastaa, lohduttaa, rohkaista ja opettaa. Nämä lahjat auttavat meitä vaeltamaan pystypäin Herran edessä ja varjelevat meitä tulemasta petetyiksi väärin oppien vuoksi.

Meidän ei pidä tavoitella Hengen lahjoja itsekkäistä syistä. Paavali sanoo, että meidän tulee tavoitella niitä niiden muille ihmisille ja kirkolle aikaansaaman hyvän vuoksi. (Ks. 1. Kor. 14:12.) Hän vertasi kirkkoa ruumiiseen osoittaakseen, kuinka tärkeä jokaisen jäsenen lahja on muulle kirkolle (ks. 1 Kor. 12:12–31). Samoin kuin ruumis tarvitsee käsiä, jalkoja, silmiä ja korvia, samoin kirkko tarvitsee jokaisen jäsenen lahjoja ja kutsumuksia. Siksi meidän jokaisen tulee käyttää lahjojamme ja pitää kunniaa kutsumuksemme. Kun me teemme niin, se koituu jokaisen siunaukseksi. (Ks. LK 46:11–12.)

Vanhin Franklin D. Richards on kertonut siunauksista, joita Henki antaa tarvittaessa:

”Vapahtaja on -- luvannut, että Pyhä Henki lohduttaa kelpollisia jäseniä sairauden ja kuoleman hetkellä.

Monet ovat todistaneet lohduttavasta Hengestä, joka on vaikuttanut heihin murheen aikana, ja joka on auttanut heitä saamaan rauhan ja ymmärtämään.

Muutama viikko sitten minulla oli ilo tavata kaksi suurenmoista naista, läheisiä ystäviäni, jotka olivat menettäneet aviomiehensä traagisessa lento-onnettomuudessa. Tapasinko heidät epätoivoisina ja syvästi murheellisina? En todellakaan, en ole koskaan nähnyt suurempaa rohkeutta ja voimaa. He molemmat todistivat, että he olivat tosiaankin tunteneet Hengen lohdutuksen, että he tiesivät, että heidän aviomiehensä oli kutsuttu pois jotakin tarkoitusta varten, ja että he olivat vakuuttuneita siitä, että kaikki heidän ja heidän perheidensä kohdalla olisi hyvin niin kauan, kuin he eläisivät lähellä kirkkoa ja pitäisivät Herran käskyt.” (”Pyhän Hengen pysyvä voima”, *Valkeus*, maaliskuu 1974, s. 117–118.)

Mikäli aika sallii, anna muutaman oppilaan todistaa siunauksista, joita he ovat saaneet Hengen lahjojen kautta.

Päätös

”Pyrkikää vakaasti osallisiksi parhaista lahjoista ja muistakaa aina, minkä vuoksi ne on annettu.

Sillä totisesti minä sanon teille, että ne on annettu niiden hyödyksi, jotka minua rakastavat ja pitävät kaikki käskyni, ja sille, joka pyrkii minua rakastamaan, että kaikki ne hyötyisivät, jotka etsivät tai jotka anovat minulta, mutta eivät merkkiä kuluttaaksensa sen himoissansa.

Ja vielä, totisesti minä sanon teille: Minä tahdon, että te aina muistatte ja aina pidätte mielessänne, mitkä ne lahjat ovat, jotka on annettu kirkolle.

Sillä kaikille ei ole annettu jokaista lahjaa; sillä lahjat ovat moninaiset, ja jokaiselle on annettu lahja Jumalan hengen kautta.

Toisille on annettu yksi lahja ja toisille toinen, jotta kaikki hyötyisivät niistä.” (LK 46:8–12.)

Kehotuksia

1. Pyri selvittämään, mitä Hengen lahjoja sinulla jo on tai mitkä lajit ovat varalla sinua varten. Jatka elämäsi puhdistamista parannuksen ja kuuliaisuuden kautta ja paastoa ja rukoile nöyryydessä saadaksesi tietää, mitä muuta voit tehdä valmistautuaksesi saamaan Hengen lahjoja.

2. *Isät*: Auttakaa lapsianne huomaamaan heidän lahjansa ja kehittämään niitä.

3. *Nuoret miehet*: Tavoitelkaa vanhempienne ja johtajienne neuvoa kehittääkseen Hengen lahjojanne.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

Joh. 11:22 (pyydä lahjoja Jumalalta)

Ap. t. 2:17–18 (nuoret saavat lahjoja)

1. Kor. 7:7 (jokaisella on lahjansa)

1. Tim. 4:12–16 (älä laiminlyö armolahjaa)

Jaak. 1:17 (lahjat tulevat Jumalalta)

Al. 9:21 (nefiläisillä oli monia lahjoja)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. kertaa julkaisusta *Evankeliumin periaatteet* luku 22 ”Hengen lahjat”

2. pyydä oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Jumalan valtakunnan rakentaminen

Oppiaihe 35

Tämän oppiaiheen tarkoituksena on kannustaa meitä tekemään osamme Jumalan valtakunnan rakentamiseksi.

Johdanto

Vanhin Gordon B. Hinckley kertoi kerran nuoresta aasialaisesta laivastoupseerista, joka oli tullut Yhdysvaltoihin saamaan jatkokoulutusta. Yhdysvaltain laivaston järjestämän koulutuksen aikana tämä nuori mies tapasi eräitä kirkon jäseniä. Hän pyysi heitä opettamaan hänelle evankeliumia. Henki kosketti hänen sydäntään ja hänet kastettiin.

Vanhin Hinckley kertoi:

”Hänet esiteltiin minulle juuri ennen kuin hänen oli määrä palata koti-
maahansa. Puhuimme tästä kaikesta, ja sitten minä sanoin: ’Sinun
kansaasi kuuluvat eivät ole kristittyjä. Sinä tulet maasta, jossa kristi-
tyillä on ollut vaikeuksia. Mitä tapahtuu, kun palaat kotiisi kristittyinä,
erityisesti vielä mormonikristittyinä?’

Hänen kasvonsa synkkenivät, ja hän vastasi: ’Perheeni tulee petty-
mään. Luulen, että he karkottavat minut kotoa. He tulevat pitämään
minua kuolleenä. Mitä tulee uraani tulevaisuudessa, niin luulen, että
minulta tullaan epäämään kaikki etenemismahdollisuudet.’

Kysyin: ’Oletko halukas maksamaan niin suuren hinnan evankeliu-
mista?’

Hänen tummat silmänsä, kyynelten kostuttamat, loistivat, ja hän
vastasi: ’Se on tosi, eikö olekin?’

Häpeissäni siitä, että olin esittänyt kysymyksen, minä vastasin:
’Kyllä, se on tosi.’

Johon hän vastasi: ’Millä muulla sitten on väliä?’ ” (”Kirkon todellinen
voima”, *Valkeus*, helmikuu 1974, s. 80.)

Miksi tämä nuori mies oli valmis luopumaan perheestään ja urastaan Jumalan valta-
kunnan hyväksi? (Koska hän käsitti, että evankeliumi on arvokkaampi kuin mikään
muu maailmassa.)

Meillä on velvollisuus rakentaa valtakuntaa

Pane luokan eteen valmistamasi taulu, jossa on seuraava lainaus tai kirjoita se
taululle.

Brigham Young sanoi kerran: ”Jumalan valtakunta on se ainoa, jolla on todellista arvoa. Mikään muu ei ole omistamisen arvoista, ei täällä eikä tämän jälkeen.” (*Brigham Young: kirkon presidenttien opetuksia*, s. 327.)

Mikä on Jumalan valtakunta?

Presidentti Joseph F. Smith sanoi: ”Jumalan valtakunnalla tarkoitan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoa organisaationa, jota johtaa Jumalan Poika, ei ihminen” (*Evankeliumin oppi*, s. 67).

Aina siitä lähtien kun Herran valtakunta palautettiin maan päälle, jokaisella jäsenellä on ollut velvollisuus huolehtia siitä, että se kasvaa jatkuvasti. Meillä jokaisella on velvollisuus tehdä kaikki voitavamme saattaaksemme ihmiset evankeliumin tuntemukseen ja vahvistaaksemme niitä, jotka jo ovat jäseniä. Työmme on Jumalan työtä, joka on ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen (ks. KH Moos.1:39). Kun autamme Jumalan valtakunnan rakentamisessa, emme ainoastaan valmista maailmaa Vapahtajan toiseen tulemiseen, vaan me autamme myös veljämme ja sisariamme saamaan iankaikkisen elämän. Ei ole mitään tätä tärkeämpää työtä.

Rakentaessamme Jumalan valtakuntaa meidän pitää muistaa, että perhe on tuon valtakunnan perusyksikkö. Itse asiassa koko Jumalan valtakunnan tarkoitus on korottaa perheet taivaan valtakuntaan (ks. KH Aabr. 2:6–11; LK 65). Siksi meidän on aina huolehditava, ettemme laiminlyö perhettämme palvellessamme kirkkoa ja Jumalan valtakuntaa maan päällä. Herran neuvo on selvä: ”Jokainen, jonka velvollisuutena on huolehtia omasta perheestään, tehköön niin, eikä hän suinkaan menetä kruunuaan; ja hän tehköön työtä kirkossa” (LK 75:28).

Pyhityksen laki

Kun meidät kastettiin, me annoimme Herralle eräitä lupauksia. Me lupasimme muun muassa ”palvella häntä ja pitää hänen käskynsä” (Moosia 18:10). Kun saamme temppelipyhityksen Herran temppelissä, annamme myös pyhiä lupauksia. Yksi niistä on, että elämme pyhityksen lain mukaan.

Pyhityksen laki tarkoittaa, että me annamme aikaamme, kykyjämme ja varojamme Herran valtakunnan rakentamiseen tarpeen mukaan. Herra on sanonut tätä lakia selestiseksi laiksi ja että se on hyvin tärkeä laki Hänen työllensä maan päällä.

Lue LK 105:1–5 ja 88:22.

Miksi meidän on tarpeen ymmärtää pyhityksen laki ja olla halukkaita elämään sen mukaan?

Profeetta Joseph Smith sanoi tästä laista: ”Uskonto, joka ei vaadi kaiken uhraamista, ei pysty milloinkaan synnyttämään elämään ja pelastukseen tarvittavaa uskoa.” (*Lectures on Faith*, luento 6, kohta 7; ks. myös *Kirkon historian itseopiskelukurssi*, opettajan ohjekirja, s. 90).

Profeetan sanojen mukaan meidän täytyy kehittää sellaista uskoa, joka johtaa iankaikkiseen elämään. Tällaista uskoa me saamme, kun me panemme Jumalan asiat ensisijalle elämässämme. Se osoittaa Herralle, että Hän ja Hänen valtakuntansa ovat meille tärkeämpiä kuin maailman asiat. Se auttaa meitä kehittämään rakkautta toisia kohtaan sekä hengellistä voimaa. Tästä syystä Herra on käsenyt meitä palvelemaan Häntä kaikesta sydämestämme, väkevyydestämme, mielestämme ja voimastamme (ks. LK 4:2).

Pyhityksen lain mukainen elämä tänä päivänä

Vaikka pyhityksen laki edellyttää, että me olemme halukkaita antamaan kaiken, mitä meillä on, Hänen valtakuntansa rakentamiseen, ”meitä ei aina vaadita elämään koko uhraamisen lain mukaan” (Bruce R. McConkie, ”Kuuliaisuus, pyhittäminen ja uhraaminen”, *Konferenssiraportit 1973–1975*, s. 229). Tällainen tilanne vallitsee nyt kirkossa.

Vaikka me emme nyt elä täysin pyhityksen lain mukaan, kuinka voimme osoittaa halukkuutemme elää sen mukaan?

Voimme tehdä muun muassa seuraavaa elääksemme tänä päivänä pyhityksen lain mukaan:

- Voimme tehdä lähetystyötä naapuriemme, ystäviemme, sukulaisiemme ja muiden ihmisten keskuudessa.
- Voimme tehdä sukututkimus- ja temppelityötä.
- Voimme palvella uskollisesti kirkon kutsumuksessamme.
- Voimme maksaa rehelliset kymmenykset ja antaa muita uhreja, joita Herra meiltä pyytää.
- Voimme rukoilla opastusta tietääksemme, mitä Herra meiltä odottaa.
- Voimme huolehtia perheestämme ja auttaa muita apua tarvitsevia.

Joseph Smith sanoi kerran: ”Jos mies pyhittää omaisuutensa –– Herralle, se ei merkitse enempää eikä vähempää kuin nälkäisten ruokkimista, alastomien vaatettamista, leskien ja orpojen, sairaiden ja ahdistuksessa olevien luona käymistä ja kaiken sen tekemistä, millä hän voi auttaa heitä heidän ahdingossaan” (*Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, s. 125).

Aikamme, kykyjemme ja lahjojemme pyhittäminen Herran valtakunnan rakentamiseksi on etuoikeus. Kaiken antamista Jumalan valtakunnan hyväksi ei pyydä kukaan ihminen: ”Hänen äänensä kutsuu meitä pyhittämään aikamme, kykyimme ja varamme Hänen työnsä edistämiseen. Hänen äänensä kutsuu meitä palvelemaan ja uhraamaan. Tämä on Hänen työtään. Hän on -- ohjaamassa valtakuntansa kohtaloa.” (Bruce R. McConkie, ”Kuuliaisuus, pyhittäminen ja uhraaminen”, s. 232.)

Ajan, kykyjen ja omaisuuden pyhittäminen

AIKA

Kuinka me voimme käyttää aikaamme Jumalan valtakunnan rakentamiseen?

Kaikilla meillä on 24 tuntia vuorokaudessa, mutta me kaikki käytämme ne eri tavoin, ja se, kuinka me käytämme ne, on hyvin tärkeitä. Monet ihmiset tuhlaavat aikaa. Toiset käyttävät aikaansa niin suunnittelemattomasti, etteivät saa tehdyksi kaikkea tarvittavaa perheensä, kirkon, työnantajan ja yhteiskunnan hyväksi. Presidentti Spencer W. Kimball on sanonut, että jos me järjestämme aikamme viisaasti, meillä on ”aikaa palvelustyöhön kirkon järjestöissä ja koorumeissa, aikaa lähetystyöhön, aikaa toimia koorumin johtajana, apujärjestön johtajana, piispana, Apuyhdistyksen johtajana, opettajana sekä aikaa tukea kaikin tavoin kirkon ohjelmaa” (*Anteeksiantamuksen ihme*, s. 237).

KYVYT

Kuinka me voimme käyttää kykyjämme Jumalan valtakunnan rakentamiseen?

Meillä kaikilla on kykyjä. Herra on niin sanonut (ks. LK 46:11). Brigham Young sanoi: ”Mikä on parasta, mitä voitte omistaa Jumalan valtakunnalle? Ne kyvyt, jotka Jumala on teille antanut. Montako niistä? Kaikki.” (Brigham Young: kirkon presidenttien opetuksia, s. 327.)

Seuraava sisar Joan Ottleyn kertomus osoittaa, kuinka me voimme palvella Herraa kyvyillämme:

”Herra antoi miehelleni ja minulle musikaalisia lahjoja. Olemme vietäneet koko elämämme kehittämällä näitä lahjoja. Meidän on pitänyt tehdä monia päätöksiä niiden käytön suhteen. Kun olimme opiskelemassa Euroopassa, käsitimme, että meillä oli edessämme erityisen vaikea ratkaisu. Me tiesimme hyvin, että jos jäisimme Eurooppaan, meillä olisi monia mahdollisuuksia menestyä. Mutta ennen muuta halusimme tehdä, mitä Herra halusi meidän tekevän. Halusimme olla kuuliaisia, mutta sen lisäksi toivoimme, että Herra käyttäisi meitä valtakuntansa rakentamiseen täällä maan päällä.

Paastosimme ja rukoilimme monta kertaa saadaksemme Hengen ohjausta ja saadaksemme tietää, mikä oli Herran tahto. Vastaus tuli sakramenttikokouksen aikana paaston lopulla. Olimme kumpainenkin saaneet samat ohjeet Hengen kautta – että työmme oli kotona. Meidän piti palata Yhdysvaltoihin.

Seurasi lisää opiskelun, valmistautumisen, koettelemusten kuuksia. Sitten Herra antoi meille mahdollisuuden palata Salt Lake Cityyn. Minusta tuli tabernaakkelikuoron jäsen, ja mieheni liittyi Utah'n yliopiston musiikkitiiteen osastoon.

Vähän myöhemmin kirkon ensimmäinen presidenttikunta kutsui mieheni tabernaakkelikuoron johtajaksi. Herra oli todellakin valmistanut meitä erityiseen palvelukseen.

Aikamme, kykyjemme ja omaisuutemme ei oikeastaan ole lainkaan meidän vaan kuuluu Herralle. Suurin ilo, jonka täällä maan päällä voimme korjata, on se, että käytämme näitä lahjoja Jumalan valtakunnan rakentamiseen.” (*Nainen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa*, osa B, s. 80.)

Millainen asenne veli ja sisar Ottleyllä oli, joka teki heille mahdolliseksi käyttää kykyjään valtakunnan rakentamiseksi? (He uskoivat, että heidän kykynsä olivat lähtöisin Herralta ja kuuluvat Hänelle.)

Pyydä oppilaita kirjoittamaan taululle kykyjä. Keskustelkaa, kuinka kutakin voidaan käyttää Jumalan valtakunnan rakentamiseen.

Pyydä oppilaita ajattelemaan omia kykyjään ja sitä, kuinka he voivat käyttää niitä Herran työn edistämiseen.

OMAISUUS

Vaikka Herra on antanut meille kaiken, mitä omistamme, meidän on joskus vaikeata antaa omaisuudestamme Hänen työnsä auttamiseen. Me olemme luonnostamme itsekkäitä, ja vaaditaan todellista rakkautta lähimmäisiämme, taivaallista Isää ja Hänen Poikaansa Jeesusta Kristusta kohtaan, jotta olisimme valmiita käyttämään omaisuuttamme ja varojamme hyvän tekemiseen. Eräs Uuden testamentin kertomus osoittaa, kuinka vaikeata joskus on – mutta samalla kuinka tärkeätä – antaa auliisti maallisesta omaisuudestamme:

Nuori mies tuli kerran Jeesuksen tykö ja kysyi: ”Mitä minun pitää tehdä, jotta perisin iankaikkisen elämän?”

Jeesus vastasi, että tuli pitää käskyt: Hänen ei pitänyt tehdä aviorikosta, ei tappaa, varastaa, antaa valheellista todistusta eikä riistää toiselta. Jeesus käski häntä myös kunnioittamaan isäänsä ja äitiänsä.

Nuori mies vastasi, että hän oli aina tehnyt kaikkea tätä. Jeesus vastasi: ”Yksi sinulta puuttuu. Mene ja myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna rahat köyhille, niin sinulla on aarre taivaassa. Tule sitten ja

seuraa minua.” Kun nuori mies tämän kuuli, hän meni surullisena pois, sillä hänellä oli paljon omaisuutta. (Ks. Mark. 10:17–22.)

Tämän rikkaan nuorukaisen tavoin meidänkin on joskus vaikeaa antaa Herralle, mitä meillä on. Toisinaan me taas haluaisimme antaa enemmän kuin meillä on. Herra ymmärtää tilanteemme ja menettelee kanssamme sen mukaan. Kuningas Benjamin sanoi niistä, jotka eivät voi antaa, mitä haluaisivat:

”Ja vielä minä sanon köyhille, teille, joilla ei ole, mutta joilla kuitenkin on riittävästi tullaksenne toimeen päivästä toiseen; minä tarkoitan kaikkia teitä, jotka kiellätte lahjanne kerjäläiseltä, koska teillä ei ole; minä tahtoisin teidän sanovan sydämessänne näin: Minä en anna, koska minulla ei ole, mutta jos minulla olisi, minä antaisin.

Ja jos te nyt sanotte sydämessänne näin, te pysytte syyttöminä, mutta muuten teidät tuomitaan; ja teitä kohtaava tuomio on oikeudenmukainen, sillä te himoitsette sitä, mitä ette ole saaneet.” (Moosia 4:24–25.)

Meidän pitäisi olla valmiita antamaan Herralle rahaa, aikaa tai kykyjämme. Mikäli se on aluksi vaikeata, meidän ei tarvitse tehdä muuta kuin yrittää. Niin tehdessämme huomaamme, että uskomme Herraan kehittyi, samoin rakkautemme lähimmäisiämme kohtaan, ja että me haluamme antaa kaiken, mitä meillä on, Herran valtakunnan rakentamiseksi.

Päätös

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenenä meidän velvollisuutemme on rakentaa Jumalan valtakuntaa. Voimme tehdä sen pitämällä lupauksemme palvella Herraa kaikesta sydämestämme, väkevydestämme, mielestämme ja voimastamme. Tämä tarkoittaa, että meidän tulee olla valmiita antamaan kaikki aika, kyvyt ja omaisuus, mitä meiltä pyydetään Jumalan valtakunnan rakentamiseksi. Kun me sen teemme, uskomme ja rakkautemme kehittyi ja me osoitamme Herralle, että Hänen valtakuntansa on meille tärkeintä elämässämme. Tämän selestisen lain mukaan eläminen – kaiken pyhittäminen Jumalan valtakunnan rakentamiseksi – on välttämätöntä, mikäli haluamme päästä Hänen selestisen valtakuntansa perillisiksi.

Kehotus

Ajattele, kuinka aulis olet antamaan Herralle, mitä Hän sinulta pyytää. Arvioi, kuinka hyvin pyhität aikasi, kykysi ja rahasi Herran työhön.

Lisäselvitystä antavia pyhien kirjoitusten kohtia

Dan. 2:44 (Jumalan valtakunta pysyy ikuisesti)

Luuk. 12:16–20 (vertaus mielettömästä rikkaasta miehestä)

Ap. t. 2:44–45 (varhaisille kristityille kaikki oli yhteistä)

1. Ne. 13:37 (auta Siionin esiin tulemiseksi)

MK Jaak. 2:18–19 (etsikää valtakuntaa ennen rikkauksia)

4. Ne. 1:3 (nefiläisillä kaikki oli yhteistä)

LK 42:29–36 (antakaa köyhille)

Opettajan valmistautuminen

Ennen kuin esität tämän oppiaiheen

1. valmista taulu Brigham Youngin lainauksesta sivulla 293, tai kirjoita sanat taululle ennen oppituntia
2. lue julkaisusta *Evankeliumin periaatteet* luku 34 "Lahjojemme kehittäminen"
3. kertaa oppiaihe 19 tästä kirjasta
4. pyydä oppilaita lukemaan tai esittämään kertomuksia ja pyhien kirjoitusten kohtia oppitunnilla.

Kirjallisuusluettelo

- Allen, James. *As a Man Thinketh*. Salt Lake City: Bookcraft.
- Ballard, Melvin J. *Sermons and Missionary Service of Melvin J. Ballard*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1949.
- Benson, Ezra T. *God, Family, Country – Our Three Great Loyalties*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974.
- Covey, Stephen R. *Spiritual Roots of Human Relations*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1970.
- Durrant, George D. *Love at Home, Starring Father*. Salt Lake City: Bookcraft, 1973.
- Evans, Richard L. *Richard Evans' Quote Book*. Toim. Bruce B. Clark. Salt Lake City: Publishers Press, 1971.
- Featherstone, Vaughn J. *A Generation of Excellence: A Guide for Parents and Youth Leaders*. Salt Lake City: Bookcraft, 1975.
- Fletcher, Harvey. *The Good Life*. Salt Lake City: Deseret Sunday School Union. 1961.
- Grant, Heber J. *Gospel Standards: Selections from the Sermons and Writings of Heber J. Grant*. Toim. G. Homer Durham. Salt Lake City: Deseret News Press, 1969.
- Hanks, Marion D. *The Gift of Self*. Salt Lake City: Bookcraft, 1974.
- Hartshorn, Leon R. toim. *Classic Stories from the Lives of Our Prophets*. Tarkistettu ja laajennettu laitos. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1975.
- Hinckley, Bryant S. *The Faith of Our Pioneer Fathers*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1956.
- Jensen, Margie Calhoun, toim. *Stories of Insight and Inspiration*. Salt Lake City: Bookcraft, 1976.
- Kimball, Edward L. ja Andrew E. Kimball jr. Spencer W. Kimball: *Twelfth President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*. Salt Lake City: Bookcraft, 1977.
- Kimball, Spencer W. *Anteeksiantamuksen ihme*. Helsinki: MAP-kirkko, 1975.
- _____. *Faith Precedes the Miracle*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972.

- Kirkon koululaitos. *Jeesuksen elämä ja opetukset*. Helsinki: MAP-kirkko, 1996.
- Lee, Harold B. *Ye Are the Light of the World*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974.
- McConkie, Bruce R. *Mormon Doctrine*. 2. laitos. Salt Lake City: Bookcraft, 1966.
- McKay, David O. *Gospel Ideals*. 2. laitos. Salt Lake City: Improvement Era, 1954 tai *Evankeliumin ihanteita*. Helsinki: MAP-kirkko, 1961.
- *Secrets of a Happy Life*. Toim. Llewelyn R. McKay. Salt Lake City: Bookcraft, 1967.
- *Stepping Stones to an Abundant Life*. Toim. Llewelyn R. McKay. Salt Lake City: Bookcraft, 1971.
- Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko. *Evankeliumin periaatteet*. Helsinki: MAP-kirkko, 1995.
- *Nainen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa, osa B*. Helsinki: MAP-kirkko, 1998.
- *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset, osa A*. Helsinki: MAP-kirkko, 1998.
- *Teaching Personal and Family Preparedness*. Selailulehtiö. Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1978.
- Nibley, Preston, toim. *Inspirational Talks for Youth*. Salt Lake City: Deseret News Press, 1941.
- Packer, Boyd K. *Teach Ye Diligently*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1975.
- Romney, Marion G. *Look to God and Live: Discourses of Marion G. Romney*. Toim. George J. Romney. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1971.
- Sill, Sterling W. *Leadership*. 3 osaa. Salt Lake City: Bookcraft, 1958.
- Smith, Joseph. *History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*. 7 osaa. 2. tarkistettu laitos. Toimittanut B. H. Roberts. Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1932–1951.
- *Profeetta Joseph Smithin opetuksia*. Toim. Joseph Fielding Smith. Helsinki: MAP-kirkko, 1985.
- Smith, Joseph F. *Evankeliumin oppi*. Helsinki: MAP-kirkko, 1980.

-
- Smith, Joseph Fielding. *Pelastuksen oppeja*. 3 osaa. Helsinki: MAP-kirkko, 1977–1982.
- Joseph Fielding Smith – A Prophet among the People*. Toimittanut J. M. Heslop ja Dell R. Van Orden. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1971.
- _____. *Seek Ye Earnestly*. Toimittanut Joseph Fielding Smith jr. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1970.
- _____. *Speeches of the Year*. Brigham Youngin yliopisto julkaisee joka vuosi. Provo: Brigham Young University Press.
- Talmage, James E. *Jeesus Kristus*. Helsinki: MAP-kirkko, 1982.
- Tanner, N. Eldon. *Seek Ye First the Kingdom of God*. Toimittanut LaRue Sneff. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1973.
- Taylor, John. *The Mediation and Atonement*. Salt Lake City: Deseret News Co., 1882.
- Woodruff, Wilford. *Discourses of Wilford Woodruff*. Toimittanut G. Homer Durham. Salt Lake City: Bookcraft, 1946.
- Young, Brigham. *Discourses of Brigham Young*. Toimittanut John A. Widtsoe. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1941 tai *Brigham Young – kirkon presidenttien opetuksia*, Helsinki: MAP-kirkko, 1997

Hakemisto

A

- Aaron, A:n pojat, 3
Abraham, jälkeläiset, 3
Ajatukset
 johtavat tekoihin, 270–271, 274
 lainaus, Bruce R. McConkie, 271
 lainaus, David O. McKay, 270–271
 vaalia puhtaita a:ia, 271–274
 kertomus, Spencer W. Kimballin, 269–270
 lainaus, Boyd K. Packer, 273–274
 lainaus, J. Thomas Fyans, 272–273
 lainaus, Spencer W. Kimball, 272
Antaa anteeksi
 lainaus, Spencer W. Kimball, 280
 vaatimus kaikille ihmisille, 279–280
Anteeksianto
 antaa ja saada, 276–284
 kertomus, Spencer W. Kimball, 280–282
 tuo rauhaa, 280–282
 tuo siunauksia, 277–279
Apostolit
 A:lta on kaikki pappeuden avaimet, 7–9
 virkaiältään vanhin, vain yhdellä oikeus kaikkiin pappeuden avaimiin, 9
Asettaminen
 Melkisedekin pappeuteen, 31
 pappeuteen, 44
Auktoriteetit, A:n hyväksyminen, johtajan velvollisuus, 184
Avaimet. Ks. Pappeuden avaimet

Avoliitto, temppelein tarkoitus, 33–34

D

Diakoni, velvollisuudet, 2

E

- Elia
 E:n henki, 72
 antoi avaimet, 72, 77
 lainaus, Joseph Smith, 77
Emotionaalinen valmius ja henkilökohtainen ja perheen valmius, 64
Esivanhemmat
 luettelot, 72–74
 temppeleitoimitukset e:lle, 74–76
Evankeliumin julistaminen, 79–88

H

- Haudan pyhittäminen, 38, 45
Henki. Ks. Pyhä Henki
Herra, rakasta ja palvele, 237
Huoneenhallitus
 eri näkökantoja, 183–184, 195–196, 199–200
 johtajat täyttävät, 183
 lainaus, Joseph Smith, 197
 lainaus, Spencer W. Kimball, 195
Hyvä, ymmärtäminen, 240

I

- Innoitettua päätöksenteko, 186–194
Isä
 johtajanrooli, 184
 Joseph Fielding Smithin opetus, 184
 lainaus, Spencer W. Kimballin artikkelista i:n roolista, 95

mitä lapset odottavat i:ltä,
127–129

on kodin päämies, 13, 95–103

lainaus Joseph F. Smith, 97

on perheen hengellinen johtaja, 13

on perheen patriarkka, 95–103

on perheensä ilmoituksensaaja, 16

lainaus, Theodore Tuttle, 16

pappeuden siunaukset, 13–16

esimerkki Eldred G. Smithin kertomana, 97–98

perheen hengellisten tarpeiden täyttäminen, 102

perheen perustarpeiden täyttäminen, 98–100

puhuttelee lapset, 102

N. Eldon Tannerin kokemus, 102

vastuussa perheen lähetystyö-
ponnisteluista, 81

Spencer W. Kimball, lainaus
rainassa, 81

Isän siunaukset

esimerkki Ezra Taft Bensonin
julkaisusta, 108

kuinka annetaan, 46

käyttäminen, 36

lainaus, Ezra Taft Benson, 16

lainaus, Theodore Tuttle, 16

voi auttaa perheenjäseniä
kehittämään kykyjään, 176

Itsehallinta

ja vapaus, 162–163

kehittäminen ja opettaminen,
161–169

kertomus, Sterling W. Sill, 161

lainauksia, David O. McKay,
163, 164

lainauksia, F. Enzio Buschen
artikkelista kuinka opettaa
lapsia, 166–167

lasten opettaminen, 164–167

oppiminen, 163

välttämätön iankaikkisen kehi-
tyksen kannalta, 162

Itsehillintä, tarve, 100

Itsekunnioitus, tarve, 99

J

Jeesus Kristus

J:lla K:lla on kaikki avaimet, 7

K:n kaltainen elämä, 237–238

kutsui apostolit, 7–9

loi maan pappeuden voimalla,
19

luja perusta, 233–238

Melvin J. Ballardin todistus, 233

pappeuden nimi, 19

rakentaminen K:n varaan,
235–238

toimitukset suoritetaan nimes-
sään, 41

Johtaja

hyvän j:n ominaisuudet, 181–183

määritelmä, 179–181

Victor L. Brown kertoo tärkeys-
destä, 178

Johtaminen

huoneenhallitus ja, 195–196

j:taidon kehittäminen, 178–179

lainaus, Bruce R. McConkie,
179

lainaus, Harold B. Lee, 179–181

päätöksentekoa, 186–194

tehtävien jakaminen, 196–199

velvollisuuksia, 183–184

Jumalan valtakunta

rakentamisen tärkeys, 293

kertomus, Gordon B. Hinckley,
293

lainaus, Brigham Young, 293

rakentamisen velvollisuus, 293

Järjestys kirkossa, 11–13

K

Kahvi, viisauden sana kieltää, 217

Kaste

menettelytapa, 42–43

lainaus, Joseph Smithin julkai-
susta tulik:sta ja Pyhästä
Hengestä, 27

syntyien anteeksisaamiseksi, 27

Kokoukset

tarkoitus, 201

tulokellinen johtaminen,
202–203, 206–208

Konfirmointi, menettelytapa, 43
 Kotiopettaja
 auttavat isiä, 56–58
 kutsu, 48
 perheet tarvitsevat, 55–56
 velvollisuudet, 53–55
 lainaus, David O. McKay, 55
 lainaus, Harold B. Leen julkaisemattomasta kirjoituksesta, 53
 Kotiopetus
 lainaus, Boyd K. Packer, 48
 tarkoitus, 48
 tärkeää, 48–53
 Koulutus
 jatkuu läpi elämän, 226
 kirkon jäseniä kannustetaan hankkimaan, 224–226
 lainaus, N. Eldon Tanner, 224
 perheessä, 230
 Kristuksen puhdas rakkaus, hyvän johtajan ominaisuus, 182–183
 Kuolleet, temppelitoimitukset, 74–78
 lainaus, Joseph Smith, 77
 lainaus, Spencer W. Kimball, 77–78
 lainaus, Wilford Woodruff, 74–76
 Kutsumuksensa kunniasapitämisen, 2–6
 Kuumat juomat
 tee ja kahvi, 217
 viisauden sana kieltää, 217
 Kymmenykset
 ja itsehallinta, 162
 kertomus k:ten hengestä, Joseph F. Smith, 257–258
 kertomus k:ten hengestä, Matthew Cowley, 254
 käyttö, 256–257
 lainaus, Henry D. Taylor, 258
 laki, 253–254
 siunaukset maksamisesta, 257–259
 Kyvyt
 Heber J. Grantin kokemus niiden kehittämisestä, 173–174

kaikilla on, 170–171
 kehittäminen, 170–177
 lainaus, Franklin D. Richards, 172
 lainaus, Spencer W. Kimball, 170
 lainaus, Sterling W. Sill, 173
 perheenjäsenten auttaminen kehittämään, 174–176
 tunnistaminen, 171–172

L

Lahja, Hengen
 annetaan uskollisille, 285
 James A. Cullimoren kysymyksiä tavoitellessamme, 289
 kuvattu Joseph Smithin esimerkissä, 289
 käyttö, 289
 luettelo, 287
 saaminen, 287–289
 tarkoitukset, 291
 lainaus, Franklin D. Richards, 291
 Lapset
 käytä kuria rakastavasti, 167
 nimen antaminen ja siunaaminen, 34–36, 42
 lainaus opettamisesta, F. Enzio Busche, 166–167
 lainaus opettamisesta, L. Tom Perry, 166
 lainaus opettamisesta, N. Eldon Tanner, 166
 Lempeys, hyvän johtajan ominaisuus, 182
 Lepopäivä
 pyhittäminen, 247–252
 lainaus, Spencer W. Kimball, 250
 pyhä päivä, 247–248
 lainaus, Ezra Taft Benson, 251
 Liikunta ja henkilökohtainen ja perheen valmius, 62
 Liitto, määritelmä, 2
 Lähetystyö, 79–88
 perhe osallistuu, 81–87
 lainaus, Spencer W. Kimball, 81

- Lääkäri
lainaus, Spencer W. Kimball, 212–213
pitäisi kysyä neuvoa sairauksissa, 212–214
- M**
- Mooses
jakaa valtuutta, 12
poikia, 3
- Muistokirjat, 69–70
- N**
- Neuvonpito taivaassa, 239
Nimen antaminen ja lapsen siunaaminen, 34
Nuoret, lainaus, Marion D. Hanks, 120
Nöyryys, hyvän johtajan ominaisuus, 182
- O**
- Opettaja, velvollisuudet, 40
- Oppi
henkilökohtainen ja perheen valmius, 65
käsky etsiä, 224
lainaus, N. Eldon Tanner, 224
perheessä, 230
tekemällä, 226
lainaus, Marion D. Hanks, 230–231
lainaus, Richard L. Evans, 231
- P**
- Paastoaminen, tarkoitus, 236
Paha, ymmärtäminen, 240
Pappeus
antaminen ja asettaminen virkoihin, 44
asettaminen, 11, 31
asettaminen Melkisedekin pappeuteen vaaditaan korotukseen, 31
avaimet, 7–17
lainauksia, Joseph Fielding Smith, 7, 9–11
lainaus, Joseph F. Smith, 9–11
haltija, edustaa Kristusta, 19
kunniaossa pitäminen, 18–25
lainaus, Brigham Young, 22
lainaus, Harold B. Lee, 23
lainaus, James E. Talmage, 21–22
lainaus, Robert L. Simpson, 23–24
lainaus, Vaughn J. Featherstone, 24
määritelmä, 4, 7, 19
muuta kuin tavallista voimaa, 19
p:den antamat siunaukset, 13–17
lainaus, H. Burke Peterson, 19
pitäminen kunniaossa
kertomus, Orson Pratt, 5
lainaus, Marion G. Romney, 5
siunaukset, 31
siunaukset naisille, 31
todellinen nimi, 19
tärkeys, 1, 4, 5–6
lainauksia, Spencer W. Kimball, 3, 4
lainaus, Joseph Fielding Smith, 5–6
lainaus, Reed Smoot, 1
vaatimukset saada, 1
vala ja liitot, 1–6
lainaus, Marion G. Romney, 2
lainaus, Spencer W. Kimball, 4–5
velvollisuudet, 40–41, 48
virat, 3–4, 40–41
voima, 19–21
lainaus, H. Burke Peterson, 19
lainaus, John Taylor, 19
Pappeusjohtaja, velvollisuudet, 13
Pappi, velvollisuudet, 41
Patriarkallinen siunaus, 36
Perehdyttäminen
lainaus, Delbert L. Stapley, 89
lainaus, Harold B. Lee, 89
pappeusvelvollisuus, 89–94
Perhe
David O. McKayn neuvo toiminnan tärkeydestä, 124
hauskaa yhdessä 122–129

- engellisten tarpeiden täyttäminen, isä, 102
 johtaminen, 104–110
 kykyjen kehittämisen edistäminen, 174–176
 lainaus, N. Eldon Tanner, 102
 lainauksia, Marvin J. Ashton, 64
 lainauksia, Neal A. Maxwell, 130, 136
 lainaus, David O. McKay, 130
 lainaus, Franklin D. Richardsin artikkelista ajankäytön suunnittelu, 134
 lainaus, Joseph Fielding Smith, 69
 lainaus, Loren C. Dunn, 132
 lainaus, Marion D. Hanks, 122
 opiskelu p:ssä, 230
- Perheilta**
 johtaminen, 116–119
 lainaus, Marion D. Hanks, 120
 perheen vahvistaminen p:lan avulla, 111–121
 tarkoitus, 111, 119–121
- Presidenttikunta**
 oikeus pappeuden avaimiin, 7, 16
 lainaus, Joseph Fielding Smith, 7
 lainaus, Joseph F. Smith, 7
 seuraanto kirkossa, 9
- Profeetta**
 kirkon p. ainoa, jolla kaikki avaimet, 16
 seurata elävää, 236
- Puhtaat ajatukset**
 esimerkki, J. Thomas Fyans, 272–273
 esimerkki, Spencer W. Kimball, 269–270
 lainaus, Boyd K. Packer, 273–274
 lainaus, Spencer W. Kimball, 272
- Puhuttelut**
 lainaus, N. Eldon Tanner, 206
 tarkoitus, 203–206
 tulokselliset, 203–208
- Puutarha**
 oitaminen, 146–148
 kylväminen, 146
 lainauksia, Spencer W. Kimball, 138, 139, 143, 150
 paikan kunnostaminen, 144–146
 palkinto, 138–139, 148–150
 suunnittelu, 139–144
- Pyhityksen laki, 294–298**
 lainauksia, Joseph Smith, 294, 295
 lainaus, Brigham Young, 296
 lainaus, Bruce R. McConkie, 295–296
 lainaus, Spencer W. Kimball, 296
- Pyhä Henki**
 lahja käten päällepanon kautta, 31
 ohjeiden noudattaminen, 106–107
 tärkeää kuunnella kuiskauksia, 104–105
 esimerkki, Bruce R. McConkie, 104
 lainaus, Joseph Fielding Smith, 107
 voi opastaa perhettä, 105–108
- Pyhä Henki voi opastaa, 105–108**
 suhteet, tärkeys, 64
 toiminnan suunnittelu, 126–127
 toiminta voi vahvistaa, 124–126
 tärkeys, 124
 työn arvo, 130–132, 134–136
 työn järjestäminen, 132–134
 vahvistaminen perheillan avulla, 111–121
- Pyhän Hengen lahja**
 kuinka annetaan, 31, 42–43
 tarkoitus, 27–31
- Pyhät kirjoitukset, tutki, 235**
 kertomus, Spencer W. Kimball, 151
- Pyhät toimitukset. Ks. Toimitukset**
Päiväkirjat, 70–72
 lainaus tärkeydestä, Spencer W. Kimball, 71
 tavoitteiden kirjoittaminen p:an, 158

Päätöksenteko, innoitettua,
186–194
lainaus, Hartman Rector jr, 190
lainaus, Marion G. Romney, 190

R

Rakkaus
lainaus, Loren C. Dunn, 99
tarve, 99
vilpitön, hyvän johtajan ominai-
suus, 182

Rehellisyys
määritelmä, 261
pappeusjohtajien piirissä, 263
perhepiirissä, 263–264
lainaus, N. Eldon Tanner, 263
siunaukset, 264–266
kertomus, Spencer W. Kimball,
264–265, 266–267
lainauksia, Howard W. Hunter,
266
tärkeys, 260–263, 267
kertomus, Gordon B. Hinckley,
262
kertomus, Howard W. Hunter,
260
kertomus, O. Leslie Stone,
261–262
lainaus, Brigham Young, 263

Rukous
lisää voimaa siunata, 40
tärkeys, 236

Ruoan kasvattaminen ja varastoi-
minen ja perheen valmius, 62

S

Sairaana voitelu, 36, 45
Sairaus
ehkäiseminen, 211–215
mitä tehdä sairastuttuamme,
212–214
oireet, 213–214
Sakramentti
kuinka jaetaan, 43
tarkoitus ja merkitys, 27, 236
Sapatti. Ks. Lepopäivä
Siunaus
isän, 46

kertomus, Ezra Taft Benson,
108
lainaus, A. Theodore Tuttle, 16
lainaus, Ezra Taft Benson, 16
opastukseksi ja lohduksi,
36–37, 46
patriarkallinen, 36
Siveyden laki 163
Suku, temppelitoimitukset
puolesta, 74–75
Sukututkimus
aikakirjat, 72–74
apua taivaalliselta Isältä, 76–77
Melvin J. Ballardin esimerkkita-
paus, 76–77
tarkoitus, 69, 74–76

T

Tavoitteet
edistävät iankaikkista kehitystä,
154–158
henkilökohtaiset ja perheen,
151–160
lainauksia, Spencer W. Kimball,
151, 158–159
lainaus, J. Thomas Fyans, 153
lainaus, N. Eldon Tanner,
152–153
lainaus, O. Leslie Stone, 159
saavuttaminen, 158–159
valitseminen, 151–153
Tee, kielletty viisauden sanassa,
217
Tehtävien jakaminen
ja huoneenhallitus, 183
ja johtajat, 196–200
ja Mooses, 12
lainaus, Harold B. Lee, 183
lainaus, N. Eldon Tanner, 198
Temppeli
lainaus, kunnioitus, Harold B.
Lee, 33–34
toimitukset kuolleitten puolesta,
74–76
lainaus, Wilford Woodruff,
74–76
toimitukset suvun puolesta,
74–76

Temppelipyhitys, 31–33
lainaus, Brigham Young, 31–33

Tieto

käskeytsiä, 224–225
lainaus, David O. McKay, 225
lainaus, N. Eldon Tanner, 224

Toimitukset

lohduksi ja opastukseksi,
34–38
lainaus, Lorenzo Snow, 38
lainaus, Wilford Woodruff, 26
minkälaisia, 26
Mooseksen ja Aaronin pojat
suorittavat, 3
määritelmä, 26
pappeuden valtuudella, 26
suorittaminen, 40–47
tarkoitus, 26–39
välttämättömät korotukselle,
26–34, 38

Tupakka, kielletty viisauden
sanassa, 217

U

Uhrit

käyttö, 256–257
lainaus, Boyd K. Packer,
255–256
lainaus, Marion G. Romney, 257
millaisia, 254–254
siunaukset maksamisesta,
257–258

V

Vala. Ks. Pappouden vala
Valinnan vapaus, 241–243
ja itsehillintä, 162–163
lainaus, David O. McKay, 245
lainaus, Spencer W. Kimball,
241–242

Valinta

seuraukset, 243–244
vapaus, 242–243
vastuu, 244–245
lainaus, David O. McKay, 245
lainaus, Spencer W. Kimball,
241–243

Valmius

henkilökohtainen ja perheen,
60–68

lainaus, H. Burke Peterson, 61
kirkon, 66–67
lainaus, Spencer W. Kimball, 67

Vapaa tahto, 239–246

iankaikkinen laki, 239–240
lainaus, Brigham Young, 239
ja itsehallinta, 161–169
lainaus, Wilford Woodruff, 240
käyttäminen, 240–244

Vapahtaja

on Jeesus Kristus, 233–235
tarvitsemme, 233–234

Vastuu

ja huoneenhallitus, 183–184
valinnoista, 244–245

Viisauden sana

ja itsehallinta, 162
lainaus, Joseph Fielding Smith,
218
lupaukset tottelemisestä,
219–222

Virkailijoiden tukeminen, johtajien
velvollisuus, 184

Väkevät juomat, kielletty viisauden
sanassa, 217

Y

Ymmärtäminen

hyvän ja pahan, 240

Ö

Öljy, pyhittäminen, 36, 44

Selostus kuvista 1–16

1. Jeesus Kristus. C. Bosseron Chambers; käytetty Bernard Picture Co, Inc.:n luvalla.
2. Kotiopetus alkaa keskustelulla isän kanssa.
3. Kotiopettajat opettavat perhettä isän valvonnassa.
4. Tehokkaat kotiopettajat palvelevat opettamiaan perheitä kaikilla mahdollisilla tavoilla.
5. Kotiopettajat antavat säännöllisesti selontekonsa pappeusjohtajille niiden perheiden tarpeista, joita he opettavat.
6. Jokaisen nuoren miehen pitäisi valmistautua taloudellisesti ja muilla tavoin lähtemään lähetystyöhön.
7. Ystävystyminen naapureiden kanssa suo kirkon jäsenille erinomainen tavan työskennellä lähetysaarnaajina.
8. On jännittävä kokemus, kun lähetysaarnajat opettavat evankeliumia meidän ystävillemme omassa kodissamme.
9. Jäsenet, jotka kertovat evankeliumista ystävilleen iloitsevat heidän kanssaan iankaikkisesti.
10. Päiväkirjan pitämisellä on tärkeä osa tehtäessä sukututkimusta.
11. Isän pitää johtaa perhettään kokoamaan muistikirja.
12. Perheitä on pyydetty työskentelemään yhdessä saadakseen valmiiksi Esivanhempien taulun, jossa on neljä sukupolvea.
13. Työskentely huoltotyöohjelmassa kehittää veljellistä rakkautta ja auttaa köyhiä ja puutteessa eläviä.
14. Henkilökohtaiseen ja perheen valmiuteen kuuluu vuoden varasto ruokaa, vaatteita ja polttoainetta (jos laki sallii).
15. Kirkon jäsenet pitävät huolen köyhistä ja puutteessa elävistä maksamalla auliisti paastouhrit.
16. Tosi myöhempien aikojen pyhän tuntee siitä, että hän auttaa niitä, jotka ovat avun tarpeessa.

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEE SUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO

FINNISH

4 02311 12130 4

31112 130